

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DİREN EN
CUMHURİYET
ÖZDEMİR İNCE

ÖZDEMİR İNCE
DİRENEN CUMHURİYET

Şair, yazar, çevirmen, edebiyat kuramcısı; çırak, işçi, kütüphaneci, öğretmen, televizyoncu, editör ve yayıncı, gazetede yazan bir edebiyat yazarı, yazıcı;

İlkokul ikinci sınıfta “teşrîn-i evvel, teşrîn-i sâni”, “kânûn-ı evvel, kânûn-ı sâni” demeyi bırakıp Ekim, Kasım, Aralık ve Ocak demeyi öğrenmiş;

1946 yılında, 10 yaşında Demokrat Parti bayrağı sallamış, 14 Mayıs 1950’de Demokrat Parti’nin iktidara gelmesine sevinmiş;

1950-1960 arasında Karşı-Devrim’e tanık olmuş; düşük yapan iki darbe sırasında Yedek Subay; 12 Mart ve 12 Eylül’ü yaşamış;

“Tarih” zamanında kimi zaman sanık, çoğunlukla tanık;

Yarım yüzyıldır “Özgürlük-Eşitlik-Kardeşlik” yani Cumhuriyet ve Demokrasi peşinde;

Direnen Cumhuriyet’in yanında, karşı-devrime direnen bir dinazor!...

24 TL

www.destekyayinlari.com

ISBN: 978-9944-298-69-8

9 789944 298698

DİRENEN
CUMHURİYET

ÖZDEMİR İNCE

DİRENEN CUMHURİYET / Özdemir İNCE

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

DESTEK YAYINEVİ 73

ARAŞTIRMA 33

Genel Yayın Yönetmeni Ertürk AKŞUN

Editör Deyiş YILDIRAN

Teknik Hazırlık Esma ÇERÇİL

Kapak Fikirhane

1. Baskı Nisan 2010

Yayıncı Sertifika No: 13226

ISBN 978-9944-298-69-8

© Destek Yayınevi

İnönü Cad. 33/4 Gümüşsuyu

Beyoğlu / İstanbul

Tel : (0212) 252 22 42

Fax : (0212) 252 22 43

www.destekyayinlari.com

info@destekyayinlari.com

Baskı ve Cilt Kayhan Matbaacılık Tic. Ltd. Şti.

Davutpaşa Cd. Güven Sanayi Sitesi C Blok No: 244 Topkapı-İstanbul Tel: (0 212) 612 31 85

DİRENEN CUMHURİYET

ÖZDEMİR İNCE

Sayın Özdemir İnce'nin yazılarını "Direnen Cumhuriyet" adlı kitabımızda yayınlanmasına izin verdiği için Hürriyet gazetesine teşekkür ederiz.

Destek Yayınevi

Özdemir İnce, 1936'da Mersin'de doğdu. Ortaöğrenimini bu kentin okullarında yaptı. Yüksek Öğrenimi'ni Gazi Eğitim Enstitüsü Fransızca Bölümü'nde tamamladı (1960). Aydın Lisesi'nde Fransızca öğretmenliği yaparken Fransız hükümetinin açtığı burs sınavını kazanarak Fransa'ya gitti. Paris Üniversitesine bağlı "Institut des Professeurs de Français à l'Etranger" ve "Institut de Phonétique"te öğrenim gördü (1965-1966). Aydın ve Muğla liselerinde çalıştı (1966-1969). 1969 yılında TRT'ye geçti. TRT'de televizyon Metin Yazarı, Öndenetim ve Redaksiyon Müdürü, Program ve Yayın Planlama Müdürü, Genel Müdürlük Müşaviri ve Uzman olarak çalıştı. 1982 yılında emekli olduktan sonra Can Yayınları ile Telos Yayıncılık'ta editörlük yaptı. 2000 yılından bu yana Hürriyet gazetesinde fıkra yazarı.

* * *

ÜYELİKLER

Mallarmé Akademisi Üyesi (Paris),
Avrupa Şiir Akademisi Üyesi (Lüksemburg),
Uluslararası Şiir Araştırma Merkezi Muhabiri (Brüksel),
Uluslararası Şiir Evi Üyesi (Brüksel),
Fas Şiir Evi Dostlar Kurulu Üyesi (Kazablanka),

ONUR BELGESİ

L'Officier de l'Ordre des Arts et des Lettres (Fransa)...

ÖDÜLLERİ:

Edebiyat:

1968 : MAY Şiir Ödülü

1978 :Türk Dil Kurumu Çeviri Ödülü

2006 : Max Jacob Şiir Ödülü (Fransa)

2007 : Melih Cevdet Anday Şiir Ödülü

2009 : Dyonisos Ödülü

2010 : PEN Şiir Ödülü

Gazetecilik:

2002 : Türkiye Gazeteciler Cemiyeti 2001 Başarı Ödülü

2004 : Bülent Dikmen Özel Jüri Ödülü

2006 : Çağdaş Gazeteciler Derneği Ödülü

* * *

Şiir ve yazıları yirmi kadar yabancı dile çevrildi. Şiirleri Fransızca, Bulgarca, Yunanca ve Makendocada kitap olarak yayınlandı.

* * *

Yapıtları:

Şiir: *Bütün Şiirlerim I (2001), Bütün Şiirlerim II (2002), Bütün Şiirlerim III (2003), Evren Ağacı (2000), Ot Hızı (2002), Keskindoreke Fındıfıncı (2006), Magma ve Kör Saat (2007), Ağustos 1936, Annemin Karnında Son Bir Ay (2008), Bir Ana Heykeli (2008).*

Bütün Şiirler 1 (Rüzgâra En Yakın Yerde, 2010, Kırmızı Yayınları), Bütün Şiirler 2 (Susan Denizin Sesiyle, 2010), Bütün Şiirler 3 (Bir Başka Dil, 2010, Yayınlanacak), Bütün Şiirler 4 (Şaman Sözü, 2010, Yayınlanacak)

Deneme, Eleştirel Deneme: *Şiir ve Gerçeklik (1986,1993,2001), Söz ve Yazı (1991,1993), Tabula Rasa (1992,2003), Yazınsal Söylem Üzerine (1993,2002), Dinozorca (1993), Tarih Bağışlamaz (1994), Çile Törenleri (1995), Bu Ne Biçim Memleket (1996), Yaşasın Cumhuriyet (1999), Şiirde Devrim (2000), Mevsimsiz Yazılar (2002), Gördüğünü Kitabı Yaz (2002), Pazar Yazıları (2002), Ters Yüzü (2003), Isırmanın Faydaları (2004), Yedi Canlı Cumhuriyet (2004, 2009), Yazmasam Olmazdı (2004), 100 Pazar Yazısı (2004), Mahşerin Üç Kitabı (2005), Denek Taşı (2006), Fesatlar Sarmalında Türkiye (2007), Cumhuriyetsiz Demokrasi (2009), Demokrasiz Demokrasi (2009)*

Söyleşi: *Ne Altın Ne Gümüş (1997, 2003)*

İçindekiler

Direnen Cumhuriyet	: 16
Cumhuriyet Paranoyası	: 18
Bir Başlangıç	: 23
Ökümenik(lik) Nedir? Ne Değildir? (03.01.2009)	: 24
Alevilerin Muharrem Ayı (04.01.2009)	: 25
Azınlıklar, Haklar Ve Gerçekler (06.01.2009)	: 27
Bireyin Özgür Seçimi (07.01.2009)	: 29
Aydın Gardaş Hele Bir Beri Gel! (10.01.2009)	: 30
Ataol Behramoğlu'nun Kitapları (11.01.2009)	: 32
Nazım Hikmet'in Yeniden Vatandaş Olması... (14.01.2009)	: 33
"Öteki" Ya Da Tavşan Dağa Küsmüş (16.01.2009)	: 35
Status Quo = Müesses Nizam = Kurulu Düzen (17.01.2009)	: 37
Barack Hussein Obama Nasıl Adam Oldu? (27.01.2009)	: 38
Baba Olmak (Ankara, Ekim 78)	: 41
Tarikatlar ve Cemaatların Üniversite Oyunları (04.02.2009)	: 42
Ne Demek İstedim ya da Hakeme Gözlük (06.01.2009)	: 43
68'in Edebiyatı Edebiyatın 68'i (08.02.2009)	: 45
Aç Aç Yarışı! (10.02.2009)	: 46
500 Yıl Önce ve Bugün (11.02.2009)	: 48
İki Kadın Arasında (11.02.2009)	: 50
Disk 42 Yaşında (13.02.2009)	: 51
Medeni Kanun'un Kabulü (1926) (17.02.2009)	: 53
Televizyon Tartışmaları (18.02.2009)	: 54
Kuran Kurslarında Yaş Sınırı (20.02.2009)	: 56
Eti Senin Kemiği Benim (21.02.2009)	: 57
Türkiye Birleşmiş Milletlere Nasıl Üye Oldu? (24.02.2009)	: 59
Biz Kimiz? (25.02.2009)	: 60
Karaman'ın Koyunu Olarak AKP (27.02.2009)	: 62
Afyon Suyuna Batmış Din! (28.02.2009)	: 64
Evren Yorumcusu (Bodrum, 19.6.79)	: 66
Kralın Köpeği (01.03.2009)	: 67
Hilafetin Kaldırılması (03.03.2009)	: 68
Erdoğan Aydın'ın "İslamiyet Gerçeği" (04.03.2008)	: 70
CHP Ve MHP Doğu Ve Güneydoğu'da Neden Yok? (06.03.2009)	: 71
Poker Tehlikelidir Yuva Yıkar (07.03.2009)	: 73
Dünya Kadınlar Günü (08.03.2009)	: 74
Mefisto Ve Mefistolaşmak (11.03.2009)	: 76
Anayasa Mahkemelerinin Varoluş Nedeni (13.03.2009)	: 78

İskenderiye Kütüphanesini Kim Yaktı? (14.03.2009)	: 79
İskenderiyeli Şair Konstantinos Kavafis (15.03.2009)	: 81
Yeni Türkiye (17.03.2009)	: 82
Çanakkale Zaferi, 18 Mart 1915 (18.03.2009)	: 83
Son 100 Yılda 100 Büyük Buluş (20.03.2009)	: 85
Halkın Değerlerini Ne Yapmalı? (21.03.2009)	: 87
Monşerler ve Hacıfışışlar (22.03.2009)	: 88
Sınıf Bilinci Olmayan İlkeller (24.03.2009)	: 90
Bir Dostun Doğu Anadolu'yla İlgili Seçim Gözlemleri (25.03.2009)	: 92
AKP İktidarı Asla Bırakmayacak (27.03.2009)	: 93
Velev ki Valiler İmam Hatipli (28.03.2009)	: 95
Nihat Ziyalan, Yılmaz Güney ve Ben (29.03.2009)	: 96
"Dünyanın En Tuhaf Mahluku" (31.03.2009)	: 98
Bir Aşk Şiiri (Antibes, 24.04.80)	: 100
Seçim Sonuçları Ne Diyor? (01.04.2009)	: 101
Kadınlara Seçme Ve Seçil(me)me Hakkı (03.04.2009)	: 102
Seçim Sonuçları Üzerine Karamsar Bir Yorum (04.04.2009)	: 104
Eskişehir Anadolu Üniversitesi Senfoni Orkestrası (05.04.2009)	: 105
İmam Hatip Liselerinin İslamcı Yorumu (07.04.2009)	: 107
İmam Hatipliler İkinci Sınıf Vatandaşmış mı? (08.04.2009)	: 109
Laiklik İlkesinin Anayasaya Girmesi (10.04.2009)	: 110
Cumhuriyet Türkiyesinin "Müzmin" Sorunu (11.04.2009)	: 113
Acun'un Çellosu (12.04.2009)	: 114
"İmam-Vali" Üzerine Ciddi Uyarılar (14.04.2009)	: 116
İmkansız Periler (15.04.2009)	: 117
Köy Enstitüleri (17.04.2009)	: 119
Sami Selçuk'un Uyarısı (18.04.2009)	: 120
İnsanda Gençlik Ne İşe Yarar? (19.04.2009)	: 122
Tarikat ve Cemaat Ne İşe Yarar? (21.04.2009)	: 123
İslamcı Örgütler (22.04.2009)	: 125
Temel Soru: Neden? Niçin? (24.04.2009)	: 126
Genel Kurmay Başkanı'ndan Entelektüel Ders (25.04.2009)	: 128
Fikret Hakan'ın "Siyah Işık"ı (26.04.2009)	: 130
Cumhuriyet Halk Partisi Programına Giriş (28.04.2009)	: 131
Arap Olmayan Karışmasın (29.04.2009)	: 133
Mevsimler (İstanbul, 15.05.80)	: 135
1 Mayıs ve 100 Yaşında Yannis Ritsos (01.05.2009)	: 136
Adnan Menderes ve Bir Zihinsel Yapının Otopsis (02.05.2009)	: 137
"Bana Da 'Hırsız' Diyorlar!" (03.05.2009)	: 139
Gene Aynı Püsküllü Bela (05.05.2009)	: 140
Kuran Dili (06.05.2009)	: 142

Kadınların Özgür Birey Olabilmeleri İçin... (08.05.2009)	: 143
Avrupa Günü (09.05.2009)	: 145
Zırvalama Özgürlüğü (09.05.2009)	: 147
Babalar ve Oğullar (10.05.2009)	: 148
"İmam-Vali Üzerine Ciddi Uyarılar" Konusunda (12.05.2009)	: 150
Rifat Serdaroğlu'nun Mektubu: (13.05.2009)	: 151
Rifat Serdaroğlu'na Cevap (15.05.2009)	: 153
Köy Enstitüleri ve İmam Hatip Okulları (1) (16.05.2009)	: 154
Türklerin Tarihinde Ne Oldu? (17.05.2008)	: 156
Köy Enstitüleri ve İmam Hatip Okulları (2) (19.05.2009)	: 158
Övünmek Gibi Olsun Ama Mersinliyim! (20.05.2009)	: 159
VIII. Mersin Uluslar Arası Müzik Festivali (22.05.2009)	: 161
"Çanakkale Destanı" Sergisi (23.05.2009)	: 162
Ali Çavuş'un Öyküsü (24.05.2009)	: 164
Ölme Eşğim Ölme (26.05.2009)	: 166
Rezil Herifler (27.05.2009)	: 167
Tavizin Ecele Faydası Yoktur (29.05.2009)	: 169
Başbakan Haklı Mıdır Ama... (29.05.2009)	: 170
Türkiye'de ve Dünyada Ekonomik Bunalım (31.05.2009)	: 172
Paris Göğüne Bir Pencereden Bakarken (Paris, 16.04.80)	: 174
Hakem Yazarlar (02.06.2009)	: 175
"Türkiye'ye Evet" (04.06.2009)	: 176
Nereye Böyle Kemal Özer Yoldaş? (05.06.2009)	: 178
Bir Polis Meslek Yüksek Okulu (05.06.2009)	: 179
İşte Böyle Mehmet Ali Bey! (06.06.2009)	: 181
Polis Akademisi Başkanlığının Cevabı (07.06.2009)	: 182
Zırvalama Özgürlüğü, 2 (10.06.2009)	: 184
Zırvalamak Şart Değil Ki... (12.06.2009)	: 185
Kimlik: Bize Bizde Biz Derler... (13.06.2009)	: 187
Emperyalizmin Oyuncağı Ermeni Sorunu (14.06.2009)	: 189
Çok Kültürcülük Gericiliktir (16.06.2009)	: 190
Ben Bir Başkasıdır (17.06.2009)	: 192
Çok Açık Gizli Hedef (17.06.2009)	: 193
Özel Okulların Koyunu (18.08.2009)	: 195
Kimlik Dayatılamaz! (19.06.2009)	: 196
Cumhuriyet Limited Şirketi (20.06.2009)	: 198
Ne Mutlu Türküm Demeyene! (21.06.2009)	: 200
Kimlik = Bizden Büyüğüne Çuvaldız Derler (23.06.2009)	: 201
Enis Berberoğlu'nun Başına Gelen (24.06.2009)	: 203
CHP Görüldüğü Yerde Ezilmelidir (26.06.2009)	: 204
Fotokopinin Fotokopisinin Fotokopisi (28.06.2009)	: 206
Fotokopinin İpokotofu Ya Da Fix'in Tuzağı (28.06.2009)	: 207

Demir Özlü Kemal Karpat'a İtiraz Ediyor (30.06.2009)	: 209
Ozanın Kimliği (Bodrum, Haziran-73, Ankara, Temmuz-80)	: 211
Ben de İtiraz Ediyorum (01.07.2009)	: 212
"Eğitimi Satacak Yasa Geliyor" (03.07.2009)	: 213
Parti Kapatmak Kolaylaştırılmalıdır (07.07.2009)	: 215
TSK Üzerinden Siyaset Ve Demokrasi (08.08.2009)	: 216
Evet, Haklısınız Ama... (10.07.2009)	: 218
Vesayetsiz Demokrasi Safsatası (11.07.2009)	: 219
Murat Katoğlu ve "Şematizmden Yaratıcılığa" (12.07.2009)	: 221
Emin Çölaşan'a Kınama Mektubu (1) (14.07.2009)	: 223
Emin Çölaşan'a Kınama Mektubu (2) (15.07.2009)	: 224
Jean-Paul Sartre'ın "Varlık ve Hiçlik"i (19.07.2009)	: 226
Birinci Mecliste Muhalefet (21.07.2007)	: 227
Seni Gidi İkinci Gurup Seni!... (22.07.2009)	: 229
Lausanne Yazılır, Lozan Okunur (24.07.2009)	: 231
İkinci Gurup'tan AKP'ye Ve Ergenekon'a (1) (25.07.2009)	: 232
İkinci Gruptan AKP'ye Ve Ergenekon'a (2) (26.07.2009)	: 234
Adressiz Merkez Sağ (28.07.2009)	: 235
Merkez Sağın Adresi (29.07.2009)	: 237
Demokratik Merkezi İnşa Etmek (1) (31.07.2009)	: 238
Bedel (Hydra, 05.05.1979)	: 241
Demokratik Merkezi İnşa Etmek (2) (01.08.2009)	: 242
Demokratik Merkezi İnşa Etmek (3) (01.08.2009)	: 243
Demokratik Merkezi İnşa Etmek (4) (04.08.2009)	: 245
Demokratik Merkezin Şansı (05.08.2009)	: 247
Cami Ve Minarelerde Hoparlörlerin Kullanılması (07.08.2009)	: 248
Şaheser Zırvalar (08.08.2009)	: 250
Ana Dilde Öğretim Mayını (09.08.2009)	: 251
Siyasal İslamın Kalesi Olarak İmam Hatipler (1) (11.08.2009)	: 253
Siyasal İslamın Kalesi Olarak İmam Hatipler (2) (12.08.2009)	: 255
Siyasal İslamın Kalesi Olarak İmam Hatipler (3) (14.08.2009)	: 256
Siyasal İslamın Kalesi Olarak İmam Hatipler (4) (15.08.2009)	: 258
Siyasal İslamın Kalesi Olarak İmam Hatipler (5) (16.08.2009)	: 259
Siyasal İslamın Kalesi Olarak İmam Hatipler (6) (18.08.2009)	: 261
Siyasal İslamın Kalesi Olarak İmam Hatipler (7) (19.08.2009)	: 263
Nereye Böyle Nezim Ana? (20.08.2009)	: 264
Siyasal İslamın Kalesi Olarak İmam Hatipler (8) (21.08.2009)	: 266
Bölünmenin Göstergesi (22.08.2009)	: 267
"Ergenekon Belgelerinde Fethullah Gülen Ve Cemaat" (23.08.2009)	: 269
Bir De Böyle Yüzleşelim! (25.08.1922)	: 270
26 Ağustos 1922 (26.08.1922)	: 272

Kurtuluş Savaşı Şehitlerimizin İllere Göre Dağılımı (28.08.2009)	: 274
Kurtuluş Savaşı Şehitleri Anıtı (29.08.2009)	: 275
30 Ağustos 1922 (30.08.2009)	: 277
Sabır Taşı (Bodrum, 23.08.90)	: 279
Dünya Barış Günü (01.09.2009)	: 280
Kürtçülük Sorununun Tersı Ve Yüzü (1) (02.09.2009)	: 281
Kürtçülük Sorununun Tersı Ve Yüzü (2) (04.09.2009)	: 283
Kürtçülük Sorununun Tersı Ve Yüzü (3) (05.09.2009)	: 284
Nevit Kodallı Senfonisi (06.09.2009)	: 286
Cüneyt Ülsever Kimsin Sen? (06.09.2009)	: 288
Kürtçülük Sorununun Tersı Ve Yüzü (4) (08.09.2009)	: 289
Kürtçülük Sorununun Tersı Ve Yüzü (5) (09.09.2009)	: 291
Kürtçülük Sorununun Tersı Ve Yüzü (6) (11.09.2009)	: 292
Kürtçülük Sorununun Tersı Ve Yüzü (7) (11.09.2009)	: 294
Kürtçülük Sorununun Tersı Ve Yüzü (8) (12.09.2009)	: 296
Avrupa Birliği'nin Kanatları Altında Faşizm (15.09.2009)	: 297
Kürtçülük Sorununun Tersı Ve Yüzü (9) (16.09.2009)	: 299
Kürtçülük Sorununun Tersı Ve Yüzü (10) (16.09.2009)	: 301
Kürtçülük Sorununun Tersı Ve Yüzü (11) (18.09.2009)	: 302
Bilâl N. Şimşir'in İşleri (20.09.2009)	: 304
Kürtçülük Sorununun Tersı Ve Yüzü (12) (23.09.2009)	: 305
Kürtçülük Sorununun Tersı Ve Yüzü (13) Hesap Ver CHP (!) (25.09.2009)	: 307
Kürtçülük Sorununun Tersı Ve Yüzü (14) Kabilecilik Ayrılıkçılıktır (26.09.2009)	: 309
Kürtçülük Sorununun Tersı Ve Yüzü (15-Son) Gördüğünden Göz Kirası İstemek (27.09.2009)	: 310
Baskın Oran Okurlarını Kandırıyor (29.09.2009)	: 312
Baskın Oran, Atma Şampiyonu (30.09.2009)	: 313
Buluşma I (Asos, 25.08.91)	: 316
Baskın Oran'ın Marazlı Fanatizmi (02.10.2009)	: 317
Baskın Oran İçin Ezber Ödevi (03.10.2009)	: 318
Bensiyon Pinto Anlatmasa Olmazdı (04.10.2009)	: 320
Baskın Oran Konusunda Önemli Bir Düzeltme (06.10.2009)	: 322
İspanyol Anayasası'nın 8. Maddesi (07.10.2009)	: 323
İspanyol Anayasası'nın Başlangıç Bölümü (09.10.2009)	: 325
Diyanet İşleri Başkanlığında Mucize! (10.10.2009)	: 327
Yakup Kadri Karaosmanoğlu (11.10.2009)	: 328
Maymun Tekniği (13.10.2009)	: 330
Teknik Maymunu (14.10.2009)	: 331
Öldürücü Nefesli Ejder, Kanatlı Yılan (16.10.2009)	: 333

Dünya Yoksullukla Mücadele Günü (17.10.2009)	: 334
Herta Müller'in Nobel Ödülü (18.10.2009)	: 336
TRT Birkaç Kez Suçludur! (20.10.2009)	: 338
Tekerrür Eden Tarih Ne İşe Yarar? (21.10.2009)	: 339
Diasporayı Anlamak Ama Nasıl? (23.10.2009)	: 341
Kuran ve Bale Konusunda Küstahlık (24.10.2009)	: 342
Ülker'in Ağlayarak Okuduğu Yazı (25.10.2009)	: 344
Futbol, Hakem Ve Adalet (27.10.2009)	: 346
Sol ve İslâm (28.10.2009)	: 347
İslam ve Sol Politika (30.10.2009)	: 349
Özdemir İnce / Bir İllegal TKP'linin Mektubu (31.10.2009)	: 350
Buluşma II (Asos, 25.08.91)	: 353
Türk Harf Devrimi Haftası (01.11.2009)	: 354
Hey Gidi Laik Laiklik (03.11.2009)	: 355
Hey Gidi Pasif Laiklik (04.11.2009)	: 357
Pasif Laiklik Yani Ilımlı İslam (06.11.2009)	: 358
AKP Konusunda Yanılanlar, Yanılmayanlar (07.11.2009)	: 360
Nazım Hikmet Ruble Karşılığı Şiir Yazardı" (!) İmiş (08.11.2009)	: 361
Bir On Kasım Daha (10.11.2009)	: 363
Kore Gazisinin Utanç Verici Ölümü (11.11.2009)	: 365
Demokrasinin Önündeki İki Engel (13.11.2009)	: 366
"Terör Kötü Sınav Verdi" imiş... (14.11.2009)	: 368
Bir Kez Daha Edebiyat Ve Futbol (15.11.2009)	: 369
"Okullardan Haç Kaldırılsın!" (17.11.2009)	: 371
Prof. Dr. Halil İnalçık Ne Dediğini Bilir (18.11.2009)	: 372
Şapka Kanunu Mugalatası (20.11.2009)	: 374
Kemalizm Müsibeti (!) (21.11.2009)	: 376
Monokl Ve Madame Murcia (22.11.2009)	: 377
Öğretmenler Günü (24.11.2009)	: 379
Türkiye'de Renkli Devrim Senaryosu (25.11.2009)	: 380
Dersim Edebiyatı (27.11.2009)	: 382
Van Edebiyatı (28.11.2009)	: 384
Aysel Akbay Ölmüş (29.11.2009)	: 385
Mavi Hayy III (Monemvasya, 13.07.95-İstanbul, 03.06.97)	: 388
Tarih, Tahrif, Tahrip (01.12.2009)	: 389
Aleviliği Ve Kürtlüğü Siyasete Karıştırmayın (02.12.2009)	: 390
Bunları Sen Nasıl Yarattın Türkiye? (04.12.2009)	: 392
5 Aralık 1934 ve Kadınlar (05.12.2009)	: 394
Altan Öymen'in Tanıklığı (06.12.2009)	: 395

Darbe Hayaleti, Darbe Şantajı (08.12.2009)	: 397
Demokrasi Nedir ve Ne Değildir (909.12.2009)	: 398
Zevk İcabı Sirkeli Baklava (10.12.2009)	: 400
Çok Haklıdır Bizim Başbakanımız... (11.12.2009)	: 401
Böyle Din, Böyle Siyaset (12.12.2009)	: 403
Hayali Komünizm, Hayali Darbe(cilik) (13.12.2009)	: 405
Pişmanım Ey Türkonfed! (15.12.2009)	: 406
Mersin Kenti Edebiyat Ödülü Ve Osman Şahin Destanı (18.12.2009)	: 408
Türkiye’de Din Özgürlüğü Yokmuş (19.12.2009)	: 410
Gerçekler Algılar Ön Yargılar (19 .12.2009)	: 411
Latife Tekin Adlı Cadı (20.12.2009)	: 413
Şu Danıştay Kapatılmalı! (mı?) (22 .12.2009)	: 414
Genel Liseler Ve İmam Hatipler (23.12.2009)	: 416
Genel Liselilerin Haklı Feryadı (25.12.2009)	: 418
Yüksek Öğretim İçin Tek Çözüm Yolu (26 .12.2009)	: 419
Ödüller Geçer Sagan Kalır (27.12.2009)	: 421
Çocuk Senin Kıçını Yerim (30.12.2009)	: 422

DİRENEN CUMHURİYET

1960 yılının Haziran ayında dönemin iki önemli şairi ve gazetecisi Ahmed Arif ve Mehmet Kemâl ile Ankara'nın ünlü Piknik'inin terasında oturuyorduk. 27 Mayıs'tan sonra Üniversiteler ve Yüksek Okullar yeniden açılmış, sınavlar yapılmıştı. Ben de sınava girmiş ve okulu bitirmiştim. Artık Fransızca öğretmeniydim. Atanacağım okul için kura çekilmesini bekliyordum.

İkisinden biri, "Oğlum sana öğretmenlik yaptırmazlar, tenekeyle kovalarlar seni" dedi. Öteki de onayladı. Bana gazeteciliğe başlamamı ya da radyoya girmemi öneriyorlardı. Yüksek tahsiliydim, Fransızca biliyordum, şair ve yazardım. Daha ne? Onlara göre önüm açıktı.

Ama ben gazetecilikten korkuyordum! Öğretmen oldum.

1962 yılında askerlik için Polatlı Topçu Yedek Subay Okulu'na gönderildim. Burada her meslekten yüksek okul ve üniversite mezunları vardı. Okul ve sınıf küçük bir Türkiye idi. Orada kendimi başkalarıyla karşılaştırmak ve ölçmek olanağı buldum. Sonuç: Kendime güvenim geldi.

1965 yılında, Fransız hükümetinin açtığı burs sınavını kazandım ve Paris Üniversitesi Sorbonne'da okumaya başladım. Paris'te dünyanın dört bir yanından gelmiş insanlarla, aydınlarla bir arada yaşadım, okulda okudum. Bu kez kendimi dünya ile denemek olanağına kavuştum. Bir kez daha kendime güvenim geldi.

O sırada TRT televizyonu için ön hazırlıklar başlamıştı. Türk arkadaşlar televizyona girmek için kendilerince hazırlık yapıyorlardı. Ben ilgilenmedim. Amacım Fransız edebiyatı konusunda doktora yapmak ve üniversite hocası olmaktı.

Bursum bitince Türkiye'ye geri döndüm. Birkaç yurtdışı sınavı daha kazandım ama 1967 ve 1968 yıllarında kazandığım sınavlar (ben kazandığımı için) Milli Eğitim Bakanlığı tarafından iptal edildi. 1969 yılına kadar öğretmenlik yaptım ama huzurum kalmamıştı. O yıl TRT'den bir iş daveti aldım ve Dış Haberler Müdürlüğü'ne mütercim-monitör

olarak girdim. Aynı yıl gene davet üzerine Ankara Televizyonu'na geçtim. Mesleği öğrendim. Önemli görevler yaptım. Taa 1982'ye kadar. 1982 yılında, 12 Eylül rejimi tarafından emekli edildim.

Sonra, çevirmenlik ve editörlük günlerim geldi. Can Yayınları'nda editörlük yaptım. Telos Yayıncılık'ı yönettim. Bu arada Hürriyet Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni dostum Ertuğrul Özkök gazetesinde yazmamı istemeye başladı. Beni neredeyse 25 yıldır tanıyordu. Bir bildiği vardı anlaşılan. Onun bildiğinin ne olduğunu şimdi tahmin edebiliriz: 12-19 yaşları arasında yazları işçilik yapmış, Fransız dili ve edebiyatı okumuş, öğretmenlik yapmış, edebiyat yayınları editörlüğü yapmış, TRT televizyonunun kurucularından olmuş ve bu işi bilen biri, dergilerde yazdığı siyasal ve toplumsal deneme ve makaleleri (*Yazmasam Olmazdı; Mahşerin Üç Kitabı*) kitap olarak yayımlanmış bir şair ve yazar âdem...

Yıl 2000 ! 1 Ocak günü ilk yazım yayımlandı Hürriyet gazetesinde. Gazete yazıcılığında 10 yılı devirdim, 11'inci yıla başladım.

Bu süre içinde gazetede yayımlanan yazılarım *Pazar Yazıları (2002)*, *Tersi Yüzü (2003)*, *Yedi Canlı Cumhuriyet (2004, 2009)*, *100 Pazar Yazısı (2004)*, *Fesatlar Sarmalında Türkiye (2007)*, *Cumhuriyetsiz Demokrasi (2009)*, *Demokrasısız Demokrasi (2009)* adlarıyla yayımlandı.

Elinizdeki ***Direnen Cumhuriyet*** adlı kitapta yer alan yazılar 2009 yılında yazıldı ve Hürriyet gazetesinde aynı yıl yayımlandı. Bir yılın görgü tanıkları! Bu yazılar bir gazetede yayımlandı ama bir "gazete yazısı" değil kesinlikle. Bir edebiyat yazarının gazetede yayımlanan yazıları. Hepsi makale, deneme ve eleştirel deneme. Hepsi çok boyutlu okumalara dayanan öğretici didaktik yazılar. Okurlarımın epeycesinin bu yazıları kesip konularına göre arşiv yaptıklarını biliyorum. Gerektiği zaman okumak için. Demek ki bazı okurlar kendi kitaplarını yapıyorlar.

Ama gazetede yayımlanan yazıların bir önyargı ile kısmeti kapalı oluyor. Çünkü okur için bir gazete yazısının ömrü 24 saat ile sınırlı. Bu bana dokunuyor. Çünkü yazılarımı kağıt mendil niyetine yazmıyorum. Biraz öğünmek gibi de olsa onları zamanın taşlarına kazıyorum. Bu kitap ve kitaplarla, gazete yazılarımın kaderini değiştirmek istiyorum.

Direnen Cumhuriyet'i gazeteci olmamı ve gazetede yazmamı isteyen Ahmed Arif ve Mehmet Kemâl'e adıyorum.

CUMHURİYET PARANOYASI

Gazetede yayınladığım yazıların türü hakkında okurun temel yanılgısını düzeltmek istiyorum.

Gerçekten de Hürriyet gazetesinde yayımlanan yazılarımla türü nedir? Bu yazılar bir haber midir, haber yorumu mudur? İki de değil!

Örneğin, bu kitabı ellerine alanlar her bölümün başında bir şiirle karşılacaklar, yani Özdemiş İnce imzalı on iki şiir okuyacaklar. Bu şiirler Hürriyet gazetesindeki sütunumda yayımlanmış olsalardı şiir olma özelliklerini yitirecekler miydi? Ya da bu yazıları gazetede yayımlamadan kitap halinde yayımlasaydım ortaya türle ilgili bir sorun çıkacak mıydı? Hayır çıkmayacaktı.

Beni yazar olarak tedirgin eden sorunu biraz daha açayım : Ben bir gazeteci miyim? Hayır, ben bir gazeteci değilim. Ben bir gazetede yazı yayımlayan bir şair ve yazarım. O halde benim bakış açım bir gazetecinin bakış açısı değil. Ben, bir haberin, bir siyasal ve toplumsal olgunun yüzeysel betimlemesini (tasvirini) yapmıyorum, onların kökenleriyle, nedenleriyle uğraşıyorum. Böylece sorunun evrensel ve sürekli yansımalarıyla, karşı-yansımalarıyla uğraşıyorum. Bu bakış açısı içinde, elinizdeki kitabın bir tür “toplum ve düşünce elkitabı” ya da aynı bağlam ve konuda bir ameliyat kitabı olduğunu söyleyebilirim.

Elinizdeki kitapta yer alan yazıların ömrü bir gazetenin yirmi dört saatlik ömrüyle sınırlı değil. Yazıların temelindeki sorumluluk ve kaygı bana şiirlerimi yazdıran, yazınsal (edebî) denemelerimi, kuramsal yazılarımla yazdıran kaygı ve sorumluluktan kesinlikle farklı değil.

Peki ve öyleyse bu kaygı ve sorumluluk nedir? İlk, bu yazılar gelecek günleri amaçlayan anılar değil, tam tersine günümüz insanlarına sorunların nedenlerini ve çözüm yollarını anlatmayı amaçlıyor. Bu kitap bir şair ve edebiyat yazarının bir hukuk, sosyoloji, siyaset bilim, felsefe, iletişim vb., elkitabı.

Bu yazılar, çağının sorunlarına karşı derin bir sorumluluk duyan, çağının çağdaşı olmaya çalışan bir şairin önerileri, okurla iletişim kurma çabaları...

Türkiye Cumhuriyeti'nin temel ve müzmin sorunu bizzat kendisidir! Şaşırmayın, 29 Ekim 1923 günü Cumhuriyet ilan edilmeseydi şu anda yaşamakta olduğumuz sorunların çoğu semtimize uğramayacaktı. Ama Pakistan, Afganistan ve Yemen türünden bir ülkemiz ve toplumumuz olacaktı. 18.yüzyılda başlayan toplumsal kutuplaşma doruk noktasına ulaşmayacaktı. Cumhuriyet, ilerlemeci-değişimci, laik ve modernist (kısaca *çağdaşlaşmacı*) akımın, tutucu ve dinci, Türkçü-Turancı akımlar karşısında kesin olmayan galibiyetinin simgesidir.

Çağdaşlaşmacı Cumhuriyet, toplumu dönüştürecek devrim ve reformlara başlayınca karşı akımlar da yeminli ve inatçı bir direnişe geçti, yeraltına indi. Cumhuriyet, 1961 Anayasası ile anayasa metnine giren ve mevcut anayasanın 174. maddesi tarafından koruma altına alınan Devrim Yasaları'nı çıkartıp uygulayarak kendi sorununu yarattı. Kendi karşı-devrimcilerini yarattı. Onu bir antitez olarak yarattı ama yaratmasaydı tipik bir Orta-Doğu ülkesi olarak kalırdı.

Bu karşı-devrimin en tipik, en yetkili temsilcilerinden biri olan Milli Eğitim Eski Bakanı ve AKP'nin yeni Başkan Yardımcısı Hüseyin Çelik cumhuriyet paranoyasını şöyle itiraf ediyor: "**Kendi evimizin içinde kargaşa varsa, bunu düzeltmemiz gerekmiyor mu ? Biz, Cumhuriyetle birlikte gayri Müslimleri, Kürtleri, Alevileri, köylüleri ve dindar insanları ötekileştirdik. 1946'ya kadar köylülerin Ulus ve Kızılay'a girmesi yasaktı. Aşık Veysel bile elinde sazıyla geliyor, Atatürk Bulvarı'na sokmuyorlar. Köylüleri Avrupalılar, elçiler görececek, 'çağdaş imajımız zedelenecek' diye düşünüyorlar. Anlayış bu. 1946'da köylünün oyu makbul olunca 'öteki' olmaktan çıktı, ama diğerlerinin problemi devam ediyor. Biz dedik ki kimse kendini 'öteki' hissetmesin. Mevcut anlayışı değiştirdik. Dağdaki teröriste sesleniyorum, 'Niye çıktın dağa?', 'Benim varlığım kabul edilmiyordu' diyor. Şimdi senin varlığını kabul eden bir hükümet var. 'Benim dilim yok sayılıyordu' diyor, biz var sayıyoruz."**

Aslına bakarsanız, Bay Hüseyin Çelik açıkca "**Ulan Cumhuriyet Nedir Senden Çektiğimiz!**" demeye getiriyor. Allah aşkına, Cumhuriyet ile sorunu olan bir cumhuriyet Milli Eğitim Bakanı ve bir partinin Genel Başkan Yardımcı olabileceğini kim düşünebilir?

Düşünülmesine gerek yok, işte bu adam etiyile-kemiğiyle aramızda yaşıyor. Bu durum karşı-devrimin bir sivil darbesi değilse nedir ? Bu eski bakanın sözlerinin düşünceyi açıklama özgürlüğü bağlamında değerlendirilmesi mümkün müdür?

Herhangi bir biçimde iktidar yanlısı partizanlık yapan vali, kaymakam, genel müdür, üniversite rektörlerinin "CV" denilen kimlikleri araştırılırsa, yarıya yakınlarının imam-hatip mezunları oldukları gö-

rülecektir. Bu kimselerin basına yansıyan özgeçmişlerinde ortaöğretim kurumlarının adı kesinlikle verilmez. Neden bu gizlilik ?

Bu kimseler, 3 Mart 1924 tarih ve 430 sayılı Tevhid-i Tedrisat Kanunu'na aykırı olarak imam-hatip mezunlarına üniversiteye girme hakkı tanınmasından sonra siyasal bilgiler ve hukuk gibi fakültelerden mezun olmuş İslamcı militanlardır. Fethullah Hoca'nın yaptığı programa uygun olarak yetiştirilmişlerdir. Bu gidişle önümüzdeki 10-20 yıl içinde valilerin ve kaymakamların tamamına yakını imam-hatip mezunları olacaktır.

Bunu engellemenin çaresi ne ? Ne olacak, imam-hatip okulları 3 Mart 1924 tarihli konumlarına geri döndürülecek ve bu okulların % 90'ı kapatılacak. Yoksa Cumhuriyet'e "Elveda!" dememiz gerekecek.

Önemsiz bir yazarın ***Cumhuriyet Dönemi Muhallif Türk Romanı*** adlı kitabından bazı cümleler aktaracağım:

"Şapka Devrimi, Türk Tarih Tezi, Türk Dil Reformu gibi uygulamalar bugün için mizahi bir nitelik taşıyor olsa da, 1950 yılına kadar süren terör ortamında pek çok cana mâl olmuştur." (S.19,20)

" Mete Tuncay, 1923/1931 arası dönemi incelerken, bir tekpartinin her şeyden önce diktatörlük anlamına geldiğini belirtir." (S.20)

"... 'Faşizm' kelimesi yerine 'Kemalizm' koyulduğunda, 1930'ların genç Türk mimarlarının..." (S.47)

Bu kadar alıntı yeter! Nereden bakılırsa bakılsın son derece suyu-na tirit bir kitap. Ama kaynakları arasında 1930 ve 40'larda doğmuş birtakım "Prof.Dr"ların kitapları var.

Bu adamlar CHP Tek Parti döneminde Kuvvetler (Erkler) Birliği ilkesine dayalı bir Anayasanın geçerli olduğunu bilmiyorlar mı? 1921 Anayasası'na göre yasama ve yürütme erklerinin Büyük Millet Meclisi'nde toplandığını ve dönemin hükümetine Meclis Hükümeti dendiğini bilmiyorlar mı ? Kuvvetler Ayrılığı ilkesinin 1945'ten sonra dünya anayasalarına girdiğini bilmiyorlar mı? Peki neden o dönemi "Diktatörlük" sözcüğü ile tanımlıyorlar. O dönemin son hükümetleri demokrasiye geçişi sağlayan seçim yasasını yapmadı mı? Bu saplantıyı Cumhuriyet Paranoyası olarak tanımlayanlar haksızlık mı yapmış olur?

Erken dönemin Dil ve Tarih projeleri, belki, uygulayıcıları tarafından epeyce abartılmıştır. Ama Luigi Luca Cavalli-Sforza'nın ***"Qui sommes-nous ?"*** ve ***"Gênes, Peuple et Langues"*** adlı kitaplarını oku-

yanlar erken Cumhuriyetin dil ve tarih tezlerinin hiç de komik iddialar olmadığını görüyorlar.

Türklerin göç yollarını *Atlas des Civilisations*'daki haritalarda görenler ve ilgili metinleri okuyanlar bize öğretilen "Göç Yolları"nın hiç de saçma bir ırkçılıktan kaynaklanmadığını görüp öğreniyorlar.

Luca Cavalli-Sforza'nın adını verdiğim iki kitabını bu elinizdeki kitabı(mı) yayımlayan Destek Yayınevi yayımlarsa karşı-devrimcilerin kara çalmalarından kurtuluruz.

Türkiye'de kendimi yanlış kullanılan sözcük ve kavramların balta girmemiş ormanına kapatılmış hissediyorum. Bir ideoloji sahibi olmak kötü bir şey midir ? Kapitalizmin "Bırakınız geçsinler, bırakınız yapsınlar"ı bir ideoloji değil midir? Türban bir ideolojinin simgesi değil midir? Bu türden ideolojiler "iyi" ama direnen tek el işçilerinin (varsa) ideolojileri kötü.

Bu türden gerçekler saymakla bitmez. Elinizdeki kitapta yer alan makaleler bu "gerçekler"in(!) yalanını bozmak için yazıldı. Karşı-devrim eylemini sürdürüyor. İrtica kuşkusuz Suudi-Arabistan devletinin şariat düzenini Türkiye'ye getirmeyi planlamıyor. Böyle bir planlamanın uygulamaya konması zaten içsavaşa yol açar. Padişahlığı da geri getirmeyecekler. Tevhid-i Tedrisat yasasını kaldırmayacaklar. Türkiye Cumhuriyeti'nin demokratik, lâik ve sosyal bir hukuk devleti olduğunu saptayan anayasa maddesine belki dokunmayacaklar, belki Cumhuriyet'in yapısına biçimsel olarak dokunmayacaklar, ama imam-hatip okullarından yetiştirdikleri militanlar marifetiyle "Laik Cumhuriyet"i "İlâmcı İslam cumhuriyeti"ne dönüştürecekler; Cumhurbaşkanı'nın başındaki "Cumhur" atılıp Başkanlık sistemini kuracaklar. Babadan oğula geçecek bir başkanlık düzeni hiç de olasılık dışı değil!,,

Elinizdeki kitap bir cumhuriyetçi kimliğiyle bu türden bir projenin karşısına dikiliyor. Ve iddia ediyorum ki işini iyi yapıyor. Cumhuriyetçi okurların bu kitaba gereksinimi var. İşine geldiği zaman bir gazeteden karşı görüşlü bir gazeteye (bir futbolcu gibi) transfer olan gazetecinin, bir gazete yazıcısının tarihe hesap vermek gibi bir kaygısı yoktur. Gazetecilik onun için bir nafaka kapısıdır. Bugün var yarın yok!

Ama benim durumum çok başka : 1963-2008 arasında yayımladığım 26 şiir kitabı, 4 edebiyat kuramı kitabı, 30'dan fazla deneme ve polemik kitabı, ki çevirileri de katınca toplamı 120'yi buluyor. Bütün bu 50 yıllık emeğin toplamı elinizdeki kitaptaki yazıların tehditi altında. Bu yazılarda herhangi bir hata yaptıysam, geleceğin insanları yazınsal (edebi) yapıtlarımın boğazını sıkırlar. Ben çelişmemek zorundayım. Bir şair cumhuriyete, demokrasiye, adalete, özgürlüğe, eşitliğe, kar-

deşlişe ihanet edemez. Güçlünün yanında yer alıp güçsüzün , yoksulun ezilmesine göz yumamaz.

İşte bu nedenle elinizdeki kitabın ve kardeşlerinin okunması, yaygınlaşması bir varoluş sorunu. Bu kitapla geleceğimi ipotek altına sokuyorum ve Hocam Yannis Ritsos'un "**Temel Nesneler**" adlı şiiriyle bu garip "önsöz"ü bitiriyorum.

Kocaman bir iğne ve kalın bir iplikle,
Beceriksiz, dikeyor ceketinin düğmelerini.
Konusuyor kendi kendine :

Yemeğini yedin mi ? İyi uyudun mu ?
Konusabildin mi ? Avuç açmak mı ?
Pencereden bakmayı düşündün mü ?
Kapı çalındığında gülümsedin mi ?

Ölüm varsa da, her zaman, ikinci gelir.

Çünkü her zaman en başta özgürlük.

(Cihangir, 10 Şubat 2010)

BİR BAŞLANGIÇ

*Gençti, tarihin taşlarından gelip geçmişti;
gençti, aşağılanmıştı, çok hastaydı,
tenindeki acıyla - bir yalnızlık kuyusu-,
bir silgi aradı silmek için kendini,
yenmek için kendi kendi yongalarıyla;*

yenilenmek aslında.

23

Bilmiyor muydu?

Delilik, intihar ve ölümün karşısında:

Şiir ve yıkım, bir Anka dirilişi.

Bilmiyordu, yolda öğrendi.

(Karlovasi, Sisam adası, 31.8.78)

ÖKÜMENİK(LİK) NEDİR? NE DEĞİLDİR?

Cengiz Çandar geçen ay gene öfkelenmiş, birilerine acımasızca ağzının payını veriyordu:

“Dışişleri Bakanlığının basına yansıdığı kadarıyla ‘Azınlıklar Raporu’nun bazı gülünç değerlendirmeleri dikkatimi çekti. “Türkiye’de 270’in üzerinde gayrimüslim ibadethanesinin bulunduğu, bunlardan 108’inin Rum Ortodoks azınlığa ait olduğu” kaydedilmiş ve ‘Patrikhane’ye Ekumeniklik verilmesinin söz konusu olamayacağı’ vurgulanarak Patrik Bartholomeos’un yabancı ülkelere yaptığı ziyaretlerde ‘ekumenik’ sıfatının kullanılmasına müdahale edilmediği” belirtilmiş.

Gülünç. Çünkü: Ekumenik sıfatı, Ortodoks Hristiyanlık ile ilgili. Ta 451 yılında Halkedon Konsülü adıyla bugünkü Kadıköy’de toplanan “Hristiyan Din Adamları Zirvesi”nin kararı uyarınca Konstantinopolis (yani bugünkü İstanbul) Kilisesi’nin konumu “Ekumenik” olarak belirlenmiş. Patrikhane’ye Ekumenik sıfatı verip vermemek, Türk Dışişleri Bakanlığının yetkisinde olmadığı gibi, işi de değil. Fener Patrikhanesi’nin bu sıfatının yaklaşık 1500 yıllık mazisi var. Dolayısıyla, Patrik Bartholomeos’un yurt dışı ziyaretlerinde “Ekumenik” sıfatının kullanılmamasına müdahale edilmemesi de Dışişleri’nin gösterdiği bir lütuf olmaz.” (Radikal, 14.12.08)

Türkiye Cumhuriyeti Dışişleri Bakanlığı Cengiz Çandar’a cevap verir mi vermez mi, verirse nasıl bir cevap verir, bunu ben bilemem. Ancak, İstanbul Rum Patrikhanesi’nin ökümenik (“ekümenik” demek yanlışır) olmadığını savunan ben, politik

olmayan “Kilise” görüşünü yazacağım. Ancak bu görüşe Fener Rum Patrikhanesi’nin katılmaması çok doğal.

Bu konuda şimdiye kadar epeyce yazı yazdım. Yeterli olacaklarını düşündüğüm için sadece ikisinin adını vereceğim: **“Fener Rum Patrikhanesi Neden Ökümenik Değil”** (04.12.04) **“Patrikhanenin Ökümenik Olamayışının Kanlı Tarihçesi”** (12.12.04). Bu iki yazı ve öteki yazılar birçok site tarafından yayınlandığı için internette de bulabilirsiniz.

Grekçe (Helence) **“oikoumene”** sözcüğünden gelen **ökümenik**’in üç anlamı vardır: **Evrensel; Bütün kiliseleri içine alan; Evrensel yargılama yetkisi.**

Cengiz Çandar’ın da dediği gibi bazı kiliselere ökümeniklik sıfatı MS.451 yılında Kadıköy Konsili’nde verilmiştir, ancak bu kiliseler arasında İstanbul Patrikhanesi’nin adı bulunmamaktadır. Kadıköy Konsülü’nde üç kilisenin ökümenik olduğu kabul edildi: **Roma, İskenderiye, Antakya.** Bu üç kilise İsa’nın üç havarisi tarafından kurulduğu için ökümeniktir. Demek ki ökümenik olmak için ilk koşul bir havari (**apostol**) tarafından kurulmuş olmak. Havariler tarafından kurulan kiliseye **“Apostolik Kilise”** de denir.

25

Fener Patrikhanesi, Aziz Andreas’ın isim günü olan 30 Kasım’ı kuruluş günü olarak kutlamaktadır ama bu sonradan icat edilmiş bir şey.

Daha sonra Batı Roma’nın zayıflaması, Doğu Roma’nın (Bizans’ın) güçlenmesi nedeniyle İstanbul Patrikhanesi ökümenik sıfatına el koyup kullanmaya başlamış ise de bu durum Roma (Papalık) tarafından hiçbir zaman kabul edilmemiştir. Bu red Roma’yla sınırlı değil. Kudüs gibi geleneksel, Atina ve Moskova gibi bölgesel kiliseler tarafından da kabul edilmemektedir. İstanbul’un ökümenikliği Kilise tarafından kabul edilmezken, ABD Senatosu bir madalyon bastırıp üzerine **ökümenik** sıfatını yazmıştır. Evrensel kiliselerin kabul etmediği **ökümenik** sıfatını Türkiye Cumhuriyeti neden kabul etsin?

ALEVİLERİN MUHARREM AYI

Birkaç yıl önce de yazmıştım: 1975 yılı Ramazan ayından önceydi. TRT Televizyon Program ve Yayın Planlama Müdürü idim

ve dostum Zeki Sözer yurt dışında olduğu için onun görevi olan Televizyon Daire Başkanlığına vekalet ediyordum. Yapımcı şube müdürleri ile program planlaması toplantısı yapıyorduk.

TRT Genel Müdürü Prof. Dr. Nevzat Yalçıntaş toplantımıza katılmak istediğini bildirdi ve ardından toplantı salonuna geldi.

Bir süre toplantıyı izledikten sonra konuştu: **“Ramazan ayı yaklaşıyor, sizin herhangi bir hazırlığınız var mı? Ramazan ayı boyunca dinî programlar yayınlasak iyi olmaz mı?”**

Program ve Yayın Planlama Müdürü olarak bu öneriyi benim yanıtlamam gerekiyordu:

“Olabilir ancak Aleviler için Muharrem ayında, Hristiyan ve Musevi azınlıkların kutsal günlerinde de özel yayınlar yapmamız koşuluyla. Çünkü, laik bir devletin tek televizyon kanalı olarak bütün din ve mezheplere eşit uzaklıkta bulunmak zorundayız” dedim. Aklımda kaldığı kadarıyla böyle le konuştum.

Prof. Dr. Nevzat Yalçıntaş, **“Anlaşıldı, biraz düşündükten sonra cevabımı size bildireceğim”** diye yanıtladı. On-on beş dakika geçti geçmedi, TRT Genel Müdürü Yalçıntaş sözlü program önerisini geri çektiğini açıkladı telefonda. 1975 yılında ve Milliyetçi Cephe hükümeti döneminde, Prof.Dr. Yalçıntaş'ın verdiği karar bence en doğru karardı. Çünkü Aleviler ve azınlıkların kutsal günleri için program yapmanın hükümet tarafından hoş karşılanmayacağını tahmin ediyordu. Sonuç olarak laik devlete saygılı idi.

Yazımın bu bölümünde, Alevi-Bektaşî Federasyonu Genel Başkanı Ali Balkız'ın TRT'den “Muharrem Orucu” boyunca bir saat yayın hakkı istemesine getirecektim. Aynı zamanda değerli bir edebiyat yazarı olan Ali Balkız 28.12.08 tarihli Cumhuriyet gazetesinde yayınlanan demecinde, Türkiye kamuoyuna kendilerini anlatmayı amaçladıklarını söylüyordu. Düşünsenize, baskı altında kendilerini yüzyıllardır gizlemek zorunda kaldıkları için nüfusun kaçta kaçını oluşturduklarını bilemediğimiz Aleviler hakkında hurafeler, safsatalar ve kara çalmalar dışında kaç kişi gerçekleri biliyor?

Önümüzdeki günlerde derinlemesine incelemeye ve anlama-ya çalışacağım, Prof. Dr. Binnaz Toprak'ın **“Türkiye’de Farklı Olmak: Din ve Muhafazakarlık Ekseninde Ötekileştirilen-**

ler” adlı araştırmasının Alevilerle ilgili bölümü insanın içini acı-
tacak, vicdanını isyan ettirecek gözlemler ve izlenimlerle dolu.

Derken, Hürriyet gazetesinin değerli elemanlarından Gül-
den Aydın’ın “**TRT’den Muharrem’de canlı yayın sürprizi**”
(29.12.08) başlıklı haberini okudum. Ardından 30.12.08 Salı
günü yayınlanan haberinden TRT 1, TRT 2, TRT GAP ve INT’de
12 gün sürecek Muharrem programlarının başladığı haberini
okuduk. Kendisiyle görüştüğüm, konuyu yakından bilen Gül-
den Aydın TRT’nin ciddi bir yaklaşım içinde olduğunu söylüyor.

Salı günü Ali Balkız ile de konuştum. Girişi olumlu karşıladığımı, ancak programların içeriğinin ve “söz”ün önemli olduğunu söyledi. Programları bitiminde değerlendirecek.

TRT’nin bu girişimi son derece önemli: Sünni Ramazan programları gibi Alevi Muharrem programlarının da her yıl sürekli olması ve Aleviliğin anlaşılmasına öncülük etmesi gerekiyor.

Alevilerin özgürleşmesi Türkiye için son derece önemlidir. Bu programlar sayesinde üzerlerindeki baskı belli oranda azalacaktır. Muharrem’in altıncı gününde TRT’yi kutlarım!

AZINLIKLAR, HAKLAR VE GERÇEKLER

Azınlıklar, azınlık hakları ve azınlıkların gerçekleri söz konusu olduğu zaman yüce ama önü tıkalı, engebeli ideallerden söz edilir: Ermeni soykırımının resmen tanınması; Patrikhane’nin ökümenik sıfatının resmen kabul edilmesi, Heybeliada Ruhban Okulu’nun açılması; ardından azınlık mal ve vakıflarının sahiplerine iadesi, vs, vs...

Ben daha temel, daha yaşamsal, daha gündelik gerçeklerden söz etmek istiyorum. Birkaç gün önce bir Tuncelili Alevî (hanım) arkadaşımla azınlık haklarını, azınlık duygu ve duyarlılığını, kendini azınlık hissetmenin olası sorunlarından söz ediyorduk. O anlattı: Hristiyan azınlıktan bir arkadaşımız çalıştığı üniversitenin rektörlüğünden bir resmi mektup almış. Mektupta isterse Noel dolayısıyla izin kullanabileceği yazıyormuş. Arkadaşımın arkadaşı, benim tanıdığım hanım odasına kapanmış ve hüngür hüngür ağlamış. “Adam” yerine konulduğu için ağlamış! Azınlık olmak, basınç altında yaşayan azınlık olmak budur işte!

Benim sözünü ettiğim bu işte! Ermenilerden soykırım dola-
yısıyla özür dilemek; Patrikhane'nin ökümenikliğinin tanınması,
Heybeliada Ruhban Okulu'nun yeniden açılması için mücadele
etmek türünden sorunlar on-on beş dakikada çözülür. Elektiri-
ği açmak gibi bir şey... Bir metin hazırlanır, hükümet basar im-
zayı ! Hepsı bu kadar!...

1995 yılında, **Yeni Yüzyıl** gazetesinde bir süre köşe yazıcılı-
ğı yapmıştım. Bu yazılar önce **"Bu Ne Biçim Memleket"** (Telos
Yayıcılık, 1996), daha sonra da **"Mahşerin Üç Kitabı"** (Doğan
Yayıcılık, 2005) adlı kitaplarımda yer almıştı.

Azınlıklar konusunda kazı yaparken **"Mahşerin Üç
Kitabı"**nda **"Hamursuz Bayramı"** (S.273) adlı bir yazıma rast-
ladım. Bu yazıdan bir alıntı yapacağım: **"Ramazan ve Kurban
Bayramları, Nevruz Bayramı ve Hamursuz Bayramı, Anaya-
sa ve yasalar önünde eşit haklara sahiptir. Laik devlet, bu
bayramların hepsine eşit mesafede durması gereken dev-
lettir; laik devlet "kibar" ve "nazik" düşünceli bir devlettir.
// Okuduğunuz gazetenin 17 Mart 1995 tarihli sayısından
öğrendiğime göre, Dışişleri Bakanlığı(mız) 21 Mart Nevruz
Bayramı'nda, Türkî Cumhuriyetlerden davet edilen konuk-
larla Meclis'in önünde Nevruz ateşi yakacakmış. "Kibar" ve
"nazik" düşünceli bir davranış. // 15 nisan - 22 nisan ta-
rihleri arasındaki hafta da Türkiye Cumhuriyeti'nin Musevî
vatandaşlarının Hamursuz (Pessah) Bayramı var. Ben kendi
adıma, yasalar önünde eşit haklara sahip olduğum Musevî
TC vatandaşlarının Hamursuz Bayramı'nı kutlamak istiyö-
rum."** (5 nisan 1995)

Yazının altında, yazı kitaplaşırken 16 Temmuz 1996 günü
yazılmış bir not var: **"Türkiye Cumhuriyeti cumhurbaşkanı,
başbakanı, Meclis başkanı, bakanları, parti başkanları yal-
nızca Sunnî Müslüman vatandaşların değil ama Şii, Alevî,
Hristiyan, Musevî vatandaşlarımızın da dinî bayramlarını
içtenlikle kutlamak gereksinimi hissettikleri ve bunu yap-
tıkları gün, Türkiye Cumhuriyeti gerçekten laik bir devlet
olacaktır."**

Dilekçecilerin, bildiricilerin ortalıkta olmadığı o yıllarda bir
Ermeni, Rum ve Musevî asıllı TC vatandaşları general, Türk Dili
ve Edebiyatı öğretmeni, emniyet müdürü olmadan Türkiye'nin
gerçekten demokratikleşemeyeceğini yazıyordum. Gene yazıyo-
rum!....

6 Ocak kadîm Anadolu Hristiyanlarının yılbaşısıdır. Kutlarım!...

BİREYİN ÖZGÜR SEÇİMİ

2 Ocak Cuma günü yayınlanan yazım şöyle bitiyordu:

Halkın çoğunluğunun Müslüman olduğu bir ülkede bir genç kızın başını örtmesi elbette özgür seçim sayılamaz. Ama buna karşın Hristiyanların çoğunluk olduğu bir ülkede bir dönmenin başına türban geçirmesi özgür seçim sayılabilir.

Çünkü birinde gelenek ve görenekler, dinsel referanslar arkada, ikincisinde ise karşıdadır. Referansları ve gelenekleri arkasına alan kişinin yaptığı seçime özgür seçim denilemez. O aslında sürüye, çoğunluğa katılmıştır.

Cemaatin seçimi: Geleneğin ve göreneğin seçimi! Ama bireyin değil! Bireyin, cemaatin seçimine uymasını bir özgür seçim olarak tanımlamamız olanaksız. Birey ancak cemaatin, gelenek ve göreneğin hazır modelini reddederse özgür bir seçim yapmış olur.

Seçimin özgür olması için tercih ile ekolojik ortam arasında bir uyumsuzluk, bir çelişki, bir zıtlık olması gerekir. Örneğin bir genç kızın, görücü usulü evliliklerin egemen olduğu bir cemaatte eşini kendisinin seçmesi özgür seçimdir.

Üç kuşaktır doktor ya da avukatlar üreten bir aileden gelen bir delikanlının aile geleneğine karşın matematikçi ya da davulcu olmayı seçmesi de özgür seçimdir.

Ülker İnce bu günler Slavoj Zizek okuyor. Zizek'e pek kanım ısınmasa da söyledikleri bana ilginç ve zekice geliyor. Örneğin "Bir Çin köylüsünün Çin yemeği yemesi özgür seçim değildir" diyormuş. "Ama bir Adanalı'nın New York'ta bir Çin lokantasına gidip ender bilinen bir Çin yemeği ısmarlaması Adanalı deyişyle "Özgür Seçimin Allahı'dır!"

Örneğin Cumhurbaşkanı ya da Başbakanın muhterem refikalarından birinin 2009 yılında başını açması geç kalmış bir özgür seçim sayılabilir.

Cumhurbaşkanının oğullarından birinin başını örtmeyen,

mini etekli bir Cumhuriyet kızı ile evlenmesi özgür seçimdir. Ama ekolojik tutsaklık nedeniyle onların böyle bir şey yapması balığın kavağa çıkması gibi bir şey olur. Çünkü oğlan tarafı mini eteğin uzamasını, başın sıkı sıkı örtülmesini, kayınvalidenin örnek alınmasını isteyecektir.

Tanıdığım bir Alevi kızı var, tiyatro ve sinema oyuncusu. Ailesine karşın mı tiyatro ve sinema oyuncusu oldu sormadım. Ama Ankara Devlet Konservatuar'ında okuduğuna göre bir aile bas-kısı söz konusu değil.

Şöyle bir örnek düşünelim: Annesi ve babası hacca gitmiş, annesinin başı türbanlı bir kızın balerin, buz patencisi, jimnastikçi, tenasül hastalıkları uzmanı hekim ya da pilot olma şansı yüzde kaçtır?

Çağdaşlaşma ve çağcıllaşmanın lokomotif, motoru gelenek ve göreneği reddeden, geri püskürten özgür seçimdir. İnsanların, gelenek ve göreneğin düdüksüz "düdüklü tenceresi"nden kendiliğinden kurtulması olanaksız. Bir devrim gerekir. Cumhuriyet Devrimi gibi. Düdüklü tencere patlamadan olmaz böyle şeyler!

Üniversite kapısına türbanla dayanan hanım kızlarımızın başındaki türbanın özgür seçim olduğunu ileri süren sosyologlarımız bile var. Ancak anlamadığım şu: 18 yaşına kadar başını açıp okula gelen bu kızların dört yıl daha sabredip daha sonra tesettüre girmeleri akıl kârı değil mi? Nasıl olsa yüzde 99'u çalışmayacak. Neden maraza çıkartıyorlar böyle?

AYDIN GARDAŞ HELE BİR BERİ GEL!

Azınlıklarla ilgili bir yazı dolayısıyla, "**Mahşerin Üç Kitabı**" (Doğan Yayıncılık 2005, S.259) adlı kitabımı karıştırırken okuduğum "**Aydınlık Suçu**" başlıklı yazımı adını değiştirerek yaklaşık 14 yıl sonra tekrar yayınlamayı düşündüm. Daha doğrusu gereksinim duydum. Yazı önce **Yeni Yüzyıl** gazetesindeki köşemde (15.02.1995), sonra "**Bu Ne Biçim Memleket**" (Telos Yayıncılık, 1996) adlı kitabımda yayınlanmıştı. Kimliği ve kişiliği çağlar boyu tartışılan aydın için neler yazmışım bakalım:

"Okumuş adam", "kültürlü adam", "kafa emekçisi", doktor,

avukat, öğretmen, yönetici,vb. ile “aydın” arasında kalın bir duvar vardır. Pratik bilgi teknisyenleri diyebileceğimiz beyaz yakalılar diplomalarının sağladığı bilgiyi satarak hayatlarını kazanırlar. “Aydınlık”, hayat kazanma tarzı olmadığı için bir meslek değildir. Toplumsal bir tiptir aydın. Aydın, pozitivizm ve aydınlanma çağıının ürünü olan bir tiptir; inancı (imanı) değil, mantığı ve düşünceyi seçmiştir, deney ve eleştiriye seçmiştir. Aydınlık diploması veren okul yoktur; aydın oluş babadan oğula geçmez; aydınlık atama yoluyla da elde edilen bir görev değildir; aydınlık ihale edilmez; aydını hiçbir güç görevden alamaz.

Aydın sorumluluk duyan bir kişidir ve bu sorumluluk duygusu kendiliğindendir; bu duygu aydına görev olarak verilmiş, ihale edilmiş değildir. Aydın, “üstüne vazife” olmayan işlere burnunu sokar, kendisini ilgilendirmeyen (karıştığı işlerde kişisel çıkarı yoktur) işlere karışır. Karışır ama mahallenin namusunun bekçisi de değildir. Bu nedenle başta devlet olmak üzere, egemen sınıflar ve güçler sevmezler aydını. Çünkü aydın, kişiliğiyle, varlığıyla, eylemiyle bir düzen değiştirmiştir; bu dünyanın kutsal düzenini değiştirmiştir. Bunu, Dostoyevski’nin **Cinler**’inin ak saçlı yüzbaşı fark etmiştir. Bu nedenle şöyle haykırır: “Tanrı yoksa benim yüzbaşılığım neye yarar?” ya da “Tanrı yoksa ben neyin yüzbaşıyım?”

Yine bu nedenle, ‘Egemenlik ulusundur!’ ilkesini Meclis duvarına yazdıran aydına, aynı yüzbaşı ya da Müslüman kökten dinci ‘Egemenlik Allah’ındır!’ diye karşılık verir. Devlet gibi, egemen sınıflar gibi, (varsayımsal olarak) Tanrı da hoşlanmaz aydından. Çünkü, düşünce dizgesi ve vicdanı özgürdür aydının, bir ön yargı ya da kör inancın parantezi içinde değildir. Aydın bir kez ‘evet’ derse, doksan dokuz kez ‘hayır’ der. Bu nedenle globalleşen dünyanın yeni sahipleri olan ‘hür teşebbüs’ ve medya dünyası da sevmez aydını. Hele aydının yazar olanını hiç mi hiç sevmez. Bu nedenle, 12 Eylül’den sonra, aydının Frenkçesi olan ‘entelektüel’ sözcüğünü ikiye bölüp ‘entel’ ve ‘lektüel’ yapmıştır. ‘Entel’ şimdilik belli: kuraklığın, enflasyonun, rüşvetin, şiddetin, Avrupa Birliği’ne alınmamanın ve belki de palazlanan mafyanın nedenidir bu ‘enteller’ (!). Güya, entel sıfatını barlara ‘takılan’ yarı aydınlara vermişler. Unutulmasın : yarı bakire olunamaya-çağı gibi yarı aydın da olunmaz. Aydın (entelektüel) ve entelektüalizm düşmanlığı faşizm illetinin ilk belirtileridir. Son günlerde medyada ve sokakta tanık olduğumuz da budur. Bu nedenle : dünyanın bütün aydınları birleşiniz!”

Bu yazıyı şimdi yazsaydım son cümlesini kesinlikle yazmazdım. Dünyanın bütün aydınlarının birleşmesi gerekmez. Gerekmez, çünkü aydının arkası, dayısı, sürüsü olmamalı! Biraz düşünelim bakalım: Aydın tanımına uyan sabık ve sakıt solcu var mı? AKP hükümetinin izinden giden İslamcılar, neoliberalerler “münevver” sayılabilir mi?

ATAOL BEHRAMOĞLU'NUN KİTAPLARI

Ataol Behramoğlu edebiyatımızın yaşayan en önemli şairlerinden biridir! Deneme yazarıdır, poetika yazarıdır, antoloji derleyicisidir, Rus edebiyatının en önemli kitap ve klasiklerini Türkçeye kazandıran bir çevirmendir, Cumhuriyet gazetesi yazarıdır, Rus dili ve edebiyatı uzmanı olarak İstanbul Üniversitesi'nde “Doçent” ünvanı sahibidir. Unuttuğum özellik ve niteliği var mı acaba? Var: Gezi ve çocuk yazını yazarı, oyun yazarı...

32

1960'ların devrimci ve politik eylemcilerindendir. Bu nedenle birkaç kez mahpus damına girmiş, iki fasıl yurt dışında sürgün yaşamıştır. Toplam on yıl kadar. Birincisinde Rus Dili ve Edebiyatı çalıştı; ikincisinde Paris-Sorbonne'da, yanlış hatırlamıyorsam, karşılaştırmalı poetika konusunda doktora hazırlıkları yaptı. Bu alanda dünyanın en önemli insanlarından, ortak dostumuz Leon Robel ile çalıştı. Biyografik bilgileri burada keseceğim.

Ataol benim sayısı pek çok az olan en eski, en vefalı dostlarımdan biridir. Bu bağlamda (kendince) en önemli özelliği Ülker İnce'nin öğrencisi olmasıdır. Ülker İnce 1958 yılında okulu bitirip Çankırı Lisesine İngilizce öğretmenini olarak atandığı zaman Ataol Behramoğlu o lisede öğrenciydi. Sadece Ataol mu? İsmet Özel, Abdullah Nefes, Namık Kemal Behramoğlu da Ülker'in öğrencisi idiler. Ülker yirmi yaşındaydı. Onlar 18,17 ve 16 falan... Namık belki daha küçük.

İsmet Özel dışında bu dörtlüden üçüyle yakın arkadaş oldum daha sonraki yıllarda. İsmet Özel ile de saygılı bir tanışıklığımız vardır.

Hey gidi günler ! Ülker'i kızdırmak için kara tahtaya adımı yazarlarımı. O sırada Ülker ile nişanlı konumunda idik. Bu sıfatıyla bir kez Çankırı Lisesine gitmiş idim, ziyarete...

İsmet Özel yapar mıydı bilmiyorum ama Ataol, kendi itirafına göre, yazdığı şiirleri Ülker'e gösterir imiş... Tamı tamına elli yıl geçmiş aradan, yarım yüzyıl!

12 Eylül de Ataol'u ve ailesini perişan etti. Eşini ve 2-3 yaşındaki küçük kızını İstanbul'da bırakarak yurtdışına çıkmak zorunda kaldı. O yıllarda hazırlığına birlikte başladığımız **"Dünya Şiiri Antolojisi"** bitirmek ve yayınlamak bana kaldı. Antolojinin daha sonraki baskılarında Ataol aradaki açığı kapattı.

1986'da Fransız hükümetinin verdiği bursla **Arthur Rimbaud, Comte de Lautréamont ve Aloysius Bertrand** konularında çalışmalar yapmak için Paris'e gittiğimde Ataol ve ailesi artık bu kentte mülteci idiler. Aynı yılın haziran ayında Ülker ve Tanbey de Paris'e geldiler. Paris'in bizim aile için bir şenlik olduğu o yıllarda, Ataol'un ailesini, yurdunu ve şiiri savunmak için tek başına verdiği "mülteci şair" kavgasına gözlerimle tanık oldum!

Güya Ataol Behramoğlu'nun yeni yayınlanan kitaplarından söz edecektim. Çünkü 6 şiir kitabı Tekin Yayınevi'nde (3-16 arasında) yeni baskılarını yaptı. Aynı yayınevi **"Hayata Uzun Veda"** ve **"Okyanusla İlk Karşılaşma"** yeni şiir kitaplarının ilk baskılarını yaptı. Ayrıca, **"Yurdu Teninde Duymak"** (Deneme), **"Beyaz İpek Gibi Yağdı Kar"** (100 seçme şiir) adlı kitapları **Cumhuriyet Kitapları** tarafından yayınlandı. **Evrensel Basın Yayın** ise **"Nazım Hikmet "Tabu ve Efsane"** ve **"Aziz Nesin'li Anılar"** adlı iki kitabını yayınladı.

Bu satırların yazarı (ben) bir **"İhtiyar!"** olarak **"Ataogulbey!"** i sevgiyle kucaklarım!....

NAZIM HİKMET'İN YENİDEN VATANDAŞ OLMASI...

6 Ocak tarihli yazımın içinde şöyle bir cümle vardı: **"Ermenilerden soykırım dolayısıyla özür dilemek, Patrikhane'nin ökümenikliğinin tanınması, Heybeliada Ruhban Okulunun yeniden açılması için mücadele etmek türünden sorunlar on-on beş dakikada çözülür. Elektiriği açmak gibi bir şey... Bir metin hazırlanır, hükümet basar imzayı ! Hepsi bu kadar!..."**

Nâzım Hikmet'in yeniden vatandaşlığa alınması için Başba-

kan Erdoğan talimat vermiş, bunun üzerine bir metin hazırlanmış, hazırlanan metin Bakanlar Kurulu tarafından imzalanmış... Yukarda belirttiğim gibi iş olup bitmiş...

Değerli dostumuz Doğan Hızlan 07.01.09 tarihli **“Ecevit ile Bahçeli’nin Hakkını Yemeyelim”** başlıklı yazısında şöyle yazıyor: **“2000 yılında zamanın Kültür Bakanı İstemihan Talay böyle bir kararname hazırladı, kararname imzaya açıldı, kararnameyi Bülent Ecevit ve Devlet Bahçeli de imzaladılar, ancak iki bakan imzalamayınca kararname yürürlüğe giremedi. / Bu iki bakanın adı biliniyor. / Zamanın Kültür Bakanı İstemihan Talay, bunları Cemil Çiçek’in televizyondaki konuşmasından sonra beni telefonda arayarak hatırlattı.”**

İstemihan Talay’ın hatırlatması, Doğan Hızlan’ın bunu yazması çok iyi oldu. Gerçekten unutmuşuz. Diyelim ki MHP’li olduğunu tahmin ettiğim o iki bakan da o kararnameyi imzalasalardı, şimdi şaire yeniden vatandaşlık veren kararnameyi imzalayan AKP kadrosu 2000 yılının kararnamesine karşı çıkacaklardı belki. Bu siyaset işler böyledir.

34

Nâzım Hikmet’e vatandaşlık verilmesi sevindirmedi beni. Verilse ne olur, verilme ne olur?

Peki Nâzım’a parçalanmış hayatını kim geri verecek? Nâzım 1951’de Türkiye’den ayrıldığı zaman oğlu Mehmet 3 aylık idi. Nâzım’ın eşi Münevver Andaç ve oğlu Memet, İtalyan yazar Joyce Lussu’nun yardımıyla 1961 yılında Türkiye’den gizlice ayrıldılar. Sanırım gene 1961’de Varşova’ya Nâzım’ı görmeye gittiler. Ama Nâzım artık bir başkasıyla evliydi.

Kendinizi Münevver Hanım, Memet ve Nazım’ın yerine koyun, yüreğiniz yarılmıyor mu?

Nâzım’a yeniden vatandaşlık verenler, onun çektiklerini bir yana bırakalım, Münevver Hanım ile Memet’in on yıl süren polis gözetiminde yaşadıklarını acaba değerlendirebiliyorlar mı? Münevver ve Nâzım hayatta değiller artık. Trajedinin üçüncü kahramanı Memet hayatta. Babasının toprağa verilmesi dolayısıyla Moskova’ya gittiği zaman 12 yaşındaydı. Bakanlar Kurulu’nun kararnamesi artık 57 yaşında olan Memet Hikmet’e babasını geri vermeyecek.

Bu karar üzerine şimdi Milliyetçi-Mukaddesatçılığın küllüstür yazıcıları, müteşairleri **“Nazım Sovyet yalakasıydı”** (Vakit,07.01.09) diye geviş getirecekler. **Türkiye** gazetesinde

Y.Bülent Bakiler diye biri, Nâzım'ın karısı Vera'yı haftada bir gün eski kocasına gönderdiğini yazacak. Bu yazıyı iktibas eden Vakit (12.01.09) "**Bu adama mı iade-i itibar ?**" diye manşet atacak...

Doğrudur bu türden insanların yaşadığı bir ülkenin vatan-daşlığına alınmak itibarsızlaşmaktan da kötüdür. Bu nedenle mezarı kesinlikle Türkiye'ye getirilmemelidir. Kirletirler!

Yarın Nâzım Hikmet'in (1901) doğum günü. Bu vesile ile Nâzım Hikmet Vakfı Sanat Galerisinde yeni vatandaşımızla(!) ilgili bir sergi açılıyor. (Taksim, Sıraselviler Cad. No: 10)

İçimden, "**Ulan!...**" diye, **Bre Hödükler!..**" diye başlayan yazılar yazmak geçiyor...

"ÖTEKİ" YA DA TAVŞAN DAĞA KÜSMÜŞ

"Öteki" sıfatı son yıllarda çok moda olan post-postmodern bir kavram. Öteki aşağı, öteki yukarı! Bir savunma, bir saldırı, bir kışkırtma ve aşağılama aracı!

"Öteki" kim? Bunun en yalın yanıtı: "**Ben olmayan**" olması. Ama öyle değil ! Televizyonlarda, konuşma ve tartışmalarda "**Benden olmayan**"a evrilmiş durumda. "**Ben olmayan**" başka "**Benden olmayan**" başka.

Bu sorular ve olgular felsefenin alanına girer. Ama felsefenin alanına giren bir sorunsal ve olguyu politika ya da sokak sosyolojisinin çıkmaz sokağına sokarsak, iş içinden çıkılmaz hale gelir. Türkiye'de zaten olan bu. Neredeyse borsa ve fuhuş dünyalarına da girdi girecek!

Hegel, insanın kendisini ancak başkaları sayesinde algıladığını söyler. "Ben güzelim, o çirkin; o zengin ben fakir!" Ancak, gördüğüm kadarıyla bizim sokak feylesofları(!) "**öteki**"ni bir "**egemen**" prototipine göre konumlandırılıyor; Kürtler, Aleviler, azınlıklar, Romanlar, engelliler, eşcinseller "**öteki**" haline getiriliyor. Halk arasında Çingenelere "**Başka**" dendiğini hiç duydunuz mu? Ben eskiden çok duymuştum.

Bir soru: Bir eşcinsel bir başka eşcinselin "**öteki**"si değil mi acaba?

Modern şiirin iki kurucusundan Comte de Lautréamont "**Bir başkası benim**" derken Arthur Rimbaud "**Ben bir başkasıdır**"

diyordu. Demek ki ben bir başkasıysam, bir başkası ben olmakta. Bu işler felsefe, estetik ve poetikanın işleri. Bırakalım yerlerinde kalsınlar.

Kendi varlığını alımlayamayan, algılayamayan ya da içinde yaşadığı ekolojik koşullar nedeniyle kendisi hakkında yanılasmaya kapılan birey, bir başka bireyi felsefi düzeyde nasıl algılasın? Sokaktaki insan “öteki”ni ancak gündelik yaşamın pratiğinde algılar.

Molière’in, **“Kibarlık Budalası”** oyununun **Monsieur Jourdain** diye bir kahramanı vardır. Dil öğretmeninden nesir konuştuğunu öğrendiği zaman “Demek ki ben nesir konuşuyorum ha?” diye şaşırır. Onun gibi, entelektüel camiada epeyce feylesof Monsieur Jourdain var!

Jurgen Habermas, **“Benimsemek, kendi içine kapanmak ve ötekine karşı kapanmak değildir. Ötekini benimsemek, toplumsal sınırların herkese – hatta ve özellikle de birbirine yabancı olan ve birbirine karşı yabancı kalmak isteyenlere – açık olması demektir”** (“Öteki” Olmak, “Öteki”yle Yaşamak, YKY, S.9) diyor.

36

Ne anlayacağız bu cümleden? Hiçbir şey anlaşılmıyor ben-ce. “Sokaktaki Adam”, **“Gâvur”**u, **“Ermeni dölü”**nü, **“Yonan tohumu”**nu, **“Gomonist”**i anlar.

Felsefe güzel bir şeydir, felsefeye sonsuz saygım var ama toplumsal ve bireysel ilişkileri felsefe değil gündelik hayatın koşulları belirliyor. Gerçekte “ben” olmayan her şey ve herkes “öteki”dir. **“Öteki”**ni ancak yüksek bilinç ve yüksek kültür sayesinde fark edebiliriz ve ona katlanabiliriz. Bu nitelikten yoksunlarda saygıyı ancak kurallar ve yasalar sağlar.

“Mahalle Baskısı”, bu baskıyı yapanlarda yüksek bilinç ve yüksek kültür bulunmadığını gösteriyor. Bunların referansı etik ve akıl değil, fakat gelenekler ve din. “Ben” ile “Öteki”nin hak ve sorumluluklarını kabul ettirmek için kendi referanslarına teslim olup “Mahalle Baskısı” yapanları dayanaklarından yoksun bırakmak gelenek ve din baskılarını engellemek gerekiyor. Bunu yapacak olan yasalardır. Ama yasaları yapanlar ve uygulayanlar bizzat “Mahalle Baskısı”nın ürünü ve üreticileri ise, ne olacak, nasıl olacak?

STATUS QUO = MÜESSES NİZAM = KURULU DÜZEN

8 Ocak 2008, saat 10.30 dolayları. Kanal 24 ekranında Bilgi Üniversitesinden bir öğretim üyesi konuşuyor. Ergenekon tufanının son dalgasında gözaltına alınan asker ve sivillerin **statüko (status quo)**'yu temsil ettiklerini söylüyor. Daha doğrusu, statüko savunucularından bir bölümünün meşru olmayan yollara başvurmuş olabileceklerinden söz ediyor.

Ve ben, bir kez daha alet çantamı açıp onarım yapmak gereksinimi duyuyorum:

Eskiden Ceza Kanunun 141 ve 142 maddelerine göre suçlanan komünistler "**müesses nizamı yıkmaya teşebbüs**"ten yargılanırlardı. **Müesses nizam** yani **status quo** yani **kurulu düzen** ne idi ki aşağılık vatan haini komünistler (!) yıkmaya teşebbüs ediyorlardı? Kurulu düzen denince benim aklıma şunlar geliyor: Anayasa, parlamento, anayasal devlet kurumları; toplumsal ve ekonomik düzen... Toplumsal ve ekonomik düzen denince de kapitalizm...

Demek ki eski zaman komünistleri bu düzeni yıkıp yerine bir komünist düzen kurmak istedikleri için yargılanıyorlardı, hapse atılıyorlardı. Şu günlerde Bakanlar Kurulu kararı ile vatandaşlığa alınan Nâzım Hikmet de galiba 141 ve 142 maddelerden hapse girmişti.

Şimdilerde bir yasal parti olan Türkiye Komünist Partisi (TKP) o zamanlar illegal bir parti idi.

Bir zamanların illegal TKP'sinin karşısında CHP, DP, AP, YTP, ANAP, MHP kurulu düzeni savunan düzen partileriydiler. Bu partilerin karşısına kısa bir süre, düzeni değiştirmek isteyen Türkiye İşçi Partisi (TİP) çıkmıştı. Bu partiler ve düzenin adaleti TİP'in çanına ot tıkadılar.

Şimdi düşünelim: Status quo'yu, müesses nizamı, kurulu düzeni savunmak iyi mi, kötü mü? Türkiye Cumhuriyeti'nin 2008 yılında kurulu düzenini değiştirmek isteyen herhangi bir siyasal akım var mı? Kimilerine göre kapatılan Milli Görüş partileri ve onların organik uzantısı olan AKP! Kurulu düzenin temel direği olan Anayasa'nın ilk dört maddesini kim değiştirmek istiyor? AKP ve DTP! Yani İslamcılar ve Kürtçüler Anayasa'nın temel direği olan, değiştirilmez dört maddesini değiştirmek istiyor.

Anayasa'nın temsil ettiği status quo'yu savunanların doğal olarak AKP ve DTP'ye karşı olmaları gerekir. Gerekmez mi?

Demek ki ve buna göre: Status quo'yu savunmak, dolayısı ile Anayasal düzeni savunmak bir suç değil, tam tersine övölmesi gereken bir davranış. Örnek ve sorumlu vatandaş davranışı!

Bir yanlış anlaşılmaya yer vermemek için kafalardan Ergenekon davasını silelim. Ergenekon davasının status quo'yu korumakla herhangi bir ilişkisi olamaz. Olsa olsa, böyle bir silahlı örgüt var ise amacı müesses nizamı silah zoruyla değiştirmek olmalı!

Böyle bir niyet ya da girişimin olup olmadığı dava sona erdikten sonra anlaşılacak. Günümüzde geçerli ve yürürlükte olan mevzuata göre, demokratik seçimler yoluyla ve Anayasa'ya bağlı kalarak kurulu düzenin ekonomi anlayışını sosyalist düzenin anlayışına dönüştürmek mümkün. Hatta Anayasa'nın "**sosyal hukuk devleti**" anlayışına göre böyle bir dönüşüm zorunlu ve yasal bir gelişme olur.

38

Ama laik düzeni (zorla olmasa bile) dolaylı ve dolaysız bir şekilde değiştirmeyi amaçlamak yasa dışı bir amaç değil mi? Status quo'yu değiştirmek isteyen naylon demokratlar ile anarko-liberaller, İslamcıların din-şariat devleti amacına hizmet etmiyorlar mı acaba?

Uzun sözün kısası: Bugün Türkiye'de status quo'yu savunmak Cumhuriyet'i savunmak anlamına gelir. Ama kimilerine göre de terörü savunmak oluyor(muş)... Hay Allah!.....

BARACK HUSSEİN OBAMA NASIL ADAM OLDU?

Barack Hussein Obama'nın serüveni ekseninde ABD'nin gelişim öyküsünü geçiktiremem artık. Bu konuda ilk söyleyeceklerimi iki yazı içinde söyleyip Prof. Dr. Binnaz Toprak'ın ünlü ve verimli raporuna döneceğim.

Fransız felsefeci Alain Badiou "**Le Siècle**" adlı kitabında, ana-babasının kendisine 1932 yılında armağan ettiği bir Larousse sözlüğüne dehşet içinde baktığını yazar. Irklar hiyerarşisi maddesinde bir zenci kafası, goril kafası ile Avrupalı kafasının arasında yer almaktadır.

1932 yılında yayınlanan Fransızca Dictionnaire Larousse'a göre 20 Ocak 2009 günü işbaşı yapan ABD Başkanı Barack Hussein Obama'nın ataları (çok değil 77 yıl önce) henüz insan kabul edilmemekteydiler ve yerleri goril ile beyaz insan arasındaydı..

1932 yılında yayınlanan ABD sözlüklerinde Fransız sözlükleri benzeri şeyler var mıydı, bilemem. Ama 1932 yılında Afro-Amerikalıların toplumsal yerleri Larousse sözlüğünü doğrulamaktaydı.

"Zenci"den "Afro-Amerikalı" tanımına giden ve ulaşan yol, bir bakıma hem uzun hem de kısa.

İç Savaşı ve daha sonra Kara Derili hareketlerini bir yana bırakın, Barack Hussein Obama'nın doğduğu (1961) 60'lı yıllarda, beyazların boku daha değerli olduğu için, ataları beyazların girdiği helaya bile girememekteydi. Lokantaları falan bir yana bırakalım...

Obama'nın akıllı, disiplinli çocuk olduğunu da bir yana bırakalım. Akıl ve deha, ırkçı kapıların kapalı olduğu yerde tek başına geçerli değildir. Bu mucize bakın nasıl oldu ve gerçekleşti: Ayrımcı yasaların yarattığı engellerin ABD federal mevzuatından ayıklanıp temizlenmesi ve karşıtı yasaların ödünsüz uygulanması sayesinde beyaz halkın çoğunluğunun saplantıları sarsıldı. Özet: Yasalar ve uygulanması. Doğal olarak beyaz ve siyahların ırk ayrımcılığına karşı giriştikleri mücadelenin içtenliğini de unutmayalım.

Tarihini tam anımsamıyorum ama 1960'larda, okullarda ve sınıflarda beyaz ve siyah nüfusunu yansıtacak oranlarda siyah öğrencilerin bulunması yasal bir zorunluluk haline getirildi. Okula kayıtlarda bu oran dikkate alındı. Beyazların okuduğu okullara siyah öğrenciler, siyahların okuduğu okullara beyaz öğrenciler otobüslerle taşındı.

Bu hiç de kolay olmadı. Öğrencilerin evlerine en yakın okula gitmek yerine daha uzak bir okula gitmesi dirençle karşılandı. Ve bu yöntem polis ve asker zoruyla uygulandı.

Hollywood filmleri tepeden tırnağa zihniyet değiştirdi ve bu değişiklikler senaristlerin, yapımcıların dehasıyla olmadı. Federal baskıyla oldu.

Alabama'da beyazların üniversitesine asker korumasında gelen 8-9 siyahı gösteren fotoğraf gözümün önünde.

Demek ki tepeden inme, halka rağmen, zorlama reformlar hiç de faşistçe değilmiş, halkın yararına imiş ... Yasal zorlamalar olmasaydı Obama ABD başkanı olup bizim İslamcıları ve liberalleri bunca sevindirebilir miydi ? Demek ki bizim Cumhuriyet devrimlerinin yapılış tarzı da doğru ve haklı imiş... Demek ki çok önemli devrimler halkın keyfine bırakılamaz imiş... Kıs kıs gülüyorum, Obama mucizesini övenler, aslında özüne ve biçimine karşı oldukları Cumhuriyet devrimlerini de övmektedirler. Yarın devam edeceğim.

BABA OLMAK

*Ayakta dur aynanın önünde,
ıslak saçlarına dokunayım oğul.*

*Sözcüklere benzeyen oğul,
nesneler sensiz de konuşurlar,
aklında tut sözlerini unutma,
ne kendi sesini boğdur,
ne de sesinle boş onları.*

*Bütün yüreğinle neyi seviyorsun?
Bütün yüreğinle neyi seviyorsan
yolun onların yoludur.*

*Çıplak sözcüklere benziyorsun oğul,
sözcüklerden doğdun
ananla benim aramda
onlar kadar onurlu yaşa
ve öylesine git ki
hiç belli olmasın gidişin.*

TARİKATLAR VE CEMAATLARIN ÜNİVERSİTE OYUNLARI

Bazı sosyolog, siyaset bilimci (!), politikacı tarafından sivil toplum örgütleri (STÖ) olarak kakalanmak istenen tarikatlar üzerine 2006 yılında da yazılar yazmıştım. O sürekte 1 Ekim 2006 günü Anadolu üniversitelerinden birinde çalışan bir öğretim üyesinden e-posta aldım. Öğretim üyesi tarikatların şerhinden korktuğu için, doğal olarak kimliğinin ve çalıştığı üniversitenin adının gizlenmesini rica ediyordu. Zaten aradan geçen zaman içinde öğretim üyesinin ve üniversitenin kimliği iyice yaygınlaştı ve anonimleşti.

Prof. Dr. Binnaz Toprak'ın araştırmasında adları verilmeyen, kimlikleri saklanan kişilerin militanlar tarafından nasıl bulunduğu ve tehdit edildiğini ilgililerden öğrenmiş bulunuyoruz. Öğretim üyesinin e-postasından aktarıyorum:

**“Tarikatlarla ilgili yazılarınızı zevkle okuyorum. Maa-
lesef ülkemizdeki bazı ‘sözde aydın’ların, bu grup ve toplulukların çağdaş toplum düzeni için ne denli büyük engel ve tehlike oluşturduklarını görmemeleri belki de görmek istememeleri, Türkiye’nin geleceği konusundaki endişelerimizi artırıyor.**

20 yıllık öğretim üyeliğim boyunca, adına tarikat ya da cemaat denen bu oluşumların, nasıl çıkar ilişkileri ile iç içe olduklarını gözlemledim” diye yazıyor.

Cemaat ve tarikat mensuplarının, öğretim üyesi tarafından saptanan bazı marifetleri:

- Asistanlık sınavlarında cemaat mensuplarına önceden soru vermek.

- Okul ve bölüm birincilerini, asistanlık sınavına girmemeleri konusunda uyarmak, tehdit etmek, başvuru dilekçelerini almak ve alınmasını engellemek.

- Kendi cemaatlerinden olan kişilerin tez savunma ve yeterlik sınavlarında, jüri üyelerinin kendi cemaat mensuplarından oluşmasını sağlamak. Gerektiğinde kurulmuş jürileri bozdurmak ve uygun bir jüri kurdurmak için “gerçekte onlardan olmayan ancak onlarla iyi geçinmeye çalışan” yönetici ve öğretim üyelerini kullanmak.

•Derslerde kız ve erkek öğrencilerin aynı sıralarda oturmalarını engellemek.

•Kız öğrencilere türban takmaları için baskı yapan veya türban çıkarıcıları cezalandıran erkek öğrencileri koruyup kollamak.

•Mezuniyet not ortalaması, işe girişte önemli olmaya başladıktan sonra, kendi cemaat mensuplarına çok yüksek notlar verip, derece sıralamasını kendilerinden olan öğrenciler lehine değiştirmek.

•Kendi cemaat mensuplarının akademik yükselmelerini kolaylaştırmak için “sahte bilimsel dergiler” basmak, bunlara gerçekmiş izlenimi vermek için, (bir kısmı) kendileri ile işbirliği halindeki öğretim üyelerinin isimlerini hakem listesine yazmak.

•Yine cemaat mensuplarının akademik yükselmelerini kolaylaştırmak için, özellikle tıp ve bazı fen bilimleri alanlarında, ilgisiz bilim dallarındaki cemaat mensuplarının isimlerini ortak bir çabayla yapılmış yayınlara yazdırmak. Bazen bazı makalelerde 7-8 isme kadar çıkıyorlar.

•Sonuç olarak, yukarıdakilere benzer daha birçok konuda, **“kendi aralarında hukuk tanımaz bir dayanışma”** içine girip kendilerinden olmayanları **“haksız rekabet”**le karşı karşıya bırakıyorlar.

Tarikat ve cemaat değil bu mübarekler! Sanki organize suç örgütü, mafya gibi çalışıyorlar!..

NE DEMEK İSTEDİM YA DA HAKEME GÖZLÜK

Bir eski dost hal ve gidişimden pek hoşnut olmadığını söyledi. Laiklikten başka söyleyecek sözü olmayan bir yazar izlenimi uyandırıyormuşum. Olabilir! Ancak, izlenim ve algı kaynaktan çok alımlayıcı muhatapla ilgilidir. Yazdıklarım kendisini tedirgin ediyorsa, kendisiyle yüzleşmek zorunda bırakıyorsa, doğal olarak, habbeyi kubbe yapabilir. Aziz dostumun da yaptığı bu: Laikliği savunan yazılardan neden rahatsızlık duyuyor?

Bir yılda 260 yazı yazıyorum. 50 kadarının laiklik ve Cumhuriyet devrimiyle ilgili olduğunu tahmin ediyorum. Tarih, coğrafya, yurtbilgisi konularındaki yazılarım da az değildir. Bir de

alet çantamı açıp tamircilik yaptığım yazılar vardır ki yılda en azından 20-30 yazıyı bulur. Tarikatlar, cemaatler, din soygun-culuğu konularında da sık sık yazarım. Yılda en azından 15-20 kitap tanıtırım. Kitaplarını tanıtarak öne çıkardığım 10 kadar yazar ve öğretim üyesi var. Yalan dolan bozduğum yazılarım da az değildir.

Bu köşede sık sık laik ile anti-laik'in aynı terazide tartılamayacağını, terazinin bir kefesine laikliğin öteki kefesine laiklik karşıtlığının konulamayacağını yazıyorum. Çünkü yansızlık, tarafsızlık, nesnellik adına sık sık yapılan bir hata bu.

Bir okurum, **"Laik bireyle laik olmayan bireyin eşit olamayacağı, Tanrı'ya inanan ile inanmayanın bir olamayacağı gibi cümleler, hukuki acıdan çok derece tehlikeli "önermeler". / "... bu önerinin teknik özü Nazi Almanyası, Stalin Rusya ve günümüz şeriat ülkelerinin despotik yönetimlerinin hukuki ve pratik "ayrımcılık" temelini oluşturur. Yasalar karşısında eşitlik nosyonunu bitirir..."** diye yazıyor.

Ben bu köşede habere dayalı yazılar yazmıyorum. Habere dayalı yazılarda anlam cümlelerinin üzerindeki kaftan gibidir. Ben iyi ya da kötü **"fikir yazısı"** yazıyorum. Yaptığım her metaforun açıklamasını yazamam. Okurlara hakaret olur.

Sık sık baş vurduğum terazi metaforunda sözünü ettiğim eşitsizlik ve benzemezliklerin tartıldığı terazi kuşkusuz "kör" adaletin terazisi değil, birey aklının terazisi!

Laik birey ile laik olmayan birey yasalar karşısında elbette eşittir. Ancak en basit ifade ile "laik birey" Anayasa'dan yanadır; "laik olmayan birey" Anayasa karşıtıdır. Bu iki taraf 1923'ten bu yana bir türlü uzlaşmıyorlar, deniliyor. İlk kendi kendimize düşünelim: Böyle bir anlaşmazlık uzlaşma konusu olabilir mi? Laiklik karşıtı birey Anayasa'nın ilk dört maddesi değişmeden Laik Cumhuriyet ve laik birey ile anlaşabilir mi, uzlaşabilir mi?

Peki ne oluyor da hayvan pazarı cambazlarına benzeyen "hakkemler" hangi hak ve akılla laik olan ile laik olmayanın uzlaşmasından söz edebilirler? Yasalara göre laiklik karşıtı eylem suçtur. Ama laik eylem yasalıdır. Ve işte bu noktada yasal eşitlik ortadan kalkar!!!!

Kuşkusuz, Türkiye Cumhuriyeti vatandaşları din, inanç ve ırklarına, kökenlerine bakılmaksızın, ister laik olsun ister olmasın, ister ateist olsun ister nihilist hepsi medeni hukuk kapsamı

içinde, miras ve borçlar hukuku konularında birbirine eşittirler.

Ancak hiçbir hakem ya da at cambazı ortaya çıkıp Laik Cumhuriyet'in yandaşları ile karşıtlarının bir araya gelip uzlaşip anlaşmalarını tavsiye ve teklif edemez. Bu Cumhuriyet'in dinsel cemaatlarla, tarikatlarla bir araya gelip meşruiyet tartışması yapması anlamına gelir.

Yıllardır bu yanlış düzeltmeye çalışıyorum: Cumhuriyet ve devrimlerini kimse pazarlık konusu yapamaz. Pazarlık, Cumhuriyet'in iflâsı ve intiharıdır.

68'İN EDEBİYATI EDEBİYATIN 68'İ

1960-1970 arası hayatımın en güzel yıllarıydı. Kimseye sormadım ama o dönemde 20'li, 30'lu yaşlarını yaşayan bizim kuşağın da en güzel yıllarıydı bu evre.

"Hayatımızın En Güzel Yılları" aynı zamanda bir film adıdır! **"The Best Years of Our Live"**. 1946 yapımı bir William Wyler filmi. Filmin içeriğini hatırlamıyorum ama bir İkinci Dünya Savaşı sonu filmiydi galiba. Adı beni büyülüyor: Hayatımızın en güzel yılları!

Umudumuz vardı o yıllarda! Dünyayı ve hayatı değiştirme umudu!

1968 olayları Fransa'da 1965 yılında Paris'in banliyösü Antony'de başladı. Paris Üniversitesi'nin Antony'de öğrenci yurtları vardı. Erkek öğrenciler kız arkadaşlarını odalarına konuk olarak alabiliyorlardı ama kızlar erkek arkadaşlarını odalarına konuk olarak alamıyorlardı. Antony'nin kızları 1965 yılının aralık ayında ayaklandılar ve müthiş bir grev yaptılar. Ben de oradaydım. Antony'de kalıyordum. Sonra Montparnasse'a taşındım.

Umudumuz vardı o yıllarda! Dünyayı ve hayatı değiştirme umudu!

Her şey neredeyse Kaliforniya'da **Beat Generation** şiir akımı (Burroughs, Ferlinghetti, Ginsberg, Kerouac ve ötekiler) ile başladı. Gündelik hayatın mucizesini yazıyorlardı, burjuva kültürünün ve ahlakının ipliğini pazara çıkartıyorlardı. **Beatnik**

Kuşağı'nın tarihi taa 1948'lere dayanır ama 60'lardan sonra ete kemiğe büründü. Ve **Hippiler** ve **Mini Etek** ile ortaya çıktı. Dünyayı algılama zihniyet ve cinsellik olarak statükonun reddi anlamına geliyordu. Gene Kaliforniya'da Berkeley Üniversitesi'nde **Herbert Marcuse** adında bir profesörün peşinde öğrenciler var olan ne varsa, siyasal ve ekonomik düzen, etik ve ahlak, gündelik hayat ve yaşam tarzı, hepsini reddediyorlardı. 1968 olayları Paris'te başladı!

Biz kendi devrimimizi 1950'lerin başlarından itibaren başlatmıştık. Şiirde **İkinci Yeni**, tiyatrodaki **Arena** ve **AST** tiyatroları, soyut resim... 1960'tan sonra kanatlanıp uçmaya hazırдық. 1961 Anayasası dünyanın en yetkin anayasası idi o tarihte. Ama ceza kanununun 141 ve 142 maddeleri olmasa. Komünizmi cezalandırmayı amaçlayan bu yasa maddeleri gerçekte her türlü özgür düşünce ve eylemi engellemekteydi. 1961 Anayasasını yapan asker bu iki maddeyi kaldıramazdı. Kaldıramadı. Kaldırmadı!

Ama 1961 Anayasası derinlemesine kapsadığı için, 1965'ten itibaren, bunu ve gerçek demokrasiyi iktidara gelen hükümetlerden ve çoğunlukla Süleyman Demirel'in Adalet Partisi'nden istiyorduk. Türkiye NATO üyesi değil miydi, biz de NATO ülkelerinde olduğu kadar özgürlük ve demokrasi istiyorduk. Bu hevesle Türkiye İşçi Partisi de kurulmuştu.

Mutluyduk, çünkü dünyayı ve hayatı değiştirme umudumuz vardı!

12 Mart 1970 muhtırası ile dünya başımıza, solun başına yıkıldı. **Balyoz** hareketlerinin hedefi olduk, gözaltına alındık, hapisaneleri doldurduk ve işkenceden geçtik, idam edildik!

Bizim kuşaktan şair ve yazar Sennur Sezer "**68'in Edebiyatı, Edebiyatın 68'i**" (Evrensel Basım Yayın) adlı bir incelemeli antoloji yayınladı. Kitap, kendilerini, dünyayı ve hayatı değiştirmeye adanların yaşadığı cehennem süreçlerine tanıklık ediyor; bu dönemi etiyile kemiğiyle yaşamış olan şairlerimizin şiirlerini içeriyor. Bilgi ve ilginize sunulur! Sennur Sezer'i kutlarım. Bizim kuşak umudunu yitir(e)mez, umutsuz yaşayamaz!

AÇ AÇ YARIŞI!

CHP'nin girdiği aç aç yarışını ibret ve dehşetle izliyorum! Kara Çarşaf'a Altı Oklu rozet takılması, sonra da Kocaeli vilayeti

İzmit Büyükşehir Belediyesi Başkanlığına aday, Sefa Sirmen adlı muhterem zatin kentin mahallelerini Kuran kursları ile doldurma tasavvuru...

İsterseniz bu iki girişimin sağlamasını yapalım: Kara Çarşaf, gündelik ve dışarlık bir kadın giysisi olarak bir dinsel kisvedir. Aslında Arabî ve gayrı milli olan bu kisve ne yazık ki 1950'den sonra, dün ve bugün, bütün hükümetlerin koruyucu kanatları altında tuhaf bir meşruiyet kazanmıştır. Ve bu giysi ve kisve giderek Karşı Devrim'in simgesine dönüşmüştür.

CHP Genel Başkanı Deniz Baykal, Cumhuriyet devrimlerinin simgesi 6 Oklu rozeti işte bu karşı devrimci simgeye taktı. Sonra ne oldu bakın: CHP rozeti birkaç çarşafta üç ay takılı kalabildi. Eyüp'teki adaylık yarışında hesaplar tutmayınca çarşafli turfanda partililer, Baykal'ın taktığı rozetleri törenle söküp çıkardılar.

CHP destek arayacaksa, aradığı desteğin kaynağı işçi ve memur sendikalarındadır; kentlerin emekçi ve yoksul kesimleridir. Devrimci ideolojiden boşanan bir CHP (biraz mizah yapalım), kılıksız hamsiye benzer! 1950'den bu yana Cumhuriyet Devrimi'ni savunan CHP'nin politikası yanlış mıydı da 2009 yılında birden bunu farkettiler? Bunun hesabı sorulur!

47

Anayasa'nın 24. maddesi bakın ne diyor? **"Kimse, devletin sosyal, ekonomik, siyasi veya hukuki düzenini kısmen de olsa, din kurallarına dayandırma veya siyasi veya kişisel çıkar yahut nüfuz sağlama amacıyla her ne suretle olursa olsun, dini veya din duygularını yahut dince kutsal sayılan şeyleri istismar edemez veya kötüye kullanamaz"**

CHP'ye göre AKP Anayasa'nın 24.maddesine karşı davranışlar içindedir. Anayasa Mahkemesi de zaten bu yönde karar vermiştir.

Benim yorumuma göre CHP 24. maddeyi çiğneyecek ama devletin sosyal, ekonomik, siyasi veya hukuki düzenini kısmen de olsa, din kurallarına dayandırmak için değil ama İzmit'in Büyükşehir Belediye Başkanlığını kazanmak için. Alt tarafı bir belediye başkanlığı yüzünden Cumhuriyet'in devrimci ruhu iki paralık oluyor.

Efendim, yozlaşma tepelerden yuvarlanan taşlara, akan çığlara benzer ya da hamile olup kızıoğlan kız kalmak mümkün değildir! Fes açılımı ne zaman yapılacak ve bedeli ne olacak?

Beni üzen CHP'nin sadece sağcı ve İslamcı gazetelerin değil

bütün ulusal medyanın haber ve manşetlerinde maskara edilmesi.

“Çarşaf açılımı 87 günde bitti!” (Yeni Şafak, 05.02.09)
“Baykal Kur’an kursuna sarıldı!” (Yeni Şafak, 05.02.09) **“Dinci CHP!”** (Vakit, 06.02.09).

Kemal Kılıçdaroğlu’nun yorumuna göre, Diyanet İşleri Başkanlığının istemesi durumunda, Sefa Sirmen Belediyesi yer gösterecektir. Böyle bir yoruma kargalar bile güler.

Kemal Kılıçdaroğlu, İsmailağa cemaatine gidip **“Bana neden oy vermiyorsunuz?”** diye soracaktı. CHP, seçimlerden sonra, sirk dansözleri ile **“Aç Aç”** yarışına giremeyeceğini çok iyi anlayacak ama çok geç olacak, çünkü sabıkalanacak!

Anayasa’nın devrim yasalarıyla ilgili 174.maddesini unutan CHP yöneticileri, bu maddeyi okurlarsa seçtikleri yolun çıkmaz olduğunu belki anlarlar! Çok yazık, çok yazık. Kimse kazı koz anlamasın: Yasalar bağlamında kimsenin Kur’an öğrenmesine karşı değilim, efendim!

500 YIL ÖNCE VE BUGÜN

Başbakanın Davos serencamı ile ilgili olarak, birçok yazıcı ve konuşmacı Ömer Seyfettin’in **Pembe İncili Kaftan** adlı öyküsünü anımsadı ve anımsattı. Bence bu serencam ile öykü arasında ciddi bir anlam ilişkisi olduğu kolayca söylenemez. Ancak ben bu bağlamda, Ömer Seyfettin’in **Diyet** adlı bir başka öyküsünün bulunduğunu hatırlatmak isterim.

Eşitlik falan defteri açıldığında, Türk-Kürt-Laz-Boşnak-Ermeni-Rum-Yahudi-Roman-Pomak diye sayılmasından da böyle bir sayım yapanlardan da hoşlanmam. Benim için, 1923 Cumhuriyeti’nin yasalar önünde birbirine eşit, aralarında imtiyazsız **vatandaşları** vardır. Gerisi düzenbazlıktır, ikiye bölünlülük, ırkçılığa, dinciliğe, ayrımcılığa, şovenizme ve benzeri mel’anete ödenen haraç ve rüşvettir; giydirilmek istenen kaftandır.

Uluslararası hukukta yeri var ama birine, bir TC vatandaşına **“Azınlık”** demek de utandırır beni. Çünkü vatandaşlık, azınlık sıfatıyla bir arada ve başka sıfatlarla, kimliklerle bir arada bulunamaz. Vatandaşların adlarının yanına kimlik olarak yapıştı-

lan her türlü niteleme sıfatı (bunu ister başkaları ister kendileri yapsın) ayrımcılıktır, ırkçılıktır, etnikçiliktir. Bilmem derdimi anlatabiliyor muyum?

1492 yılında Yahudilerin İspanya'dan sürülmesi hem Yahudi tarihi, hem de aralarında Osmanlı tarihi de olmak üzere dünya tarihi için önemli bir dönüm noktasıdır. Arap ve Müslüman dünyası İspanya-Endülüs uygarlığıyla pek övünür ama bu övüncün aslan payının İspanya ("Sefardim") Yahudilerine ait olduğunu hep unuttur.

Osmanlının topraklarına aldığı Yahudiler baldırı çıplaklar, serseriler, cahiller guruhundan mı oluşmaktaydı? Elbette hayır! Endülüs ve İspanya uygarlığının yaratıcıları arasında bulunuyordu bu insanlar: Zengindiler, elittiler, bilim, bilgi ve meslek sahibi idiler. Akıllı Osmanlı padişahı Yahudileri bu özelliklerinden dolayı topraklarına aldı ya da davet etti. "İspanya" adı dolayısıyla "Sefardim" (Sefarad) olarak bilinen Yahudiler Osmanlının gereksinim duyduğu becerileri, tıbbi ve teknik bilgileri, ticari ve politik uzmanlıkları getirdikleri için, özel bir kayırma ile karşılandılar.

Osmanlı topraklarına göçen Seferad Yahudilerinin malî, maddî ve meslekî durumları Osmanlı kaynaklarında, arşivlerinde mutlaka kayıtlı olmalı. Bu Yahudilerin Osmanlının gelişmesine her türlü bilgi, zenginlik ve bilimleriyle büyük katkıları oldu. Osmanlı topraklarına yerleşen Seferad Yahudilerinin tarihi yazılmış mıdır? Bilmiyorum. Yazıldığı zaman bu insanların **zavallı sığıntılar** olmadığı mutlaka orta çıkacaktır. Bu nedenle Osmanlının ciddi bir çıkar ve kâr amacıyla yaptığı bir daveti, bir lütuf olarak, günümüz TC vatandaşı Musevilerin başına kakmak bilgisizlik ve görgüsüzlük olmaktadır.

Türk Musevi Cemaati Başkanı Silvyo Ovadya bunun bilincinde olarak ve ilk kez **"Ben misafir değilim. Hoşgörü istemiyorum. Lozan'a gerek yok. Anayasa ve demokrasi bize yeter!"** diyor. Buna çok sevindim. TC vatandaşlarının yasal haklarının bir lütuf ve hoşgörü konusu yapılamayacağını yıllardır yazarım. Sonunda bunu ilgili ve sorumlu birinin dile getirdiğini görmekten son derece mutluyum.

Nota Bene: Musevî esnaf ve tüccarına senetli-senetsiz borcu olan bazı uyanık esnafın ortamdan yararlanarak bu borçlarını ödemediklerini duydum. İTO'nun dikkatine sunarım!

İKİ KADIN ARASINDA

Biri İslamice tesettürlü, öteki, modern giyimli iki Türk kadını bir gazetede bir araya gelmiş sohbet ediyorlar. Kendi dünya görüşlerinden, yaşama tarzlarından, eğlenme biçimlerinden, erkek milletinden söz ediyorlar. Sadece iki Türk değil dünyanın herhangi bir ülkesinde iki kadın da aynı şeyleri konuşurlar. Ancak bizim ikili aslında çaktırmadan bir **rejim tartışması** yapıyorlar. En azından tesettürlü olanı kesinlikle rejim tartışması yapıyor.

Belki bu ikisi değil ama bu ikisinin mensup olduğu kadınların ideolojileri çok başka. Çünkü bu ikili ne denli özgür düşünceli, ne denli hoşgörülü olduklarını bize kanıtlamak için birbirleriyle yarışmaktalar. Gerçek temsilciler asla yarışmaz bu konuda. Bence, tartışmak için bir araya gelmeleri de yapay ve zorlama. Tam anlamıyla bir “show business”. Gösteril!

Geleneksel giyimli ve örtülü, kendini dindar olarak tanımlayan bir cahil kasabalı kadın için kendisi gibi olmayan, hele şehirli, alafranga giyinen, “İstanbullu” tiplemesine uyan kadınlar ve kızlar en azından hafifmeşreptir.

“İstanbullu kadın” Cumhuriyet kadınıdır. “Cahil kasabalı kadın” olarak tanımlayabileceğimiz kadın, kendini politik ve ideolojik olarak bir yere oturtamaz. Zaten böyle bir yeri yoktur. Sadece toplumsal olarak değil siyasal olarak da ailesinin erkeklerinin yanında sığıntıdır.

Sorun okumuş, örtülü, kendini dindar olarak tanımlayan kadınla başlıyor. Bu kadının bir Cumhuriyet kadını olmadığı kesin. Kalçasını kırıp gözlerini süzerek kameraya poz veriyor, şalvarla deniz giriyor, 4x4 spor arabalar kullanıyor, üniversiteyi bitirdiği halde çalışmıyor. Gazetecilik yapanları bastırılmış-bastırılmamış cinsellik tartışmalarına giriyor. Aşka inanıp inanmadığını, en gösterişçi kadınlarla **münazara** ve **münakaşa** ediyor. Aşka inanıp inanmaması, kendi mahallesinden sevgilisi olup-olmaması bizce önemli değil. İsterse görücü usulüyle evlendiği kocasının ayaklarını yıkadığı leğendeki suyu şifa niyetine içsin, bu da bizim için önemli değil! Ebedî mağdure müsameresine çıkan bu kadın Cumhuriyet kadınının olamadığı kadar aşırı politik. Oysa karşısındaki Cumhuriyet kadını tipik bir “apolitik”!

Başı ve vicdan kapıları kapalı kadın, “Çok eşliliğin savunulabilir bir yanı yok. Kadın-erkek eşitsizliğini de derinleştiriyor. Ama diğer taraftan, gönüllere ipotek koyamazsın. Biri bir başkasını sevdi ve başkasıyla birlikte olmak istiyor diye kalkıp dünyayı onun başına yıkamazsın. Mevzunun çözümü var: Eşi bir başkasına aşık olan ve tepesine ikinci hanımı getiren kadın boşansın. Tabii para kazanabiliyorsa... Ekonomik durumu iyiye... Bu nasıl mümkün olur? Kadın eğitim alırsa mümkün olur. Peki tepesine ikinci hanım getirilme riski yüksek çevrelerde yaşayan kadınlar, çoğu başörtülü olan kadınlar eğitim alabiliyor mu? Hayır. Bu çevrenin kadınlarına eğitimin kapısını kapayanların, sonra dönüp bu kesimi ‘Sizin adamlarınız da böyle, dininiz de böyle’ demeleri yanlış. Asıl ikiye bölümlüktür bu!” diyor.

Bütün felaket türban yasağından kaynaklanıyormuş (!)... Gazetelerin ikinci ve üçüncü sayfaları kocalarına ihanet eden, aşkı uğruna kocasını öldüren başı örtülü ve örtüsüz kadınlarla dolu. Bu bir gerçek! **“Bu çevrenin kadınlarına eğitimin kapısının kapalı olduğu”** ise tamamen yalan! Ancak Cumhuriyet kadını rolünü üstlenen kadının, bu yalana karşı **“Ooo, bu tartışma bitmez...”**den başka söyleyecek bir şey bulamaması ise tam anlamıyla bir skandal! Madem ki kendini savunamıyorsun, o zaman bu işlere karışma!

DİSK 42 YAŞINDA

1961 Anayasası’nda yazıyor olmasına karşın dönemin hükümetleri işçilere grev hakkı tanımaya yanaşmıyorlardı. Türkiye sendikacılık tarihinde 28 Ocak 1963 tarihinin çok önemli ve anlamlı bir yeri vardır: Kavel işçileri Anayasa’da ifade edilen grev hakkını ilk kez fiilen kullandılar. Yılbaşı ikramiyelerinin ödenmemesi, ücretlerinin azaltılmak istenmesi, işçilere sendikadan istifa etmeleri için baskı yapılması ve dört temsilcinin işten çıkarılması üzerine Kavel işçileri 28 Ocak’ta beş günlük oturma grevi başlattı.

Kavel işçileri grevinin DİSK’e giden yolda bir kilometre taşı olduğunu düşünüyorum. Sendikanın örgütsel anlayışı bu grev ile “sosyal model” sendikadan siyasal (sınıfsal) çıkar ve haklar sendikacılığına evrilmeye başladı. Bu çok önemlidir! Çünkü

işçi sınıfı ya bir siyasal partiyi destekleyecek ya da kendi siyasal partisini kuracak anlamına gelir. Kavel işçileri grevinin ilk ürünü DİSK'in kurulması oldu. Bugün Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK) 42 yaşına giriyor. Yani olgunluk yaşına... 12 Şubat 1967 günü TÜRK-İŞ içinde yer alan Türkiye Maden-İş, Lastik-İş, Basm-İş, Gıda-İş ve Türkiye Maden-İş (Zonguldak) sendikalarının ortak (kuruluş) genel kurulları İstanbul'da toplandı. 13 Şubat günü bu beş sendikanın delegelerinin ortak kararıyla Türkiye Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu, DİSK kuruldu.

DİSK 12 Mart ortamında ve sonrasında Anayasa ve demokrasiye aykırı yasaların iptali için uğraş verdi. İnsanca ve demokratik bir çalışma hayatını gerçekleştirecek bir düzen değişikliği anlayışına yöneldi. Grevleri yasaklayan, lokavtları serbest bırakan devlet politikasına karşı çıktı. 1973 genel seçimlerinde işçileri, köylüleri, esnafı, memurları ve tüm dar gelirli vatandaşları CHP'ye oy vermeye çağırdı. CHP yüzde 33.3 oy aldı, 185 milletvekili çıkardı.

52

12 Eylül askeri diktatoryası DİSK'i hedef alan baskıları, tutuklamaları, mahkemeleri, davaları, mallarına el koymaları ile konfederasyonu tarumar etti.

12 Eylül 1980 öncesinde DİSK'in 550 bin üyesi vardı. 12 eylül sonrası DİSK aklandıktan sonra Çalışma Bakanlığının Ocak 1992'de yayınladığı rakamlara göre üye sayısı 81 bin 670 idi. Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığının 17 Ocak 2009 tarihli Resmi Gazete'de yayınlanan tebliğine göre üye sayısı 422 bin 785 kişi... Ama DİSK, Bakanlığın Avrupa Birliğine şirin görünmek için örgütlü işçi (!) sayısını abarttığı kanısında. Gerçek sayının 120-150 bin arasında olduğu düşünülüyor. Mevcut antidemokratik sendika yasalarından, örgütlenme özgürlüğünün olmamasından, noter şartı ve barajlardan dolayı, aktif sendikalı ve gerçek üye sayısı eski düzeyine ulaşamıyor.

İşçi sınıfının sendikalar bünyesinde kendi sosyal ve siyasal haklarını savunup kullanamadığı ülkelerde demokrasinin yerleşip gelişmesi olanaksızdır. Ancak, dünyanın hiçbir demokratik ülkesinde sağcı ve dinci işçi sendikası yoktur ama bir hilkat garibesini olarak Türkiye'de vardır. Anadolu kobilerinde ve daha büyük işletmelerde işçiler sendikalara gireceğine tarikatlara girmektedir. Bir zamanlar işçi sınıfının sendikalaşmasının karşısında siyasal iktidarlar vardı, şimdi bir de dinsel tarikatlar var.

Ancak her sorunu çözmek için daha fazla demokrasi isteyen “çok bilmişler”in bu acı gerçeği gördüklerini sanmıyorum. Ağalar ve beyler! İşçisiz, emekçisiz demokrasi mutlaka faşizme dönüşür!

MEDENİ KANUN'UN KABULÜ (1926)

Mustafa Kemal Paşa, 1 Kasım 1925 günü TBMM'nin İkinci Dönem Üçüncü Yasama Yılı'nı açarken “genel hayatımızı yeni baştan düzenleyecek yasalar”ın haberini veriyordu.

Hükümetin “Adli Reformlar” konusunda hazırladığı tasarı, 24 Aralık 1925'te TBMM'ye sunuldu ve bu tasarı 17 Şubat 1926 tarihinde “Türk Medeni Kanunu” adıyla TBMM'de kabul edildi. 4 Ekim 1926'da yürürlüğe girdi. Her şey 11 ay 3 gün gibi kısa bir sürede oldu, tasarı gerçekleşti.

Sağıyla solunu karıştıran “Entello” tayfası Cumhuriyet'in Medeni Kanunu İsviçre'den, Ceza Yasası'nı “Faşist” İtalya'dan aldı-ğın söyleyerek dalgasını geçer. Taze Cumhuriyet'in kuruluşundan 2 yıl 3 ay 19 gün sonra çıkardığı yasa, TBMM ancak 1 Ocak 2002 tarihinde değiştirebilmiştir. Tamamen değiştirmekten çok yenilemiştir.

1 Mart 1926'da çıkartılan Türk Ceza Kanunu, 12.10.2004 tarihine kadar yürürlükte kaldı. 1889 İtalyan Zanardelli yasası esas alınarak yapılan bu yasa ancak 2004 yılında tamamen değişti. Bugün konumuz değil ama 1889 tarihinde İtalya'da faşizm mi vardı?

Cumhuriyet'e atılan pis iftiralar fos çıktıkça midem bulanıyor. Tıpkı şu anda olduğu gibi!

Türk Medeni Kanunu ile:

- Ailede kadın-erkek eşitliği sağlandı.
- Evlilikte resmi nikah zorunluluğu getirildi.
- Erkekler için tek eşle evlilik esası getirildi.
- Kadınlara, istedikleri mesleğe girebilme hakkı tanındı.
- Mahkemelerde tanıklık yapma, miras ve boşanma konularında kadın-erkek eşit hale getirildi.

- Patrikhane'nin din işleri dışındaki yetkileri kaldırıldı.

Ve Türk Medeni Kanunu'nun doğal sonucu olarak, kadınlara siyasal alanda haklar tanındı:

- 1930'da Belediye seçimlerine katılma hakkı.
- 1933'te Muhtarlık seçimlerine katılma hakkı.
- 1934'te Milletvekili seçme ve seçilme hakkı.

Türk Medeni Kanunu'nu hazırlayıp çıkartan insanlar, günümüz entellolarıyla, İslamcılar, yeni mürtecileri ile kıyaslanmayacak oranda bilgili ve entelektüel idiler. Yasanın mimarı, Adliye Vekili Prof. Dr. Mahmut Esat Bozkurt'un hazırladığı gerekçede Cumhuriyet'in temel perspektifi toplumsal ilerleme ve gelişme idi: **"Yasaları dine dayanan devletler, kısa zaman sonra memleketin ve milletin isteklerini tatmin edemezler. Çünkü dinler değişmez hükümler ifade ederler. Hayat yürür, ihtiyaçlar sürekli değişir, din kanunları, mutlaka ilerleyen hayatın huzurunda şekilden ve ölü kelimelerden fazla bir değer, bir anlam ifade etmezler. Değişmemek, dinler için bir zorunluluktur... Esaslarını dinlerden alan yasalar uygulanmakta oldukları toplumları, [gökten.Öİ.] indikleri ilkel devirlere bağlarlar ve gelişmeye engel belli başlı etken ve unsurlar sırasında bulunurlar."** (Ferit İlsever, Cumhuriyet Devrimi Kanunları, Kaynak Yayınları, S.54)

Benim ekleyecek bir şeyim yok! Ama bir sorum var: Ruh ve kafa sağlığı yerinde bir kadın kendisini esaretten kurtaran bir yasa yapan Cumhuriyet'e nasıl karşı olur?

TELEVİZYON TARTIŞMALARI

2009 yılının Şubat ayında, 1970'lerin ortasında Ankara Basın-Yayın Yüksek Okulunda verdiğim "Televizyon Yazarlığı" derslerinin ders notlarını kitap olarak yayınlamayı düşünmeye başladım. Çünkü televizyonları yöneticilerinin de çalışanlarının da ciddi bir eğitimden geçmeye gereksinimleri var.

"Aptal Sarışın" demeyelim ama "Ekranada güzel kadın" tutkusu Türk televizyonculuğunun en büyük günahıdır. Yapım ve yönetimle ilgili bir günah!

Bir de cerre çıkmış sùhte-gân (softa, medrese öğrencileri) gibi televizyon televizyon gezip vaaz veren gazete yazıcıları ve üniversite hocalarının katılımcı olarak işledikleri günahlar!...

Ne televizyonun ne moderatör ya da moderatrist'in (yani tartışma programı hakeminin) ne de program katılımcılarının adını vereceğim. Gereksiz! Çünkü başka televizyonlarda da her gün örnekleri var.

Sözünü ettiğim televizyondaki tartışmanın konusu **"İslam-da Kadın"**; tartışma daha çok erkeğin kadını dövme hakkı üzerinde yoğunlaşıyor. Katılımcılardan ikisi **din âlimi**, İlahiyat Fakültesi öğretim üyesi. İşin trajikomik yanına değinmeden önce, programı programcılık açısından eleştireceğim: Bu türden özel konular sadece din programlarında tartışılmalı. Programın yöneticisi de katılanları da konunun uzmanları olmalıdır. Dışardan seyirciler telefon ve e-mail ile, stüdyo seyircileri bizzat konuyla ilgili soru sorabilirler.

Ama konunun tehlikeli yanı: Dinin cevaz verdiği eylemi TC Medeni Kanunu cezalandırıyor.

Bu türden tartışmalarla insanların kafasını karıştırmayalım.

Sözünü ettiğim tartışma programının hakem yöneticisi, aynı işi her türlü programda, uzmanı olmadığı konularda yapan güzel bir kadın, televizyonun kadrolu elemanı.

Sorduğu ham ve saçma sorularla din bilginlerinden birini çıldırtıyor. Din bilgini nezaketi mezaketi bir yana bırakıp televizyonun kadrolu elemanı güzel kadını iyice fırçalıyor, Kuran-ı Kerim'in Türkçe mealini okuyup okumadığını soruyor. Okumamış... "Öğrenmek için size soruyorum ya!" diye inliyor güzel kadın. Neredeyse ağlamak üzere.

Fakat ekranda izlenen program tepeden tırnağa yanlış:

1.Konunun uzmanı olmayan bir yönetici hakem programı yönetiyor.

2.Konunun uzmanı olan üniversite hocaları durumu bile bile ekrana çıkıyorlar ve hakemin cehaletine sinirleniyorlar. Peki değerli hocalarım program yöneticisinin bilgi durumu neden ilgilendirmiyor sizi? Sıradan bir genç kadının dini tartışma programını yönetmesini neden kabul ediyorsunuz, kedinin fareyle keyflenmesi gibi keyflenmek için mi?

Aklıma gelmişken söyleyeyim: Türklere Kuran Kursları ta-

mamen yanlış. Hele 18-20 yaşından küçük çocuklara. Kuran ayetlerinin Arapçasını ezberliyorlar. Peki dini mi öğreniyorlar? **Yetişkin olmayan insanlara teolojik konuları öğretmek de yanlıştır. Çocuklara İslam'ın 5 şartını, namaz kılmayı, bazı temel duaları öğretmek yeter de artar bile.**

Aynı hakem yöneticilerin hem moda programlarını hem de dinî programları yönettiği televizyonlarda bu konuyu ele alan programlara rastlamadım. Tasvirini yaptığım televizyonun yöneticileri konunun uzmanı bir hakem bulup bu konuyu tartışmaya açmalı.

KURAN KURSLARINDA YAŞ SINIRI

“Kuran Kurslarında Yaş Sınırı” ya da “Çocuklara Arapça Kuran öğretmeli mi, daha doğrusu ezberletilmeli mi?” Yazının adı ikisi de olabilir! Yazımın konusu bu!

CHP'nin Kuran kursuna doğru yaptığı tutarsız ve nedensiz açılım, beklediğim fırsatçı tepkilere yol açtı. CHP cini şişesinden çıkardı!

Fırsatçı tepkilerden biri Sabah gazetesi yazıcılarından Nazlı Ilıcak'ın “**Tam Zamanı**” başlıklı fetvası: “**Kocaeli Belediye Başkan adayı Sefa Sirmen'in 'her mahalleye Kur'an kursu' vaad ettiği şu sıralarda, Kur'an kursuna gitme yaşını ilköğretimi bitirme şartına bağlayan düzenlemenin değiştirilmesinin tam sırası. Dünyanın hiçbir yerinde anne babanın onayı alındıktan sonra, din eğitimi yaşla sınırlanamaz. Bu çarpıklık 28 Şubatın bize armağanıdır. AK Parti hükümeti, bu istikamette bir adım atsa acaba CHP ne diyecek? Merak etmemek mümkün değil.**” (Sabah, 10.02.09)

Biraz sonra açıklayacağım bilimsel nedenlerden dolayı fetva sahibesi ile tartışmaya girecek değilim. Büyük Birlik Partisi (BBP) lideri ve Sivas milletvekili Muhsin Yazıcıoğlu da “Kambersiz düğün olmaz” misali konuya bodoslamadan dalıyor ve TBMM'deki siyasal partilere çağrı yapıyor: “**Hazır CHP de açılım yapmışken gelin Kur'an kurslarındaki 12 yaş sınırını kaldıralım. 12 yaşından sonra çocuklara Kur'an öğretmek zordur**” diyor (Vakit, 11.02.09).

“Öğretmek” ve “Öğrenmek” filleri kullanıldığına göre konuya olabildiğince bilimsel pencereden bakalım. Mademki çocuklara Kuran öğretmek söz konusu ediliyor, o halde **pedagoji** ve **teoloji (ilahiyat)** bilimlerinden yardım istemek zorundayız.

Pedagoglar öğrenmenin bir yaş sınırı (alt sınırı vardır ama üst sınırı yoktur) olduğunu söylerler. Çocuklara İslam ilahiyatı öğretmek mümkün mü? Aritmetikte çarpım tablosu ve dört işlem, geometri, fizik, kimya, tarih, coğrafya ve benzeri disiplinlerden habersiz bir çocuğa dinle ilgili olarak ancak safsata ve hurafe öğretilir.

Kuran kurslarında, bu safsata ve hurafelerin dışında Arapça Kuran'ın kıraati öğretiliyor. Bu kurslarda öğreticilik yapan hocalarında yüzde 99,99'u Kuran Arapçasını bilmez. Arapçasını da Türkçe meal anlamını da papagan gibi ezberlemiştir.

Çocuklara kendi dilleri olmayan, anlamadıkları bir dilde Kuran ezberletmenin pedagojik hiçbir yararı yoktur. Tam tersine, bu zorbalık psikolojik bozukluklara yol açar!

Bazı din bilginlerinin ileri sürdüğü gibi Kuran'ın Türkçe çevirisinden okutulup öğretildiğini varsayalım. Temel lise öğrenimi görmemiş bir Türk'ün Kuran'ın Türkçesini de anlaması mümkün değildir. İlkın Kuran'da geçen sözcük, deyim ve kavramlarının anlamlarının öğrenilmesi gerekir. Felsefe, mantık, sosyoloji, psikoloji bilmeyen biri bunu yapamaz!

Bu konuda Katolik mezhebinin kateşizm (catechisme) öğretim metodu örnek alınarak çocuklara İslam'ın beş şartı, temel dualar ve namaz kılma öğretilir. Kuran'da geçen menkıbeler öğretilir. Bundan ötesi çocuklara işkence etmektir, başka bir şey değil. Kuran öğretme ve öğrenme yaşına ve tarzına gazete yazıcıları ve siyasetçiler değil pedagoglar karar verir. Okulda öğretim metodu öğrenmiş eski bir ortaöğretim öğretmeni olarak ben de bir ölçüde pedagoğ sayılırım. İsteyen saymasın!...

ETİ SENİN KEMİĞİ BENİM

16 Ocak 2009 tarihli Hürriyet gazetesinde Kasım Cindemir/ Washington imzalı bir haber yayınladı: **“ABD'nin New Jersey Eyaleti'nde yaşayan 3 yaşındaki Adolf Hitler ve iki kız kardeşi ailesinden alınarak devlet denetimine verildi. Adolf Hitler Campbell ve kız kardeşleri JoyceLynn Aryan Nation**

Campbell ve Honszlynn Hinler Jeannie Campbell, Eyalet Gençler ve Aile Hizmetleri Dairesinin (DYFS) bakımına girdi. Çocuklarına Nazi adı veren baba Heath Campbell'in mahkeme önüne çıkması bekleniyor. Aile, geçen ay, 3 yaşındaki Adolf Hitler için doğum günü pastası sipariş vermiş, ancak "ShopRite" süpermarketi pastaya isim yazmayı reddetmişti."

Sadece dünyada değil Türkiye'de de çocuklar için en büyük tehlike, ana-babalar! Yazımın başlığını düşünelim: **Eti Senin Kemiği Benim!** Çocuğu mahalle mektebinde hocaya, arastada ustaya teslim ederken söylenen ünlü cümle... "Ne yaparsan yap şu veled okuma-yazma öğret; zanaatını öğret !" anlamında... Bunun üzerine hoca "veled"i mektepte falakaya yatırır, usta arastada "veled-i zina"nın kulağını koparır, gözünü patlatır.

Şu anda da bu kafada olan ana-babalar var ama çocuğun eti de kemiği de kendisine aittir ve bu et ve kemik toplamı üzerinde ne ana-babasının ne yakın ya da uzak akrabalarının ne velisinin ne de devletin - koruma ve gözetme dışında - tasarruf hakkı vardır!

Almanya'da Yeşiller Partisi ve bu partinin eş genel başkanı Cem Özdemir parlamentoya, güvenlik güçlerine ve yargıya çocuklarla ilgili bir uyarıda bulundu. Bu uyarı ile devletin (vatan-daş olsun, olmasın) Almanya'da yaşayan çocukları aşırı kökten dinci akımlara (ve galiba Fethullahçılığa) karşı korunması isteniyor.

Televizyonda duyduğuma göre, Cem Özdemir ve Yeşiller Partisi, kurslarda, derneklerde, lokallerde ve benzeri yerlerde çocukların kökten dinci doğmalara göre şartlandırılıp bir robot haline getirildiğini ileri sürüyor ve devletin karşı önlemler almasını istiyor.

Ancak kökten dinci akımlar çocukları yoldan sokaktan toplamıyor. Çocukları ana-babaları, aileleri kökten dinci akımlara, kurslara, Kuran kurslarına teslim ediyor. İşte bu nedenle, biraz önce, çocuklar için en büyük tehlikenin ana-babalar olduğunu söyledim.

Türkiye'nin de altına imza attığı **Birleşmiş Milletler Çocuk Hakları Sözleşmesi'**ne göre çocuk kimsenin malı değil. Anayasa'ya göre yasa hükmünde olan bu sözleşme 18 yaşına kadar her insanı çocuk sayıyor. Bu sözleşme Anayasa'ya göre konuyla ilgili yasaların üzerinde yaptırım gücüne sahip.

Bu sözleşmenin ana-babanın çocuğa aralarında din de olmak üzere istediği türden eğitim yaptırma hakkı tanıdığı ileri sürülür. Bu safsatanın da sona ermesi gerekiyor: **“Madde 30.- Soya, dine ya da dile dayalı azınlıkların ya da yerli hakların varolduğu Devletlerde, böyle bir azınlığa mensup olan ya da yerli halktan olan çocuk, ait olduğu azınlık topluluğunun diğer üyeleri ile birlikte kendi kültüründen yararlanma, kendi dinine inanma ve uygulama ve kendi dilini kullanma hakkından yoksun bırakılamaz.”**

Kim bu haklardan mahrum bırakılamaz olan? Azınlıkların ve yerli halkların çocukları!

5.maddeye göre, azınlık ve yerli olmayan ana-babalar sata-nizmi ya da benzeri sapıklıkları çocuklarına din olarak öğretme hakkına sahip olabilirler mi?

TÜRKİYE BİRLEŞMİŞ MİLLETLERE NASIL ÜYE OLDU?

Yazı programı yaptığım ajandaya göre 24 Şubat 1945 günü, Türkiye'nin Birleşmiş Milletler Antlaşması'nı imzaladığı gün olarak görünüyordu. Bir tarihsel anımsama fırsatı olarak bu günle ilgili bir yazı yazmayı kafama koydum. Bir de Türkiye'nin BM'ye alınmasıyla ilgili bir “palavra” vardı ki bunu da bir kez daha patlatayım diye düşündüm.

Bu vesile ile kendileriyle görüştüğüm Türkiye BM görevlileri 24 Şubatın bir karşılığı olmadığını söylediler. Olsun! Ben kafama koyduğum yazıyı yazıyorum. Hiçbir zararı yok!

Türkiye'nin BM'ye üye oluşunun önemli tarihleri şöyle:

- **2 Ağustos 1944** – Türkiye, İngiltere'nin isteği doğrultusunda Almanya ile ilişkilerini kesti.
- **3 Ocak 1945** – Türkiye, Japonya ile ilişkilerini kesti.
- **4 Şubat 1945** – İngiltere, Rusya ve ABD'nin bir araya geldiği Yalta Konferansı'nda, 1 Mart'a kadar Almanya ve Japonya'ya savaş ilan eden devletlerin San Francisco'da yapılacak konferansa katılmalarına ve Birleşmiş Milletler'e kurucu üye olabilmelerine karar verildi.
- **23 Şubat 1945** – Türkiye, Almanya ve Japonya'ya savaş ilan etti.

• **28 Şubat 1945** – BM Beyannamesi Türkiye maslahatgüzarı Orhan Erol tarafından ABD’de imzalandı.

• **25 Nisan 1945** – Türkiye San Francisco’da 46 ülkenin katıldığı BM Uluslararası Örgütlenme Konferansı’na Dışişleri Bakanı Hasan Saka başkanlığında bir heyet gönderdi.

• **8 Mayıs 1945** – İkinci Dünya Savaşı’nın bitmesi üzerine düzenlenen “Birleşmiş Milletler Şenliği”ne Türkiye de katıldı.

• **26 Haziran 1945** – Türk heyeti BM Antlaşması ve Uluslararası Daimi Adalet Divanı Statüsü’nü imzaladı.

• **15 Ağustos 1945** – TBMM Birleşmiş Milletler Antlaşması’nı kabul ederek BM’ye katılımcı olmayı resmen kabul etti.

• **24 Ekim 1945** – BM Antlaşması yürürlüğe girdi.

Yukarda sözünü ettiğim “palavra”nın ne olduğunu gelince: Efendim, ne İsmet Paşa’nın ne de CHP’nin çok partili rejime açılmaya hiçbir niyet ve kararları yokmuş. Ancak Sam Amca ve dönemin ABD Başkanı Harry S.Truman, bizim Milli Şef’e “**Ey arkadaş ya demokrasiye geç ve başka siyasal partilerin kurulmasına izin ver. Yoksa Birleşmiş Milletler’e giremezsin!**” diyesiymiş... Yoksa “Bu sağır domuzu” Demokrat Parti’nin kurulmasına ve iktidara geçmesine izin verir miymiş!

Palavra bu ve inananı çok! Nasıl ki İsmet Paşa, İnönü savaşlarını kazanmamıştır; İnönü Savaşlarında samanlığa saklanmış-tır; 2.Dünya Savaşı’na girmeyerek Türklerin erkekliğini öldürmüştür. Marshall Yardımı programına Türkiye zaten Mareşal Fevzi Çakmak’ın güzel hatırına alınmıştır. Adı üstünde “Mareşal Yardımı”!..

24 Ekim 1945 günü kurulan Birleşmiş Milletler’in 50 kurucu üyesi arasında Arjantin, Çin, Etyopya, Filipinler, Güney Afrika, Irak, İran, Küba, Mısır, Sovyetler Birliği, Lübnan, Suudi Arabistan, Suriye, Yugoslavya, Yunanistan birbirinden demokratik (!) ülkeler bulunmaktadır.

Gidinin iftiracıları sizi!....

BİZ KİMİZ?

Hürriyet gazetesi, Konda Araştırma Şirketine “**Biz Kimiz?**” başlıklı ve temalı bir araştırma yaptırmış. Bu araştırma ve so-

nuçlarının ilk tanıtımı 20 Şubat 2009 günü Hürriyet gazetesi'nde yapıldı. Bu dar çerçeveli tanıtım toplantısına bazı basın mensupları, yazarlar ve araştırma uzmanları katıldı.

Konda Araştırmanın sorumlusu Tarhan Erdem'in yaptığı sunum ve açıklamalardan sonra yapılan (açık oturum diyemeyeceğim ama) sohbet toplantısına Prof. Dr. Binnaz Toprak, Prof. Dr. Aydın Uğur, Prof. Dr. Ahmet İnsel ve Tahran Erdem katıldı.

Daha sonra, aralarında benim de bulunduğum bazı dinleyiciler tartışmaya katıldılar.

Hürriyet gazetesinin Konda Araştırma Şirketine yaptırdığı araştırma boyutlarıyla, sayılarıyla öteki araştırmalardan ayrılıyor: 41 ilde, 328 ilçede, 1116 mahalle ve köyde, 6482 denek ile görüşmeler yapılmış. Bunlar çok yüksek sayılar.

Ancak ben, tıpkı Hürriyet gazetesinin yaptırdığı araştırmada olduğu gibi kimilerini çok ciddiye alsam da bu türden araştırmaların ne işe yarayacağını bilemem. Çünkü bence bu türden araştırmaların toplumsal dönüşüm ve bu dönüşümün yönlendirilmesi konusunda bir işe yaramaları gerekiyor. Bu nedenle, **“Bu türden araştırmalardan çıkan sonuçlar ne işe yarar?”** diye bir soru sordum. **“Tüketiciyi tanımada işe yarar!”** dediler.

Zaten bu türden ve benzeri araştırmalar bütün dünyada ya “değerler” üzerinden ya da “tüketiciyi esas alan” modellerle yapılıyor(muş). Benim amacım **“Biz Kimiz?”** araştırmasının ve sonuçlarının bilimsel eleştirisini yapmak değil. Benim derdim başka. Ayrıca bu araştırmanın, okur profili saptanmasında gazete yönetimine yardımcı olabileceği de düşünülebilir. Düşünülmesi!

Şimdiye kadar okuduğum araştırmalarda insan grupları, sınıflar, yüzdeler yer alıyor. Toplumun yüzde şu kadarı muhafazakar, şu kadarı gelişmeci, şu kadarı dindar... diye bilgiler aktarılıyor. Sonra?... Bu bilgileri ticarete kullanmak mümkündür belki, bilemiyorum. Ama bildiğim şu : İnsanları toplumun nesnel koşulları kadar eğitim ve eğitimin niteliği de etkiliyor.

İkincisi, “Muhafazakar” kabul edilen kitleyi değiştirecek miyiz, yoksa muhafaza mı edeceğiz?

Daha da önemlisi: Nasıl oluyor da bir ülkenin Meclisinin yüzde otuzdan fazlası, Türkiye’de olduğu gibi, **din adamı** olabiliyor? Örneğin Almanya Federal Meclisinin yüzde otuzu din adamlarından (rahiplerden) mi oluşuyor?

Türkiye’den başka dünyanın neresinde din adamı başbakan var? Bakanlarının bir bölümü din adamı? Din adamı okulunu bitiren bu insanların dışında kalan yöneticiler de (örneğin Cumhurbaşkanı) din adamı zihnietinde?

Çetin Altan bir zamanlar gelişim ve değişimin simgesi olarak **“Tenis oynayan köy kızları”** kompozisyonunu ileri sürerdi. Son yıllar, bu simgesel kompozisyonun da yanlış olduğunu gösterdi. Az da olsa tenis oynanan, kız futbol takımı kuran yerler var. Aradan geçen yıllar teknoloji kullanmanın **zihniet değişimi**’ni sağlamadığı ortaya çıktı.

Bana gelince: Türkiye toplumunun büyük bir kesiminin geçirimsiz (impermeable) olduğu inancım pekiyor. Bu, belediye seçimlerinden sonra çok büyük bir önem kazanacak olan araştırmayı bir tanıtım yazısıydı. Böyle bir verimli konunun peşini bırakamam!

KARAMAN’IN KOYUNU OLARAK AKP

Afyon’da “Haşgeş yağı” denilen haşaş yağı ile her türlü yemek yapılır. **Haşgeş** yağıyla yapılan börek ve çöreklerin lezzetini anımsıyorum. Ama bu haşaştan başta eroin olmak üzere türlü çeşitli uyuşturucu üretilir.

Sözü Karl Marx’ın **“Din Afyondur”** özlü sözüne getireceğim. Bu Carlos Marcos gavuru (!) bu tanımlamayı Kutsal Kitaplar’ın içindeki din için yapmıyordu; Kilisenin, Ruhban sınıfının, senyörlerin, feodallerin, egemen sınıf yöneticilerinin cenderesinden geçip posası çıkartılan ve afyona dönüştürülen **“Din”** kılıklı hurafeleri ve uygulamayı işaret ediyordu.

İslam da bizzat ve kitap halinde afyon değildir; ama hocanın, ulemanın, mollanın, şeyh ve müteğallibenin, tarikatın, cemaatin kimyasal yapım ve kullanım kılavuzları sayesinde eroin ve morfine dönüştüğüne tanık olmaktayız.

İşçiye işçi olduğunu, emekçiye emekçi olduğunu, kadına kadın olduğunu unutturan bu **“özel din”** afyon değilse nedir? Alamut Şeyhi Hasan Sabbah’ın müritlerini fedaiye dönüştüren maddenin afyondan üretilen esrar olduğunu yazmayan tarih yoktur.

Jean Paul Sartre bir işçinin, bir emekçinin, bir proleterin kendisini bir burjuva gibi hissetmesinin mümkün olamayacağını söyler: **“İnsan bir ‘durum’dan ibarettir. Bir işçi, bir burjuva gibi düşünüp hissetmekte özgür değildir ama bu durumun gerçek ve bütün bir insan olabilmesi için, yaşanması ve belli bir amaca doğru aşılması gerekir.../...Hayır işçi burjuva gibi yaşayamaz; bugünkü toplumsal düzen içinde ücretlilik durumunu sonuna kadar yaşaması, çekmesi gerekir. Bundan hiçbir kaçış yolu, başvurulacak hiçbir ‘merci’ yoktur. Fakat insan bir ağacın ya da taşın var olduğu gibi varolamaz: İşçi kendini işçi yapmalıdır.”** (“Situations, II, Gallimard, ‘Presentation des Temps Modernes’,S.9)

Alıntı yaptığım yazı 2.Dünya Savaşı sonrasının temel metinlerinden biridir. Bu çok önem verdiğim yazıyı değerli dostum İsmet Birkan’a (İsmet Berkan değil) çevirtip Varlık dergisinde (Aralık 1994, sayı: 1047) yayınlanmasını sağlamıştım.

Anlamak için somut bir örnekten başlayalım: 2008 ve 2009 bunalımında bir işçi ile patronun ve yönetici burjuvanın hedef olduğu tehlikeler aynı mı? Patron ve işveren vekili burjuva sınıfta düşse de bunalımın sonuna kadar yemek masasında yiyecek bir şeyler bulabilecek. İşini kaybeden işçi ise birkaç ay içinde ailesiyle birlikte açlığa mahkûmdur.

Sınıf bilinciyle yüklü bir işçinin böylesine bir durumda sığınabileceği tek yer sendikasıdır, sendikası olmalıdır. Ama sınıf bilincinden yoksun işçi, kayıt dışı çalıştığı ve sendikalı olmadığı için, zaten kendini işçi gibi hissetmez; kendisini işçi gibi hissetmediği için de işçi sınıfı ile dayanışma halinde değildir. Bu utanç verici durumun nedenini nedir mi?

12 Eylül 1980’den itibaren, işçi örgütlenmesini engelleyen ve sabote eden yasalar sayesinde (yüzünden) işçiler sendikalar yerine tarikata sığındılar. Bu durumdan en çok AKP yararlandı ve çeşitli yöntemlerle, işçinin en etkin silahı olan sınıf bilincini iğdiş edip yerine kadercî tarikat taassup ve dogmalarını ikâme etti. Öyle ki iktidarın dağıttığı sadaka ve avantaları, mobilya ve beyaz eşyaları gönül ferahlığı içinde alan köylü, işçi, işsiz ve yoksul, kendine şu temel soruyu sormıyor: **“Bunları ben emeğimin karşılığı olan ücretimle neden satın alamıyorum!”** Konuya yarın devam edeceğim!

AFYON SUYUNA BATMIŞ DİN!

12 Eylül 1980'den itibaren, işçi örgütlenmesini engelleyen ve sabote eden yasalar sayesinde (yüzünden) işçiler sendikalar yerine tarikata sığındılar. Bu durumdan en çok AKP yararlandı ve çeşitli yöntemlerle, işçinin en etkin silahı olan sınıf bilincini iğdiş edip yerine kaderci tarikat taassup ve dogmalarını ikâme etti. Öyle ki iktidarın dağıttığı sadaka ve avantajları, mobilya ve beyaz eşyaları gönül ferahlığı içinde alan köylü, işçi, işsiz ve yoksul, kendine şu temel soruyu sormıyor: **"Bunları ben emeğimin karşılığı olan ücretimle neden satın alamıyorum!"**

Dün yayınlanan yazım yukarıdaki bölümle bitmişti.

Avanta ve sadakanın bir vereni, bir de alanı olmalı. Avanta ve sadakayı alan gerçekten onurlu bir insan ise kendine şu soruyu sormalı: Çalışabilecek durumda genç bir insanım ama neden bir işim yok, neden işimden atıldım, neden yoksulum ya da bir işim var, aldığım maaş ailemi neden geçindiremiyor, neden yoksulum, emeğimin gerçek karşılığını almak için ne yapmalıyım, yoksulluktan nasıl kurtulabilirim?

Bulduğu cevap "kısmet ve nasip" ile "Allah'ın takdiri" arasında gidip geliyorsa, geçmiş olsun, afyon suyuna batmış din virüsünün "Hamdolsun!" bir çaresi yoktur!

Virüse karşı türlü nedenlerle bağışıklığı olan kimse sorusuna cevap ararken kendine benzeyenleri bulur; işçi bilinci, yoksulluk bilinci ile tanışır; şansı yaver giderse sınıfını, sendikasını, aidat ve oy vereceği partisini bulur. Aradığını bulunca da artık gerisi kolay!

Dini afyon suyuna batıranların en küçük pervaları, korkuları yoktur, yok! Soysal devleti Ali Baba'nın mağarasına çevirirler, Robin Hood kılığına girerler, yasa masa tanımazlar. Zaten tanımıyorlar. AKP Cemaatine her zaman "muhabbed" ile bakmış olan Milliyet gazetesi yazarı Taha Akyol bile isyan ediyor:

"Tabii kendileri 'fakir fukaraya sahip çıkmak' diyorlar, 'sosyal devlet' diyorlar. Ama bunların seçim döneminde böylesine pervasız boyutlara ulaşması, 'seçim yatırımı' olduğunun kanıtıdır! O boyutlara vardı ki YSK da savcılarını göreve çağırma gereği duydu. Ben demokrasinin ve yasanın 'ruh'u üzerinde durmak istiyorum. / 'Seçimlerin Temel Hükümleri Hakkında Kanun'un 61.maddesine bakalım: Bu mad-

de ‘seçim dönemlerinde’, partilerin ‘el ilanı ve broşür dışında herhangi bir hediye dağıtmasını’ ya da ‘dağıttırmasını’ yasaklıyor!’ (Milliyet, 10.02.09)

Taha Akyol ile belki de ilk kez aynı saflarda bulunuyorum. Ben dini afyon suyuna batıranların hiçbir hal ve gidişine, hiçbir söz ve eylemine inanmıyorum. İnanamam! Dini afyon suyuna batıranlar işi öylesine rezilleştirmişler ki geçen süre içinde haramileştiklerini göre göre “El Muhabbed Daima!” dalga boylarında gezinen Taha Akyol bile artık “El insaf!” diye isyan ediyor.

“Dini afyon suyuna batıranlar”ın “Taha Akyol Ağabey”lerinin isyanını dikkate alacaklarını sanmıyorum. Onların anlayacağı bir tek tepki vardır: Yasaların kelepçesi ile afyon suyuna batmış dinin efsunundan kurtulanların seçim sandığı yumruğu!

Ama önce onların da uykudan uyanmalarını sağlayacak işe başlamak zorundayız: **“Halkın değerler sistemi!”** denen örümcek ağını bozmak zorundayız!

EVREN YORUMCUSU

*Atlayarak çiz dünyayı,
gerçekler söylenmeyen alanlarda kalsın,
yani gerçekleri söyle, sadece onları;*

*Bana sorarsan - ki sormasan da olur -,
yüreğindedir yaşamın bütün ipuçları.*

(Bodrum, 19.6.79)

Can Yücel'in Türkçe söylediği **"Herboydan, Dünya Şiirinden Seçmeler"**, Seçilmiş Hikayeler Dergisi yayınları tarafından 1957 yılında yayınlanmıştı. Hey gidi günler! Bu kitapdaki bütün şiir söyleyişleri (çevirileri) birer Türkçe başyapıtıdır.

Yıllardır unuttuğum kitabı, şiir kitapları arasında araya araya buldum. Bulduk. İsa'dan önce 500 yıllarında söylenmiş şu halk şiiri için aramıştım: **"Köpek var taş yok / Taş var köpek yok / Taş var köpek var / Ama kralın köpek / Sıkıyla at taşı."**

Hazır kitabı açmışken bir şiir daha aktarayım. Bu şiirde de binlerce mesel ve hisse gizli. Mathias Lubeck'in **"Tanrıyla Milli Eğitim"** şiiri:

"Çözülür demiş Faust bu kâinatın sırrı. / Ve bu yüzden çarpılmış Tanrının cezasına; / Demek ki hikmetinden sual olmayan Tanrı / Râzı değil milletin okuyup yazmasına."

1950-1960 arası, demokrasi vaatleriyle iktidara gelen Demokrat Parti'nin CHP'nin tek parti yıllarını mumla arattığı bir zorbalık dönemi idi. İşte bu on yıllık dönemde bizim kuşağın şairleri, yazarları, tiyatrocuları, ressamı, sanatçıları ve gazetecileri hep birlikte Cumhuriyet Rönesansı'nı yarattılar.

O zamanki MİT'in ajanları sokaklarda, sinemalarda, meyhanelerde peşlerindeydi. Onlara komünist casus ve ajan muamelesi yapardı. Hiçbirinin iş garantisi yoktu. Bütün 1 Mayıs'da teyakkuza geçen asker ve polis bir gece önceden bazılarını gözaltına alırdı.

6-7 Eylül fesat ve faciasını tezgahlayan hükümet, olayların kışkırtıcısı olarak 1940 kuşağının "mimli" (!) yazarlarını gözaltına alıp hapse tıkmıştı.

Şairlerimizin, hikayecilerimizin, romancılarımızın birçoğu kitaplarının adları yüzünden, kitaplarındaki bir dize ya da bir cümle yüzünden göz altına alınmış ve 141-142'den mahkûm edilmişlerdi. Hiçbirinin ne devlette ne de özel teşebbüste iş garantisi vardı. Bir gün, herhangi biri, karısı ilk çocuğunu doğurduğu gün, işyerinin kapısı önünde bulabilirdi kendini.

O on yıl içinde ve daha sonra "kralın köpeği"ni küçümseyip adam yerine almadan kralı taşlamayı göze aldılar. Ve bunun bedelini ödediler. Gene ödemeye hazırlar!

Faust gibi evrenin sırrını çözmeye çalıştılar.Kendileri için ve sonraki kuşaklar için çeviriler yaptılar. 12 Martlarda, 12 Eylül-lerde “**Manifesto**”yu yayınlayan Süleyman Ege misali sürüm sürüm süründüler, yayınladıkları kitaplar SEKA’da hamur haline getirildi.

O zamanlar şiir kitapları 4 bin adet basılırdı ve bunun 2 bin kadarı sadece İstanbul’da dağıtılırdı. İstanbul’un nüfusu 2-3 milyon kadardı.

Türkiye’nin en küçük il ve ilçesinde mutlaka bir “Devrimci Kitapçı” vardı. Romanların ilk baskıları 30 bin, 50 bin yapılmı-yordu; şimdiki gibi 100 binler satan romancılarımız yoktu. No-belsizdik. Ama üçüncü hamur kağıda basılan, ciltleri dağılan ro-manları yazan romancılar günümüz romancılarından çok daha saygı görmekteydiler.

O zamanlar, bizim kuşağın “Kral”ı taşıdığını gören “Kralın Köpekleri” kuyruklarını kısıp sıvıştırlardı. Kuyruk acıları bun-dandır! Günümüzde, kralı taşlamak yerine kralın köpeğine öze-nen yazıcılar bile var. Demek ki geçmişten ders çıkarmamışlar: Kralın köpeği suretinde Cumhuriyet’in duvarlarına siymekten-se, efendisiz sokak köpeği olup taşlanmak evlâdır!

HİLAFETİN KALDIRILMASI

Okuduğum 17 Şubat tarihli 15 gazetede, Medeni Kanun’un kabul edilmesiyle ilgili bir tek yazı vardı. Onu da ben yazmıştım Hürriyet gazetesinde. Bir de Cumhuriyet gazetesinde “Kadın Araştırmaları Derneği Yönetim Kurulu”nun “**Devrim Yasası Olmaktan Çıkartılan Devrim Yasası**” başlıklı bir ilanı vardı.

Herkes Ergenekon Türlüsü’yle, Başbakanın Monşercilikle-riyle efsunlanmış durumda... Aslına bakarsanız, Cumhuriyet Devrimi’ne, onun Medeni Kanun’una sahip çıkılmadığı için Er-genekon türölüleri ve bayılğan imamların monşer saplantılarıyla uğraşıp durmaktayız.

Efendim! Hoşgörünüze sığınarak 3 Mart 1924 tarihinde Hi-lafetin kaldırılmış olduğunu okurlarımıza, yazılı ve yazısız ba-sınımıza hatırlatacağım. 3 Mart 1924 tarihinde, Anayasamızın 174.maddesinin koruyucu kanatları altında bulunan Tevhid-i

Tedrisat Kanunu da çıkartılmıştı. Bunu da hatırlatırım! Bu benim aslı işim!

Evet, televizyonlarda neredeyse her akşam **İslamcılığın** ne olduğu tartışılıyor; İslamcıların karşısına konunun cahilleri çıkartılıyor; Cumhuriyet, kurucular, kurucu ilkeler ve devrimler kepaze ediliyor; gazeteler karşı devrimci, liberal-islamcı koalisyonunun temsilcilerine, politikacılarına, yazarlarına sınırsız kucak açıyor... Ve bugün Hilafetin kaldırıldığı gün, sınav günü, bakalım kaç hatırlayıp benden “Aferin” alacak?!

Urfa Milletvekili Şeyh Saffet Efendi (Yetkin) ve 53 arkadaşı tarafından verilen yasa önerisi 3 Mart 1924 günü TBMM’de görüşülerek kabul edildi. Yasanın adı “Hilafetin İlğasına ve Hanedanı Osmaninin Türkiye Cumhuriyeti Memaliki Haricine Çıkarılmasına Dair Kanun” idi. “Hilafetin Ortadan Kaldırılmasına ve Osmanlı Hanedanı’nın Türkiye Cumhuriyeti Toprakları Dışına Çıkarılmasına İlişkin Yasa”nın maddelerini buraya aktarmamın gereği yok. Yasanın adı içeriğinin ne olduğunu da haber veriyor.

Bu yasanın gereği olarak, yayınlanmasından sonra 10 gün içinde yurdu terk etmek zorunda kalan hanedan ailesinden “Prenses” Kenize’den biraz önce bir e-mail geldi. E-mail adresini değiştirmiş, mayıs ayında İstanbul’a gelecekmış. Kendisini Ülker ve ben çok severiz!

Bu ülkede devrimlerin halka sorulmadan yapıldığını ileri süreren naylon tarihçiler var! Bütün devrimlerin gerisinde bir özel yasa vardır (isteyen Anayasamızın 174 maddesine bakar) ve bu özel yasalar TBMM tarafından tartışılarak kabul edilmiştir. TBMM halkı temsil etmiyorsa neyi temsil ediyor? Bunlar Hilafetin kaldırılmasına asla razı değil!

Cumhuriyet, II.Abdülhamid’e kadar ciddiye alınmayan Halifelik kurumunu neden kaldırdı? Bu sorunun doğru yanıtı her türlü doğru ve gerçekliği içermektedir: Halife, Roma’daki Papa’ya benzemez, dinsel değil dünyasal bir makamdır. İslam toplumlarında devlet başkanıdır ve iktidarının kaynağını din ile açıklar.

Cumhuriyet’te gücünü İslam din ve geleneğinden alan bir devlet başkanı (Halife) ile Cumhurbaşkanı birlikte nasıl olacaktı? Artık sembolik olduğu ileri sürülen halifelik bir süre sonra gerçek iktidar yanılsamalarına kapılmaz mıydı? Yasanın Meclis’te görüşülmesi sırasında Saruhan Milletvekili Vasıf Bey bu soruyu

şöyle yanıtlıyordu: “Cumhuriyet, saltanat iddia edecek hiçbir kuvvete meydan bırakmaz, ikiliğe meydan vermez!”

Bu yıl geçti artık, bakalım gelecek yıla akıllarına gelecek mi?

ERDOĞAN AYDIN’IN “İSLAMİYET GERÇEĞİ”

Erdoğan Aydın’ın 1992 yılında “Turan Dursun Araştırma ve İnceleme Ödülü”nü alan dört ciltlik “İslamiyet Gerçeği” adlı dev yapıtı Kırmızı Yayınları tarafından yeniden yayınlandı: “I.Kuran ve Din”, “II.İslamiyet ve Bilim”, “III.İslamiyette Ahlâk ve Kadın”, “IV.İslamiyetin Ekonomi Politikası”.

“Türk milletinin Cumhuriyet tarafından imal edildiği”, aslında “Kurtuluş Savaşı” diye bir savaşın yapılmadığı, İngilizlerin laik bir cumhuriyet kurularak İslam’ın engellenmesi koşuluyla Cumhuriyet’in kurulmasına izin verildiği gibi sabuklamaların televizyon ekranlarını istila ettiği şu günlerde, Erdoğan Aydın’ın “İslamiyet Gerçeği”ni okumanın gerekli olduğunu düşünüyorum.

Kuşkusuz, Erdoğan Aydın’ın yapıtı sözünü ettiğim işgalci görüşleri konu edinmiyor. Ama bu işgalci düşünceleri üreten inanç ve düşünce sistematizmini ameliyat masasına yatırıyor.

İslamcı olarak tanımlanan militan düşünürler, “İslamcı ideoloji” ve “Siyasal İslam”ı dışardan yapılan eleştirilere pek itibar etmiyorlar ama İslam’la ilgili olgu ve gerçeklerin “içerden” eleştirilmesinin mümkün olmadığını da yüzyıllardır bilinen bir gerçek.

Kuran’da yer alan ekonomik, siyasal, toplumsal görüşleri kimse içerden eleştirmemiştir. Bu konudaki eleştiriler sadece yorumculara ve yapılan yorumlara yöneliktir. Falanca şu ayeti yanlış yorumlamıştır gibi şeyler.

Örneğin, Kuran’da Hz.İbrahim’in çocukları ve bunların adları konusunda tam bir kargaşa olduğunu hiç duydunuz mu? Erdoğan Aydın, “Kuran ve Din”in 195’inci sayfasında şöyle yazmaktadır:

“Öyle ki onların bir mi, iki mi (yoksa üç mü?) olduğunun belirsizliği bir yana adlarda da görürüz bu durumu. Önce-den Yakub ve İshak diye anlatılırken, İbrahim suresinde,

‘Kocamışken bana İsmail ve İshak’ı veren Allah’a hamdol-sun’ (İbrahim-39) denerek Yakub yok edilip yerine İsmail getirilir.”

Erdoğan Aydın, bu kargaşaya tanık ve örnek olarak **“Sâffât-92, 97, 98, 99, 100, 101, 102, 108”, “Bakara-127, 132, 133”** ayetlerini gösteriyor. Bu ancak dışardan bir bakışla yapılabilir.

Şu sıralar Maxime Rodinson’un **“İslamiyet ve Kapitalizm”** üzerinde çalıştığımdan olacak, dört kitap arasında ilgimi en çok **“İslamiyetin Ekonomi Politikası”** çekiyor.

Örneğin **“Zekat”**ı sosyal devlete alternatif olarak ileri süren yorumcular nedense zenginlik ve fakirliğin İslamiyetin savunup uyguladığı ekonomik sistemden kaynaklandığını görmezden gelirler. Zenginle fakir, patronla işçi arasındaki eşitsizliğin kaynağında ne bunların kökenleri, ne cinsel ayrımcılık ne de ırkçılık önemli bir rol oynar; eşitsizliğin kaynağında mülkiyet ve kapitalist ilişkiler bulunmaktadır. Tüccarlığı yücelten bir din olarak İslamiyet faizciliğe göz yumar, kölecilik ve talancılığa korur.

Bu gerçekleri ancak dışardan nesnel bir bakışla görmek mümkündür. Bir İslamcı bunları göremez, görse bile bir hikmet arar. Tıpkı Prof. Afif Abdülfettah Tabbara gibi **“Cemiyetlerde aşağı derecede bulunan fakirler, o cemiyetler için huzursuzluk kaynağıdır”** (İ.E.P. S.12) diyerek için işinden çıkarlar.

Mademki her şey tartışılıyor, İslam da Kuran da tartışılmalıdır artık!

CHP VE MHP DOĞU VE GÜNEYDOĞU’DA NEDEN YOK?

Başbakan seçim meydanlarında, kürsüden bu soruyu kasırlarak kaç kez sordu. Sordu ve söyledi: **“DTP neden batıda yok. Oysa biz 81 vilayetin 80’inde milletvekili çıkardık!”**

Bu soruyu Başbakanın sormasını anlayabiliyorum. Ama aynı soruyu gazetecilerin, yorumcuların, radyo ve televizyon programlarına katılanların sormasını anlayamıyorum. Onların bu soruyu sormaya hakları olduğunu düşünmüyorum. Onlar, bu sorunun cevabını bulmak zorundalar. Mehmet Barlas 4 Mart günü NTV’de soruyordu. Yanıtı aşağıda:

Mehmet Barlas’ın sorusu şu anlama geliyor: **“Doğu ve**

Güneydoğu'da oyların yüzde 85-90'ı AKP ve DTP arasında paylaşılıyor. Geriye kalan bölümde yüzde 5-10 arasında kararsızlar var. CHP ile MHP'nin oyları yüzde 1-2 arasında. Peki CHP ve MHP'nin bu bölgenin seçmenlerine söyleyecek sözleri, satılacak malları yok mu?" Neden olmasın, var!

Bir siyasal parti ile seçmenler arasındaki ilişki sosyoekonomik bir ilişkidir: Gelir dağılımı, işsizlik, ücretler, sosyal güvenlik, eğitim ve sağlık. Bir siyasal parti bu kalemlerde sunduğu olanaklar ve programlar sayesinde seçmenle ilişki kurar.

CHP ve MHP'nin programlarında bu kalemler elbette var. Programlar okunsa da var, okunmasa da var. Ama AKP ve DTP'nin dışında kalan partilerin karşısında militan olmayan özgür bir seçmen kitlesi var mı? Yok! Neredeyse tamamı DTP ve AKP **bağımlısı**. Peki kim bu (uyuşturucu madde bağımlıları gibi) bağımlılar? AKP için dini kendilerine referans yapmış, şeyhler ve hocalar tarafından yönlendirilen, köleleşmiş müminler, "gaza (gazve)" ve "cihad" sonucu ele geçen ganimetten pay isteyen avantacılar ! DTP için Kürt milliyetçiliğini ve kimliğini (etnisitesini) referans yapmış yığılımlar...

DTP ve AKP karşısında siyaset yapabilmek için, geriye kalan bütün partilerin de dini cemaat ve tarikatı; Kürt milliyetçilik ve kimliğini okşayacak politik sapmalara başvurmaları gerekiyor. Bu olanaksız: CHP dini cemaat ve tarikatın güdümünde din referanslı siyaset yapamayacağı gibi Kürt milliyetçisi ve kimlikçisi bir politika da üretmez. Bu suç değil, saygı duyulması gereken bir zorunlu tercih! MHP de Türkçü olduğu için Kürt milliyetçisi ve kimlikçisi politika üretmez. Sadece cemaatçı ve tarikatçı siyasete başvurabilir. Ve Ülkücülerin tekbir getirmelerine karşın bu parselde de inandırıcı olamaz, olamıyor!

AKP ve DTP'nin egemenlik sürdüğü yerleşim yerlerindeki toplumsal ekonomik yapı bu iki partisin siyasetine çok uygun: Feodal yapı ve kalıntıları, ağalık ve şeyhlik kurumları insan yığılımlarının siyasal tercihlerini hiç zora girmeden yönlendirebiliyor. Başbakan seçim meydanlarında artık dini referans alan konuşmalar yapmıyor. Bu işi AKP adına yerel politikacılar, dini cemaatler, tarikat şeyhleri ve yerel ağalar yapıyor.

DTP'nin sözcülüğünü ise PKK militanları sözle ve eylemle korku salarak yapıyor.

Ama sosyal yapı ve toprak mülkiyeti batıda daha çağdaş ol-

duğu için, AKP ve DTP'nin politikaları etkili olamıyor. Bütün sorun bu. Sorun seçmenin zihinsel yapısında!

AKP ve DTP bu ilkel yapıyı sömürdükleri sürece Doğu ve Güney-Doğu'da başarılı olabilirler. Toplumsal yapı ıkellikten kurtuldukça bu iki partinin şansı azalır. Bölgenin ilkel yapısı devam ederse (ki bu durumda edecek) yakın gelecekte bir tek sonuç yarattığını göreğiz: Kanlı bir bölünme! CHP ve MHP'yi bu bölünme sürecine hizmet etmedikleri için kınamak bu kanlı bölünmeyi hızlandırmaktan başka bir işe yaramaz!

POKER TEHLİKELİDİR YUVA YIKAR

İslamcı gazetelerden birinin bir muharriri yazısına **“Türkiye’dekilere ne zaman rest çekilecek?”** diye başlık atmış... Şöyle devam ediyor:

“Gelelim Türkiye’de rest çekileceklerle! Başbakan Tayyip Erdoğan, Davos’ta düzenlenen panelde, restini çekti ve toplantıyı terk etti. Rest sonrasında birçok şeyin, artık eskisi gibi olmayacağı, dünya gündeminde açık açık tartışılmaya başlandı.”

Başbakanın bu muharrir gibi hayallere kapılmayacağını, dünya gündeminin değışmeyeceğini, oyun masasında kartların değıştirilip yeniden dağıtılmayacağını bildiğini sanıyorum. Pokerin kuralı : Rest çeken, iflas etmeden masadan kalkamaz. Yani çekip gidemez!

“Rest çekmek” bir poker oyunu deyimidir, “Önümde ne kadar para, ne kadar fiş varsa, hepsini oyuna sürüyorum!” anlamına gelir.

Poker ayak takımının da oynadığı bir elit oyunudur. Ayak takımı ve berduşlar salaş kahvelerde yağlı, uçları kırık kağıtlarla oynarlar. Ama elitlerin oynadığı oyunlarda sık sık 52’lik iskambil destesi değıştirilir. Oyun gereğı ya da oyunculardan birinin isteğı üzerine...

Ama ilkin Pokerin tanımını yapalım: Poker; şans, sinir hakimiyeti ve taktiğeye dayalı bir iskambil oyunudur. Kumarların kralıdır!

Pokerden konuşmak için en azından 10 yazılılık bir alan gerekir: Bu nedenle biz bu yazıyı “rest” ile sınırlandıralım: Bir oyun-

cu limitler dahilindeki, önündeki bütün parayı bahse koymak (oyuna sokmak) için “rest” deyimi kullanılır.

Masada oyunda olan öteki oyuncuların ne yapmaları gerektiği bellidir artık:

Pas: Bunu söyleyen oyuncunun o tur oyuna girmeyi düşünmediğine işaret eder. Oyuncu “Kaçtım” da diyebilir.

Rölans: Düşünmek için süre istemek.

Görmek: Bir önceki oyuncunun pota koyduğu kadar miktarı koyarak oyuna devam etmek.

Rest çekenin elindeki beş kağıt kuvvetli (floş royal, sıralı floş, kare, ful, renk, kent, üçlü...) ise öteki oyuncuların elinin daha kuvvetli olmamasına dua eder. Artık şansına!

Rest çekenin elinde önemli bir kağıt yoksa, yaptığı işe **blöf** yapmak denir. Kendisinden sonraki oyuncu “Benim restim!” diyerek kendi (daha yüksek) kavını oyuna sürerse, yandı. Ya kaçacak ya da resti görecek. Belki “Benim restim!” diyen de blöf yapıyordur.

Pokerin en önemli kırılma noktası blöflerdir. Her babayiğit blöf yapamaz: Gözü kara olacak, dikkatli olacak, belleği güçlü ve en önemlisi önündeki kav (para, fiş) yüklü olacak.

Poker oyuncusu “iyi bir yalancı”dır, “iyi bir aktör”dür. “Poker yüzlü” deyimini duymuşsunuzdur. Düşünce ve duygularını yüzüne yansıtmayan insanlar için kullanılır.

İslamcı muharrir, Başbakana yurt içinde de “rest” çekmesini salık verirken, aslında muhaliflerin kökünün kazınmasını istemekte. Ama Başbakan iyi bir poker oyuncusu değil: İlk “poker yüzlü” değil; belleği güçlü ama sinir hakimiyeti sıfır. Oyun stratejilerinden haberi yok. Temiz ve yeni kağıtlarla oynamayı sevmiyor. Oyun kağıtlarını **tırnaklayarak** işaretliyor. Bu nitelikleriyle elitlerin poker masasında herhangi bir yeri yok. Sık sık blöf yaptığı ve karşı oyuncuların blöfünü yedeği için her an iflas edebilir. Poker oyunculuğu kaçak otopark değnekçiliğine benemez!

DÜNYA KADINLAR GÜNÜ

Bugün Dünya Kadınlar Günü! Bu fırsattan yararlanarak bir “yalanbozuculuk” daha yapacağım:

Ey Türk kadını, senin ABD’den ithal edilen 8 Mart’tan çok

daha önemli günlerin var ama hepsini sana unutturuyorlar. Peki sen neden unutuyorsun, neden 17 Şubatı unutuyorsun, neden sana oy hakkı veren yasanın çıktığı 5 Aralıkı unutuyorsun?

Cumhuriyet karşıtı İslamcılarının ve naylon entellolarının iki müthiş (!) eleştirisi vardır: 1.Türk Medeni Kanunu İsviçre'den, Ceza Kanunu ise Faşist İtalya'dan alınmıştır.

Çok iyi yapmışlar da almışlar! 29.10.1923 tarihinde kurulan Cumhuriyet, 17.02.1926 tarihinde bu tercüme olduğu için küçümsenen Medeni Kanunu çıkardı. Bu beğenilmeyen kanun 22.11.2001 tarihine kadar yürürlükte kaldı. Bu unutuluyor!

17.02.1926 tarihli **Türk Medeni Kanunu ile Türk kadınının kazandığı haklar:**

- Ailede kadın-erkek eşitliği sağlandı.
- Evlilikte resmi nikah zorunluluğu getirildi.
- Erkekler için tek eşle evlilik esası getirildi.
- Kadınlara, istedikleri mesleğe girebilme hakkı tanındı.
- Mahkemelerde tanıklık yapma, miras ve boşanma konularında kadın-erkek eşit hale getirildi.

Ve Türk Medeni Kanunu'nun doğal sonucu olarak, kadınlara siyasal alanda haklar tanındı:

- 1930'da Belediye seçimlerine katılma hakkı.
- 1933'te Muhtarlık seçimlerine katılma hakkı.
- 5.12.1934'te Milletvekili seçme ve seçilme hakkı. Demokrasiye ilk adım.

Kadın haklarının yanı sıra feminist hareketin de içinde aktif bir rol oynayan bazı öğretim üyesi hatunlar uluslararası toplantılarda utanmadan Cumhuriyet devrimlerini kıramaktadır:

"Atatürk, kadınların siyasal haklarını verdiyse, bu onların siyasete aktif bir şekilde katılmalarını istediği, onların önündeki engelleri aşmak istediği için değil; o sırada varolan tek parti rejiminin, Avrupa'da aynı yıllarda varolan faşist tek parti rejimlerinden nitelikçe farklı olduğunu kanıtlamak içindir."

Şimdi "profesör" olması gereken son derece modern bir Türk kadını bu cümleyi Alman Konrad Adenauer Vakfının düzenlediği 5.Türk-Alman Gazeteciler Semineri'nde (23-24 Ekim 1989) söylüyor.

İyi de 1926'da sadece İtalya'da faşizm 4 yaşındadır; Almanya'da Hitler, Portekiz'de Salazar 1933 yılında iktidara geleceklerdir. Ayrıca, dönemin kapitalist demokrasilerinde de kadın hakları yeterli değildir. Bu denli bilgi kirliliğini ancak dayanımlı bir beşinci kol ajanı yaratır. Bu ne biçim gözü dönmüş nankörlük, intikamcılık!

Cumhuriyeti, devrimlerini, Mustafa Kemal'i acımasızca eleştiren bu türden hatunların nankörlükleri burada kalmaz, kadın düşmanı İslamcı hareketlerle de işbirliği yaparlar.

Şimdi gelelim 1 Mart 1926 tarihli Ceza Kanunu'na: Benito Mussolini 1922 yılında iktidarı ele geçirdiğine göre, yasanın faşist İtalya'dan alındığı doğrudur ama İtalyan Ceza Kanunu faşist rejim tarafından mı yapılmıştır? Hayır, o tarihte İtalya'da **1889 tarihli Zanardelli Yasası** yürürlükte ve yeni Türkiye Cumhuriyeti bu 1889 tarihli Zanardelli Yasası'nı almıştır. Peki, bu türden iğrenç iftiraların yapıldığı yerlerde neden bir Allah'ın kulu çıkıp da bu yalanı bozmuyor? Yuhlar olsun!

MEFİSTO VE MEFİSTOLAŞMAK

2.3.1990 günü Ankara Sanat Tiyatrosunda prömiyeri yapılan MEFİSTO (Can Yayınları) adlı çevirisini yaptığım oyuna yazdığım önsözden aktarıyorum:

"Klaus Mann'ın **Mefisto** adlı romanını özgürce tiyatroya uyarlayan Ariane Mnouchkine'in metnin başında Etienne de la Boetie'den yaptığı alıntı, Otto Ulrich'in attığı çılgının bir habercisi gibidir. Montaigne'in yakın dostu Etienne de la Boetie (1530-1563) daha 18 yaşında kaleme alarak zorbalığı eleştirdiği "**Gönüllü Kölelik Üzerine Söylev**" (**Discours de la servitude volontaire**)'inde olmuş ve olmakta olanları eşsiz bir öngörüyle yorumlamış ve gelecekte olacak olanları yalvaçcasına haber vermiştir:"

"Siz, zavallı ve acınacak insanlar, siz sağduyudan yoksun halklar, siz mutsuzluklarında direngen, erinçlerinde kör gözlü uluslar, kazançlarınıza el konulmasına, tarlalarınızın yağmalanmasına, ata yadigârı evlerinizin soyulmasına göz göre göre boyun eğersiniz! Sanki bunların hiçbiri sizin değilmiş gibi yaşırsınız. Mallarınızın, ailelerinizin, yaşamlarınızın sadece yarı-

sının size bırakılmasını büyük bir bahtiyarlık sayarsınız. Ama bu zararın hepsinin, bu felaketlerin, nihayet bu yıkımın nedeni sayısız düşmanlarınız değildir; fakat hiç kuşkusuz tek bir düşmandır, kendi ellerinizle yarattığınız, uğruna göz kırpmadan savaşa gittiğiniz, onuru adına kendi yaşamınızı her an tehlikeye attığınız düşman. Aslında, bu efendinin iki gözü, iki eli, bir gövdesi var ve aranızdaki en önemsiz kişiden bir fazlası da yok. Sizden üstün yanına gelince: Sizi mahvetmesi için ona kendi ellerinizle teslim ettiğiniz olanaklar! Aranızdan biri olmasaydı, sizi gözetleyen hafiyeleri nereden bulabilirdi? Sizinkileri ödünç almamış olsa, size vurmak için bunca eli nasıl olurdu? Kentlerinizi çiğnediği ayaklar da sizin ayaklarınız değil mi? Üzerinizdeki nüfuzu sizden kaynaklanmıyor mu? Sizi soyan hırsıza yataklık etmeseydi, sizi öldüren katilin suç ortağı olmasaydı, size ihanet etmeseydi size böyle sıkıntı vermeye nasıl cesaret edebilirdi? Tarlalarınızı o soysun diye ekiyorsunuz; evlerinizi o çalsın diye döşüyorsunuz; kızlarınızı onun şehvet arzularını yerine getirsin diye yetiştiriyorsunuz; oğullarınızı ona asker olsunlar diye, onları ölüme sürsün diye, açgözlülüğüne hizmet etsinler diye, onun intikamlarının cellatları olsunlar diye besliyorsunuz... O daha güçlensin diye, o daha katı olsun diye ve tasmanızı daha kısa tutsun diye güçsüzleşiyorsunuz. Hizmet etmemeye karar verin, özgürleşeceksiniz!"

Otto Ulrich, Mefisto'nun XV.tablosunun sonunda şöyle konuşur:

"...Almanlara demeli ki: Dinleyin! Geceleyin, topraklarınızdan trenler geçiyor, iyi dinleyin, erkek ve kadın dolu bu trenler. Bugün, komünist ve sosyalist bunlar; yarın, Yahudiler olacak; daha sonra sıra size gelecek. Tren yollarını engelleyin, bu trenleri sürmeyi kabul etmeyin. Lokomotif kazanlarını ısıtan kömürü çıkarmayı reddedin. Ray yapılan çeliği dökmeyi reddedin. Hizmet etmeyi kabul etmeyin, kabul etmeyin hizmet etmeyi!"

Demokrasi için demokrasiyi, özgürlük için özgürlüğü, eşitlik için eşitliği yok ettiklerini anlamayanların tarihten ders almaları olanaksızdır! Kuzuyu bağlayıp canavarı arenaya salanlar bana insan haklarından söz etmesinler!

Ne dersiniz, seçimle gelen AKP, seçimle gitmeyi kabul edecek mi? Yoksa, gitmemek için türlü çeşitli, bilgisayarlı fesatlar mı çevirecek? Biraz da bunlara kafa yormalı!

ANAYASA MAHKEMELERİNİN VAROLUŞ NEDENİ

Tanbey, 31 Aralık 2008 tarihli **The New York Times**'da yayınlanan Adam Liptak imzalı bir yazı göndermiş. Yazı, ABD Yüksek Mahkemesi (Anayasa Mahkemesi) üzerine.

AKP iktidarının ve T.C. Anayasa Mahkemesi düşmanlarının da okumaları dileğiyle, sözünü ettiğim yazının bir bölümünü aşağıya aktarıyorum:

[Anayasa Mahkemesi'nin liberal kanadının liderlerinden Yargıç John Paul Stevens, kendisinin sola kaymadığını, Anayasa Mahkemesi'nin sağa kaydığını söylemekten hoşlanıyor: **"1971'de Lewis Powel'in mahkeme üyeliğine atanmasından bu yana hep bir üyenin yerine ondan daha tutucu bir üye atandı"** diyor. Ona göre, bunların tek istisnası Yargıç Ruth Bader Ginsburg'tir ama sağın çarklarının dönmesini engelleyen 11 yargıcın arasında kendisi de bulunmaktadır.

Columbia Üniversitesi hukuk profesörü Nathaniel Persil de **"Anayasa Mahkemesinin hem bugün hem de geçmişte Amerikan halkına göre daha solda olduğunu söylemek doğru olur"** diyor. Devlet okullarında resmi görevlilerin dua ya da İncil okuma toplantıları düzenlemelerini, yönetmelerini ya da bunlara onay vermelerini yasaklayan kararla ilgili olarak **"Okullarda dua konusunda, örneğin Anayasa Mahkemesi Amerikan halkının çok daha solundadır"** demektedir.

Devlet üniversitelerinin öğrenci alırken öğrencinin ırkını dikkate alması gerektiğine hükmeden iki kararla ilgili olarak **"İrkla ilgili konularda Anayasa Mahkemesinin Amerikan halkıyla aynı paralelde düşünmediği açık ortadadır"** diyor.

Anayasa Mahkemesi, ceza mahkemeleri usulü ve ifade özgürlüğü gibi bazı başka alanlarda da halka göre daha soldadır. Birinci değişiklik maddesinde görüldüğü gibi, Mahkeme'nin, bayrak yakma eylemine sahip çıkması halkın hiç hoşuna gitmemektedir.

Anayasa Mahkemesinin halka göre daha solda olmasının nedeni, çoğunluk bireysel hakları tanımak istemediği zaman bile Mahkeme'nin bireysel hakları korumak gibi bir sorumluluğunun bulunmasıdır.]

Adam Liptak'ın dediği ve Amerikalıların kullandığı **"sol"**

kavramı bizim bildiğimiz sol değildir; **liberal** anlamındadır. Bir konumlanma olup ideolojik araç değildir.

Adam Liptak'ın yazısından şu sonuç çıkıyor: Anayasa Mahkemesi, her türlü iktidar gibi siyasal iktidarın, kamuoyunun, milli iradenin (!) ve hiçbir ideolojinin temsilcisi değildir. Anayasa Mahkemesi öncü, yol açıcı, yenilikçi, ilerlemeci olmak zorundadır.

AKP ve yandaşları, Kuvvetler Ayrılığı nedeniyle Anayasa Mahkemesi'nin TBMM ile hükümeti denetleyemeyeceği ileri sürülüyor. Anayasa'ya göre: TBMM ile hükümetin Anayasa Mahkemesi'ni denetleme yetkisi yok; tam tersine Anayasa Mahkemesi, TBMM'nin çıkardığı yasaları ve hükümetin işlerini denetleme hakkına sahip.

Kuvvetler Ayrılığı ilkesi, bir eşitsizlik ya da eşitlik içermektedir. Söz konusu olan ayrılık ve yalıtılmışlıktır. Bu ilişkide denetim görevi Anayasa Mahkemesi'ne verilmiştir. Bu nedenle Anayasa Mahkemesi'den şikayet, demokrasi ve hukuk dışı bir şımarıklıktır!

İSKENDERİYE KÜTÜPHANESİNİ KİM YAKTI?

İskenderiye Kütüphanesini kim yaktı sorusu nereden geldi aklıma? İskenderiye Kütüphanesi derken gözümün önüne bir Kleopatra filmi geliyor. Bilindiği gibi Mısır Kraliçesi VII. Kleopatra önce Julius Caesar'ın sevgilisi ve karısı olur. Onun öldürülmesinden sonra sıra Marcus Antonius'a gelir. Çok acılı bir sevdadır Kleopatra-Marcus Antonius aşkı.

İmparatorluk mücadelesinde Marcus Antonius ile Octavius'un arası açılır. Octavius önce deniz savaşında galip gelir, bir yıl sonra Mısır'a gelir. Romalıların kendi aralarında yaptığı sokak savaşını uzaktan izleyen Cleopatra "Eyvah kütüphanem!" diye haykırır. 400 bin kitaplık kütüphane belki de o zaman yanıp kül olmuştur.

Bu savaş sırasında umudunu yitiren Cleopatra intihar eder, peşinden Antonius. Yıl M.Ö.30'dur.

"İskenderiye'nin Yaşlı Şairi" Konstantinos Kavafis ("Bütün Şiirleri", Çev: H.Millas-Ö.İnce. Varlık yayınları) aşağıdaki şiiri

1911 yılında yazmıştı. Antonius'un intihar etmeden önceki dakikalarının, saniyelerinin şiiri:

[TANRI ANTONİUSA SIRT ÇEVİRİYOR

*Eğer, gece yarısı, duyulursa ansızın
geçiş i görünmeyen bir alay ın
eşsiz müziklerle ve seslerle –
boyun eğ en yazg ına, başarıs ız girişimlerine
ve hep hayalde kalan tasarılarına hayat ının
ağlama sak ın boş yere.*

*Çoktandır bekleyen biri gibi, bir yiğ it olarak,
veda et ona, bu giden İskenderiye'ye.*

Aldanmayas ın sak ın, demeyesin hele:

"Bir düştü bu, kulaklar ım yanlış duydu."

Böylesine boş umutlara tenezzül etme.

*Çoktandır bekleyen biri gibi, bir yiğ it olarak,
yaraşırcasına böyle bir kentte yaşamak kısmet olmuş birine
yaklaş sarsılmaz bir karar la pencereye
ve duygulanarak dinle, ama
yakarmaları ve sitemleriyle değil korkakların,
son bir haz olarak dinle onları,
o gizemli ordunun benzersiz çalgılar ını
ve veda et ona, yitirmekte olduğ un İskenderiye'ye.]*

İkinci iddiaya göre İskenderiye Kütüphanesini paganlar ile Hristiyanlar savaşı sırasında İmparator I.Theodocius (250-350) yakt ırdı. Üçüncü iddiya göre ise Halife Ömer, Mısır fatihi komutan Amr İbn al-As'a yakt ırdı (651). Şu gerekçe ile : **"Bu kitaplardaki bilgiler Kuran'a aykırı ise haramdır. Kuran'da yazanların aynısı ise gereksizdir!"**

Kim yakmış olursa olsun, şimdi aynı yerde 1995-2002 yılları arasında inşa edilen yeni kütüphane var. Bu kütüphaneyi pazar-tesi gün ü göreçeğ im.

İSKENDERİYELİ ŞAİR KONSTANTİNOS KAVAFİS

Bu yazıyı İstanbul'da, 13 Mart günü yazıyorum. Şu anda ya Kahire'de ya da İskenderiye'de olabilirim. İskenderiye benim için Konstantinos Kavafis ve Ülker İnce'in çevirdiği Lawrence Durrell'in **"İskenderiye Dörtlüsü"**dür. Kentleri kitaplarla birlikte severim!

Günlerden 15 Mart 2009, Pazar. Biraz sonra okuyacağınız, Kavafis'in 1911'de yazdığı şiirinin adı **"Mart'ın İdus'u"**.

"İdus" Roma takvimine göre 15 Mart. Bir kahin MÖ 44 yılında Julius Caesar'a Martin İdus'undan kendini sakınmasını söylemeye çalışmıştı. Sofist Artemidoros ise Brutus ile Cassius'un suikast girişimini haber vermeyi başaramamıştı.

*"Yüceliklerden kork, ey ruhum,
ve yenemiyorsan tutkularını eğer
kuşkuyla ve sakınarak gizle onları.
Ve ne kadar ilerde yürürsen
O kadar uyanık ve dikkatli davran.
Kendi doruğuna erişip de Sezar olduğunda artık;
ünlü bir insan kalıbına girdiğin zaman,
işte asıl o zaman dikkatli ol,
egemen ve herkesin baktığı biri olarak
çıktığında maiyetinle birlikte sokağa,
yaklaşırsa kalabalığın içinden biri yanına,
sana mektup getiren bir Artemidoros,
ve aceleyle : "Hemen oku şunu,
seni ilgilendiren önemli şeyler var" derse sana,
durmamazlık etme sakın, ertele hemen
bütün görüşmelerini ve bütün işlerini;
uzaklaştır mutlaka, hemen,
seni selamlayanları, önünde diz çökenleri
(daha sonra görürsün onları);
bırak Senato da beklesin hatta,
sen hemen okumaya bak, oku
Artemidoros'un getirdiği önemli yazıyı."*

Bu şiir de aralarında olmak üzere Kavafis'in **"Bütün Şiirler"**ini (Varlık Yayınları) Herkül Milas ile birlikte çevirdik. Sadece Kavafis'i değil, 1978-1990 yılları arasında Yorgo Seferis'in de **"Bütün Şiirleri"**ni (Varlık Yayınları) birlikte çevirdik. Ve Yannis Ritsos'u.

Bu süre içinde en azından 15 kez Atina'ya gittim. Herkül'ün Nea Symirni (Yeni İzmir) semtinin Dardanellion (Çanakkale) Sokağı'ndaki evinde çeviri çalışmaları yaptık.

Hayatımın bir başka en güzel yıllarıydı. Yannis Ritsos hayat-taydı. Plaka'nın küçük tavernalarında evine gideceğim saatleri bekliyordum. Kavafis ile birlikte bir güneş gibi içimizi ısıtıyordu Ritsos. Mutluydum! Sezar olmadığım için de mutluydum!

YENİ TÜRKİYE

Adam çıkmış televizyona **"Yeni Türkiye !" diyor, "Yeni Türkiye'de şunlar olacak, bunlar olmayacak!" diyor.**

82

Ne tartışmayı yöneten televizyon görevlisi ne de tartışmaya katılanlar **"Kardeşim sizin 'Yeni Türkiye'den murad ettiğiniz de nedir ?" diye sormuyor.**

Adamın **"Yeni Türkiye"** dediği yeni bir Yeni Türkiye Partisi'nin önerdiği program ve bu programın tasarladığı yapılar değil. Bugünkü gibi olmayan bir başka Türkiye.

Bu Türkiye nasıl olacak, **"Yeni Türkiye'den murad ne?"**

Şimdilerde usuldan usuldan seslendirilen ve emperyalizmin tasarladığı **"şey"** bakın ne ve nasıl olacak:

Bu Türkiye, Anayasa'nın ilk dört maddesinde tanımlanan Türkiye değil, laik olmayan, üniter olmayan bir Türkiye!

Kürtçülük artık akıl hocalarının (ABD, AB ve bağımsız olarak İngiliz emperyalizmi) tasarladığı, Irak'ın Kürt bölgelerini de içine alan bir Türk-Kürt federasyonu. Çünkü çatışma yoluyla kazanılan bir Kürt bağımsızlığı sözünü ettiğim emperyalizmin işine yaramaz.

Kürt bağımsızlığı için yapılacak bir referandum da emperyalizmin kesinlikle işine yaramaz. Çünkü Türkler "ayrılma" konusunda olumlu oy verebilirler. Artık sabırları iyice taşmış durumda. Şu anda, ABD'nin Irak'tan çekilmeyi tasarladığı perspektif

içinde, emperyalizm sonucu belirsiz bir referanduma cesaret edemez.

İslamcı ve Kürtçü politikaların Türk+Kürt Federasyonu'na karşı çıkacağını sanmam. Çünkü emperyalizm de İslamcılar ve Kürtçüler de Lozan'ı fiilen ortadan kaldıracak bu çözümlü oluşum için, sanırım, hevesle taraftar olacaklar.

Lozan'ın ortadan kalkması, Kemalist Cumhuriyet'in sona ermesi ve bir Yeni Türkiye'nin kurulması emperyalizmin ve emperyalizmin güttüğü İslamcı ve Kürtçü kumpasın tasarladığı fesat, tarafların yüz yıllık hayalleriyle de örtüşür.

Sözünü ettiğim "adam" ve "adamlar"ın sözünü ettiği işte şöyle bir Türkiye!

Sunulduğunun ve savunulduğunun aksine, bu çözümün ne demokrasiyle ne insan haklarıyla ne de çoğulculukla hiçbir ilişkisi yok. Sonuçta, illikelliğın Japon tutkalıyla yapışık olduğı ilkel yapılar yani Kuzey Irak ile Doğı ve Güneydoğı'ya egemen olan feodal aşiret yapısı ortadan kalkmayacak. Bu böyle bir çözüm isteyenler için hiç de önemli değıl: Türk bölgesi sözde demokrasi ile Kürt bölgesi ise gerçek aşiret feodalizmiyle yönetilebilir. Altı kaval, üstü şeşhane bir yapı!

Şu anda bu politika çaktırmadan yürürlüğe konuluyor ve 29 Mart seçimleri bu planın tasarlanan ilk plan uygulaması. Kazarı AKP bu yerel seçimde yüzde 50'nin üzerinde oy alırsa, ilk işi Anayasa'yı bu planın hesaplarına uygun şekilde değıştirmek olacaktır.

Bu nedenle 29 Mart yerel seçimleri sıradan bir seçim değıl, Türkiye'nin geleceğinin terazide tartılacağı bir seçim. Gene bu nedenle "Yeni Türkiye"den söz edenlere "Nasıl bir Yeni Türkiye" sorusunu sormak, ülkeyi içinden çıkılmıyacak bir kaosa sürükleyecek olan bir seçimde AKP ve DTP'ye oy vermemek zorundayız. Ben üzerime düşeni yapıyor ve tehlikeyi yüreğim kan ağlayarak haber veriyorum!

ÇANAKKALE ZAFERİ, 18 MART 1915

Gayrı Resmi Tarihçilik'in fantirifitton yazıcılarına göre ne Çanakkale Savaşı ne de Kurtuluş Savaşı olmuştur.

İkinci Dünya Savaşı'na sokmayarak Türklüğün erkekliğini iğdiş eden (!) İsmet Paşa da bir üfürükten ibarettir: Birinci ve İkinci İnönü Savaşları olmamış, bu olmamış savaş olurken İsmet Paşa sağırı bir samanlığa saklanmıştır.

“Çanakkale Şehitlerine” adlı muhteşem eserinde **“Ne büyüksün ki kanın kurtarıyor tevhidi... Bedr'in arslanları ancak, bu kadar şanlı idi”** diyen Mehmet Akif Ersoy da resmi tarih görüşünün tuzağına düşmüş olmalı.

Ölümlü insanlar “Bedr'in arslanları” ile mukayese edilemeyeceğine göre, Akif acaba ne demek istiyordu?

Tabii, toptan inkârcılardan daha insafılları da vardır: Onlara göre, Çanakkale Zaferi diye bir şey vardır ama bu savaşı fâni askerler değil, ölümsüz evliyalarm yapmış, savaş bu evliyaların yüzü suyu hürmetine kazanılmıştır.

“Ne büyüksün ki kanın kurtarıyor tevhidi... Bedr'in arslanları ancak, bu kadar şanlı idi.”

Askerler dini bütün Müslüman olmasa idiler, bu olmadığı iddia edilen Çanakkale Savaşı kesinlikle kazanılmazdı, Çanakkale Zaferi diye bir şey olmazdı.

Peki ama değerli biraderler, faziletli hemşireler! Müstevli Hristiyan kuvvetlerindeki Hindistanlı, Afrikalı Müslüman askerler neyin nesi oluyordu aceba? Onların Müslümanlığı bizimkilerinkine kadar geçerli değil mi, tırıvırı Müslümanlık mı?

Belki de Halife Efendimizin, Osmanlı Sultanı'nın “Cihad” çağrılarını ters anlayıp Osmanlının saflarında savaşa gireceklerine sömürgeci-emperyalist efendilerinin emir ve komutasında Müslüman Osmanlı askerlerine saldırdıkları için Allah tarafından cezalandırılmışlardır. Allah kimseyi şaşırtmasın!

Çanakkale Savaşı'nda kim demiş sadece Türkler, Türk yedek subaylar, Türk üniversiteliler, tıbbiyeliler öldü diye! Yüz binlerce medrese talebesi, binlerce medrese hocası da birer gerçek “Bedr Aslanı” olarak öldü. Şehitlerin “Alameti Farikası”nın sadece Türk olduğunu kim söylemiş? Bakın şehit mezar taşlarındaki yazılara, kaç tanesi Diyarbakırlı, Bitlisli, Vanlı? Yani Kürtler de Lazlar da Araplar da Gürcüler de Boşnaklar da öldüler ve şehit oldular!

Bu sözlere kimsenin itirazı olamaz! Böyle bir iddia ve itiraz da yok zaten!

Ama var! Ülker İnce “**Peki Çanakkale’de hiç Pomak şehit olmamış mı?**” diye soruyor.

Şehitlik patentinin sadece (epeycesi dönme soylu) Türk kökenlilere ait olduğunu kimse ileri sürmedi, sürmez! Üstelik Çanakkale’de Rum ve Ermeni Hristiyanların da şehit olduğu yazılır. Yukarda “ironik” olarak yazdığım cümlelerin faillerinin (öznelerinin) bir başka hesapları ve fesat kumpasları vardır.

Aynı fesatçılar biraz sonra “**Olmayan Çanakkale Savaşı**” zaferinden pay isterler ve sorarlar: Çanakkale’de kanlarını döken şehitlerin torunları neden dinlerini şeriata göre özgürce yaşamıyor? Çanakkale’de bunca şehit veren Kürtler kurucu unsur olarak neden Anayasa’da yer almıyor? Çanakkale Savaşı’nın olmadığına giderayak ben de inanıyorum!

SON 100 YILDA 100 BÜYÜK BULUŞ

Büyük bir gazetemizin dini sohbetler sütununda yazan bir ilahiyatçı öğretim üyesi geçen ay Müslüman dünyanın bilim alanında neden geri kaldığına değiniyordu.

Yazar, bazılarına göre İslam alimlerinin dünyanın bilimsel geçmişlerine dişe dokunur bir katkıları olmadığını savunduklarını belirtiyor önce.

Bazılarına göre, İspanya Endülüs Emevi Devleti’nin (711-1492) yıkılması üzerine, yüz binlerce Arapça kitap kütüphanelerden çalınarak Latince’ye tercüme edilmiş ve bu sayede Avrupa’da Rönesans hareketi başlamış. Bu da 1453 yılında İstanbul’un Türkler tarafından alınması üzerine Bizans’tan kaçan bilginlerin İtalya’da Rönesans’ın başlamasına yol açtıkları gibi safça bir varsayım.

İnsanın aklına Endülüs Emevi Devleti zamanında bu bilimsel kitapları ellerinde bulunduran Müslümanların daha sonra neden önemli bir bilimsel buluş yapmadıkları geliyor.

İlahiyatçı öğretim üyesi, Müslüman toplumların geçmişinde büyük bilim adamları bulunduğunu ama günümüz insanın bu mirasa sahip çıkmadığını söylüyor. Ve 10 ile 15. yüzyıllar arasında bilime katkıda bulunmuş 30 âlimin adını veriyor. Bazı zorlamalara göz yumup 5 yüzyılda 30-40 bilginin çıktığını söyleyelim. Peki ya sonrası?

Bu sorunun da yanıtı hazır: Bağdat'ın İlhanlı imparatoru Hülagü tarafından fethi (1258) ve İspanya Endülüs Emevi Devleti'nin yıkılması Arap-Müslüman Rönenansı'nı başlarken bitirmiştir. Bu varsayımlara inanan ve savunan çok ciddi entelektüel Araplara rastladım.

Bir arkadaşım geçenlerde sonradan yerle bir edilecek olan bir rasathane kurmanın ve buradan teleskopla gökyüzüne bakmanın bilim yapmak anlamına gelemeyeceğini söylüyordu.

* * *

TÜBİTAK, Darwin yüzünden kendi bilim dergisini sansür ettiğine göre, ben iki bilim dergisinden söz edeceğim. Bu iki dergiyi de lise ve üniversite öğrencilerine ve kuşkusuz ilgilenen okurlara hararetle tavsiye ederim: **Bilim ve Ütopya** ile **Bilim ve Gelecek**...

Bilim ve Ütopya'nın son sayılarından biri Darwin ve Evrim Kuramı bağlamında "Düşüncede Devrim".

Bilim ve Gelecek'in 57.sayısı "Evrimin yeni kanıtları" ve "20. yüzyıl biliminin köşe taşları" üzerine; 58. sayısı "**Son 100 yılda 100 Büyük Buluş**"a ayrılmış; 60.sayısında "Kilise'nin 400 yıllık Yasak Kitaplar Listesi" var. 1900 yılında Max Planck'ın "Kuantum Teorisi"ni ortaya atmasıyla başlayıp 2001 yılında insan genomunun tamamına yakın diziliminin yayınlanmasına uzanan 100 önemli köşe taşı...

Ve bu 100 köşe taşı buluşu yapanlar arasında Müslüman dünyasından tek bir ad bile yok!

Neden? Rönesanstan sonra bilgi ve bilim evrenselleşmedi mi? Evrenselleşti! Bu bilgi ve bilim mirasına kolayca erişmek mümkün değil miydi? Mümkündü! O halde neden?

O halde Üniversite'nin Biyoloji Bölümü son sınıf öğrencilerinin yüzde 85'i neden insan soyunun Adem ve Havva'dan geldiğine inanıyor? Ve neden Astronomi bölümü son sınıf öğrencilerinin yüzde 70-75'i astrolojiye inanıyor? Üniversite öğrencilerinin yüzde 90'ının "Kader" ve "Nazar"a inandıklarını biliyor muydunuz?

Bu oranların öteki Müslüman ülkelerde daha yüksek olması mümkün.

15. yüzyıldan bu yana bilimsel bilgi yerine safsataya inanan toplumların 101'inci bilim adamını çıkarması kuşkusuz olanaksız(dı)! Arz ederim efendim!...

HALKIN DEĞERLERİNİ NE YAPMALI?

Bugün **Dünya Şiir Günü**! Biliyor musunuz bilmem ama ben şiir falan yazarım. Yirmiden fazla şiir kitabım var Türkçe. Yabancı dillerde yayınlanmış kitaplarım bile var.

“Dünya Şiir Günü”nde şair damarım ağır bastığı için bir “şair” ve “edebiyat adamı”nın sınırsız özgürlüğü içinde yazacağım. Bunu özellikle belirtiyorum, çünkü en özgür ve bağımsız gazete yazıcısı bile, bu bağlamda, şairlerin epeyce gerisinde kalır.

Bir şair için ne halk ne de halkın değerleri denen şey kutsalır. Halk ve okur şairin kitaplarını para vererek satın alır, alabilir ama sırf bu nedenden dolayı “müşteri” niteliği kazanamaz. Bu nedenle de halk denen okur ya da okur denen halk şairin “veli nimeti” değildir.

Gazete yazıcılarının büyük bir çoğunluğu için “**hâlk**” kutsalır, bilgedir. Falan filan ve fıstık!

Şairler kimi zaman Nâzım Hikmet gibi “halk”ı yücelten dizeler de yazmışlardır. Bu dizeler (cümleler) birer temenni olup “hüküm” ifade etmezler. Ben de yazmışımdır!...

Bir şair ve edebiyat yazarı olarak okurlarımla tanışmak, yüz yüze gelmek istemem. Yazışmam da... Ama gazete yazıcısı olarak her gün e-postalarımı bakıyorum: Gelen mesajların ancak ve sadece yüzde birinde dişe dokunur bir duygu ve düşünceye rastlıyorum.

Halkın değerlerine sahip gazete okurunun en önemli özelliği kendini beğenmişlik, kibir... Beni okuyorsa, kendi düşündüklerini yazdığım için okumaktadır. Aslında fırsat verilse benden iyi yazar ama neyse!

Gazete okuru, gazete yazıcısını kendi tapulu malı sanıyor ve öyle sayıyor! Ben şair, yazar ve yazarı olarak kimseyle, hiçbir okurla nikâhlı değilim! 50 yıllık eşim Ülker’le bile!

“**Halkın değerleri**” siyasiler ve yeteneksiz toplum bilimciler tarafından kullanılan, büyüğü ama içi boş bir kavramdır. “**Değer**”, Türkçede “**karşılık olma**”yı dile getiren “**değmek**” kökünden türemiştir. Bu anlamda “**Bir şeye biçilen karşılık**” anlamına sahiptir. Bundan dolayı “**karşılacağı ihtiyaca göre değişen bir nitelik**” anlamını içerir.

Buna göre Picasso’nun tabloları kadar, 100 dolarlık ya da

100 liralık kağıt para da değerdir; elmas yüzük kadar bir ton tezek de bir değerdir. Affedersiniz, efendim, hoşgörünüze sığınarak yazacağım: Bir fahişenin hizmetlerinin de bir değer olarak karşılığı vardır.

“Değer” kavramı çok kaypaktır, elde patlayacak bir el bombasına benzer. Daha fazla bilgi edinmek isteyenler bir Felsefe Ansiklopedisi’nde “değer” sözcük grubuna bakabilirler. Örneğin Orhan Hancerlioğlu’nunkilere !

Döviz piyasasında paraların değerleri nasıl günü gününe değişiyorsa, değerler sistemi de kuşaktan kuşağa değişir ve mutlaka değişmelidir, değiştirilmelidir! “Değer” kavramının uygulandığı alanlarda (matematik, töre bilim, toplum bilim, mantık, estetik, ekonomi) veriler ve göstergeler değiştikçe değerler de değişir. 1300 yıl önceki değerler günümüzün değerleri olabilir mi? Bu nedenle halkın (varsayılan) değerler sisteminin de değişmesi gerekir. Başbakan değişiyor, solcu yazarlar değişip “eski solcu”, “liberal” oluyor; Son Osmanlı Padişahı büyük demokrat (!) I. Recep Tayyip Erdoğan müstebitleşiyor ama halkın değerleri asla değişmiyor. O zaman halkın değerler sisteminin oluşturularına bakmak gerekir:

Hurafeler, Japon tutkallı töreler, yozlaşmış dinsel safsatalar! Sandığa oy pusulası olarak bunlar atılıyor. Politik bilince dönüşmeyen değerler, zincirden başka bir şey olamaz!

MONŞERLER VE HACIFIŞFIŞLAR

Bu yazı 11 Haziran 2006 Pazar günü yayınlanmıştı. Başbakanla başlayan “Monşer” hakaret edebiyatı AKP sokağına kadar düşünce, “Görülen lüzum üzerine” bir kez daha yayınıyorum:

[“Hacıfıfşışlar” Dışişleri Bakanlığı mensuplarına yani “Hariciyeciler”e “Monşer” derler hakaret olsun diye ama Hariciyeciler kimseye “Hacıfıfşış” demezler.

Bu benim tarzım: Gündemden düştüğü ve unutulur gibi olduğu zaman bir konu hakkında yazmak hoşuma gidiyor. Hacıfıfşışlar, Türk Silahlı Kuvvetlerini ve Dışişleri Bakanlığını ele geçirmek isterler. TSK, Hacıfıfşışların fesadengiz amaçlarını çok iyi bildiği için yönetmelik ve özel yöntemlerle kendini ko-

rumayı başarmaktadır. Dışişleri Bakanlığı, TSK kadar koruyucu donanımlı olmasa da Bakanlığın cumhuriyetçi meslek gelenekleri ciddi sızmalara engel olmaktadır. Monşerlik fitnesinin gerçek nedeni budur. Yoksa, hariciyecilik ya aile geleneğidir ya da mensuplarının çoğunun ailesi öğretmen, memur ve orta sınıf gruplarındandır. Çoğunun soylulukla, yüksek burjuvalıkla hiçbir ilişkisi yoktur.

Tanıdıklarım arasında Başkonsolosluktan yukarıya **çıkartılmamış** çok değerli, çok donanımlı hariciyeciler de vardır ama onlar da monşerliği kabul etmezler. Monşerlik halktan kopukluğu, snopluk, züppelik ve alafrangalığı temsil eder hahıfışışların gözünde. Ama hariciyecilik evrensel bir meslektir. Kasaba erkânıharpliği ile bu mesleğe giril(e)mez.

Ama ah Nakşibendileri ve Fethullahçıları hariciye masalarına, konsolosluklara, sefaretlere bir doldurabilseler; türbanlı eşleri, meslek memurlarını dünya başkentlerine bir salabilseler...

Başbakan Erdoğan bereket versin Mehmet Ali İrtemçelik gibi soğukkanlı ve politikacı mizacını yakından tanıyan bir büyükelçi buldu karşısında.

Ya soğukkanlı olmayan ve politikacıyı yeterince tanımayan birine çatsaydı. Ya o Büyükelçi, "Sizin gibi Cumhuriyet il-keleriyle sorunu olan bir Başbakanla aynı yerde bulunamam, Cumhuriyet'in bir büyükelçisine hakaret edilmesine izin veremem!" deseydi.

Daha önce, "AKP, Çankaya'da Cumhuriyet'i savunan bir Cumhurbaşkanı'nın bulunmasına beş vakit şükretmelidir" diye yazmıştım. Berlin Büyükelçiliğinde Mehmet Ali İrtemçelik bulunduğu için Başbakanın kurban kesmesi gerekir.

Başbakanın eşi Bayan Erdoğan ABD'ye resmi heyetle birlikte gittiği için ülkeye girebilmiştir. Vize fotoğrafında başı açık olmayan, kulakları tam olarak görünmeyen kimseye pasaport vermezler. Eşim Ülker'in kulakları tam olarak görünmediği için konsolosluk görevlilerinin istediği gibi fotoğraf çektirmek zorunda kalmıştı.

2001 yılında Belçika'nın Liege kentindeydim. Türk göçmenlerle görüşmeler yapmaktaydım. Dertlerini dinledim Hürriyet Avrupa için. Bu arada, Büyükelçiliğe ulaştırmamı istedikleri, yazmamı istedikleri herhangi bir konu var mı, bunu da öğrenmek istedim.

İlkin, Liege’de bir Müslüman mezarlığı istediklerini söylediler. Liege Belediyesi kendilerine genel mezarlıkta bir yer göstermiş ama bu “dinen” caiz değilmiş. Aynı istekle Berlin’de de karşılaşmıştım.

İkincisi, Türkiye Cumhuriyeti’nin Liege’de bir konsolosluk açmasını istiyorlardı. Bir saat ötedeki Brüksel’e gitmek zor gelirmiş. Aynı takınak Berlin’de de vardı.

Bunları bana söylerken bir yandan da kağıt oynamayı sürdürüyorlardı. Konsolosluk açmanın bakkal dükkanı açmak gibi bir şey olduğunu sanıyorlardı. Büyükelçi İrtemçelik’i yuhalayanlar bu gibilerin arasından seçilmiş olmalı. Bu konuda epeyce doluyum. Ama “hal ve gidiş”ten söz ederek yuhalayıcı “vatandaş”ı fazla üzmem istemiyorum.]

SINIF BİLİNCİ OLMAYAN İLKELLER

İmzasız bir yazı internette: 6 Mart 2009 tarihli “**CHP ve MHP Doğu ve Güneydoğuda Neden Yok?**” yazımı eleştiriyor: “**Tipik bir ‘Halk plajlara akın etti, vatandaş denize giremiyor’ mevzuu**” diyor. Ve gene o “**Bunlara yeni bir halk bulamayız!**” klişesi.

Bakın, “aklı kıt mürekkebi bol yazıcı milleti”ne ve halk meftunlarına (!) kendi elimle bir sömürü malzemesi vereceğim: Halkı beğenmek zorunda değilim, bilinçsiz halkı sevmiyorum ve sevmek zorunda değilim. Aslına bakarsanız hiçbir “halk”ta sevecek bir kalite bulamadım.

AKP ya da DTP’ye oy **vermeme** bilincinden söz etmiyorum şimdi, burada. Kendi varlığının, kendi bireyliğinin farkına varmayan, kolektif tasavvurun tutsağı olmuş insanın sürüleşmesinden söz ediyorum. Bireysel bilinçten yoksun bulundukları için kolayca suç işliyorlar, kan davasının elinde oyuncak oluyorlar, töre cinayetleriyle onurlanıyorlar. Demokrasinin simgesi “oy”u pazarlıkla satıyorlar. İlkel toplumlara özgü kolektif tasavvurların kötürüm ettiği ilkel insan (çağdışı klan) yığılımlarından nefret ediyorum.

Kolektif tasavvur (Emile Durkheim, Karl Marx) klan gibi, kabile gibi ilkel toplumlara özgü zihinsel bir olgudur. Bireyleri yok eder, ortadan kaldırır. Birey bilincini yürürlükten kaldırır.

Proleter: İşçi, emekçi; emeğinden başka sermayesi olmayan kimse.

Proletarya: Bilinçli işçi ve emekçi sınıfı. Burjuvazi ve sermayenin yarattığı sınıf.

Sanayi ve fabrika “Proleter”i ve “Proletarya”yı yaratır. Proletarya, örgütlü toplumun çekirdeğini oluşturur.

Lümpenlik ve lümpenler (Almanca: Lumpenproletariat): Altproletarya. Yani herhangi bir mesleği olmayan işsiz güçsüz tayfası. Kapitaliste satacak emeği bulunmadığı için kendini satan insan güruhu. Toplumsal mücadelede her an saf değişebilirler. (Aydınların da lümpeni vardır. Ülkemizin eski solcu aydınları (!) yeni “taliban” liberalleri bu sınıfa girer.) Bireysel ve toplumsal bilinçten yoksun, belli bir topluluk ile organik bağı bulunmayan sürüsel toplam.

Bu tanımları küçük görmek, hakaret etmek için kullanmıyorum. Kullandığım bilimsel tanımlardır. İsteyen, benim “eşek” dediğim şeye “affedersin merkep” diyebilir.

Doğu ve Güneydoğu’da İslami referanslarla AKP’ye oy veren insanların bir bölümü lümpenproletarya özelliğine, niteliğine sahip. Çünkü bir meslekleri yok, toprakları yok, satacak emekleri yok. Bir bölümü ise tarikat afyonu ile kendinden geçmiş, bireysel bilincini yitirmiş. (Bu, kanıtlara dayalı saptamayı yapmak “hakaret” mi? İsterse olsun!)

DTP’nin bir etnik parti olduğunu yazdığım için bana “Kürt düşmanı” diyen **insan**, Diyarbakır’da AKP’nin Büyükşehir Belediye Başkan adayı olan milletvekilini **“İrkına ihanet eden hain!”** olarak tanımlıyor. (12 Mart 2009, Haber Türk, Fatih Altaylı programı).

Tekrar ediyorum: Cemaatçi zihniyet, etnikçi zihniyet politikada illikelliğin ve geri kalmışlığın göstergesidir. Diktatörler, bu zihniyeti kullanarak demokrasiyi boğazlar!

Bireysel ve toplumsal sınıf bilinci olmayan lümpen yığılımların satılık oyları demokrasiyi tahrip eder. (AKP rüşvet vererek sadaka dağıtarak bu oyları satın alıyor.)

Kapitalist neo-liberal çağda, sınıf bilincinden yoksun insanı “ilkel insan” olarak tanımlamak zorundayız. Her kim ki bu müflis neo-liberal kapitalist çağda, insanlığın klan aşamasına özgü **kolektif tasavvur** tasmağını taşıyor, o bilinçsiz ve ilkel bir insan kafilesidir.

Denize ister dolsuz isterse poturla ya da haşemayla girsin
!!!!!!

BİR DOSTUN DOĞU ANADOLU'YLA İLGİLİ SEÇİM GÖZLEMLERİ

Doğru ve Güneydoğru'yu çok iyi tanıyan, TRT kökenli, tamı tamına 40 yıllık bir dosttan bir mesaj aldım. Birlikte okuyalım:

"Bugün Doğubeyazıt'ta idim. 6 Mart 2009 tarihli köşe yazını Manolya Pastanesinde okudum. O arada DTP 'nin sarı kırmızı boyalı seçim otobüsü davullu zurnalı folklor müziğı çalarak sokaklarda dolaşıyordu. 20 yıl önce de bu coğrafyada 2 yıl görev gördüm. Görevin vesilesi ile Van -Doğubeyazıt ve Yüksekova ile çok sıkı temasım oldu. Öte yandan, 1993-94 yıllarında da Doğru Beyazıt ve Iğdır ile yakın temasım oldu. Resmi ve özel sıfatla yöre halkıyla ilişkiler kurdum. Kısacası bu coğrafyada part time olarak bile olsa 7 yıl yaşadım ve halen yaşıyorum. Sana yerel seçimlerle ilgili gözlemlerimi yansıtmak istiyorum."

"Bütünöyle Doğru Anadolu'ya baktığımızda, 29 Mart yerel seçimleri için belirlenen Belediye ve Özel İdare il genel meclis üyelerinin birçoğunun bu görevin ehli olmadıklarını, mahalli halkın yararını düşünmediklerini, sadece bağılı oldukları iktidar veya siyasi partinin militanı gibi hareket ettiklerini görüyorum.

Kuşkusuz yerel seçimlere aday gösterme son derece önemlidir. Özellikle belediye meclislerine aday gösterilirken, mutlaka en iyisi bulunmalıdır.

Mahalli sorunları iyi bilen ve mahalli halktan yana olan insanlara bu gibi görevler verilmelidir ki, halkın kendi kendini yönetmesinden söz edilebilsin ve halka demokrasi geleneğı yerleşsin. Batıda, örneğın Fransa, İngiltere, Almanya, İsveç ve Hollanda'da bir çok politikacı yerel meclislerden yetişir. Öte yandan adayların kalitesi aynı zamanda seçim sonuçlarını da önemli oranda etkilemektedir.

Ancak Doğru Beyazıt'ta ve Van- Hakkari-Yüksekova üçgeninde işın esası hiç de böyle değildir. Örneğın Doğru Beyazıt'ta çöp sorunu var, kanalizasyon sorunu var, su sorunu var, hava kirliliğı sorunu var. Hal böyle iken bu yıl 29 Martta yapılacak yerel se-

çimler öncesi adayların hiçbirisi yapacağı hizmetten, bu sorunlar için ürettiği projelerden söz etmiyor. Adaylar Türkiye'deki olaylar ve sorunlar üzerinden siyaset yapıyorlar. Dolayısıyla seçmen kimi ya da hangi partiyi seçeceğine bu şekilde karar vermek durumunda. Partiler bu bölgede şu sorunları öne çıkarıyor:

DTP hakkında Anayasa Mahkemesinde açılmış bir kapatma davası vardır. Ağrı-Yüksekova-Hakkari ve Iğdır'daki Kürt vatandaşlar açısından, sırf bu kapatma davası sebebiyle, DTP kimi aday gösterirse gösterebilirsin bu mağduriyeti için çok oy alacaktır. Çünkü DTP kendisine karşı haksızlık yapıldığını dile getirmektedir. Keza Hükümetin basınla tartışmaya girmesi ve yandaş olmayan basına vergi vs gibi baskılar uygulaması, iki yıldan bu yana önemli bir sivil açılımın olmaması ve Avrupa Birliği reformlarının rafa kaldırılması da yine DTP'ye yaramaktadır.”

Arkadaşımın yazdıklarıyla benim bu konuda yazdıklarım kesinlikle çelişmiyor. AKP'nin şaibeli seçim yatırımları konusunda yaptığı gözlemler de benim yazdıklarımı yalanlamıyor.

Sonuç: CHP ile MHP'nin ve öteki partilerin bu bölgede herhangi bir ağırlığının bulunmaması onların ayıbı değil. Bir ayıp varsa onu, bölge halkının zayıf vatandaşlık ve yurttaşlık bilinci ile tarikat, cemaat ve etnikçilik hastalığı yaratmıştır. Bulaşıcı ve insanın ilkelik dönemine özgü bir hastalıktır!

AKP İKTİDARI ASLA BIRAKMAYACAK

Dilerim yanılıyordur. İnşallah tarih önünde mahcup olurum! Ama o zamana kadar bu kanımda ısrarlı olacağım. AKP partiler yasasına göre kurulduğuna göre, kuruluş biçiminde ve programında yasalara ve Cumhuriyet ilkelerine aykırı herhangi bir şey yok demektir.

Biçimsel (usul) olarak doğru bu! Ama ya içerik (esas)?

Bir siyasal parti bir eve benzer: Yangın, sel ve zelzele gibi bir doğal afet olmadıkça yerinde durur. Yapı malzemesi de evin ömrünü belirler. Yapı malzemesi yenilenmezse, yapı desteklenmezse doğal ömrünü tamamlar ve yıkılır.

Ancak ev ruhsatsız yapılmış ise kamu yıkımına karar verir.

Yapı amaçları dışında kullanılıyorsa, mesken tanımlı konut işyeri olarak kullanılıyorsa bu dönüşüm belediye tarafından yasaklanır.

Bu emsal, AKP (Adalet ve Kalkınma Partisi) Anayasal statü-konun kurallarına göre kurulmuştur. Ancak bu binanın sahipleri, Milli Görüş partilerinin mirasçıları olarak şaibeli maliklerdir. Nitekim bu şaibe bir süre sonra fiile dönüşmüş ve AKP Anayasa Mahkemesi tarafından "laiklik karşıtı eylemlerin odağı olmak"tan mahkûm edilmiştir. Ancak, her ne hikmetten ise, AKP'ye kesilen kapatma cezası, para cezasına çevrilmiştir. Bir Anayasal suç işlemiş olan bu parti şu anda ülkenin iktidar dizginlerini elinde bulundurmaktadır.

Anayasa Mahkemesi'nin kararını tercüme edelim: "Laiklik", cumhuriyet ve demokrasi rejimlerinin olmazsa olmaz oluşturanıdır, "oksiyen"dir. Bu karara göre AKP, cumhuriyet, demokrasi ve laiklik karşıtıdır. Ama ne var ki Türkiye otobüsünün ehliyet-siz şoförü olarak şoför mahallinde direksiyon sallamakta ve ülkeyi imam-valilere, imam-kaymakamlara teslim etmeyi normal saymaktadır. İmam-Başbakan döneminde bütün il ve ilçeleri "imamlar" yönetecek, hakim ve savcılarıyla adalet ve polis teşkilatı da imamlaşdırılacaktır.

AKP gibi maskeli takiye partileri demokratik seçimlerle iktidara gelirler. Ancak demokratik seçimlerle iktidarı kaybedecek olurlarsa bir daha iktidara gelemeyeceklerini de bilirler. Seçmen halkın "Bunlar gitsin de kim gelirse gelsin!" evresine gelmesi AKP türünden partilerin iktidardan gitmemeye karar verdikleri menzildir.

İktidardan gittikleri an Başbakanın ve milletvekillerinin dokunulmazlıkları kalkacak ve kendilerini Yüce Divan ve bağimsız yargının önünde bulacaklardır. Bu nedenle her ne pahasına olursa olsun iktidarda kalmak zorundadırlar.

İktidarda kalmanın bir de ideolojik yanı vardır ki bu da işleme koyduğu **sivil darbe**'nin tamamlanması için, her ne pahasına olursa olsun, iktidarda kalmayı zorunlu kılar.

AKP henüz Cumhuriyet'in kurucu ilkelerini değiştirme olanağını elde edememiştir. Cumhuriyet'in laik yapılarını tamamen değiştirememi, Devrim Yasaları'nı yürürlükten kaldıramamış, Tevhid-i Tedrisat Kanunu'nu ilga edecek duruma gelmemiştir.

Türkiye'yi sarıp sarmalayan iç ve dış güçler AKP'nin bu mis-

yonunu tamamlamasını istemektedirler. AKP bu nedenle, misyonunu yerine getirmek için demokrasiyi ve cumhuriyeti, yapılarıyla birlikte tahrip etme girişimini her ne pahasına olursa olsun devam ettirecek! AKP'ye oy vermeye niyetli (lumpen ve çıkarıcı olmayan) demokrat seçmen bu gerçeği görüyor mu? İşbirlikçi, lumpen kafalı zibidi tayfası televizyonda benimle dalga geçse bile ben uyarılarımı sürdürüleceğim!

VELEV Kİ VALİLER İMAM HATİPLİ

İmam hatip lisesi mezunu Recep Tayyip Erdoğan'ın Türkiye Cumhuriyet'ine Başbakan olması ve yedi yıldır bu görevde kalması, Türkiye'nin demokratik bir ülke olduğunu değil olmadığını gösterir. Seçilmesi bir skandal, o koltukta kalabilmesi bir başka skandal!

Seçime indirgenmiş bir demokrasi olsa olsa bir **Talibanî Demokrasi** olur.

İki türlü eğitim ve öğretim vardır: Laik eğitim-öğretim, dinî eğitim-öğretim. Klasik lise adı verilen laik eğitim ve öğretim bütün mesleklerle kaynaklık eder.

Klasik liseden sonra ilahiyat fakültesine girip mezun olan bir kimsenin siyasete girmesine karşı değilim. Ama hukuk, siyasal, iktisat, vb. fakültelerinde okusalar bile imam hatip okulu mezunlarının ve imam hatipten sonra ilahiyat okuyanların siyasete girmelerine ve başbakan olmalarına karşıyım. Bu karşı oluş imam hatiplinin laik olmayan zihinsel yapısıyla ilgili!

Çünkü imam hatipler din adamı yetiştirir. Bu okulun verdiği formasyon ile sadece imam olunabilir. İmamlık dışında hiçbir meslek yapmamalı!

Cumhuriyet ikili eğitim-öğretimin tehlikeleri gördüğü için Tevhid-i Tedrisat Kanunu'nu çıkarmış. Cumhuriyet ve devrimlerinin karşıt ve düşmanlarının ilk işi Öğrenim Birliği Yasası'nın iğdiş etmek olmuştur.

Başbakan "Velev ki valiler imam hatipli" diye kostaklanıyor. Veleve meleve başvurmaya gerek yok, imam hatipliler vali olamamalı. "İşte ben de imam hatipliyim!" diye kasılıyor ki imam hatip mezunlarının çaplarının ve çapsizliklerinin somut göstergesi olarak iyi bir örnek değil. Felsefe olmadan politika yapıla-

maz, imam hatip okullarında sadece dinsel doğmalar öğretilir; rasyonel felsefe, şüphecilik, diyalektik, pozitivizm, materyalizm öğretilmez. Saydığım disiplinler öğrenilmeden de siyaset öğrenilmez.

İçişleri Bakanlığının yaptığı açıklamaya göre 81 il valisinin 12'si imam-hatipliymiş. AKP bir dönem daha iktidarda kalırsa geriye kalan 69 valilik de imam hatip tarafına geçer.

Din adamlarının siyasete girmeleri alışılmış bir şey olmadığı gibi hoş da karşılanmaz. Başpiskopos Makarios Kıbrıs Cumhuriyeti'nin yıkılmasına yol açtı, Kıbrıslı Türklerin kıştır kıştır kesilmesine ses çıkarmadı, aksine teşvik etti kasaplarını.

Hatırladığım kadarıyla Armand Jean du Plessis de Richelieu yani Kardinal-Dük dö Richelieu (1585-1642) ile Giulio Raimondo Mazzarino yani Kardinal Jules Mazarin (1602-1661) var Fransa'da. İki kardinal de iyi anılmazlar günümüzde ama Kardinal Richelieu Fransız Akademisini kurarak dehasını göstermiştir. Bizimki kültürün, bilimin, basının köküne kibrit suyu dökmekte!...

Başbakan aklı sıra **“beni”** sıkıştırarak: **“Ehliyet ve liyakatten hareketle bizler atamalarımızı yaparız. Velev ki imam hatip kökenli olsun. Gidip siyasalı bitiriyorsa, hukuk bitiriyorsa, valilik yapma ehliyet ve liyakatine sahipse, seni neden rahatsız ediyor? Onlar bu ülkenin çocukları, evladı değil mi?”** diye sorarak meydan okuyor.

El Cevap: İmam hatip mezunu din adamıdır, dinî sınıftandır; hiçbir sivil mesleği yapmamaları gerekir. Subay olamıyorsa, vali, kaymakam, sefir, rektör ve polis de olamaz!

Dünkü yazımın adı **“AKP İktidarı Asla Bırakmayacak”** idi. Ancak bu kararda olan bir hükümetin başbakanı böylesine **“Velev ki”**li kabadayılıklar yapar! **“Velev ki”** ne velev ki bre!

NİHAT ZİYALAN, YILMAZ GÜNEY VE BEN

Okurlarıma tarih, ekonomi, siyaset ve benzeri kitaplar salık veririm ama şiir, roman ve edebiyat kitapları için kesinle böyle bir şey yapmam. Edebiyat benim için mahremdir. Ancak çok yakınlarıma açılırım. Ama bugün bir şiir kitabından ve yaşayan en eski edebiyat arkadaşım Nihat Ziyalan'dan söz edeceğim. Nihat gelince Yılmaz (Pütün/Güney) da gelir!

Nihat Ziyalan’ın Yasakmeyve Yayınevi yayınlarından çıkan yeni şiir kitabı “Tomurcuk Sevda”dan bir şiirin başlangıç bölümünü lafaçlısın diye aşağıya aktarıyorum:

“Kulağım yağmurda / içim tıp tıp / aman Allahım / akar biraz sonra.// Merdiveni bir solukta inip / aşağıdan leğeni, / kovayı, tencereyi çıkardım. // Yatakta dönerek / ‘işe bak’ dedi Özdemir, / ‘biraz önce yıldızlar görünüyordu / kiremit kırıklarından.’ // Islanmasın diye tartışmamız / yorganı çekistirerek yetiştirdi Yılmaz : / ‘Evin üstüne şemsiye açmalı.’”

Şiirden anlaşıldığına göre, Mersin’den Adana’ya gelmişim, Küçük Saat’ın ordaki otelin yerine Nihatların evindeyim bir gece. Yılmaz Pütün (Güney) de var. Yıllar 1953 ya da 1954 olabilir. 1952 de olabilir ama emin değilim.

Adana’da o yıllarda onlarca genç edebiyatçı vardı. Üç edebiyat dergisi yayınlanıyordu: **Güney**, **Salkım** ve **Yağmur**. Benim ilk şiirim 1953 yılında **Yağmur** dergisinde yayınlandı. 17 yaşımdaydım. Nihat da 17. Yılmaz’ın nüfus kağıdında 1937 yazıyordu ama daha büyüktü.

İlkin Nihat Ziyalan ile tanıştım. Tanışmamız bir edebiyat matinesinde olmalı. Nihat da şiir yazıyordu. Yılmaz’la beni Nihat tanıştırdı. Nihat bizim akıl hocamızdı o sıralar.

Bir gün, Mersinli şair, yazar ve ressam adaylarının dershanesi ve kiraathane olarak kullandığı **Akkahve**’de pipo tütürerek oturdum. 16 yaşında pipo içmeye başladım, hâlâ tütürüyorum. Yılmaz elimi kerpeten gibi sıktı. Ve böylece ömür boyu sürecek **“Üçlü”** kuruldu. Adana-Mersin arasında her hafta gidip geliyorduk ama üçümüz de henüz Torosların ötesine, Urum memleketine gitmemiştik. Ne İstanbul’a ne Ankara’ya...

Ama Türkiye’nin en önemli dergisi, Vedat Günyol’un yayınladığı **Yeni Ufuklar**’da yazıyorduk. Ben Ankara’da yayınlanan Kaynak’ta da yazıyordum. İlk telif ücretim olan 10 lirayı **Yücel** dergisinden almıştım. Nihat, İkinci Yenicilerin Ankara’da yayınlanan **Pazar Postası**’nda yayınlamaya başlamıştı. Edebiyat tarihçileri atlamıştır ama Nihat, İkinci Yeni şiirinin en önemli kurucularından biridir.

Yılmaz, sanırım 1954’ten itibaren Yeni Ufuklar’da öyküler yayınlamaya başladı. Bir yıl sonra **Onüç** dergisinde yayınlanan bir öykü yüzünden 1956 yılında mahkum oldu.

1955 yılıydı. Adana’da bir kebabçıda kebab yiyip şarap içi-

yorduk. Aramızdan biri **“On yıl sonra bizi bütün Türkiye, yirmi yıl sonra bütün dünya tanıyacak!”** dedi. Şerefe kadeh kaldırdık.

Yılmaz şimdi Paris’te Père Lachaise Mezarlığı’nda yatıyor. Dargındık son beş yıldır. Ama son günlerinde, benim çevirdiğim, Michel Del Castillo’nun **“Karar Gecesi”**ni okuyormuş. Film yapmayı düşünüyormuş. Nihat, AST Tiyatrosunda oyunculuk yaptı. Çok yakışıklıydı. Sinemaya soktuk. Ama şanssızdı, tutunamadı. Şimdi, 27 yıldır Sidney’de yaşıyor. 73 yaşında!

“DÜNYANIN EN TUHAF MAHLUKU”

**Akrep gibisin kardeşim,
korkak bir karanlık içindesin akrep gibi.
Serçe gibisin kardeşim
serçenin telaşı içindesin.
Midye gibisin kardeşim,
midye gibi kapalı, rahat.
Ve sönmüş bir yanardağ ağzı gibi korkunçsun kardeşim.
Bir değil,
beş değil,
yüz milyonlarlasın maalesef.
Koyun gibisin kardeşim,
gocuklu celep kaldırınca sopasını
sürüye katıverirsin hemen
ve âdeta mağrur, koşarsın salhaneye.
Dünyanın en tuhaf mahlukusun yani,
hani şu derya içre olup
deryayı bilmeyen balıktan da tuhaf.
Ve bu dünyada, bu zulüm
senin sayende.
Ve açsak, yorgunsak, al kan içindeysek eğer
ve hâlâ şarabımızı vermek için üzüm gibi eziliyorsak**

**kabahat senin,-
demeğe de dilim varmıyor ama -
kabahatın çoğu senin canım kardeşim!"**
NAZIM HİKMET, 1947

Seçim öncesinde televizyonlara çıkıp Sultan I.Recep Tayyip Erdoğan'ın seçim programlarında ballı ve belli sorular sorarak figüranlık yapan gazeteci kardeşim, sen, sizler, akrep gibi değil misin, değil misiniz? Vurgunlara, soygunlara, yağmalara göz yuman, acaba bunlardan bana da bir kırıntı pay düşer mi diye bu rezil düzenin ocağına odun taşıyan kardeşlerim, siz, akrep gibi değil misiniz? Seksen yıl önce kan ve can pahasına kurulmuş olan çağdaş ve devrimci bir cumhuriyetin ve bu cumhuriyetin çağdaş toplumunun her gün biraz daha teokratik bir yapıya dönüşmesine göz yuman, göz yummakla kalmayıp bu oluşuma yardımcı olan kardeşlerim, sizler akrep gibi değil misiniz?

Emeğiyle, alnının teriyle öğünmek, her özgür ve uygar insan gibi hakkını aramak yerine iktidarın sadakalarından medet uman, insan onurunu yaşamak yerine nâmerde el açan kardeşlerim, sizler akrep gibi değil misiniz? Kendi eliyle geleceğini karratan ve dünya klasmanında üçüncü kümede yer almayı kabul eden gençlik, akrep gibi değılsin de nesin?

Benim yaşım 73! Yaşasam yaşasam daha kaç yıl yaşarım?! Ama sizler benim yaşıma geldiğinizde, ne yazık ki, teokratik bir ortaçağ toplumunda yaşayacaksınız, benim kör, sağır, dilsiz "akrep gibi" kardeşlerim!....

29 Mart günü akrep hiyeroglifi ile yazdığın öyküyü yarın yorumlayacağız!

BİR AŞK ŞİİRİ

*Bir rüzgâr geçti demin,
gençti, benim rüzgârımdı,
saçları dağınıktı,
kaygan sırtından tanıdım onu.*

*Bir rüzgâr geçti demin,
sendin o, hem evcil, hem yabanıl,
uykundan, ot kokundan tanıdım seni.*

*Paslanırım, ağzım kurur,
açamam hiçbir yelkeni
senden uzakta.*

*Dön gel,
ben de dönüp geleyim,
bir tanyeri saatinde
birlikte eselim
öteki rüzgârlarla.*

(Antibes, 24.4.80)

SEÇİM SONUÇLARI NE DİYOR?

29 Mart 2009 saat 19.00'dan bu yana televizyonlarda seçimlerle ilgili yüzeysel yorumlar dinliyorum, dinliyoruz. "Türk halkı ne istediğini!" partilere güya tebliğ etmiş. Türk halkının gerçekten ne istediğini söylemedikleri için, halkın oylarının ne ifade ettiğini ben söyleyeceğim: Doğu ve Güneydoğu halkının yüzde 5 dolaylarında bir bölümü mevcut Anayasa'nın değişmesini ve Türkiye'nin federal bir yapıya dönüşmesini istiyor.

AKP ile Saadet Partisi'nin toplamı olan yüzde 44.03'lük seçmen Anayasa'nın laiklik ilkesinin mutlaka değişmesini istiyor. Buna BBP (yüzde 2.23) de ekleyebiliriz.

Seçimlerden önce de yazdığım gibi Türkiye toplumu katı bir ayrışmaya doğru gidiyor. Ancak 2002 yılında çelişkiler bu kadar keskin değildi. Hızlandırıcı etken AKP'nin politikası!

Sizce demokrasiye hizmet edecek, demokrasinin rasyonel sonucu olan bir seçim mi yapıldı?

Bence böyle bir seçim yapılmadı: Demokrasi ve demokratik seçim bir başka amaç için kullanıldı.

Seçimin demokratik seçim olması için ilkin seçmenin "seçmen" niteliğine sahip olması gerekir. İnsanların, seçmen olabilmeleri için de şu niteliklere sahip olması gerekir: Kolektif tasavvura karşı şerbetli birey olma, vatandaş ve yurttaş duyarlık ve duygusu, her türlü dinsel tercih ve tutsaklıklardan bağımsız bir irade ve bilinç (yani bireysel ve sınıfsal bilinç).

Seçmen, şeyh otorite ve disiplinin egemen olduğu bir tarıkata, cemaate bağlı olmamalı ama bir sendikaya, bir toplumsal sınıfa ait olduğunu hissetmeli. Böyle bir duygu ve düşünceden yoksun ise, toplumsal eşitsizliklerin, dinsel adaletsizliklerinin farkına varamaz.

Vatandaş olabilmek için ümmet esaretinden kurtulmuş olmak gerekir. Bir insan ilkin bir devletin ve ülkenin mensubudur. Bu devlet ve ülke içinde vatandaş ve yurttaşlar özgür olarak istedikleri dine inanabilirler. Ancak ümmet esareti gereği vatandaşlık ve yurttaşlığı boş verip dinsel duyguları öne çıkartanlar, tarikat ve cemaatlerin ortak iradesinin boyunduruğundan kurtulamazlar. Bir yere emirle oy verirler ama asla seçmen olamazlar!

29 Mart 2009 yerel seçimlerinde, bir yanda cumhuriyetçi demokrat vatandaşlar CHP için oy kullandı. Bir yanda, cumhuriyet ve demokrasi karşıtı, Cizvit disiplinli tarikat ve cemaat mensupları ile PKK güdümlü ve etnikçi DTP militanları oy verdi. Sonuçta biraz gerileme ile bile olsa AKP kazandı. CHP biraz yekindi. MHP çevresinde döndü. DTP yerinde saydı. Yazılı ve yazısız basın, gazetelerin köşemenleri veciz bir dil ile "Halk AKP'yi uyardı" dedi, "Halk kavga istemiyor, barış istiyor!" diye yazdı. Ama siz bana kulak verin!

Dinci-milliyetçi-etnikçi aşırı sağa verilen yüzde 74 oy, temsil ettiği dünya görüşü ve zihinsel yapısı ile, kendisi çok hevesli bile olsa, Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne girişinin önündeki en büyük engel görünümündedir. AB'nin kabul edebileceği kesimi yüzde 25.92'lik bir oy oranı tarafından temsil edilmekte. Gerçek bu!

Başka çare yok: Parselin gerçek sahibi ortaya çıkıncaya kadar CHP'yi merkez sol sayacağız. Bozulan toplumsal dengeyi ancak gerçekten sosyal demokrat bir parti sağlayabilir.

Sanıldığı'nın tersine Türkiye'deki değişim evrensel uygarlık yönünde değil! Seçim sonuçları da gösteriyor ki Türkiye bir eğik düzlem üzerinde Mısırlaşmaya, Sudanlaşmaya, Afganistanlaşmaya doğru hızla kaymakta! Herkesin bu uyarıyı ciddiye alması lâzım!

KADINLARA SEÇME VE SEÇİL(ME)ME HAKKI

Kahire, Pyramisa Oteli. Kastilyalı Marga Clark ile Ülker bizi lokantadan sepetlediler. Tanbey ile tıbbi görüşmeler yapacaklar. Titos Patrikios, Katalan Valenti Gomez i Oliver ile beni otel içindeki bir başka lokantaya götürdü. Bize bira ısmarlayacak.

Karşımızda kocaman bir televizyon ekranı. Maç naklen yayını. Maç anlatıcısı dış sesle (yani görüntüye çıkmadan) Bismillâh-ir-Rahmân-ir-Râhîm diye sıkı bir besmele çekerek anlatmaya koyuldu. İki gayri Müslim şair bana maç ile besmelenin ne ilişkisi var diye sordular.(Bizim televizyonlar için işte yeni bir laf değirmeni: Bizde maçlar İslama uygun olarak anlatılıyor mu?)

Ben bu ilişkiyi tam anlatmaya başlamıştım ki başımın hizasında bir kadın sesi "Türk şair siz misiniz?" diye sordu ve sonra

ekledi: "Altıncı katta özel bir kutlama var, (falanca) sizi katılmaya davet ediyor" dedi. İki şaire sordum. Olur dediler. Bunun üzerine güzel gözlü gençkıza "Olur ama bizim hanımlara haber vermemiz gerek" diye açıklamada bulundum.

Gençkız, "Kadınlardan izin almanız mı gerekiyor?" diye sordu.

"Kadınların nerede, ne yaptığımızı bilmeye hakları var!" dedim.

Bugün 3 Nisan! 1930 yılında Türkiye Cumhuriyeti vatandaşı kadınlara yerel seçimlerde seçme seçilme hakkının tanındığı gün! Kutlu olsun! Ve kutlu olmasın!

Peki, 29 Mart 2009 Yerel Yönetim Seçimlerinin sonuçlarına göre Türkiye kadınlarının böyle bir günü kutlamaya hakları var mı, bizim kutlamaya hakkımız var mı? Yok!

Kadınlarımız yıl boyu Dünya Kadınlar Günü'nü, Sevgililer Günü'nü, Anneler Günü'nü, Babalar Günü'nü, Noel'i, Ramazan ve Kurban Bayramlarını sevimli ve sevimsiz bir hamaratlıkla kutlamakta!... Ama kendisine uygar kadın haklarını veren Cumhuriyet'in en önemli günlerini unutmakta: Kadınlarımızın Medeni Kanun'u kutladığı, Kadınlara Seçme ve Seçilme Hakkı'nın verildiği 3 Nisanı (1930) kutladığı hiç görülmedi.

103

Müslüman dünyanın kadınları çağdaş özgürlüklerini kazanmak için Kuran'da, Hadis'te, erkek saltanatında bir sığınak arıyor. Oysa ne Kuran'da ne Hadis'te ne de erkek saltanatında kadına özgürlük verecek bir sığınak var! Böyle bir umut olmadığı deneye deneye öğrenemedi Müslüman dünyanın kadınları. Dinsel kaynaklar, özgürlükler yolunda dünya Müslüman kadınlarının derdine deva olamıyor. Oysa önlerinde Türkiye örneği var. Dinsel kaynaklar engel çıkartıyorsa, gelenek ve görenekler fırsat vermiyorsa, kadının aklı ermiyorsa, gerekeni aydın devlet yapacak ve kadınları özgürleştirecek!

Müslüman dünya kadınları belki biliyorlar ama özgürlük, eşitlik ve kardeşlik kaynağının laik düzende olduğunu açıkça söyleyemiyorlar. Müslüman dünyanın kadını laikliği ağzına aldığı an kalibinin, aşiretin, cemaatin, tarikatın erkekleri (kocas, babası, erkek kardeşleri) tarafından falakaya yatırılır. Müslüman kardeşler yüzüne jilet atar, Taliban kezzap döker.

Siz Londra, Paris, Roma, ABD üniversitelerinde öğretim üyesi olarak çalışan özgürlükçü, feminist Müslüman kadınların

yazdıklarına bakmayın, ülkelerine döndükleri an batıda kazan-
dıkları bütün ayrıcalıkları yitirirler. Annelerine, nenelerine dö-
nüşürler! Onların borusu sadece oryantalist batıda öter!

Ey Türkiye kadınları, elinizde, bütün Müslüman dünya ka-
dınlarının hayranlıkla seyrettiği bir som altın boru var! Kalk
borusunu çalmayı ne zaman öğreneceksiniz? Öğrenmezseniz
sonunuz çok yakın: Sudan, Mısır, Afganistan, İran, Pakistan ka-
dınlarının yanı!

SEÇİM SONUÇLARI ÜZERİNE KARAMSAR BİR YORUM

Tarikat ve cemaat düzeninin Cizvitlerinden biri pişkin bir sa-
mimiyetle beni teselli (!) ediyor: “Yahu Allah aşkına Özdemir
Bey ne teokratik düzeninden bahsediyorsunuz. Aklınıza şa-
şıyorum.Bu yüzyılda artık böyle şeyler hayal edip bu yaşta
kendinizi sıkıntıya sokmayın lütfen.Dünyayı sadece kendi
pencerenizden bakıp inanan o kadar insanı cahil görmeni-
zi şaşkınlıkla izliyorum. Dar kalıplarda kalıp değişen dün-
yayı okuyamadığınız kanaatindeyim. Saygılar.”

(Türkiye haritasında yazılanları doğru okuduğum, doğru
anladığım, her satırımı, her sözcüğümü bilinçle yazdığım için
teselliye ihtiyacım yok. Ben sadece uyarıyorum!)

Tabii ben de hemen “benim aklıma şaşanlar varmış, ayıp
oluyor” diyerek yorumlarımdan vazgeçeceğim (!) Ben ne yazdı-
ğımın farkındayım. Ne kadar farkında olduğumun kanıtı da 31
Mart 2009 tarihli bir İslamcı gazetenin manşet altı açıklaması:

“CHP kurmayları ve CHP yandaşı kartel medyası ile ek-
ranlara çıkan uzman sıfatlı provokatörler, yüzde 39 oya
rağmen, ‘AK Parti’nin oy kaybettiğini, seçmenin sarı kart
gösterdiğini’ iddia ettiler... Aynı mihraklar, seçim önce-
si çirkeflik ve şirretliklerini seçim sonrası sergilemekten
gerdi kalmadılar... Oysa AK Parti’nin eksilen oyları SP ve
BBP’ye gitti !”

Anlaşıldı mı Vehbi’nin kerrakesi? AKP’nin kaybettiği oy-
lar nereye gitmiş? Saadet Partisi (yüzde 5.16) ile Büyük Birlik
Partisi’ne (yüzde 2.23) gitmiş. Gazete “Oy gitti ama yabana git-
medi!” diyor. Türkiye gelip bu noktaya tıkanmıştır: Fetret döne-
mi derebeylikleri.

Osmanlının yıkılış döneminde de böylesine bölünmeler vardı: Panislamcılar, pantürkistler, ayrılıkçı azınlık dernekleri ve ilerde ulusal devleti kuracak olan yenilikçiler.

Yenilikçiler ulusal devleti kurdular, ulusal birliği sağladıklarını sandılar. Ama şu anda karşı karşıya bulunduğumuz yeni fetret dönemi bu birliğin (panislamcılarının direnmeleri yüzünden) gerçekten kurulamamış olduğunu gösteriyor.

29 Mart 2009 yerel seçimlerinde ortaya çıkan tabloyu gözünüzün önüne getirin:

Akdeniz ve Ege kıyıları, Trakya'nın tamamı ve Karadeniz kıyılarında birkaç cep ve köprübaşı : Çağdaş cumhuriyet ve demokrasiyi temsil eden CHP'nin kazandığı yerler.

Doğu ve Güneydoğu'da belediyeleri (etnikçiliğinin kökeninde Nakşibendi bağnazlık bulunan) DTP kazanmış. Zaten, baraj yüzde beşe indirilirse bütün milletvekilliklerini de kazanır. Geriye kalan Anadolu çukurunda milliyetçiler ve İslamcılar!

Böyle bir haritayı DTP, fiili federasyon, özerklik ya da ayrılık olduğu için göbek atarak kabul eder. Böyle bir haritayı AKP, SP ve BBP de kabul eder: Sahildeki günahkarlarla (!) uğraşacaklarına tarikat seyhlerinin, cemaat Cizvitlerinin yönetimindeki müminlerle, herkesin inancını özgürce (!) yaşayacağı derebeyliklerini rahatlıkla kurabilirler.

Çoğulcu demokrasiye inanmak zorunda oldukları için, bu haritaya sadece CHP ve solcular itiraz ederler. Kendi "Milli" anlayışlarına göre de MHP.

Demokrasinin en büyük düşmanı izolasyon ve bloklaşmadır. Türkiye şu anda izolasyon ve bloklaşmanın son dönemecinde bulunuyor. Canavar yumurtasından çıktı çıkıyor!

Benim (ironik de olsa) gördüklerimi görenler iş ve güç birliği yapmak zorundadır!

ESKİşEHİR ANADOLU ÜNİVERSİTESİ SENFONİ ORKESTRASI

Barbarlıkları, tutsaklıkları, zevksizlikleri, ilkelilikleri bir günlüğüne bir yana bırakıp bugün "uygarlık"tan söz edelim:

Eskişehir Anadolu Üniversitesi Senfoni Orkestrası şefi Burak

Tüzün'den 21 Ocak 2009 tarihli bir mektup ve bir CD geldi, aldım. Kendisine çok teşekkür ederim. Yanıtım epeyce geç oldu, ama Burak Tüzün'ün bana anlayış göstereceğini umuyorum.

"Sayın Özdemir İnce,

Ben Anadolu Üniversitesi Senfoni Orkestrası'nın Genel Müzik Direktörü'yüm. Senfoni Orkestramızın, Üniversitemizin 50.yılı dolayısıyla bir kültür armağanı olarak projelendirdiği CD'yi size gönderiyorum. Bu kayıt orkestramızın bu formattaki ilk yayını. Orkestramız akademik kimliğine de uygun repertuarlar seçerek bu gibi etkinliklerine devam edecek. Rektörümüz Prof. Dr. Fevzi Sürmeli'nin desteğiyle bu etkinliklerin üniversitelerin kültür politikalarında kalıcı şekilde yer alabilmeleri için çalışıyoruz. Tüm üniversite sanat kurumlarının, birimlerinin dayanışma içinde çok güzel hedeflere varabileceğini biliyoruz.0

Üniversitemiz 50. yıl kutlamaları dolayısıyla Eskişehir'in ilçelerine ve çevre ilçelerde verdiği konserlerle bizi dinlemeye salonumuza gelemeyen insanların ayağına, ilgi çekecek programlarla gitmek bizim için bir onur oldu. Mersin Üniversitesi Akademik Oda Orkestrası ile beraber her yıl bir arayla gelerek konserler veriyoruz. Ortak çalışabilmenin güzel bir örneğinde üçüncü yıla giriyoruz. Tüm Türk bestecilerinin eserlerini – özellikle az bilinen veya bilinmeyen – seslendirmeye çalışıyoruz.

Sizlerden ricamız, bizleri her zaman olduğu gibi inatla ve inançla desteklemeniz. Saygılarımı sunuyor, güzel günler diliyorum.

Burak Tüzün, Orkestra Şefi, ASO Genel Müzik Yönetmeni"

Yazının burasına gelince kalktım, Burak Tüzün'ün gönderdiği CD'yi müzik aletine koydum. 1965 doğumlu Semih Korucu'nun "**Sarsılmışlar İçin Müzik**" (Ölümle sarsılanlar için adagio; Savaşla sarsılanlar için adagio; Ayrılıkla sarsılanlar için adagio; Barış için sarsılanlara adagio; Özgürlük için sarsılanlara adagio). Derinlemesine anlamasam da kulağım iyi müziği tanır. Bu iyi bir müzik. Bir öyküsü var, teması olan bir müzik.

Daha sonra 1924 doğumlu Mersinli hemşerim Nevit Kodallı'nın "**Sinfonietta**".

Son olarak 1921 doğumlu "Bilge" İlhan Usmanbaş'ın "**Küçük Gece Müziği**".

Semih Koru'nun müziği devam ediyor. Viyolonsel ve viyola seslerinin egemen olduğu tok sesli bir müzik.

Anadolu Üniversitesi hangi kentimizde? Eskişehir’de! Anadolu Üniversitesi’nin 1982-1994 yılları arasındaki rektörü kimdi? Prof. Dr. Yılmaz Büyükerşen idi! Yılmaz Büyükerşen kim? Eskişehir Büyükşehir Belediye Başkanlığını 1999’dan bu yana yapan yaratıcı **“Adam!”**

Hayatta hiçbir şey rastlantısal değildir. Doğanın ve hayatın diyalektiğinin sonucu ortaya çıkan bazı şeyler tesadüfi gibi görünebilir ama bu gerçekte bir zorunluluk-gerekliklik ilişkisinin sonucudur. Uygur Eskişehir’i kutlarım!

Kayseri’de, Kayseri Erciyes Üniversitesi’nde bir senfoni orkestrası, bir oda orkestrası var mı acaba? Meraktan soruyorum.

İMAM HATİP LİSELERİNİN İSLAMCI YORUMU

İmam Hatip liseleri konusunda yazılarıma kızan bir okura, bu okulları eleştirenlere din düşmanı muamelesi yaptığı için, 3 Mart 1924 tarih ve 430 sayılı **Tevhid-i Tedrisat Kanunu**’nu bilip bilmediğini sormuştum. Bana aşağıdaki metni gönderdi ve kaygılarımda ne kadar haklı olduğumu kanıtladı. Bilginize sunuyorum:

“Günümüzdeki İmam hatip liseleri Hz. Peygamber ve Sahabe-i Kiram dönemindeki din eğitimi ve öğretimi veren kurumların özelliklerini yansıtmak ve devlete din adamı yetiştirmek amacıyla kurulmuştur. Hz Peygamber döneminde ilk eğitim ve öğretim kurumu El Erkam adlı bir sahabenin evi olmuştur. Onun evinde gizli gizli gerçekleşmiştir. (1) Daha sonra İslamiyete giren insanların sayılarının artması ve devlet haline gelmeleri onlar için, bu dinin öğretilerini anlatmada gereklilik taşıyan müesselerin varlığını zorunlu hale getirmiştir. Başlangıçta bu tür eğitim veren kurumlara ihtiyaç olmamıştı. Buraların görevlerini camiler ifa etmekteydi. Özellikle Hz. Peygamber döneminde insanların eğitim ve öğretimiyle bizzat ilgilenen kişi Hz Peygamber olmuştur. Vefatında sonra da bu işi halifeler önderliğinde ve Hz. Peygamberin eğitiminde bulunmuş hafızlar ve değerli sahabeler devam ettirmişlerdir. Bazı şeyleri Kuran’da ve Hadiste bire bir görüp uygulayamaz-

sınız. İslamiyette Kuran'da ve Sünnette bire bir bulamadığınız olayları din alimleri içtihat yoluyla kapatmaya çalışmışlardır. İçtihat hükmünün de şartlı olarak serbest bırakıldığını bizzat Hz. Peygamber döneminde Yemen'e vali olarak atanan Muaz Bin Cemel'le Hz. Peygamberin konuşmasında açık ve net olarak görmekteyiz. (2) Sonraki yıllarda İslam topraklarının genişlemesi İslamiyetin sistematik bir şekilde anlatılabilmesi için eğitim ve öğretim kurumlarının zorunluluğunu ortaya koymuştur. Buna paralel olarak da ilk açılan medrese, kayıtlara göre Hicretten 315 yıl sonra yani miladi takvime göre 937 yılında Türkistan'ın Buhara kentinde açılmıştır. (3) Buraya kadar anlattıklarımın sonrasında,

1-İ.Hatip Liseleri din görevlileri çıkarmayı amaçlamıştır. Ancak bu, şu anlama gelmemelidir. Oradan mezun olanlar başka alanlarda ihtisas yapamaz. Eğer bu ayrımı yapacak olursak, Mahsun Kırmızıgül de yönetmenlik yapmasın, ünlüler de gazetelerde köşe yazarlığı yapmasın, mühendislik mezunu okuyanlar da politikaya atılmasın, iş adamları da basın sektöründen çekilsin gibi beraberinde birçok kısıtlamalar getirilmesi ve bu kısıtlamaların da Anayasal güvence altına alınması gerektiğini ileri sürerim. Kısacası kim nereden mezun olacaksa o işi yapsın derim.

2-Din alanında bir konuya yorum getirmek için, bugünkü hukuk mevzuatımızda da var olan içtihat kapısının açık olduğunu bildirmek isterim.

3-Eğer Kuran'a ve Hadis'e göre düşünmek istiyorsanız, bugünkü üniversite kavramı da Kuran'da bulunmamaktadır, insanların nasıl namaz kılacağı da nasıl abdest alacağı da bulunmamaktadır.

4- Yine Kuran ve Sünnet'e göre düşünmek istiyorsanız, faizle işleyen sistemin, kumarhanelerin, fuhuş evlerinin kökten kaldırılması lazım. Adalet mekanizmasının toptan değişmesi ve emri bil maruf nehy anil münker sözünün yani iyiliği emredip kötülükten sakındıran bir mekanizmanın insanların vicdanlarına yerleştirilmesi lazım ki bu da eğitim ve öğretim yoluyla olur.

5- Ve son olarak, imam kelimesine de bakacak olursak, kelimeme imamet etmek, yani önderlik etmek anlamındadır. Önderlik etmek kelimesi de siyasal kavramdır ve siyasal anlam taşıyan bir ibaredir. Bunun için de İmam-Hatip konusunun başlığı bile en

başından gerçek anlamıyla bakacak olursak, onların imamet etmede yani liderlik etmede bir sakıncalarının bulunmadığı da ortaya koyar...”

İMAM HATİPLİLER İKİNCİ SINIF VATANDAŞMIŞ (MI?)

Tipik bir İslamcı ya da imam hatiplinin zihinsel yapısını teşhir etmek için, dünkü yazımı özellikle yayınladım.

İmam hatiplinin ayyaşı, ateisti, komünisti olur mu? Olur! Ben gördüm, böyle acaip tanıdıklarım oldu. Gençliğimde içki arkadaşlarımdan biri Ankara İlahiyat Fakültesi mezunuydu, içkici ve zampara idi. Genç bir ilahiyatçı-felsefeci dostum ciddi bir ilahiyatçının dinci olmayı bir yana bırakın, dindar olamayacağını da söyler.

Yani, imam hatiplilerin türlü çeşitli olduğu söyleyenler var. Bu türlü çeşitlilik “marjinalite” ile sınırlı ise doğru olabilir. İmam hatipler de askeri liseler gibi tek tip insan yetiştirir. Bu doğaldır, zorunluluktur. Askeri liseden imam çıkmamalı, imam hatipten de asker (astsubay, subay) çıkmamalı.(Şimdi bana ABD ordusundaki rahipleri örnek gösterecekler. Aynı şey değil. ABD ordusunda din adamı kökenli muharip general var mı?)

İmam hatipli ana gövdenin “Cumhuriyet” ve “Devrim”le bir sorunu olmadığını söyleyenler, AKP hükümetinin her göreve neden bu okul mezunlarını tercih ettiğini açıklayabilir mi?

A&G araştırma şirketinin sahibi Adil Gür **“İmam hatipli olmak yükselen değer. İktidardan yararlanmak isteseydim ‘Selamun aleyküm’ der kapılarını çalardım”** (Vatan Pazar, 05.04.09) diyor ki bunun anlamı çok açık.

Şu anda imam yerine “imam-vali” gibi bir melez türler yetiştiren imam hatip okullarının da bu okuldan mezun olanların da düşmanı değilim. Sorun başka yerde: İmam hatip okullarının kuruluş amaçlarına uygun olarak sadece din adamı olarak istihdam edilmeleri gerektiğini düşünüyorum. İmam-Başbakan, İmam-Cumhurbaşkanı, İmam-Vali, İmam-Danıştay Üyesi, İmam-Anayasa Mahkemesi Başkanı üreten, üretecek zorlama ve yapay yöntemlere karşıyım.

Tıpkı Hristiyan Ruhban Okullarından ya da Teoloji Fakülte-

lerinden mezun olan Hristiyan din adamlarının Türkiye'deki camilere imam, Diyanet İşleri Başkanlığı kadrolarına uzman olarak atanmaları gibi bir saçmalık..

Ortaöğrenimini imam hatip lisesinde tamamlamış bir Prof. Dr.'un, YÖK üyesi olması; Hagion Oros (Aynoroz)'da eğitim görmüş bir Ortodoks papazın, DİB Din İşleri Yüksek Kurulu'na üye ya da DİB'e başkan olmasından farksızdır.

Ama Vatikan dışında dünyanın ikinci din adamı başbakanı bizde: Son Osmanlı Padişahı ve Halife namıyla maruf I.Recep Tayyip Erdoğan.

Şu anda Türkiye'nin en önemli sorunu bence imam hatip okulları. Nedenini 29 Mart seçim sonuçlarının haritasına bakarsanız anlarsınız. Cumhuriyet ve devrimlerinin amacı türdeş (homojen) geçirgen bir toplum yaratmaktı. Parçalardan, "unsurlar"dan oluşsa da kendi içinde uyumlu bir türdeşlik; çevreye ve öteki unsurlara açık yani geçirgen bir türdeşlik.

Türkiye'de ne yazık ki durum tersine: Geçirimsiz (empermeabl) ve ayrışık (heterojen) bir yığılım. Yani birbirine kapalı, iletişimsiz, etkileşimsiz adacıklar halinde yaşayan bir insan yığılımı. Tıpkı bin yıllık Osmanlı cemaatler toplumu gibi!

Cumhuriyet, bu karmaşaya son vermek için 3 Mart 1924 tarihinde 430 sayılı Öğrenim Birliği Yasası'nı (Tevhid-i Tedrisat Kanunu) çıkartmış ve imam hatip okullarını genel öğretimden ayırarak ona özel bir statü vermişti. Türkiye'nin bugünkü parçalanmışlığının en büyük sorumlusu "imam-vali" yetiştiren imam hatip okullarıdır.

LAİKLİK İLKESİNİN ANAYASAYA GİRMESİ

Laiklik ilkesi 10 Nisan 1937 yılında Anayasa'ya girmişti, girdi. Ama bu olay kadar önemli başka işler de var. Bunları, özet olarak, Türkiye'yi laikleştiren yasalar olarak tanımlayabiliriz:

3 Mart 1924, Cumhuriyet tarihimizin 23 Nisan 1920 ve 29 Ekim 1923 kadar önemli bir günüdür. 3 Mart 1924 tarihinde çok önemli üç yasa çıkartıldı:

(1) Şeriiye ve Evkaf ve Erkan-ı Harbiye-i Umumiye Başkanlıklarının kaldırılmasına dair kanun;

(2) Tevhid-i Tedrisat Kanunu;

(3) Halifelğin Kaldırılmasına ve Osmanlı Hanedanının Türkiye Cumhuriyeti Toprakları Dışına Çıkartılmasına dair kanun. (Bk: Atatürk Araştırma Merkezi'nin yayınladığı "Türkiye'yi Laikleştiren Yasalar").

29 Mart 2009 Yerel Seçimleri'nin sonucu olarak ortaya çıkan haritayı çizen fesat 3 Mart 1924'ten sonra örgütlenmeye başladı.

29 mart seçimlerinden sonra kimi allâme takımı CHP'nin görece başarısını yorumlarken "Bak biz sana şu türban ve laiklik saçmalıklarını dillendirme, halkın değerlerine dil uzatma, başka konulara el at demiştik; bak dediğimizi yaptın ve oyun yüzde 23'e çıktı" diye buyuruyorlar.

CHP'nin görece başarısı ile laiklik ve türbanı gündeme getirmemesinin hiçbir ilişkisi yoktur. Bu iki devedikeni gündeme gelmemiştir, çünkü iktidar türban defterini açmamış ve laikliği tekrar yorumlamak gerektiğini söylememiştir, söyleyemedi. Çünkü, Anayasa Mahkemesi'nin laiklik karşıtı odak olduğuna dair aldığı cezalı karar, AKP'nin açıkca laiklik düşmanlığı yapmasına engel oldu. Bu durumda CHP'nin laikliği gündeme getirmesine gerek mi var?

Allâme takımının bu kadar açık bir gerçeği görememeleri çok şaşırtıcı.

Devrimci bir cumhuriyet partisi , gerektiğinde, bu iki konuyu neden dile getirmesin, imam hatip okullarının yarattığı tehlikeyi ve laik okulların İslamileştirilmesi operasyonunu neden işlesin? Halkın hassas kalbini kırmamak, oy kaybetmemek, aksine oy kazanmak için mi?

10 Nisan 1937 tarihinde Anayasa'ya konan laiklik ilkesiyle Müslümanlık, devlet dini olmaktan çıktı; devlet ve dinin ayrılması kesinleşti. O kadar! Bu gerçeği tarikat düzenleri, dinsel cemaatlar ve bütün vatandaşlar kabul etmek zorundadırlar. Kabul etmezlerse suç işlemiş olurlar. Ama suç işleyenlerin suç eylemleri es geçilmekte, Anayasal düzen ve yasal düzenlemeleri savunanlar kınanmakta ! Alçaklığın bu kadarına da pes doğrusu!

Allâme takımına bakacak olursak halkı gücendirmemek için bu önemli günün üstünü örtüp kutlamamalı. Olur mu öyle şey? Tam tersine, kazandığı "uygarlık" eksiksiz anlatılmalı!

Şundan kesinlikle eminim ki CHP'ye oy veren seçmenin yüzde 23'ünü temsil eden kesim, bu partinin türban ve laiklik politikalarını onayladığı için oy vermiştir. Gerisi safsata!

Sivas Mebusu Necmeddin Sadık (Sadak), Aralık 1933 tarihli Ülkü dergisinde yayınlanan "Laiklik Ne Demektir?" başlıklı yazısında "Laik ahlak"tan söz ediyor: **"Ahlakî kaideleri vücade getiren şey, filan veya filan dinin değişmez nasları (dogmaları) değil, cemiyetin mütemadiyen değişen, yani ahlakın dinler ile münasebeti kalmadığı artık münakaşaya bile değmiyen bir mevzudur. Eğer, dinin ahlak üzerinde tesiri kalsaydı, aynı dine mensup olan cemiyetlerde muhtelif ahlak telakkilerine tesadüf edilemezdi. Halbuki, iki Müslüman memleketinde büsbütün farklı ahlak kaideleri görüyoruz."**

Aradan 75 yıl geçmiş! Uygarlık yolu, gerekirse, 75 yıl daha inatla, inançla anlatılacak.

* * *

Not: Kullandığım ajandanın kurbanı olduğumu okurlardan uyarı gelince anladım. Meğer ajanda 10 Nisan 1928 ile 5 Şubat 1937'yi birbirine karıştırmış ve ortaya bir 10 Nisan 1937 tarihi çıkmış.

10 Nisan 1928 tarihinde 1924 Anayasası'nda yapılan bir değişiklikle 2.maddeden Türkiye Devleti'nin dinî İslâmdır kuralı; 16 ve 38. maddelerinde, milletvekillerinin ve cumhurbaşkanının andıçme metinlerinde yer alan "vallahi" sözcüğü; 26.maddeden ise Meclis'in yetkileri arasında sayılan "şer'i hükümlerin yerine getirilmesi" kuralı çıkartılmıştır.

Böylece, Anayasa din maddesinden arındırılmış ama laiklik ilkesi henüz anayasa metnine girmemiştir.

5 Şubat 1937 tarihinde yapılan değişiklikle, 2.maddeye devletin temel nitelikleri olarak, Cumhuriyet Halk Partisi'nin programında yer alan altı ok, "Türkiye Devleti Cumhuriyetçi, Halkçı, Devletçi, Lâik ve İnkılâpçıdır" biçiminde anayasaya girmiştir.

Dolayısıyla laiklik ilkesinin Anayasa'ya girdiği tarih 5 Şubat 1937'dir.

CUMHURİYET TÜRKİYESİNİN “MÜZMİN” SORUNU

29 Mart 2009 seçimlerinin Cumhuriyet ve çağdaş toplum “olmak” açısından olumlu bir yanını göremiyorum. Göremiyorum çünkü sorun AKP’nin aldığı ya da kaybettiği oylar değil, Cumhuriyet karşıtı oylar toplamı.

Bu oylar toplamına paralel olarak laik Cumhuriyet karşıtı gizli açık yapılanmanın yaygınlaşıp kök salması. Bu iki olgu iç içe geçiyor ve aralarında da “çok” doğru bir orantı var.

Seçimlerden sonra yapılan yorumlarda, CHP’yi değerlendirenlerin ileri sürdükleri kanıt karamsarlığını iyice kararttı. Bu yorumlara göre, CHP laiklik ve türbanı seçim söylev ve konuşmalarından çıkardığı için oyu artmış (!) Bu yoruma göre: Halk laikliği savunana oy vermiyor. (Budalaca, kuyruklu bir yalan!) Böyle olsaydı, 1950’den bu yana rendelenen, törpülenen laiklik ilkesinden bir kıymık mı kalırdı?

Bu yorumculara göre CHP laikliği kendine takıntı yapmış bir ruh hastası gibi bir şey! CHP laiklik defterini açmadı, çünkü AKP laikliğe saldır(a)madı, laikliğin halkın değerleriyle uyuşmadığını (!) ileri süremedi, laikliği yeniden (yani İslama göre) tanımlamak zırvalıklarına kalkışmadı. Bunları ıslah olduğu, Cumhuriyet’in temel ilkelerini kabul ettiği için mi yapmadı? Elbette hayır! Laiklik karşıtı girişimlerin odağı olduğu Anayasa Mahkemesi tarafından saptandığı ve bu yüce mahkeme tarafından mahkum edildiği için laiklik karşıtı saldırıları göze alamadı. Göze alsa hakkında yeni bir kapatma davası açılırdı.

Bu kadar açık gerçeği göremiyorlar, sonra da işin uzmanı havaları içinde, CHP’nin oyunun neden yüzde iki buçuk arttığını açıklıyorlar: Laiklik defterini açmadığı için!

Demek ki halkın oyunu almak isteyen “laiklik”i ağzına almayacak! Tam tersine ona saldıracak (!). Halkın bu türden takıntıları yok. AKP laiklik düşmanlığının doruklarında gezindiği dönemde (bilgisayar hilelerini dikkate almazsak) seçmenden ancak yüzde 46 küsur oy alabildi.

Halkın herhangi bir saplantısı, takıntısı yok. Beni tasalandıran, beni ürküten laiklik ve cumhuriyet karşıtı tarikat ve cemaatlerin devlet yapıları içinde örgütlenmeleri, fetih ve cihad girişimleri. Devleti ele geçirmek, toplumsal düzeni yeniden yapılandırmak için çevirdikleri dolaplar, düzenledikleri fesatlar.

Türkiye’de 85 bin cami ve 90 bin imam var. Ama Diyanet İşleri Başkanlığı her yıl giderilmesi gereken 12 bin açıktan söz eder. Daha geçenlerde, Diyanet İşleri Başkanı’nın bir yerlerde görevlendirecek ilahiyatçı bulamamaktan şikayetçi olduğunu okudum.

Bazı tarikat ve cemaatler, AKP’yi de kullanarak medya, finans, banka, işletme, holding, okul, üniversite alanlarındaki egemenliklerini güçlendirme, yayma plan ve programlarında her gün ilerlemektele. Polisi ve orduyu ele geçirmek istiyorlar. Neden? İslâmın bankaya, medyaya, orduya ve polise ihtiyacı mı var? İslâmın yok ama tarikatların ve cemaatlerin var!

Bazı tarikat ve cemaatler Türkiye’de Vatikanlaşmak istiyor! Tarikat ve cemaat şeyhleri arasında Papalaşmak isteyenler de var!

Türkiye’nin başında böylesine belâlar dolaşırken CHP’nin laikliği unuttuğu için oyunu arttırdığını ileri sürmek, bence, her türlü ihanetin üzerindedir!

ACUN’UN ÇELLOSU

Acun bir genç kadın! Çok yakın dostlarımızdan birinin hayat arkadaşı. Kendisi de en yakın dostlarımızdan biri. Ülker ve ben onu kızımız gibi seviyoruz. Bu nedenle bize istediği kadar nazlanabilir.

Acun, sakatlık geçirdiği için dans edemeyen bir balerina. Kanatları var ama uçamayan bir kuş gibi hissediyor kendini. Penguin gibi hissettiğini sanmam. Belki de hissediyordur.

Belki de kanatlanıp uçabilmek, müzikle dilediği gibi dans edemiyorsa bile müziği kendisi üretmek istemiş olabilir. Birkaç yıl önce viyolonsel (çello) çalmayı öğrenmeye karar verdi.

Öğrendi. Öğreniyor. Birkaç ay önce, bir konserde orkestrayla bile çaldı.

Acun, para biriktirmiş ve yeni bir viyolonsel almıştı. Bir süre sonra çellonun ön yüzünde bir çökme başlamış. Bir santimetre kadar. Çellonun sesinde bir değişiklik yokmuş ama görüntüyü bozuyormuş. Çelloyu satın aldığı yere telefon etmiş. “Getirin bakalım” demişler. Çökük yeri tamir edeceklerini sanıyormuş, fa-

kat çökük yeri görünce, “Biz bunu değiştirelim!” demişler. Çello-
nun yapıldığı ağaçla ilgili bir sorunmuş. Kusurlu çellonun yerine
dükkanında bulunan çellolardan birini alabileceğini söylemişler.
Birkaç çelloya bakmış. Daha önce parası yetmediği için alama-
dığı çelloyu denemiş. Alabileceğini söylemişler.

Üste kaç para vereceğini sormuş. Üste para vermeyeceğini
söylemişler. “Benim çellomdan en azından iki-üç kat daha paha-
lıydı, sadece üzerindeki teller 600 lira ederdi” diyor.

Daha sonra, bu dükkânı ve sahibi övmemi istedi benden.
Böyle bir ahlak sahibi “tüccar” övgüye değermiş. Acun’un dedi-
ğini yapıp bu “tüccar”ı övüyor ve kutsuyorum!

Siz Acun’un çello çaldığını bakmayın: Eskiden, daha doğrusu
20.yüzyıldan önce, çalınırken müzisyenin aldığı oturuş pozisyo-
nu dolayısıyla çok az kadın çelist vardı. O zamanlar enstrümanı
dizlerin arasında tutmak “zarif olmayan” ve “bir kadına yakış-
mayan” bir görünüm olarak yorumlanırdı. Oysa müthiş yakış-
yor günümüzde, bütün yaylı çalgılar gibi!

Bu, gövdesi 1.55-1.56 cm uzunluğunda, 76 cm eninde olan
yaylı çalgı bir keman azmanı olarak 16. yüzyılda Fransa’da orta-
ya çıktı. Şekli arkadan kadın vücudunu andırır. Gövdenin ön kıs-
mı ladin ağacından, arka kısmı ile kenarlar ve boyun kısmı akça
ağaçtan, kulaklar ve tuşe abanozdan yapılır. Ön tabla tellerin
verdiği basınçtan çökmesin diye bir can direği ile iç kısımdan
desteklenir. Arşe (yay), gül ağacından; kıllar ise at kuyruğundan
yapılır.

Başlangıçta beş telli olarak yapılan bu çalgı, önceleri orkest-
rada bas sesleri desteklemek için kullanılmıştır. Tek başına bel-
lirgin bir çalgı olarak ortaya çıkması 18.yüzyılda oldu. Viyolon-
sel “insan sesine en yakın” ses çıkartan müzik aletidir.

Ben viyolonsel için yazılan müzikleri çok severim. Günlük ha-
yatta çalışırken, evde oyalanırken müzik dinlemem. Alete bir CD
koyarım, uygun bir uzaklıkla oturur, konser salonundaymışım
gibi müzik dinlerim. İhsan Bey amca da Tanbey bir yaşındayken
viyolonseliyle bize gelir saatlerce çalardı. Tanbey kımıldamadan
dinlerdi müziği.

Viyolonsel bir de bana “68” yıllarını anımsatır. İngiliz drama
eleştirmeni Kenneth Tynan’ın “**Oh Calcutta!**” tiyatro revüsü
ilk sahnelenişinde (1969) New York’ta 1.600’den, Londra’da
2.400’den fazla sahnede kalmıştı. Clovis Trouille’un “Oh Calcut-

ta ! Calcutta!" tablosu gözümün önüne geliyor: Arkadan, diz çökmüş, viyolonsele benzeyen çıplak kadın gövdesi.

“İMAM-VALİ” ÜZERİNE CİDDİ UYARILAR

İmam hatip okulları üzerine yazdığım yazılara içler acısı tepki gösteriyorlar. Verdikleri cevaplar trajikomikliğin sınırlarını aşiyor: Cüneyt Arkın Tıp Fakültesi mezunuymuş, peki nasıl sinema oyunculuğu yapıyormuş! Ben İletişim Fakültesi mezunu olmadığım halde nasıl “Köşe Yazarlığı” yapabiliyormuşum! Acınası akıl, acınası mantık, acınası zihinsel yapı!

Elli kez yazdım, bir kez daha yazacağım: “İmamlık” dini bir meslek, laik bir meslek değil. “Valilik” laik bir meslek, dini bir meslek değil. Buna göre “İmam-Vali”, biri dini öteki laik iki mesleğin bireşiminden (sentezinden) oluşuyor. Bir melez oluşum! Tuhaf bir durum!

Yıllardır yaptığım işi bir kez daha yapıp “Laik” ve “Laiklik” sözcük kavramlarının ne anlama geldiğini, imam hatip mezunlarına ve yandaşlarına bir kez daha anlatacağım.

Onlar anlamayacaklar, anlamazdan gelecekler, falanca türkücü nasıl film yönetmeni olabiliyor, diye saçma sorular soracaklar.

Efendim, bir imam hatip mezunu futbol teknik direktörü olabilir, Yeşilçam’da film yönetmeni olabilir (ama TRT’de olamaz), gazeteci olabilir, Ahmet Hakan gibi Hürriyet gazetesine köşe yazarı olabilir ama devlet bürokrasisinde mesleği dışında bir meslekte görev alamaz.

Bu nedenle, daha sonra ortaya çıkacak sakıncalı kargaşaya yol açmamak için, imam-hatip mezunlarının sadece İlahiyat Fakülteleri ile (varsa) Yüksek İslam Enstitülerine girmeleri karar altına alınmalıdır. (Tıpkı 3 Mart 1924 tarihli ve 430 sayılı Öğretim Birliği Yasası’nın buyurduğu gibi!)

Türkiye’nin huzuru için herkes bu gerçeği kabul etmeli!

Eski toplum ve topluluklar neredeyse iki sınıftan oluşmaktaydı:

1. Din adamlarının ruhban sınıfı;
2. Meslek,sanat ve zanaat sahibi halk.

“Laik”, “Laiklik” gibi sözcük kavramlar bu ayırmadan çıktı.

“Laik”, ruhban (din adamları, rahipler) sınıfından olmayan kimse demek.

İslamda ruhban sınıfının olmadığı söylenir ama gerçekte, en azından Türkiye’de böyle bir sınıf vardır: Diyanet İşleri Başkanlığının kadrosunda maaş karşılığı çalışan personel. Diyanet İşleri Başkanlığı artık açığa çıkmış gizli bir politika izleyerek her yıl binlerce imamı sivil devlet kadrolarına transfer eder. Böylece imam-öğretmen, imam-yönetici melez sınıflarının büyümesine katkıda bulunur. Devlet personelinin İslamileştirilmesi operasyonudur bu!

İmam hatip liselerinin müfredat programının klasik lise programına benzediği ileri sürülür. Doğru olabilir. İmam hatipler öğrencilerine din adamı (imam-hatip) formasyonu verir. Bu formasyondan geçmiş birinin devletin sivil kadrolarında görev alması devletin laik niteliğine zararlıdır, onu çökertir!

Laik devletin sivil kadrolarında laik formasyon almış personelin çalışması gerekir. Bu nedenle “imam-vali” devletin laik niteliğini bozduğu gibi devletin tarafsızlığı ilkesine de aykırı bir durumdur. Tevhid-i Tedrisat Kanunu, bu birliğin sağlanması, ikiliğin, üçlülüğün ortadan kaldırılması için çıkartılmıştır. Bu gerçeğe karşın imam hatip mezunlarına sivil üniversitelerin kapısını açmak devlet kadrolarını “İslamileştirmek” demektir. Bu da Cumhuriyet’e ve onun laik devlet yapısına “terörist saldırı” anlamına gelir. Bilmem anlatabildim mi?

117

İMKANSIZ PERİLER

-Resmi olmayan ve Eğitim Reformu Girişimi’nin yayınlarından derlenen bilgilere göre, Türkiye’de ilköğretim çağındaki 1.4 milyon çocuk okula gidemiyor. Bunların 874 bini kız. Türkiye’de sekiz kızıdan biri temel eğitim hakkından mahrum.

-Türkiye, 2015 yılına kadar ilk ve ortaöğretimde cinsiyet eşitliğini sağlayamayacak 12 ülke arasında gösterilmektedir. Türkiye’nin aynı kaderi paylaştığı ülkelerden bazıları: Etiyopya, Hindistan, Moğolistan, Irak.

-Tüm Özel Öğretim Kurumları Derneğinin yaptığı araştırmaya göre, kız çocuklarının ortaöğretime gitme oranı Türkiye’de yüzde 45. Bu oran İran’da yüzde 69, Mısır’da yüzde 70.

-Türkiye’de, 6 - 14 yaş grubunda kızların okullulaşmasının oranı yüzde 63.4. Bu oran Nikaragua’de yüzde 80, Mısır’da yüzde 75.7, Bangladeş’de yüzde 73.8.

-”Ortaöğretim ve Yükseköğretime Geçişte Yeniden Yapılan-dırma Çalışması”na göre: Türkiye eğitimde öğrenci başına en az yıllık harcama yapan ülkeler arasındadır. Türkiye’de bir öğrenci için 380 dolar harcama yapılırken, Zimbabwe’de bu rakam 768, Tunus’da ise 891 dolardır.

* * *

DİE’nin 2007 yılı verilerine göre Türkiye’de kişi başına düşen GSMS 9.333 dolar iken Muş’ta 578 dolar. Muş ili kişi başına düşen milli gelir açısından 81 il içerisinde 80. sırada yer almaktadır. Muş, nüfus ile oranlandığında Türkiye’de en fazla bedensel engelli vatandaşın yaşadığı şehirdir.

-METRO Group’un Çağdaş Kızları Projesi kapsamında okutulan 1.000 kızımızın her birinin aylık eğitim masrafı 40 TL’dir. Yıllık 480 TL’ye denk gelmektedir.

-Emniyet Genel Müdürlüğünün açıkladığı verilere göre Türkiye’de son 6 yılda toplam 1.190 kişi töre ve namus cinayetlerinde öldürüldü. Bu cinayetlerde öldürülen kadın sayısı 480. - Sadece Batman, Diyarbakır, Muş, Siirt, Ağrı, Bitlis, Şırnak, Hakkâri, Şanlıurfa ve Van illerinde 250 bin kız öğrenci okuldan uzak yaşıyor. Bu oran Türkiye’de okula gönderilmeyen kız çocuklarının neredeyse yüzde 40’ına denk geliyor. - METRO Group Türkiye Temsilcilik Ofisi çalışanları, “İmkânsız(!) Periler...”in zorlu ama umut verici hayat öykülerini 20.000 km katederek bir kitap haline getirdi.

METRO Group çalışanlarının kotardığı “İmkânsız (!) Periler...” adlı kitap **Doğan Kitap** tarafından armağan olarak basılmış. Yayın haklarını Doğan Egmond Yayıncılık koruyor. Kitabın bütün geliri Çağdaş Yaşamı Destekleme Derneği (ÇYDD)’ne bağışlanıyor. Dernek kitaptan sağlanan geliri kız çocukların eğitimi için kullanacak.

Doğu’da bir metre karda, üzerlerinde ince bir hırka ya da sadece okul önlüğü, ayaklarında annelerinin terlikleri ve nalınlarla okula giden kızlar gözümün önüne geliyor. “**Periler**”in önündeki “**İmkânsız**” ortadan kaldırılmadan Türkiye’nin demokratikleşmesi, kalkınması olanaksız. “**İmkânsız Periler**”i “**İmkânlı**

Periler”e dönüştürmek sosyal devletin görevi, ancak devletin “sosyal” olması için “iktidar”ın buna inanması gerekiyor.

“İmkânsız (!) Periler...” (Doğan Kitap, 165 Sayfa) sanki bir macera romanı. İçinde inançlı ruhların yarattığı peri masalları. 20 bin kitap 80 kızımızı okula kavuşturacak. Bir kitap satın alarak bu dönüşüme katkıda bulunabilirsiniz!

Haa, Başbakanın yeni uçağının faturası 60 milyon doları geçiyormuş, sizce bu para ile kaç kızımızın hayatı kurtulur?

KÖY ENSTİTÜLERİ

Köy Enstitüleri düşmanca kapatılmasalardı, 1940’lardaki kuruluş biçimleriyle günümüze gelemezlerdi. Gelemezlerdi ama bu, değişim yeteneğinden yoksun oldukları için değil, tam tersine dönüşüm ve değişime yatkın kuruluş felsefeleri dolayısıyla köklü evrim geçirirlerdi. Bu gerçekçi eğitim felsefesi onu değiştirdi. Böylece modern köy enstitüleri günümüzde de varlığını sürdürebilirdi. Mesleksiz köylüyü meslek sahibi haline getirebilirdi.

119

Ağızdan dolma bilgilerle Köy Enstitüsünü karalayanların, “CHP bu millete karne ile ekmek yedirmiştir” diyen Başvekil Erdoğan’dan ne farkı var?

CHP “Bu halk”a ne zaman karne ile ekmek yedirdi? İkinci Dünya Savaşı döneminde! CHP’nin tek parti hükümeti ülkeyi savaşa sokmadı. Peki savaşa giren ülke halkları Avrupa’da karne ile bile ekmek bulabildi mi? Bulamadı. Kadınlar yarım ekmek için kendilerini sattı.

Ne yazık ki değiştirildiği için, üzerinde ekmek karnesi (kuponu) mührü, Sümerbank mühürleri olan nüfus hüviyet cüzdanım yok. Halkçı bir yönetimin insancıl politikasının bir tanığı idi.

Dönemin plan ve program dehasının bir ürünü olan “Ekmek Karnesi”nin demokratik uygulanmasından habersiz günümüz başbakanına Köy Enstitülerini sorsanız, kendi çevresinde duyduğu kara çalmaları tekrarlayacaktır: Kız ve erkek öğrencilerin aynı çatı altında karma eğitim gördüğü komünizm yuvaları olduklarını söyleyecektir. Bir de öğrencilerin ve enstitü yöneticilerinin Mao gibi üniforma giydiklerini ve din düşmanı olarak yetiştirildiklerini sözlerine ekleyecektir.

Oysa, 17 Nisan 1940'da kurulan Köy Enstitüleri eğer 1954 yılında kapatılmamış olsalardı, 29 Mart 2009 seçimlerinden sonra ortaya çıkan Türkiye oy haritası ortaya çıkmazdı. Çünkü Köy Enstitülerinin kurulmasının ardından çıkartılması düşünülen toprak reformu Türkiye'nin yapısını kökünden değiştirecek topraksız köylüyü çiftçiye ve üreticiye dönüştürecekti.

Bir süre önce, bir televizyon kanalında, eski TİP'li Tarık Ziya Ekinci'nin de katıldığı bir programda Altan Tan, DTP'nin oy aldığı bölgede toprak reformuna gereksinim olduğunu söylüyordu. Demek ki 1940'lardan bu yana toprak ağaları ve tarikat şeyhleri yüzünden Türkiye'de etkili bir toprak reformu yapılamamış.

Cumhuriyetin ilk kurulduğu yıllarda okuma yazma oranı yüzde 5 dolaylarındaydı ve nüfusun yüzde 80'i köylerde yaşıyordu. Köy Enstitüleri, 1940 yılından başlayarak, tarım işlerine uygun geniş arazisi bulunan köylerde ya da yakınlarında açıldı. Okulların amacı köylerde çalışacak öğretmen önderler yetiştirmekti.

Köy Enstitüleri yasası çıkarken okulların uzun ömürlü olmayacağı da belliydi. Yasanın oylama günü başta Celal Bayar ve Adnan Menderes olmak üzere daha sonra Demokrat Parti'yi kuracak olan milletvekilleri TBMM'ye gelmediler. Yasa 278 milletvekilinin oyuyla kabul edildi. Aynı kadro daha sonra ünlü Toprak Kanunu'nun çıkmasına engel oldu ve Demokrat Parti'yi kurdu. 1954 yılında ise, Demokrat Parti hükümeti bu güzelim okulları kapattı. Türkiye'nin gettolaşması da Demokrat Parti döneminde başladı. İşte size Türkiye'nin geri kalmışlığının kısa tarihçesi ve baş sorumlular.

SAMİ SELÇUK'UN UYARISI

Bilkent Üniversitesi Hukuk Fakültesi Öğretim Üyesi ve Onursal Yargıtay Başkanı Prof. Dr. Sami Selçuk, **"Anayasa Mahkemelerinin Varoluş Nedeni"** (13.03.09) başlıklı yazıyla ilgili olarak bir eleştirel yazı gönderdi. Bu uyarı yazısı sadece beni ilgilendirmedigi için, biraz gecikerek de olsa, yayınlamayı yararlı gördüm:

"Sayın İnce, bildiğiniz gibi hukukun bir iç dili vardır; kavramlar çok önemlidir. Bugünkü yazınızda yüksek mahkeme kavramını anayasa mahkemesi ile özdeş sanmışsınız. Birçokları gibi.

Değil. Bunlar teknik hukuk kavramlarıdır. Yüksek mahkeme sistemini benimseyen ülkelerde tek bir yüksek mahkeme vardır: Anayasa yargısını, adli yargı ve idari yargıyı birlikte yürütür. İstinaf yetkisi vardır. Önüne yılda 50 ila 200 kadar dava gelir. Genelde ilke kararıyla uğraşır ve hukukun temel ilkelerini öne çıkararak yaşama geçirir. Hukuku yönlendirir. Bir başyargıcı ve 8 ile 12 arasında değişen yüksek yargıçları bulunur. Anglo-Sakson ülkelerinde böyledir. Amerika, Kanada, Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti gibi. Bu ülkelerde hukukun üstünlüğü ilkesi geçerlidir. Hukuk devleti değil. Çünkü devletin hukuk dışında olduğu düşünülmez bile.

Kara Avrupası sistemine gelince, anayasa yargısı, adli yargı ve idari yargı görevleri birbirinden ayrılmıştır. Almanya, Fransa, İtalya, İspanya, Rusya gibi. Anayasa mahkemesi, yargıtay ve danıştay eşit düzeydedir. Birbirlerinden bağımsızdırlar ve her biri kendi alanından hüküm kurar.

1961 ve 1982 anayasalarına göre yüksek mahkemelerdir. Bu sonuncusu yanlış. Yurt dışına gider ve bu ayrımı belirtmezseniz, sizin sistemi yüksek mahkeme sistemi sanırlar. Ama bunlardan birinin yapısını ve üye sayısını anlatır, gelen dosyaların miktarını da söylerseniz, sizin yüksek mahkeme sistemi ile kara Avrupası sistemini bilmediğiniz açığa çıkar. Anayasa kavramı yanlış kullanılmıştır. 1961 anayasası sırasında anayasal sıralamada hukukun bütün temel kavramlarını gözeterek hukukun özünü uygulayan yargıtayın öne alınması isteği, komisyon başkanı Muammer Aksoy tarafından 'Bunlar eşit düzeyde yargı organları, sırayı bozmaya gerek yok, yeni baştan kaleme almak zorunda kalmayalım' diye gerek görülmemiştir. İşin ilginç yanı, Yargıtay (Bozma Mahkemesi: Cour de Cassation), Danıştay (Conseil d'Etat) kurum olarak yüksek mahkeme sisteminde yoktur. Ama kavram olarak vardır. Kimileri bunları kurum olarak yok olduğundan başka mahkemelerle karıştırıyor ve öyle çeviriyor. Sözgelimi istinaf mahkemeleriyle. 1982 anayasası da karıştırmıştır. Esenlik dilekleriyle."

Prof. Dr. Sami Selçuk'a şöyle cevap verdim: "Sayın Selçuk, ilgimize çok teşekkür ederim. Hukuk birden ayrılmış bir edebiyatçı olarak benden bu kadar. Ama hukukçuların kuvvetler ayrılığı konusunda yaptıkları açıklamalar bana yeterli görünmediği için bu yazıyı göze aldım. Saygılarımla."

Uyarı alan yazımı, yasama (TBMM) ve yürütme (hükümet) erklerinin eylem ve işlerinin yargı erki tarafından denetlenemeyeceği iddialarını çürütmek için kaleme almıştım. Yasama ve yürütme, yargıyı denetleyemiyor ama yargı, yasama ve yürütmeyi denetliyor. Bu ne demek? Hukukçular sorunu saptırmadan bu ilişkiyi açıklamak zorundadır.

İNSANDA GENÇLİK NE İŞE YARAR?

Yazdıklarımı bozulan, yazdıklarımı hazmedemeyen ham okurlar bana “Moruk” derler, “Yaşını başını almışsın torunlarına bak!” derler. İyi de torun yok ki bakayım. Atama yoluyla dedesi olduğum, Orhan Alkaya’nın kızı Asûde de taa Anadolu yakasından oturmakta!

İslâmcılar “Eski şair”, “Beşinci Sınıf Şair” derler. “Senin kuşağının hepsi döndü sen hâlâ marksizm otlığında otluyorsun!” derler. “Ben gencim benim adam olma ihtimalim var ama sen ihtiyarsın, böyle bir şansın yok!” da derler.

Bunlara zaman zaman cevap veririm: **“Gençlik sadece yataкта ve idmanda işe yarar! Ama ikisi de yetenek ve teknik ister!”** derim.

22 Mart 2009 günü İstanbul’dan sonra Edirne’de miting konuşması yapan ve CHP lideri Baykal’a saldıran Başbakan Erdoğan, 70-80 yaşındaki insanların siyaset yapmaması gerektiğini belirterek şunları söylemiş: **“Kalk akıl ver, danışmanlık yap, vakıfların başında ol. Yaşın 70 oldu 70. Hâlâ meydanlarda hakaret ediyorsun !”** (Milliyet, 23.03.09)

Baykal’ın verdiği akıllı başında akılları elinin tersiyle iten Başbakan, (yandaşlarına göre) Sultan ve Halife (!) Recep Tayyip Erdoğan’a da aynı cevabı vereceğim:

“Gençlik sadece yataкта ve idmanda işe yarar! Ama ikisi de yetenek ve teknik ister!”

Gençlerin büyük bir çoğunluğu cinsel gücü cinsel ilişki sayısına ve kadını hamile bırakma şansına bağlıdır.

Cinsel gücün bunun ikisiyle de ilişkisi yoktur! Cinsel güç kadını karada, denizde, havada mutlu etme ve mutlu olma sanatıyla doğru orantılıdır! Cinsel güç, horozun tavuğa binip inmesi benzeri bir idman anlayışıyla ölçülmez.

23 Mart 2009 tarihli Milliyet gazetesinin ikinci sayfasında, 90 yaşında son romanını yayımlayan Vedat Türkali ile yapılan bir söyleşi yer alıyor. Vedat Türkali bu yeni romanı **“Yalancı Tanıklar Kahvesi”**nde 12 Eylül’e giden günleri anlatıyor. Mücadele gücünü yitirmediğini söyleyen Türkali **“Devrimci yolun bıkınlığı olmaz. Yolumda mutlulukla yürüyorum ben!”** diyor.

Kasımpaşa delikanlısı Erdoğan Bey biraderimize gelince: Gerçekten demokratik bir ülkede politikada bozguna uğrayacak bu zat, Türkiye gibi demokrasisi engelli bir ülkede demokrasi eksikli bir yığılmanın oyuyla iktidara gelebiliyor.

Halkın değerlerini(!) şerbetleyerek halkın inanç ve hurafelelerine rüşvet vererek kazanılan iktidar demokratik olma şerefine hiçbir zaman erişemez.

Demokrasinin ölçüsü ne genel seçimlerdir ne parlamento-
dur; demokrasinin ölçüsü, basın özgürlüğü ile düşünceyi açıklama özgürlüğüdür.

Anayasa’ya karşı sabıkası tescilli Başbakan Erdoğan ve AKP’nin bazı Arap ülkeleri dışında bir dirhem saygınlığı bulunmuyor. Hamasçı bir genç olan Başbakanın **“Palestinian National Authority” (yani Filistin Ulusal Yönetimi)** nezninde de herhangi bir itibarı yok!

Siyaset âleminde, entelektüel dünyada gençlikten söz etmek çok ayıptır, görgüsüzlüğün belirtisidir. **“Gençlik bilseydi, yaşlılık yapabilseydi”** diye yağlı bir laf da vardır. İyi de gençliğin bilmediği kesin ama yapabileceği de şüpheli. Tıpkı AKP’nin genç (!) ve kibirli Vezir-i Kebir’i gibi.

TARİKAT VE CEMAAT NE İŞE YARAR?

11 Nisan 2009 tarihli Hürriyet Cumartesi’de Ayşe Arman’ın bir söyleşisi yayınlandı: **“Kocamı Fethullahçılara kaptırdım oğlumu asla vermeyeceğim.”**

Leyla T., New York’ta yaşayan 36 yaşında bir reklamcı. İstanbul’da halkla ilişkiler yaparken bir ressamı aşık oluyor ve onun peşinden New York’a gidiyor. Evleniyorlar, bir de oğulları oluyor. Ama günün birinde peri masalı bir kabusla dönüşüyor: Kocasını Fethullahçılara kaptırıyor.

Leyla T.'nin kocası tam anlamıyla bir Newyork bohemiymiş, şimdi beş vakit namazında bir cemaat neferi.

Öykünün benim için ilginç bir yanı yok. Leyla T.'nin kocası yetişkin bir insan, en azından otuzlarında, kırklarında. Özgür bir karar vermiş. Bizi ilgilendirmez. Leyla T.'nin aklı varsa kocasından hemen boşanır. Kimseden şikayet etmeye hakkı yok.

Türkiye'nin yüzlerce il, ilçe ve kasabalarındaki evlerde ve yurtlarda binlerce çocuk şu anda Fethullahçı haddesinden geçmekte ve Hükümet bu işlere engel olacağına teşvik etmekte. Okulların adını bile anmıyorum. Uşak'taki ya da başka bir yerdeki yurtlar hakkında bana anlatılanları aktarsam ağzınız uçuklar.

Mercedes arabasının anahtarını Fethullahçı kadroya teslim edip çalındı diye ortalığı velveleye veren kadınlar biliyorum.

Mesut Hasan Benli'nin eski MİT Müsteşarı Şenkal Atasagun'la ilgili haberinden bir alıntı yapacağım:

“Yemekte Fethullah Gülen cemaatinin faaliyetleri hakkında bilgi veren Atasagun bu grubu en tehlikeli grup olarak gördüğünü belirtiyor. Cemaatin 60 trilyon bir parayı yönettiğini öne süren Atasagun, şöyle devam ediyor: ‘Yurtdışındaki okul açma faaliyetleri çok iyi organize ediyor. Bizim gözlemlerimize göre bu Gülen grubunun başarabileceği bir şey değil. Mutlaka başka bir destek konusu. Taa MSP’den beri bunlar hükümet ortağı olduklarında üç bakanlık üzerinde çok ısrarlı oluyorlar. Milli Eğitim, İçişleri, Adalet. Bir de fırsat bulabilirlerse Sanayi Bakanlığı. Bunlar sonunda devletin pek çok kademesinde yer etmişler. Belki size ters gelecek bu söylediğim ama şöyle yumruğu vurmada bu temizlenmez. Biz içimizde irticacı barındırmayız. Şu kadarını söyleyeyim, bizde şu an imam hatipten mezun olmuş kimse yok.” (Radikal, 29.03.09, S.9)

Bunları söyleyen eski MİT Müsteşarı, unutulmuş bir mezra köyün muhtarı değil! Bu nedenle kendisine “Peki siz ne yaptınız, efendim?” diye soru sormak hakkına sahibiz.

Şenkal Atasagun, Arap ülkelerindeki, başta Sudan olmak üzere Afrika'daki Müslüman ülkelerdeki İslamcı örgütlerin yaptıklarıyla ilgili bilgi sahibi değil mi(ydi)? İslamcı örgüt, cemaat ve tarikatın (bir siyasal İslam hareketi olarak) iktidarı ele geçirmeye kalkışacağını bilmiyor mu(ydu)? Türkiye'deki oluşumların yurtdışı ilişkilerini araştırmamışlar mı?

Bu sorularıma bir yanıt alacağımı sanmıyorum. Bu konuda Faik Bulut'un **"İslamcı Örgütler 1"** (Cumhuriyet Kitapları) adlı kitabını okumanızı tavsiye ederim. **(Devam edecek.)**

İSLAMCI ÖRGÜTLER

Mustafa Kemal Paşa 30 Ağustos 1925 günü Kastamonu'da yaptığı konuşmada şunları söylüyordu:

"Bugün ilmin, fennin, bütün kapsamıyla medeniyetin yaydığı ışık karşısında filan ya da falan şeyhin yol göstericiliğiyle maddi ve manevi saadet arayacak kadar ilkel insanların Türkiye medenî camiasında mevcudiyetini asla kabul etmiyorum.

Efendiler ve ey millet, iyi biliniz ki, Türkiye Cumhuriyeti şeyhler, dervişler, müritler, mensuplar memleketi olamaz. En doğru ve en hakiki tarikat, medeniyet tarikatıdır. Medeniyetin emir ve talep ettiğini yapmak, insan olmak için kâfidir. Tarikat reisleri bu dediğim hakikatı bütün açıklığıyla idrak edecek ve kendiliklerinden derhal tekkelerini kapatacak, müritlerinin artık reşit olduklarını elbette kabul edeceklerdir." **(Atatürk'ün Bütün Eserleri, Cilt 17, S.294, Kaynak Yayınları)**

125

"Tekke ve Zaviyelerin Kapatılmasına Dair Kanun", Konya Milletvekili Refik Bey ve beş arkadaşı tarafından hazırlanan yasa önerisi 30 Kasım 1925 tarihinde TBMM'de görüşülerek yasalaştı.

Yasa önerisini yapan Refik Bey, Demokrat Parti'nin kurucularından biri olan Refik Koraltan'dır. 14 Mayıs 1950 tarihinde iktidara gelen Demokrat Parti döneminde TBMM Başkanlığı yaptı. Refik Koraltan'ın kurucusu olduğu parti, önerisini verdiği yasa'yı ilk fırsatta çiğnemeye başladı ve tarikat şeyhlerinden, Saidi Nursi'den destek aradı. Adnan Menderes, Saidi Nursi'nin ellerini öptü.

Atatürk yaptığı bir konuşmada **"Türk milletinin, milli birliğini kurmak maksadile bütün tarikatları kaldırdım. Çünkü onlar, ayrı ayrı cemaatlar halinde, imparatorluğun devamı müddetince milli birliği bozmuşlardı. Yeni Türkiye devletiyle, Türk milletinin milli birliği kurulacaktır. Artık birbirinden ayrı zümreler yaşatmayacaktır."** (Enver Behnan Şapolyo, "Mezhepler ve Tarikatlar Tarihi, Elif Kitabevi, S.14)

Ortaçağdan itibaren zamanımıza kadar Hristiyanlık âleminde 72, Musevilikte 71, Müslümanlıkta 73 tarikat ve mezhep meydana gelmiştir. İslami tarikatlar ve mezheplerin şeyhleri ve halifeleri kollar ve fırkalar kurmak suretiyle İslam tarikatları 204'ü bulmuştur. (Age.S11.)

Arap ülkeleri ve Müslüman ülkelerinde ulusal birliğin neden kurulamadığını ciddi olarak araştıranlar bu birliksizliğin nedeninin tarikatlar olduğunu görürler. Tarikatlar ve cemaatler artık iyice politize olmuşlar ve bulundukları ülkelerde iktidar savaşına girmişlerdir. Bunun en çarpıcı örneklerinden biri Filistin'in fiilen bölünmesine yol açan Hamas örgütüdür.

Aynı olguya günümüzde Sudan'da tanık olmaktadır. Siyasal partilere dönüşen tarikat ve cemaatler ülke yönetiminde söz sahibi olmak için şeytanla bile işbirliği yapmaktadır. (Faik Bulut, İslamcı Örgütler 1. Cumhuriyet Kitapları, S.235)

Günümüz Türkiyesinde, 30 Kasım 1925 tarih ve 677 sayılı yasaya karşın tarikatlar "Cemaat" adı altında varlıklarını sürdürmekte. Takiye gereği "Şeyh"e "Hocaefendi" denilmekte ve Hocaefendi'nin adamları "Abi" sıfatıyla tarikat müritlerini yönetmektedir.

"Tarikat" dinin örgütlenmiş halidir ve bütün örgütlü dinler ve dinsel örgütler iktidar mücadelesi yaparlar. 1980'den bu yana bu mücadeleye tanık olmaktadır. **(Devam edecek.)**

TEMEL SORU: NEDEN? NİÇİN?

Çocuklar gibi sormalıyız: Bu ne? Neden? Niçin?

"Bu ne?" sorusu nesnenin, olgunun tanımlanmasını, betimlenmesini (tasvir edilmesini) ister.

"Neden? Niçin?" sorusu ise olguyu yorumlamamızı, çözümlememizi (analiz etmemizi) gerektirir.

Türkiye'nin son çeyrek yüzyıllık tarihine baktığımız zaman belli bir tarikat ya da cemaatin devlet kurumlarını, polisi, orduyu, eğitimi, yargıyı (sızarak) ele geçirmeye çalıştığını görürüz. Aynı şekilde, sanayi, finans ve ticaret dünyasına da egemen olmayı örgütlediği görülebilir.

Oysa ele geçirmek istediği bütün kuruluşlar kamusal ve anonimdir. Siyasi açıdan baktığımız zaman özel olarak hiçbir ideolojiye ait olmaması gerekir. Gerekir ama kapitalizm işlemleri bu bağlamda bir ülkenin, bir ulusun aleyhine kullanılabilir, kullanılıyor, kullanıldı.

Siyasetin dilinde buna fesat çevirmek (Komplo : la Conspiration) diyorlar.

Bir tarikat, bir cemaat, polisi ve yargıyı ele geçirip ne yapacak? Fesatın orta direği olan imam hatip okullarıyla ilişki kurulursa bu sorunun cevabı kolayca bulunabilir! Bir tarikat, bir cemaat; okulları, eğitimi sistemini ele geçirerek ne yapacak? Sanayi, bankacılığı, finans ve ticareti ele geçirip de ne yapacak?

Demokrasilerde siyasi partiler, kendilerini, yönetimine geldikleri ülkenin sahipleri olarak değil, fakat kiracı olarak hissederler, böyle hissetmeleri gerekir. Seçim süreleri kira sözleşmesinin sınırlarını belirler.

Demokrasi ile yönetilen bir cumhuriyette anayasal siyasal partiler marifetiyle iktidara gelmek seçenek ve olanağı varken, bir gizli siyasal partiye dönüşen bir tarikat ve cemaatin, devlet ve toplum kurumlarını, sanayi, finans, medya ve ticaret kuruluşlarını ele geçirmek ya da bunların paralelini kurmak çabalarını nasıl açıklayacağız? Niçin? Neden?

Hele eylemlerini **haram** (yasaklanmış eylemler), **vacip** (zaruri eylemler) ve **caiz** (cevaz verilen eylemler) üçlemesine bağlaması gereken (!) tarikat ve cemaatlerin işlerinde bu üçlüyü tersyüz etmelerine "Makyavelizm"den başka ne diyeceğiz?

Cumhuriyet'in kurduğu laik kurumları ele geçirip de ne yapacaklar?

Bu sorunun cevabı biliniyor artık: Cumhuriyet kurumlarını laiklikten arındırıp **haram**, **vacip** ve **caiz** üçlemesinin eline teslim edecekler. Böyle bir niyet ve tutkuları yok ise bu yapılan işlerin anlamı ne? Sivil darbeden başka?

AKP sivil darbe yapmıyor ise bu fesata yardımcı oluyor. Ancak bu fesat başarıya ulaşırsa AKP'nin de kellesini alır. Mutlaka! Sudan örneği karşımızda duruyor.

Adam bana cemaatin lojistik üssü ABD'den e-posta göndermiş: "Ben de imam hatip mezunuyum ama burada kanser araştırması yapıyorum" diyor. Demek ki yetenekli biriymiş! Ama

yanlış: Klasik liseden mezun olup bu işleri yapsaydı daha iyi olmaz mıydı? Hiç olmazsa betimlediğim korkunç fesadın parçası olmazdı. Burada tarikatın amacı belli: Bütün okulları imam hatip haline getirmek!

Biri de imam hatipleri eleştirerek Allah'a karşı geldiğimi, cenazemi imamların kaldırmayacağını yazıyor. Böyle mailler aldıkça dşnr oldum: En iyisi gayri Müslim bir ülkede ölmek ve cesedimin yakılması; kllerimin yarısının Mersin-Narlıkuyu'ya, öteki yarısının da Farilya (Gündoğan) açıklarında denize savrulması. **(Devam edecek.)**

GENEL KURMAY BAşKANI'NDAN ENTELEKTÜEL DERS

Genel Kurmay Başkanı'nın 14 Nisan 2009 günü Harp Akademileri'nde yaptığı toplantıya davetliydim, sağlık nedeniyle katılamadım. Konuşmayı televizyonda dinledikten iki gün sonra yurtdışına çıktım. Ciddi yazılarımdan bıktıklarını söyleyen bazı dostlar Paris'i, Luxembourg'u, Brüksel'i anlatmamı istiyorlardı. Bir ara ben de öyle düşündüm. Ama olmadı, yazamadım. 18 nisandan bu yana okuduğunuz yazıları Paris'te yazdım. Salıdan bu yana yayınladığım yazıların devamı olarak Genel Kurmay Başkanı'nın konuşmasından (tarikat ve cemaatlerle ilgili) birkaç alıntı yapacağım:

"Weber'e göre, sosyolojik açıdan, dinlerin belirli sosyal ve tarihsel ortam içinde almış olduğu görünüm yani 'yaşanan din' önemlidir. Yaşanan din de bir noktada, kitlelerin o dini algılama ve uygulama biçimi olarak karşımıza çıkmaktadır. Yaşanan dinin görüldüğü en önemli alan, sosyal ve ekonomik yaşamla dini bağdaştıran sosyal gruplar, cemaatlerdir."

"Burada gene Weber'e göre önemli bir nokta var. O da: İnanç boyutu bir sosyal olgu olarak ele alınıp bu boyut ile sosyal, ekonomik ve siyasal yaşam arasındaki etkileşim incelendiğinde, din, ekonomi ve siyaset arasında bir ilişki görülebilir. Bu görüş, geçerliliğini bugün de korumaktadır. Weber, bu düşünce erevesi içinde Batı kapitalizminin gelişmesiyle Protestanlık arasında çok sıkı bir bağ olduğunu öne sürmüştür. Gelişen burjuvazi ekonomik iktidarını kurduktan sonra siyasal iktidarı kilisenin

ve monarşinin elinden almıştır. Böylece Batı demokrasisinin kurulmasında önemli bir evre de oluşmuştur.”

“Bu durum, bugün için de geçerliliğini korumaktadır. Ancak, yakın dönemde bazı gelişmeler, dinle toplum, dinle ekonomik yapı arasında yeni bir ilişkiyi öne çıkartırken mevcut ilişkilerin de yenilenmesini sağlamıştır. Yeni kimlik ve aidiyet arayışları, ekonomik beklentiler, yaşanan büyük göç olgusu ve sosyal devlet olgusunun zayıflaması, toplumları ister istemez yeni dayanışma arayışlarına itmiştir. Bu nedenler, günümüzde de sosyal gruplaşmaları ve din ekseninde bazı cemaatleşme yapılanmalarının gittikçe artmalarına neden olmuştur.”

Burada araya gireceğim: Weber’i ileri sürdüğü ilişki, yani din-kapitalizm ilişkisi Batı’da liberal ve laik düşüncüyü güçlendirip kiliseyi “Göklerin Krallığına” çekilmek zorunda bırakmasına karşın, bu ilişki, bizde, aksine, “Göklerin Krallığı”nı yeryüzü despotluğuna çevirmek yolunda ilerlemektedir. Bu ilerlemenin öncülüğünü de tarikat ve cemaatler yapmaktadır. Amaçları Cumhuriyet’in laikliğini yeryüzünden kovmak. Devam edelim:

Weber’e göre “modern organizasyon, özgürleşmeye dayalıdır. Sivil örgütler ise giriş ve çıkışın özgür iradeye bağlı olduğu, gönüllük temelinde işleyen açık örgütlerdir. Dinsel cemaatler ise kapalı ve içe dönüktür. Cemaate giriş ve çıkış çok farklı dinamiklere bağlıdır. Bu koşullar altında, dinsel cemaatlerin, hele çıkar çevresinde örgütlenmişse, sivil toplum hareketi olduğunu ileri sürmek çok güçtür. / Bu düşünceye rağmen, bugün de bazı din eksenli cemaatler, kendini demokratik alanın bir oyuncusu olarak takdim etmekte ve çeşitli nedenlerle de görünürde kendilerinin güçlü bir konuma geldiğine inanmaktadırlar. Ancak bu güç imajı ve algısı yanıltıcıdır. İşte bu tip bazı cemaatler hedeflerine ulaşmada kendilerine en büyük engel olarak Türk Silahlı Kuvvetleri’ni görmektedir. Bunun için de her fırsattan istifade ederek desteklerinin de yardımıyla TSK aleyhine faaliyetlerde bulunmaktadırlar. Bu yapılanlara karşı, hukuk devleti kapsamında TSK’nin tepkisiz ve etkisiz kalacağını düşünmek ise büyük yanılgıdır.”

FİKRET HAKAN'IN "SİYAH IŞIK" I

Fikret Hakan'ın "**Siyah Işık**" adlı şiir kitabını Brüksel'e kadar yanımda taşıdım. Kitabın içinde bir gazete kesiği de var "**Üç Arkadaş**" adlı filmi üzerine.

"**Siyah Işık**" adı kaldığımız **The Dominican** adlı otelin rengiyle de uyumlu. Otelin odalarında, banyolarında siyah egemenliği var. Siyaha özel bir tutkum olmamasına karşın geçen ma- yısta kaldığımda bu otele vurulmuştum. Gençliğimde otellere tutkundum.

Şimdiye kadar yüzlerce otelde kaldım. Beş yıldızlısından yıldızsızına kadar. Aklımda kalanlar; Tokyo'daki Okura Otel, Paris'teki Raspail ve Seine Sokağı'ndaki La Louisiane otelleri, İskenderiye'deki Hotel Cecil, Kahire'de 20 yıl önce kaldığım Shephard's Hotel.

Geçen yıl burada, Brüksel'de kaldığım **The Dominican**'ı Ülker'e göstermek istedim.

Otelleri yerlerinde bırakıp Fikret Hakan'a dönelim. Fikret Hakan kitabının adını neden "**Siyah Işık**" koydu acaba? Kendisine sormadım, sormayacağım. Ama kitabın arka kapağındaki bir dörtlüğe başvuracağım:

"Yokluğunda başlat / Varlığını / Ey aslı ışığa dayalı/ Gece."

"Varlık ve yokluk" gibi ters birlik ilişkisini düşündürüyor. Renkler arasında böylesine bir ters birlik sadece siyah ve beyaz arasında var. Öteki beş rengin tersi, karşıtı yok: Sarı kırmızının tersi değil, kırmızı beyazın karşıtı değil.

Siyah aydınlıkta, ışıktagüzel oluyor: Tıpkı, **The Dominican**'ın banyosunda olduğu gibi.

Yıl 1955. Mersin'de, Hastahane Caddesi'nde Özislam Demir- sar ile yürüyoruz. Küçük Hamam Sokağı'na dönülecek yerde Güneş Sineması'nın sırt panosu var. Duvara dayamışlar. Üzerin- de yeni bir filmin afişi: **Battal Gazi Geliyor**. Başrolde yeni bir oyuncu: Fikret Hakan.

Özislam afişe baktı baktı, "Bu Fikret Hakan benim askeri ortaokuldan arkadaşım" dedi, "Asıl adı Bumin Gaffar Çıtanak."

23 Nisan 1934 doğumlu Fikret Hakan, 1940'ların efsane aydın ve çevirmeni Gaffar Güney Hocanın oğlu. Tiyatro ve si-

nemaya bulaşmayıp Seçilmiş Hikayeler Dergisi'nde yayınlanan "Sidikli" adlı öykünün izini sürseydi, zamanımızın en önemli öykü yazarı ve romancılarından biri olurdu.

Önemli olan "yazmak"! Fikret bunun farkında: Şiir yazıyor, roman yazıyor. Henüz yayınlanmayan son romanının üzerinde nasıl çalıştığını biliyorum. Yirmili yaşlarında "Sidikli"yi yazmamış biri böylesine "hevesli" kalamaz.

Fikret'le ne zaman, nerede tanıştık, anımsamıyorum. Tanıştığımızda ikimiz de birbirimizi biliyorduk. Yıllar sonra, birgün, Gölköy'deki Antik'te tavla oynarken "Sidikli"yi sordum. Gözleri fal taşı gibi açıldı. Ama bilmemi de doğal karşıladı. O gün edebiyatla derin ilişkisinin sürdüğünü fark ettim. O sırada Telos Yayıncılık'ı yönetiyordum. "Bir dosya hazırla, bana ver" dedim. Daha sonra "**Hamalın Uşakları**"nı (1997) yayınladım. Ardından, babası Gaffar Güney'in eski, unutulmuş ama aranan çevirilerin bir seçme.

Şimdi simsiyah The Dominican'da Fikret'in "Kara Işık'ını (Serander Yayınları) okuyorum.

Düşünüyorum: Sinemacı arkadaşlarımla çoğunda el değmemiş, saf bir bölge var. Orada gerçek kişiliklerini saklıyorlar. Ben orada onları görüyorum!

131

CUMHURİYET HALK PARTİSİ PROGRAMINA GİRİŞ

"Program kitabı elime geçeli neredeyse 30-40 gün oluyor. 350 sayfalık program kitabını ağır ağır okudum. Bu yazı Mısır yolculuğum sırasında yayınlanacak. Yani dün yazılmadı, biraz daha önceden yazıldı. Benim Mısır'da olduğum süre içinde program hakkında bir yazı çıkar mı basında, bilemem. Ben bu satırları yazarken herhangi bir yazı yayınlanmamıştı daha.

Halkın, seçmenin, partililerin, öteki partilerin yöneticilerinin, basın ve yazarların çoook büyük bir bölümünün parti programlarını okumadıklarını çok iyi biliyoruz.

Ama partileri, özellikle de cumhuriyetçi ve sol partileri sıkıştırmak için "**Doğru dürüst, dişe dokunur bir programları yok ki!**" derler. Ama kazın ayağı öyle değil.

CHP benim kafa ve gönlümleki CHP'den çok uzak. Ama işte 350 sayfalık bir program yayınlamış, ne var ki CHP'den program bekleyenler ortalıkta yok."

Yukarıdaki bölümü yazdıktan sonra yazıyı sürdürmedim. Devamını Luxembourg'ta yazıyorum: İkinci Cumhuriyetçilerin, Neo-liberallerin sarakaya aldıkları **Altı Ok** programın başında yer alıyor: **Cumhuriyetçilik, Milliyetçilik, Halkçılık, Devletçilik, Laiklik, Devrimcilik.**

Hepsi ciddiyle uygulandığı zaman sol, sosyal demokrat ve sosyalist bir içerik kazanabilecek altı şiar! Şimdi, yedinci ok olarak **"Neden Demokrasi yok?"** diye soracaklar çıkacaktır. Ben, demokrasinin altı okun içinde olduğunu biliyorum ama yeminli CHP düşmanlarının ağzını kapatmak için, benim yaptığım türden bir açıklama ve eklenti yapılabilirdi. Ayrıca yeniyetme al-lame takımı için bazı netameli sayılabilecek okların açıklama notları doyurucu olacak mı, bilemem, ama benim için yeterli.

Milliyetçilik: "Türkiye Cumhuriyeti din, dil, ırk ve etnik köken temelleri üzerinde değil, siyasal bilinç ve ideal beraberliği zemininde kurulmuştur. Milliyetçilik, ırk, köken, din, mezhep, bölgecilik, kavimcilik anlayışlarının, ulusal düzeyde aşılmasıdır."

Bırakalım şimdi, 1940'lardan örnekler sıralamayı, Varlık Vergisi'ni falan... Çok beğenilen ABD milliyetçiliğinden farklı bir milliyetçilik mi? Başkalarını saymıyorum.

Efendim, halk hoşlanmıyormuş, vırtzırt laiklik öne çıkartılmamalıymış, halkın alerjisi varmış "laiklik" sözcüğüne. Varsın olsun! Türkiye'nin dingil ve dengesi laiklik oku üzerinde duruyor. Medeni Kanun (Vatandaşlık Yasası), Ceza Kanunu başta olmak üzere bütün yasalar laiklik referansının damgasını taşıyorlar. İlke olarak eğitim de öyle, yargı da öyle. Laikliğin yerine din oturtulsaydı Türkiye'nin hali nice olurdu?

Laiklik ilkesinin halkta alerji yarattığını ileri süren cumhuriyetçiler ve demokratlar, toplumun en tutucu kesimini oluşturan kadınlara bu gerçeği anlatmak zorundadırlar. Bu görev sadece CHP'ye düşmez; dinci partiler dışında bütün düzen partilerine ve devrimci partilere de düşer. Çağdaş liberal partiler sadece **Devletçilik'e** sahip çıkmayabilirler. Bu anlaşılır. Ama son ekonomik krizde devletlerin oynadığı rol neo-liberalizmin sonunun geldiğini de gösteriyor.

Kadınlar, Cumhuriyet'in kendilerine bahsettiği haklardan, seçme ve seçilme hakkından, tek eşle evlenme yasasından, boşanma haklarından, mirasla ilgili yasalardan, koca ve baba izni olmaksızın çalışma hakkından, çocuklar üzerindeki velayet hakkından, mahkemede tek başına ve birey olarak tanık olma hakkından memnunnalmış, amma velakin "**laiklik**"ten hoşlanmıyorlarmış. Bu hakların laiklik sayesinde kazanılmış olduğunu ve laikliğin bu haklarla eş anlamlı olduğunu anlatsanıza! CHP programı anlatıyor bunları.

ARAP OLMAYAN KARIŞMASIN

1 Eylül 2002 tarihinde "**Arap'tan Demokrasi Öğrenmek!**" başlıklı bir yazı yayınlamıştım. Bu yazı üzerine İslamcı gazetelerde hakkımda bir küfür yarışı başlamış, ne Arap düşmanlığım ne de ırkçılığım kalmıştı.

Arapların entelektüel dünyasını epeyce tanıdım, bu dünyanın entelektüel ve yazarları arasında gene epeyce dostum ve tanıdığım vardır.

Zaman ve **Radikal** gazetelerinin çevirtip yayınladığı yazıları okuma alışkanlığınız varsa, Arap yazarların laik cumhuriyetten pek hoşlanmadıkları fark etmişsinizdir. Laiklik ve devrimlerin Türkiye'yi bir açmaza soktuğunu yazarlar ve bizlere ders verirler.

Aralarında yakın dostum Muhammed Nureddin de olmak üzere, Arap dünyasının çağdaşlaşması, özgürleşmesi, bağımsızlaşması, laikleşmesi konusunda tek satır yazmazlar. Ben, adını verdiğim yazımda Arap yazarlara bize demokrasi öğretmekten vazgeçip feodal Arap toplumlarına demokrasinin ne olduğunu anlatmalarını tavsiye etmiştim. Bu konudaki düşüncem değişmedi. Aksine daha da güçlendi.

Başbakan Erdoğan'ın Davos gösterisinden sonra Arap dünyasında epeyce saygınlık ve hayranlık kazandı. Bunun üzerine Arap yazarlar da kaleme sarıldılar, Erdoğan'a övgüler düzdüler; kendi liderlerine onu örnek gösterdiler. Ancak Erdoğan'ın yaptığı yanlış gösterinin kaynağındaki gücün nereden geldiğini anlama çabası göstermediler. Erdoğan, her ne kadar kendisi yürekten inanmasa da gücünü laik, demokratik bir cumhuriyetin

sahip olduğu niteliklerden alıyordu. Başbakan Erdoğan, Türk halkının tepkisini evrensel demokrasi, özgürlük ve adalet değerlerine bağlamak yerine, İslami değerlere bağlasa da gösterdiği hamasi tepki Arap liderlerinin pek hoşuna gitmedi. Neden? Çünkü Arap halkları bu örnekten hareketle işin özüne gidebilir ve laik ve demokratik Türkiye'yi keşfedebilirdi.

Türkiye'nin Cumhurbaşkanı Abdullah Gül, “Şûra'ya konuşan ilk Müslüman lider” (Zaman, 05.02.08) olarak “Suud Meclisi'nde İslam dünyasını birlikte hareket etmeye” davet ederken, aralarında Mısır, Suudi Arabistan ve Ürdün'ün de bulunduğu bir grup Arap ülkesinin dışışleri bakanı “Arap olmayanların, Arap ülkelerindeki gelişmelere karışmasından rahatsızlık duyuyoruz” (Taraf, 05.02.08) diye açıklama yapıyordu.

Cumhurbaşkanı Gül'ün konuşması ile bazı Arap ülkeleri dışışleri bakanlarının sözleri aynı güne rastlıyordu. Arap olmayanların Arapların işlerine karışmasını istemeyen dışışleri bakanları arasında Suudi dışışleri bakanı da bulunmaktaydı.

Arap olmadıkları halde Arapların işine karışanların kimler olduğu kuşkusuz biliniyor: ABD, AB, Fransa, Rusya, Almanya ve son olarak da Türkiye!

Burada hedef alınan ülke Türkiye'dir! Ötekilerin Arapların işine karışmak için onlardan izin almaları gerekmez. Gerekmediğini de I.Dünya Savaşı'nın öncesinden ve sonrasında gayet iyi bilmekteyiz. Arap liderler, AKP iktidarının ve Başbakan Erdoğan'ın temsil ettiği zihniyetten değil, Türkiye Cumhuriyeti'ni kuran cevherden çekinmektedirler.

Emir Kamuriye gibi yazarlar (“Türk müttefikî kaçırma-yalım”, Radikal, 18.02.08) gerçeği biraz olsun anlarmış gibi görünmektedir. Bu durumda kendimize sormamız gereken şu: AKP'nin siyaseti Arap dünyasını demokratikleştirebilir mi, yoksa Türkiye mi Araplaşır?

Bence ikincisi olur!

MEVSİMLER

*Sakin bir kadınla evliyim,
bu yüzden denizle, rüzgârla evliyim.*

*Geçen gün bir kışla tanıştım
bana hep yazı gösteriyordu.*

*Yürüdüm devedikenleri arasında
kana kavuştu ayaklarım,
yürüdüm, yürümeyi öğrendim.*

*Bir yaz vurgunuyla evlidir karım,
deniz kıyısında oturur, bağdaş kurmuş.*

(İstanbul, 15.5.80)

1 MAYIS VE 100 YAŞINDA YANNİS RİTSOS

Artık pek az insan yazılarında atasözü ve deyim kullanıyor. Oysa 1 Mayıs 2009'a uygun ne güzel bir atasözü var: **"Elden gelen öğün olmaz, o da vaktinde gelmez!"**

Başbakan Erdoğan'ın Antakya'ya tatile giderken yaptığı açıklamaya bakın: **"Arkadaşlara talimat verdim, 1 Mayısı tatil yapacaklar!"**

Başbakan 1 Mayısın "Bayram" olmasına dair bir kanun çıkaracaklar, demek istiyordu. TBMM'deki AKP'liler bir yasa çıkartacaklar anlamına geliyordu bu. Çıkardılar!

Bu kuşkusuz Başbakanın bir lütfu, ulufesi ve günümüzün diiliyle sadakası değil. Uzun ve kanlı bir maceranın, direnişin buruk meyvası. Ama işçi sınıfı, demokratik haklarının çok gerisinde.

Meyvayı hak sahibi dalından kopartıp alırsa bir başka manzara vardır. Hak sahibine hakkını vermesi gereken vaktinde verirse, manzara başkadır. 1 Mayısın yasal olarak tanınması, toplumsal ve sınıfsal hakkın geç de olsa verilmesi olduğu için ne rüşvet ne de sadakadır.

Sırası geçmişken bir yalanı düzeltelim: Efendim, "bu" sanayi sonrası ve postmodern dönemde işçi sınıfının ortadan kalktığıni, işçilerin artık "işçi" olmadığını söylerler.

Burada bir ikilem var: Beyaz yakalılar mı işçi sınıfına eklendi yoksa işçi sınıfı mı beyaz yakalılara eklendi? Bu yanılısma 2001 ve 2009 ekonomik bunalımlarıyla artık sona erdi:

İşini kaybedip işsiz kalabilen herkes işçidir, emeğini satarak geçinen herkes işçidir, emekçidir.

Kuşkusuz işçi sınıfı katmanlıdır artık ve bu katmanların kendilerini bir işçi gibi hissetmeleri gerekir. İşçi sınıfı bilinci için bu duygu ve duyarlık son derece önemlidir.

Çukurova'nın pamuk tarlalarında pamuk toplarken Amerikan sigarası için "Urumlu" gülünçtür; aynı sigarayı ayakkabı boyarken tüttüren çocuk da çok komiktir.

Gazete okurlarım arasında kaç kişi tanır bilemem ama Yunan şairi Yannis Ritsos ülkemizde çok sevilir. Yeri Nâzım Hikmet'in yanındır. Şiirlerinin epeycesini 1975'ten bu yana Prof. Dr. İoanna Kuçuradi ve Herkül Millas'la birlikte Türkçeye çevirdim. Cavat Çapan da epeyce çevirdi.

Yannis Ritsos 1 Mayıs 1909 doğumludur. Hayatı Nâzım Hikmet'in hayatına benzer. İlki iç savaştan sonra, ikincisi Albaylar Cuntası zamanında iki fasıl yaşadığı işkenceli sürgünler döneminde gösterdiği direnç dillere destandır.

Yıl 1970. Ritsos, Samos adasının Karlovassi kasabasındaki evinde ev hapsinde idi. O yıl yapılacak uluslararası iki toplantıya davet edilmişti. Şaire izin verilmesi için büyük bir uluslararası baskı vardı. "Kimmiş bu adam?" diye merak eden cuntanın başkan yardımcısı Stelios Pattakos, Ritsos'u Samos adasından Atina'ya getirtti. Şair ile Pattakos içişleri bakanlığında karşılaştılar:

Pattakos, "Siz bir şairsiniz, niçin politikaya karışyorsunuz?" diye sordu.

Ritsos soruyu yanıtladı: "Bir şair ülkesinin en büyük vatandaşdır, işte bu yüzden politikayla ilgilenmek zorundadır."

Görüşme bu iki cümle ile sona erdi. Ritsos mevcutlu olarak Samos adasına geri gönderildi.

O yıllarda bir sorumu şöyle yanıtlamıştı: "**Politik yaşamım şiirim kadar önemlidir. Sözünü ettiğin gibi bir Ritsos mitosu varsa, bu sadece şiirden oluşmamıştır.**"

137

ADNAN MENDERES VE BİR ZİHİNSEL YAPININ OTOPSİSİ

Kimsenin cinsel hayatı ve tercihleri ilgilendirmez beni. Ancak, 1 Mart 2009 tarihli Pazar Vatan'da yayınlandığı için, gazetenin kamusal alana aktardığı bilgileri kullanacağım. Kullanacağım bilgi 1950-1960 yılları arasında Türkiye Cumhuriyeti'nin başbakanlığını yapmış olan Adnan Menderes'le ilgili.

Gazetenin elemanlarından Buket Aşçı, roman yazarı Yılmaz Karakoyunlu ile bir söyleşi yapmış. Söyleşinin konusu Adnan Menderes'in aşkları.

Bugün bu konuda yazacağım ama bir başka düzlemde yazacağım. Aşk faslını kısa keseceğim.

Yalnız bir şey itiraf edeceğim: 1956-1960 yılları arasında Ankara'da yaşadım. Öğrenciydim. İkinci Yenici Pazar Postası ve Salim (Şengil) Amca'nın Seçilmiş Hikayeler ve Dost dergileri

yüzünden haftanın birkaç günü Rüzgârlı Sokak'taydım. Rüzgârlı Sokak o yıllarda Ankara'nın Bab-ı Âli'si idi. Gazeteci arkadaşlarım vardı. Bazen Ahmed Arif'in çalıştığı gazetede sabahlardım. Ama Adnan Menderes'in aşklarını 27 Mayıs'tan önce duymamıştım.

Adnan Menderes'in aşkları Yassıada duruşmalarında ne yazık ki dava konusu oldu. Ayhan Aydan tanık olarak dinlendi ama Suzan Sözen'in tanık olarak dinlenip dinlenmediğini hatırlamıyorum.

Yıllardır basında bu konuda birçok yazı ve söyleşi okuduk. En sonuncusu olan Yılmaz Karakoyunlu söyleşisi öyküyü bir kez daha hatırlatıyor.

Adnan Menderes'in Ayhan Aydan ve Suzan Sözen'in ilişkilerinin ortak özelliği bu iki hanımın da ilişki döneminde fiilen evli olmaları.

Kendi ifadesine göre Suzan Sözen, Menderes'in koynuna girerek Emniyet Müdürü olan kocasının atama yerini değiştirmiş.

Benim tuhafıma giden, Adnan Menderes'in eve geldiği zaman sevgilisi soprano Ayhan Aydan'a ayaklarını yıkatması. Neden acaba? Bir maço fantezisi mi?

Bu ilişkiler üzerine romanlar yazılmadıysa yakında yazılır, film yapılmadıysa yakında yapılır. Belki de yapılmıştır. Sinema izlemediğim için bilemiyorum.

Fakat dikkatimi bir şey çekti: Adnan Menderes'in aşklarını diline dolayan, Menderes ve sevgililerini küçük düşüren gazete yazılarına rastlamadım. Adnan Menderes ve temsil ettiği politikayı sevmeyen, dahası bunlardan nefret eden onlarca gazeteci var ülkede. Bunların hiçbiri ne Hürriyet'te ne Milliyet'te ne Cumhuriyet'te ne Akşam'da ne Vatan'da bu aşk ilişkileri konusunda aşağılayıcı bir yazıya rastladım. Bu hoşuma gitti!

Şimdi düşünüyorum da Mustafa Kemal'in (ya da İsmet İnönü'nün) sevgilileri olsaydı, sevgililerinin kocaları bu ilişkiyi bilselerdi; Mustafa Kemal'in, kocalar evdeyken sevgililerinin evine gittiği şu günler ortaya çıksaydı, İslamcı, dinci, muhafazakar ve sağcı gazeteler ve televizyonlar yeri göğü inletmezler miydi? Neden susuyorlar?

Bir zamanlar Çetin Altan'ın viskisini, şimdilerde Ertuğrul

Özök'ün şarabını dillerine dolayanlar bu konuda neden sustular her zaman? Susmaları çok iyi aslında ama benim anladığım anlamda susmuyorlar, "Bizden" kaygısıyla susuyorlar.

Onların her şeyleri iyidir, hastır! Hırsızları da dolandırıcıları da hortumcuları da hoca efendileri de oğlancıları da zamparaları da mahbûbeleri de ... hepsi birbirinden iyidir!

Veyl ki veyl, vay ki vay, cumhuriyetçilere, solculara ve devrimcilere!...

"BANA DA 'HIRSIZ' DİYORLAR!"

1966 Temmuzunda Fransa'dan Türkiye'ye döndükten sonra gelecek kaygılarım koyulaşmaya başlamıştı. Bu nedenle taşradan Ankara'ya, İstanbul'a gelmeyi düşünmeye başlamıştım. 1966-1968 yılları arasında Milli Eğitim Bakanlığının açtığı yurtdışı sınavlarına girdim, hepsini kazandım. Sınav sonuçları ya iptal edildi ya baraj notu değiştirildi ya da şöyle bir mektup aldım: **"Falanca tarihte açılan sınavı kazandınız. Bakanlığımız sizi üçüncü sırada göstermeyi uygun gördü."**

Avrupa Konseyi'nin verdiği özel burstan iki kişi yararlanacağı için beni üçüncü göstermeyi uygun görüyorlardı mesela. Benim üçüncü gösterildiğim sınavda ikinci ya da birinci olan arkadaş bir trafik kazasında öldü. Bunun üzerine Milli Eğitim Bakanlığına uygun bir dilekçe yazdım. Durumu anlattım. Cevap bile vermediler. O yılların boğucu ortamı beni iyice küstahlaştırmıştı. MEB'e birkaç kez şöyle telgraf çektiğimi anımsıyorum: **"Kazandığım sınavın sonucunu lütfen bildirin!"**

Baktım, olacak gibi değil, öğretmenliği bıraktım ve TRT'ye geçtim. Kurulmakta olan Planlama Bölümüne girecektim. Bölüm kurulamadı. Ben de Dış Haberler Müdürlüğü'nde Emil Galip Sandalcı'nın yanında çevirmen olarak çalışmaya başladım. Bir süre çevirmenlik işi yaptım. Nuri Çolakoğlu, Esin Talu Çelikkın ve Nili Tlabar'ın editörlüğünde. "Dünya Sorunları" adlı, TRT çalışanlarına yönelik "Hizmet İçi" önemli bir yayına çeviriler yapıyordum.

Bu arada rahmetli Semih Tuğrul ve rahmetli Mahmut Tali Öngören'in isteği ve yönlendirmesi üzerine kurulmakta olan Ankara Televizyonuna geçtim. Sonunda beni mutlu eden bir işte çalışmaya başlamıştım. Öyle çalıştım ki çabucak yükseldim!

Bu arada 12 Mart oldu. “Dünya Sorunları” yayını yüzünden Sıkıyönetim Komutanlığı tarafından gözaltına alındım 11 Ağustos’ta. Bodrum’da, Han Bar’da. Oysa Eylül ayında Paris’e gidip ORTF (Fransız Radyo-Televizyon Kurumu) stüdyolarında en azından bir yıl staj görecektim. Yurtdışına çıkışım yasaklandığı için Paris’e gidemedim.

Taa 1975 yılına kadar yurtdışına çıkamadım. Derken, Demokratik Alman Cumhuriyet’inden bir festival daveti gelmiş. TRT Yönetim Kurulu, festivale Zeki Sözer (Televizyon Daire Başkanı), Özdemir İnce (Program ve Yayın Planlama Müdürü) ve Müzik-Eğlence Şubesi Müdürü Yileri Atamer’in katılmasına karar vermiş. Ama ben pasaport alamıyorum. TRT Genel Müdürlüğünün talebi ve hükümetin özel kararı ile bana pasaport verildi ve Türkiye’yi DDR gibi komünist bir ülkede temsil ettim.

Biz Doğu Berlin’deyken Milliyetçi Cephe Hükümeti TRT’ye yeni bir genel müdür atamış, yeni genel müdür de ilk iş olarak Zeki Sözer’i ve beni görevden alarak “Kızakta Müşavir” yapmıştı. Ankara’ya dönüşümüzde öğrendik.

Bir süre böyle gitti. Gitti ama televizyonda işler iyi gitmiyordu. Bir gün yeni Televizyon Daire Başkanı beni makamına davet etti. Kendisine yardımcı olmamı istedi. Bir yetkim olmayacak ama fikir verecektim. O isterse fikirlerimi uygulayacaktı. Önerisini kabul etmedim. O zaman hüzünlü bir sesle: - **“Size solcu dedikleri için üzüldüğünüzü biliyorum. Üzülmeyin bana da ‘hırsız’ diyorlar”** dedi. Ben de:

- **“Bana ‘solcu dedikleri’ için üzülmiyorum, gurur duyuyorum!”** dedim.

GENE AYNI PÜSKÜLLÜ BELA

Geçen ay, Kahire’de Pyramisa Oteli’nin Piano Bar’ı önündeki lobi masasında oturuyorum. Bizimkileri bekliyorum. İki-üç basamak daha çıkıp içerde oturmak istemiyorum. Çünkü biraz “Arapça tekellüm” ettiğimi bilen garsonlar kendilerini göstermek için bir duble buzlu Jameson getirme yarışına giriyorlar. Biri bitmeden bir başkası!... “Şükran ya ahi!”

Lobide bunca yer varken bir adam gelip yanı başıma otur-

du. Ben gelip geçene bakarken bir süre sessiz kalan adam bana Arapça bir seyler söyledi. Ben “Mabaarif Arabi”, Arapça bilmiyorum diye cevap verdim. Yüzüme inanmadan baktı.

“İsterseniz Fransızca, İngilizce, Türkçe konuşabiliriz” dedim. “Ben Türküm!”

Adam hemen İstanbul’un güzelliklerini saymaya başladı İngilizce: Beyoğlu, Tarabya, Adalar.

Ne iş yaptığımı sordu.

Edib olduğumu söyledim ve uyduruk Arapçamla ekledim: “Muharrirün ceride!” dedim.

Kendisi de araştırmacı ve tarımcı imiş. Zamane gençlerinde iş olmadığını söyledi hemen, bütün amaçları bir kağıt parçası olan “şahadetnâme” almakmış. Diploma yani.

İş sonunda geldi Arap ülkelerinde karşılaştığım tehlikeli soruya dayandı. Adam adımı sordu.

“Özdemir İnce!”, dedim. Adam anlamayarak aval aval yüzüme baktı.

“Sizin bir Müslüman adınız yok mu?”

“Yok!” dedim. “Fakat babamın adı Ahmet Şükrü, annemin adı Nasibe. (Adam “Ahmet” ve “Nasibe”yi benden sonra tekrarladı.) Onlar Osmanlı vatandaşı olarak doğdular, ben laik Cumhuriyet vatandaşı olarak doğdum.”

“İyi de gene de bir Müslüman adınız olmalı eğer Müslümanmanız! Peki neden Arapça bilmiyorsunuz, Arapça öğrenmiyorsunuz?”

“Peki siz neden Türkçe öğrenmediniz Osmanlı döneminde, şimdi siz neden öğrenmiyorsunuz?”

“Kuran Arapça olduğuna göre bütün Müslümanlar Arapça öğrenmeli!”

“Kuranı Türkçe ve Fransızca tercümelerinden okuyorum. Peki siz Kuran Arapçasını yüzde yüz anlıyor musunuz?” Bu soruyu domuzuna sordum!

“Hayır, ama büyük müfessirlerin tefsirleri var, onları okuyorum” dedi.

“Benim müfessire ihtiyacım yok. Bütün müfessirler felakettir. Kuran tefsircileri de Marx tefsircileri de Freud tefsircileri de... Ben kendi kendimin tefsircisiyim!”

“Ama müfessirler âlimdir” diye itiraz etti.

“Aziz dostum karşınızda oturan bendeniz de bir âlim sayılırım!”

Tartışma karışık sohbet bu minval üzere devam edecekti ki Titos Patrikios, Ülker ve Tanbey geldiler ve beni bu engizisyon işkencesinden kurtardılar.

Ey AKP’ye oy veren ve verecek Ayçalar, Tansular, Gülümsünler, Ertuğrullar, Oktaylar, Doğanerler, Tufanlar, Yalçınlar! Kendinize hemen bir Müslüman adı da bulun ve bir zulaya saklayın!

Milliyet ceridesi muharriri Hasan Cemal’in böyle bir mesele-i kebiri yok! Talibanî cumhuriyette de dört ayak üzerine düşecek. Gene işi iş!

KURAN DİLİ

“Bayık sakıncılarından zafar bulmak; bostanlar daki üzümler, daki emceği saklanmış avratlar yaşdaşlar, daki kadah tolu.”

Yukardaki satırlar 15.yüzyıl başlarında Muhammed Bin Hamza (Molla Fenarî) tarafından yapılan ve Kültür Bakanlığı tarafından (1978) yayınlanan Kur’an tercümesinden aktarıldı: Nebe Suresi (79), 31-34. ayetler. Ve çeviriyi yayına hazırlayan: Dr. Ahmet Topaloğlu.

Ne anladınız? 15 sözcük arasında en fazla 5-6 sözcüğü tanıdınız. Cümle yapısı da değişik.

Anlamını çıkartamayacağımız bazı sözcüklerin anlamını yazıyorum:

Bayık: Şüphesiz ki. // **Sakıncı :** Takva sahibi, kötülükten korunan.

Zafar bulmak: Kurtulma, kurtuluş. // **Daki:**Ve

Emcek: Meme, bicik. // **Yaşdaş:** Yaşıt.

Kadah: Kadeh. // **Tolu:** Dolu, dolmuş.

Şimdi günümüzün diliyle söyleyelim bu ayeti:

“Şüphesizdir ki kurtuluş kötülükten korunanlarındır; bostanlar ve üzümler ve memeleri saklanmış yaşıt kadınlar ve dolu kadeh.”

Şimdi Nebe Suresi’nin 31-34 ayetlerinin çevirisini önce El-

malılı M.Hamdi Yazır'ın, sonra Prof. Dr. Yaşar Nuri Öztürk'ün Türkçe mealinden aktaralım:

“Şüphesiz ki korunanlara, kurtuluş ve isteğine kavuşma var. Bostanlar var, üzümler var. Ve turunç memeli aynı yaşta genç kızlar var. Ve bir dolu kadeh var.”

“Takva sahipleri için bir kurtuluş ve zafer vardır. Sulak bahçeler, bağlar, üzümler. Göğüsleri turunç gibi yaşıtlar. Dopdolu kadehler vardır.”

Fransızca ve İngilizce bilenler için ayetlerin bu dillerdeki çevirileri:

“Ce sera un succès pour ceux qui craignent Dieu: des vergers et des vignes, des adolescentes d'une égale jeunesse, des coupes débordantes.” (D.Masson çevirisi.)

“As for those who preserve themselves from evil and follow the straight path, there is attainment for them : Orchards and vineyards, And gracefull maidens of same age, And flasks full and flowing.” (Ahmed Ali çevirisi.)

Vaziyet anlaşıldı: Yeryüzünde şeytana uyup günah işlemeyen erkeklere öteki dünyada armağanlar var. Neymiş bu armağanlar, bir sayalım: Bostanlar, şarap bağları, herkese hepsi aynı yaşta (turunç memeli) genç kızlar ve içki dolu kadehler.

Amacım Allah'tan korkan erkeklerin cennete kazanacakları değerli armağanların neler olduğunu ifşa etmek değil. Kadınların neden ödüllendirmediklerini sormak da değil. Amacım şu: Nasıl biz 15. yüzyıl Türkçe çevirisini bugün anlamıyorsak, günümüz Fransız ve İngilizleri de 15. yüzyıl Fransızca ve İngilizcesiyle çevrilmiş metinleri çok zor anlarlar.

Peki 7. yüzyıl Arapçası ile inmiş olan Kur'anı günümüz Arapları (sokaktaki Arap değil, üniversite mezunu Arap) anlayabilir mi? Biz Orhun Kitabeleri'ni ne kadar anlıyorsak onlar da Kur'an'ı o kadar anlarlar, yani anlayamazlar. Bizim hocaların yüzde 99,99'u da anlamaz. Ama bazı âlim kılıklı zalimler bu metinleri 8-10 yaşındaki çocuklarımıza ezberletmek istiyorlar. Zaten ezberletiyorlar!

KADINLARIN ÖZGÜR BİREY OLABİLMELERİ İÇİN...

“Siz bu yazıyı okurken biz Paris'ten Luxembourg'a gidiyor olacağız trenle. Luxembourg'da Avrupa Şiir Akademisi'nin altı

aylık toplantısına katılacağım. Hayatımın hiçbir anında bulun-
duğum ülkeyi ve kenti yazıya geçirmedim. Olaylarla ilgili haber
yazdım ama ne şiir yazdım ne de başka bir şey. Bir ülkede bir
başka ülkeyi, bir kentte bir başka kenti yazdım.Şimdi de Paris'te
Kahire'yi yazacağım. Ve bana 'Yaşadıklarını anında yaz!' diye çı-
kışan dostlarımı bir kez daha kızdıracağım." (Yazıyı ancak bu-
gün yayınlatabiliyorum.)

* * *

14 Mart 2009. Kahire, Pyramisa Oteli. Ülker'le Piano Bar'da
oturuyoruz. Başta Titos Patrikios olmak üzere toplantıya dün-
yadan katılanların ortaya çıkmasını bekliyoruz.

Derken, otelin kapısında bir curcunadır kopuyor. Bir zurna,
birkaç tef bir oyun havası salgılamaya başlıyor. Bildiğimiz ritim-
de. Tanıyoruz.

Kafile yavaş yavaş Piyano Bar'ın önündeki alana geliyor. Tek
tük entarili erkek var. Erkeklerin hepsi modern giyimli. Araplar
da Karadenizliler gibi ucu sivri ayakkabıları seviyorlar.

Kadınlara gelince türlü çeşitli: Kral Faruk döneminin eski
Yusuf Vehbi, Tahiyye Karyoka filmlerinde boy gösteren modern
kadınların torunları kadınlar, birkaç tane. Uzun etekli, başı örtü-
lü geleneksel kalın kadınlar, çoğunlukta. Epeyce de kara çarşaf-
lı ve peçeli kadın var. Peçe yarığından birinin gözlükleri görünü-
yor.

Damat pek fiyakalı. Gelin hanım beyazlar içinde, başında ko-
caman bir Bröton hotozu.

Herkes şakkıdı şakkıdı göbek atıyor.

Tanca'dan Kahire'ye, Beyrut'a, Bağdat'a bütün Arap kadınla-
rının büyük sorunları var. Bizim Medeni Kanun bağlamına giren
özgürlükler ve eşiklikler konusunda.

Modern Arap Edebiyatını sayemde öğrenen sağcılar ve İsl-
amcılar benim Müslüman dünyasını hiç tanımadığımı ileri sü-
rerler. Yeterince tanımadığım kesin ama bizimkilerden daha iyi
tanıdığım da kesin. Bizimkilerin Arap kadınlarla oturup dertle-
rini dinlediklerini hiç sanmam.

Arap kadınlarının okumuşlarının bizimkilerden çoğu zaman
iyi olduklarını söyleyebilirim. Ancak çoğunun anlayamadığı so-
runlar var. Bu sorunların ne olduğunu anlatan bir kitap yakın-
da ülkemizde yayınlanacak. Kitabın çevirmenine ve Arap kadın

dostlarıma söylediklerimi burada bir kez daha tekrarlayacağım:

Arap aydını kadınlar, feministler, emansipasyonistler, özgürlükçüler, hepsi, kurtuluşlarını Kuran'da, hadislerde ve erkeklerin yaptığı tefsirlerde arıyorlar(dı). Yirminci yüzyılın başından itibaren bu hareketlerin hepsi Kuran ayetlerini, hadisleri, tefsirleri kullanan erkekler tarafından boğuldular, bozguna uğratıldılar. Müslüman Kardeşler içinde ve dışında ortaya çıkan feminist hareketler tahta kurusu gibi ezildi.

Kadınların özgür birey olabilmeleri için Kutsal Metin engelini ve erkek egemenliğini aşarak ideal olanı yani laikliği istemeleri ve bulmaları gerekiyor. Kuran referansıya Arap kadınının özgürleşmesi, modernleşmesi olanaksız. Önlerinde örnek olarak Cumhuriyet Türkiye'si var!

Cumhuriyet'in verdiği armağanlara sahip çıkmayan, nankörlük eden ve her gün Arap dünyasına kayan bizim kadınlara ise söyleyecek hiçbir sözüm yok. Kendi düşen ağlamaz!

Arap kadınları Türk dizilerini neden seviyorlar? Bunun cevabını bulsunlar yeter!

AVRUPA GÜNÜ

Bugün "Avrupa Günü!" "**Gün**"ler bir vesile. Günlerle, anma günleriyle ilgili yazılar yazmak hoşuma gidiyor. Çünkü hem anımsama ve bilgi tazeleme hem de eleştiri fırsatı veriyor.

Avrupa Konseyi 5 Mayıs 1949'da Belçika, Danimarka, İtalya, Lüksemburg, Hollanda, Norveç, İsveç ve İngiltere tarafından kuruldu. Merkezi Strasbourg (Fransa)'da.

Gördüklerinden göz kirası isteyen, ebedi ve ezeli "Düşman Kardeşler" (!) Türkiye ile Yunanistan 11 ve 12. üye olarak 9 Ağustos 1949 tarihinde Konsey'e katılmış.

Şu anda Belarus, Kazakistan, Kosova ve Vatikan dışında bütün Avrupa ülkeleri Konsey'in üyesi. Böylece, Avrupa Konseyi sayesinde, bir Orta Asya ülkesi olan Kazakistan'ın da Avrupa'da ikâmet ettiğini öğrenmiş bulunuyoruz. Kazakistan'ın Avrupa Konseyi'ne üye olmasına karşı olamam. En azından büyük şair, dostum Olcas Süleymanov'un memleketi olduğu için.

Türkiye'nin Avrupa'da olmadığı söyleniyor da...

Oysa adı bile Türkçe! Durun, durun, hemen itiraz etmeyin! Yıllar yılı kuyruğuna teneke bağlanan mahalle kedisine çevrilen Güneş-Dil Teorisi son yıllarda uluslararası bilim çevrelerinde ciddiye alınıyor.

Başta Muazzez İlmiye Çığ olmak üzere yerli ve yabancı birçok bilim insanı Sümerliler ile Türklerin, Sümerce ile Türkçenin çok yakın akraba oldukları kanısında.

Öte yandan, kimilerini çıldırtacak bir başka iddiayı da ana-
cağım. İsveç'in ilk tarih profesörü Sven Lagerbring (1707-1787)
"Bizim atalarımız Oden'in yoldaşları Türklerdir. Bu konuda
elimizde yeterli belge var. Onları Traklar ya da Getler ola-
rak göstermek isteyenler var. Eleştirme gereği duymuyo-
rum. Benim vardığım sonuçlar değişmiyor. Çünkü bunlar
aslında Türklerle bir serüveni olan halklardır. Liderlerimiz
rahatlıkla, atalarımızı Türkler ve Göçerler olarak gösteri-
yor" diyor.

Ben Prof.Lagerbring'in yalancısıyım ve bunları "Bilim ve
Ütopya" dergisinin Nisan 2009 sayısından aktarıyorum.

Bilim ve Ütopya'nın 28-31. sayfalarında M.Ünal Mutlu'nun
kaleme aldığı "**Türkçe ve Kengerler (Sümerliler)**" başlıklı bir
makalesi var.

Yazarın iddiasına göre Avrupa sözcüğü Türkçe-Kengerce
kaynaklı.

Avrupa sözcüğü, URUK/ERECH (Uygurluk) + BAR (Dışı)
sözcüklerinden türeyip URUBA olmuş. Daha sonra EUROPE'a,
Avrupa'ya dönüşmüş. "Avrupa'nın anlamı: "**Uygurluk dışı**".

Uygurluk o çağda Mezopotamya'da olduğuna göre Avrupa'nın
uygurluk dışı olması çok doğal.

Sonzamanlardaki bulgular uygurlukmerkezinin eski Yunan'da
değil Mezopotamya ve Anadolu'da olduğunu gösteriyor.

Önümüzdeki yıllarda Sümerlilerin Türk olduğu, Sümerli dili
Kengerce'nin eski Türkçe olduğu yadsınmaz bir şekilde kanıtla-
nabilir. Ama bu, uygarlığın en önemli merkezinin 500-600 yıl-
dır Avrupa olduğu ve Mezopotamya ile uzantısı bölgenin artık
"Urukbar" (Uygurluk dışı) coğrafyada kaldığı gerçeğini değiştiremez. Değiştiremiyor! Ama neden?

AKP doğal olarak böyle şeylerle ilgilenmiyor. Türklerin ve Türkçenin Araplara ve Arapçaya akraba olmasını arzu ederdi.

Ey çürük neo- liberaller, AKP'nin Avrupa Birliğine girmek istediğine hâlâ inanıyor musunuz?

ZIRVALAMA ÖZGÜRLÜĞÜ

"Ne mutlu Türk'üm diyene!" cümlesinden renciden olan zamanı ırkçıların elimizin tersiyle bir yana itelim. Ve bunu bu ülkede rekor düzeyde kullanılan bir "zırvalama özgürlüğü" bulunduğunu bilerek yapalım. Bugünkü yazımın konusu bir Mersinliden aldığım e-posta. Kendisine yarın cevap vereceğim. Şimdi, bu verimli mesajı birlikte okuyalım:

[“Bir Mersinli olarak, yazılarınızı sadece bazen sonuna kadar okurum, çünkü savunduğunuz Türkçü-milliyetçi çizgi, üstünü biraz solculuk biraz da hümanizmle örtmeye çalışsanız da bana çok itici geliyor.

9 ve 20 Mayıs tarihli yazılarınız bu duruşunuzun tipik örnekleri. Dünyada medeniyet yaratmış halkların hemen hepsinin (Sümerler-Kengerler örneğinde yaptığınız gibi) Türk oldukları iddiasının çoktan tarihin çöplüğüne atıldığını sanıyordum, demek yanlışmışım.

Tarsus'ta doğan ve okul hayatının ilk 11 senesini Mersin'de yaşayan ve 1974 senesinde TSG Lisesinde diplomasını alan bir Nusayri Fellah olarak hakkımızda parantez içinde yazdığınız ifadeye ve burada da ortaya çıkan genel görüşlerinize itirazım var.

Birincisi, bizimle Türkmen köylüler arsında çok fark var(dı). Bizim ana dilimiz Arapça, inancımız Alevilik (ama Hacı Bektaşsız ve Sultan Abdalsız vs; yemek, müzik ve giyim “kültürümüz” de epey farklı (idi). Maalesef 1920'lerde başlayan ve bugüne kadar hiç hafiflemeyen sürdürülen asimilasyon politikaları ve buna paralel olarak bizim ana babalarımızın duyarsızlığı bizi bitirdi .

Eğer Nusayriilerin Arap değil de Türk olduğuna gerçekten inanıyorsanız, bunu Nusayri fakat şu anda herhalde ateist olan dostunuz ve değerli şair meslektaşınız Ahmed Said'e (Adonis'e) söyleyin, vereceği cevabı ben de merak ediyorum.

İkincisi, bazı yazılarınızda Ermenilerin ve diğer gayri müslim azınlıkların Türkiye'nin bir zenginliği olduğu anlamına gelebilecek sözler ifade ettiğiniz oldu. Başka yazarlar ve siyasetçiler, hiç de samimi olmasalar da bunu daha açık bir şekilde söylüyorlar. Bunun yanında, Kürtler gibi Arapların da Müslüman **azınlıklar** olarak kendi benliklerini, kültürel özelliklerini korumaları ve bu zenginliğe kendileri kalarak katkı sunmaları daha iyi olmaz mıydı?

Burada, biz Arapların kişisel gayretleri tabii ki çok önemli bir etken veya bu gayretin eksikliği bizim en büyük hatamız ama devletin ve sizin gibi aydınların tahammülsüzlüğü (hoşgörüsüzlük demiyorum, çünkü himmetinize ihtiyacım yok) ve yapılan baskıların soyut bir "birlik-beraberlik" kavramı adına kutsanması bence daha büyük tahribata sebep oldu. Yukarıda da belirtmiştim, anne ve babalarımız duyarsızdı ama dedelerimiz ve nenelerimiz bu konuda çok duyarlı idiler, mesela annemin babası (...) ve gururlu bir Arap kadını olan babamın annesi bize ana dilimiz Arapçayı öğretmek için çok emek harcadılar.

Bir zamanlar (Demokrat Parti'den önce) sadece Arapça konuştukları için insanlara para cezası kesiliyor ve hatta bazen bu yüzden hapse girenler bile oluyordu. Fakat biz, çok daha ağır baskılara maruz kaldıkları halde kendilerini kısmen de olsa koruyabilen Kürtler kadar olmadık.”]

Mesajın son bölümünü yarınki yazımın başında yayınladıktan sonra, Mersinli Arap Nusayri'nin görüşlerini ele alacağım.

BABALAR VE OĞULLAR

“Nedir bu babalardan çektiğimiz?” Bu cümle hayatım boyunca söylediğim en gerçekçi, en doğru cümlelerden biridir!

Tanbey 12 yaşındaydı. Hiçbir hazırlık kursuna gitmeden Ankara Anadolu Lisesini ilk beşte ya da onda kazanmış parlak bir öğrenciydi. Zaten daha sonra üniversiteye giriş sınavlarında sadece Hacettepe Tıp Fakültesi'ni yazarak kazandı. Ön sıradakilere biriydi. Kendini sıkırsa, başkalarıyla yarışmayı istese, bütün sınavlarda birinci olabilirdi. Zaten şu anda bulunduğu yer ve donanımı bunu kanıtlıyor.

Evet, Tanbey 12 yaşındaydı. Üniversiteyi bitirinceye kadar her sabah kapıdan uğurladım. O da her sabah bir **oyun olarak** elimi öptü. Her sabah **“Harçlığın var mı?”** diye sorardım. O da **“Var, annem verdi!”** derdi.

Bir sabah zorla on lira verdim. İstemeyerek aldı. Birkaç gün sonra, okula gitmeden önce odasına gittim **“Paran var mı?”** diye sordum. **“Yok!”** dedi.

Nasıl olmazdı, daha iki gün önce 10 lira vermiştim. Parayı hesaplı harcamalıydı. Bu çıkışmam üzerine ağlamaya başladı. Hemen sarıldım, ben de ağlamaya koyuldum ve o ünlü cümlemi söyledim: **“Nedir bu babalardan çektiğimiz !”** dedim ve özür diledim.

Annesine anlatmış, bana anlatmadı: Okulda gazoz içerken 10 lira çıkardığını gören çocuklar, **“Bize de ısmarla!”** demişler. O da herkese ısmarlamış ve para bitmiş.

Tanbey’i bakkala falan bir şey almaya gönderdiğim zaman tıpkı babam gibi ben de oğluma **“Babamın selamı var demeyi unutma ha!”** diye tembih ederdim. Tanbey bunun aramızda bir oyun türü olduğunu bilirdi. **“Elbette !”** derdi. Ama söylemediğini bilirdim.

Babam beni karpuz ya da bir şey almaya gönderdiği zamanlar mutlaka **“Babamın selamı var demeyi unutma!”** derdi.

Karpuz iyi çıkınca bunun hikmetini kendi selamında arardı. Kabak çıkınca da **“Selamımı neden söylemedin?!”** diye dayak atardı.

Oysa ben hiçbir satıcıya babamın selam söylediğini söylemezdim.

Bir gün bir arkadaşım ile yemek yiyorduk bir meyhanede. Arkadaşım bana Tanbey’in neden öteki öğrencilerle birlikte duvarlara devrimci afiş yapıştırmaya gitmediğini sordu.

“Kendi bilir, ne yapacağına kendisi karar verir, ben karışmam!” dedim. Arkadaşım, **“Sen ne biçim devrimcisin?”** diye çıkışarak beni kınadı.

O dönemde, o günlerde Tanbey’in liseli yaşatları ya kurşunlanıyor ya da hapse giriyordu. Ben de annesi de o yılların cehenneminde tek çocuğumuzun eve dönmesini kıvranarak beklerdik.

Tanbey’e hiçbir gün şunu oku, bunu oku, demedim. Evde Türkçe, Fransızca, İngilizce binlerce kitap vardı. Alıp istediğini okuyabilirdi. Kendi özel kitaplığı da vardı.

Tıbbiye'yi bitirdiği hafta kitaplığıma gitti Engels'in **"Doğanın Diyalektiği"**ni ve Charles Darwin'in **"Türlerin Kökeni"**nin İngilizcelerini aldı. Okuduktan sonra bana gelip **"Bu kitaplarda yazarlar biyolojide, moleküler biyolojide okuduklarımla örtüşüyor!"** dedi.

Ben bu yazıyı, **"Bilimi de dini de okumanın bir yaşı vardır! Çocuklarımıza işkence etmeyelim!"** diyebilmek için yazdım.

Not: Bu yazıyı aylar önce yayınlıyacaktım. Kismete bakın bugün Anneler Günü imiş!

"İMAM-VALİ ÜZERİNE CİDDİ UYARILAR" KONUSUNDA

Bazı okurlar, Mardin'in Bilge köyünde işlenen 44 ölümlü cinayet konusunda özel yazı yazıp yazmayacağımı merak ediyorlar. Yazmayacağım, yazmam. Belki ilerde!

Ama ben haftada beş gün bu türden sapıklık ve sapkınlıkların kökenini, ruhunu yazmıyor muyum? Yazıyorum. Bugün de bu konuda yazacağım.

Haa, "İmam-Vali Üzerine Ciddi Uyarılar"ın bu işle ne ilgisi var, diye soracaksınız. Var!

İmam hatip mezunu düzenlenen tezgah sayesinde Mekteb-i Mülkiye ya da Hukuk'tan diploma alıp "imam-vali" olmuş, ben, bu sıfatının elinden alınmasını, bütün kazanımlarının hiçlenmesini önermiyorum kuşkusuz. Bu türden eğitsel sapkınlıklara son verilmesini istiyorum. Bu yanlış uygulamanın sona erdirilmesini, yoksul çocuklarının okutulması konusunda devletin daha ciddi, daha planlı-programlı davranmasını öneriyorum.

O zaman bu okullar asıl ve gerçek amacına yönelebilir.

Ama deniliyor ki imam hatipler olmasaydı köylünün, yoksulun çocukları açıkta kalacak okuyamayacaktı. Bu okullara karşı olmak yoksul düşmanı olmaktır.

Bu iddialar külliyan yalan! İşe bir örnekle başlayacağım:

Büyük tarihçi Ordinaryus Prof. Dr. Enver Ziya Karal (1909-1982). Kosova doğumlu, göçmen.. İlkokulu darüleytamda (yetim ve öksüzleri korumak için 1914'te açılan yurtlar) okumuş, 1923 yılında Edirne Sultanisi (Lisesi)'ne leyli-meccani (parasız yatı-

lı) girmiş; daha sonra 1933 yılında devlet tarafından Fransa'ya gönderilmiş. Kurtuluş Savaşı'nda bile eğitim ve öğrenimi örgütleyen, yoksul çocukları koruyan halkçı ve hakçı yönetim 8 Haziran 1926 tarih ve 915 sayılı "Lise ve Orta Mekteplere Alınacak Leyli Meccani Talebe Hakkında Kanun" çıkarmış. Şehit ve savaş malulü gazi çocuklarını, yoksul çocukları sokakta bırakmamış, korumuş ve okutmuş.

Okutulan öğrencilerden biri Enver Ziya Karal. Aklımda kaldığına göre Prof. Dr. Mustafa İnan, Süleyman Demirel. Daha binlerce, yüz binlerce mezun yönetici, bilim adamı, sivil meslek sahibi... Her ailede bir tane mutlaka vardır.

Demek ki imam hatip okullarının yoksul çocuklarını okutmayı amaçladığını söylemek kuyruklu bir yalan. Çünkü parasız-yatılı sistemi var devletin. Bu sistemi geliştirmek cumhuriyet hükümetlerinin işi. Yüzlerce imam hatip okulu açacağına her ortaöğretim okulunun bulunduğu yerde parasız-yatılı öğrenciler için yurtlar, pansiyonlar açarsın. Böylece yoksul öğrencilerin imam hatiplere yığılmasını önlersin. Bu okulları kuruluş yasası ve amaçları sınırları içinde yönetir ve yönlendirirsin.

Amaç yoksul çocuklarını okulsuz bırakmamak ise yapılacak ilk iş temeli 1926 yılında atılmış "Parasız-Yatılı" sistemini geliştirmek, çağdaşlaştırmak.

Ama sorun yoksul çocukları okutmak değil, onları eğitimin ve toplumun İslamileştirilmesi operasyonunda kullanmak.

Bir imam-valiye soracak olursanız, kız-erkek birlikte okunan karma okulların Mardin katliamında önemli payı var(mış). Kızları okutmak için ayrı kız okullar açmak gerekiyormuş. Cumhuriyetin kızlarla erkekleri aynı okul, aynı sınıf ve aynı sırada okutmak için kurulduğunu bilmiyor mu imam kafalı vali?

RİFAT SERDAROĞLU'NUN MEKTUBU

Sağlık ve Devlet Eski Bakanı Rifat Serdaroğlu'ndan bir mektup aldım. Aktarıyorum:3

"17 Nisan 2009 Tarihli Köy Enstitüleri başlıklı yazınızı okudum. Size, kronolojik sıra ile bazı tarihi bilgiler vermek istiyorum. Böylece Köy Enstitülerini kimin kapattığı, kimin kapatmaktan beter ettiğini görmüş olacağız:

-1936 yılında Saffet Arıkan'ın Milli Eğitim Bakanlığı görevi sırasında, köy halkına pratik bilgi vermek amacı ile KÖY EĞİT-MENİ PROJESİ'ne başlanır. Bu, Köy Enstitülerinin temelidir.

-17 Nisan 1940'ta Köy Enstitüleri Kanunu kabul edilir. (T.B.M.M.'deki oylamalar ile ilgili yazdıklarınıza aynen katılıyorum.)

-1943 yılında yapılan 2. Milli Eğitim Şur'asında Köy Enstitü-leri aleyhinde yaygın bir kulis faaliyeti yapılmış ve Köy Enstitü-leri bir "İptidailiye dönüş" olarak kabul edilmiştir. (Bkz. Şur'a kayıtları)

-1946 yılında bakan Hasan Ali Yücel ve Köy Enstitülerinin mimarı Tonguç görevlerinden alınmışlardır. Milli Eğitim Bakan-lığına Reşat Şemsettin Sirer getirilmiştir.

-1947 yılında çıkarılan 5117 ve 5129 sayılı kanunlar ile öğ-retmene toprak verilmesi güçleştirilmiş, dağıtılmış kitaplar, aletler, hayvanlar ve malzemenin geri alınmasına karar veril-miştir. Öğretmen, yeni Türk köyünün yapıcısı değil, sadece oku-ma yazmayı öğreten tutucu bir bürokrat haline getirilmiştir.

-1947 ve 1948 yıllarında çıkarılan 5012 ve 5210 sayılı ka-nunlar ile köylü, okul yapma yükümlülüğünden çıkarılmıştır.

-1947 - 48 ders yılında, Köy Enstitülerinin beyin kadrosu-nu üreten YÜKSEK KÖY ENSTİTÜLERİ kapatılmıştır. (Bu kurum 1942 - 43 öğretim yılında açılmıştı.)

-29.04.1947'de çıkarılan yönetmelikle öğrencilerin okul yö-netimine etkin olarak katılmaları engellenmiştir.

-09.05.1947 tarihli genelge ile, KIZ VE ERKEK ÖĞRENCİLER, BİRBİRLERİNDEN AYRILMIŞTIR.

-20.05.1947 tarihli genelge ile, dünya klasiklerinden yapılmış çeviriler toplattırılmış ve yakılmıştır.

-1948'de öğretim programı değiştirilmiş, iş eğitimi ilkeleri kaldırılarak, enstitüler klasik okullara dönüştürülmüştür."

"Bütün bunlar yapılırken iktidarda tek başına CHP vardı. 1954 yılında gerçek işlevinden uzaklaştırılmış olan Köy Enstitü-leri, DP iktidarı tarafından öğretmen okullarına dönüştürülerek kapatılmıştır.

Sayın İnce, şimdi size soruyorum; Köy Enstitülerini, bütün bu yukarıda saydığım değişiklikleri yapan CHP mi kapatmıştır, yoksa DP mi kapatmıştır?

Ayrıca 1946'da Truman Doktrini ile Türkiye'ye askeri ve ekonomik yardımın BATI BLOĞU'NUN KURALLARINA UYULMASI şartı ile gelmesi ile Hasan Ali Yücel'in Milli Eğitim Bakanlığından alınmasını (1946) da bu yukarıda belirttiğim bilgiler dahilinde değerlendirmek gerekir.

Sayın İnce, size bu sunduklarımı doğrulattıktan sonra kamuoyunu doğru bilgilendireceğinize inancım tamdır. Sağlık ve başarı dileklerimle saygılar sunarım.”

RİFAT SERDAROĞLU'NA CEVAP

Sağlık ve Devlet Eski Bakanı Rifat Serdaroğlu'nun itiraz ettiği noktaları ve Köy Enstitüleri tarihçesini kuşkusuz iyi biliyorum. Özel alanım!

Köy Enstitülerinin iğdiş edilmesinin CHP tek parti iktidarının son yıllarında başladığını elbette biliyorum. Bunu daha önce birkaç kez yazdım.

CHP neden Köy Enstitüleri konusunda ölümcül ödünler verdi?

CHP'nin kendi içindeki karşı-devrimciler ve bunların Demokrat Parti'yi kurmasından sonra devrimlerden verdiği ödünlere, korkunun ecele faydası olmadığına en güzel kanıtıdır.

Köy Enstitülerini toprak reformundan ayrı düşünemeyiz. Adnan Menderes'in Demokrat Partisi de zaten toprak reformu karşıtlığı nedeniyle kurulmuştu. TBMM'deki Adnan Menderes, Cavit Oral ve Emin Sazak gibi toprak ağaları ve yandaşları yasanın çıkmasına engel olamamışlardı ama Çiftçiyi Topraklandırma Kanunu'nun uygulanmasına engel olmaları gerekiyordu.

Atatürk 1928, 1929, 1936 yıllarında TBMM'nin açılış konuşmalarında değindiği toprak sorununu Cumhuriyet'in en önemli sorunu olarak işaret ediyordu.

“Yeni faaliyet devrimizde, gerek bu havalide (Doğuda), gerek memleketin diğer kısımlarında toprağı olmayan çiftçilere toprak sağlamak meselesiyle ehemmiyetli olarak uğraşacaksınız.” (1928 konuşması).

Demokrat Parti toprak reformunu, çiftçiyi topraklandırma yasasını uygulatmamak için kuruldu. Köy Enstitülerini ka-

patmak için kuruldu. Rifat Serdaroglu'na sorsanız " En Hakiki Demokrasi"yi getirmek amacıyla kurulduğunu söyleyecektir.

Rifat Serdaroglu Prof. Dr. Cetin Yetkin'in "**Karşıdevrim, 1945-1950**" (Yeniden Anadolu ve Rumeli Müdafaa-i Hukuk Yayınları) adlı kitabını okudu mu acaba?

CHP'nin ecele fayda etmeyen korkusunu bir yana bırakalım, Demokrat Parti kurucularının köy enstitülerinin kuruluş aşamasındaki katı muhalefetlerini unutalım: Avrupa liberalleri toprak reformu yaparken bizim Demokrat Parti liberallerinin toprak reformunu sabote etmelerini görmezden gelelim ama şu soruyu da soralım :

"CHP'nin attığı geri adımlara karşın, DP Köy Enstitülerini kapatmayabilir miydi?"

Biçimsel olarak doğru bir soru ama içerik olarak yanlış : Kuruluşuna karşı çıkan bir parti, Köy Enstitülerini elbette kapatacaktı. CHP okulları amacından saptırmıştı ama varsayalım ki DP tekrar amacına oturtabilirdi. Bu kuşkusuz bir mucize olurdu!

İktidara geldikten sonra CHP'nin yaptıklarının tersini yapma inadı üzerine kurulu bir siyaset izleyen DP, Köy Enstitülerinin kırılan onurunu (CHP'ye inat) onaramaz mıydı?

Rifat Serdaroglu ile tartışmaya girecek değilim, o da gerçekleri en az benim kadar biliyor. Şu anda Doğu ve Güneydoğu'nun gerçek ve trajedilerinin, orada yaşananların baş sorumlusunun Demokrat Parti olduğunu kuşkusuz biliyor.

Demokrat Parti'nin kurucuları olan Celal Bayar, Adnan Menderes, Refik Koraltan ve Fuat Köprülü'nün, "demokrasi kavgası" çarşafı altında Cumhuriyet ve onun devrimlerine ihanet ettiklerini elbette biliyor. Ancak o bu ihanet eylemlerini bir başka sıfatla adlandırıp taçlandıracaktır. Rifat Serdaroglu'nu yalanlayan, benim yazdıklarımı doğrulayan onurlu tarihçiler gerçekleri yazmışlardır ve yazmayı sürdüreceklerdir.

KÖY ENSTİTÜLERİ VE İMAM HATİP OKULLARI (1)

Mardin'in Bilge adlı köyünde şehit edilen, 24 yaşındaki köy imamı Kazım Ozan için Allah'tan rahmet dilerim. Ahmet Hakan'ın "Erkek Çalığıuşu" unvanını verdiği genç imam, hakkın-

da yazılanlardan çıkan sonuca göre, Türkiye'nin çok muhtaç olduğu "tür"den bir imamdı. Ruhu şad olsun!

İmam hatip okulları öğretmen/imam çatışmasına girmeyecek, öğretmen ile birlikte el ele cumhuriyet için çalışacak aydın ve çağının çağdaşı imamlar yetiştirmek amacıyla kurulmuştu.

Köy Enstitülerinden yetişen köy öğretmenleri de "aydın ve çağının çağdaşı" olan, imam hatip mezunu genç imamlarla işbirliği yapacaklardı.

Alın size toplumsal barış!

Toprak reformu yapılacak, çiftçi topraklandırılacak, böylece ağa ve mütegalibenin kurduğu egemenliğin zincirleri kırılacaktı.

Aydın imam ile köy enstitülü köy öğretmenin işbirliği sayesinde şeyh ve şihların otoritesi kırılacak, tarikat ve cemaatlerin egemenliği sona erdirilecekti.

Alın işte size toplumsal barış!

Bu düzen kurulup 1960'a kadar devam edebilseydi, Türkiye 70'lerin başında çağ atlardı. Hem sanayisi kurulur, hem tarımı yükselir, hem de vatandaşlar aydınlanırdı.

Bunun sonunda, bir türlü kurulamayan demokrasi kurulur ve kök salardı.

Ama olmadı: CHP içinde yuvalanmış ağa, mütegalibe ve mürteci takımı, ilerici ve devrimci kanadın bütün plan ve projelerini sabote etti. Bu sabotaj 1938'den önce de vardı. Atatürk'ün ölümünden sonra iyice etlendi butlandı ve örgütlendi.

Prof. Dr. Çetin Yetkin, "**Karşıdevrim, 1946-1950**" adlı kitabında **"...Meclis'teki toprak ağalarının, Osmanlı artıklarının neden bu tasarıya karşı çıktıkları ve bu karşı çıkış sürecinde DP'yi kurdukları daha iyi anlaşılacaktır"** (S.211) diye yazmaktadır.

Çetin Yetkin "Çiftçiyi Topraklandırma Kanunu"nun başına gelenleri anlatırken bunları söylemektedir.

Köy Enstitülerinin kuruluşunun Çiftçiyi Topraklandırma Kanunu ile çok yakın ilişkisi vardır (S.235) Toprak reformundan sonra Çiftçi Ocakları kurulacak ve böylece Cumhuriyet'in toprak mülkiyetiyle ilgili altyapı devrimi gerçekleşmiş olacaktı.

Bu devrim sürecinde Köy Enstitüsü mezunu köy öğretmenin köylüye önderlik etmesi düşünülüyordu.

Toprak reformu, çiftçi ocakları ve köy enstitüleri sayesinde Devrimci Cumhuriyet projesinde çok önemli adımlar atılabilecekti. Bu proje CHP'nin tek parti döneminde içerden sabotage edildi. İnönü'nün bu süreçte oynadığı olumsuz rol çok dikkat çekicidir.

Demokrat Parti iktidarı Köy Enstitülerini kapattıktan, Çiftçi Topraklandırma Kanunu'nu rafa kaldırdıktan sonra kendi karşı projesini yürürlüğe koydu. Bu projenin ana eksen ve orta direği imam hatip okullarıydı. Son 60 yıllık yakın tarihimizi anlamak isteyenler bu yazının konu edindiği ilişkiyi mutlaka anlamak zorundadır.

Artık gerçek nedenleri bulacak doğru dürüst araştırmalar ve bilimsel yorumlar yapılsın!

TÜRKLERİN TARİHİNDE NE OLDU?

156 Bizim Tanbey uzun yıllar önce yitirdiğimiz “**Türklerin Tarihinde Ne Oldu?**” programını evrakı arasında bulmuş. Boston'dan postayla göndermeyip Kahire'de elden verdi.

Program, 1980'lerin başında rahmetli olan bir “muharrir”in terekesinde bulunan Eski Türkçe (Arap harfleriyle yazılmış) bir kitabın arasında bulduğumuz sararmış bir parşömen kağıdına yazılı idi.

Metnin üslubu Tanbey'in çok hoşuna gittiği için yanında ABD'ye götürmüş ve kağıt bir yerlere karışmış. Yirmi yıl sonra tekrar elime geçti. İsterseniz birlikte okuyalım. (Ancak düzeltmen arkadaşlar metinde herhangi bir düzeltme yapmasınlar lütfen. Olduğu gibi kopya ediyorum.)

TÜRKLERİN TARİHİNDE NE OLDU?

Bölümler / Bahisler:

1.Sedd-i Çin ve Dünyanın Başına Açtığı İşler:

[Çin Seddi'nin yapılış sebebi, Asya'da Türklerin yaşayışı ve Medenilere karşı hareketleri ve sonra ters yüzüne Batıya yol almaları, oradaki Medenilerle tanışmaları hakiki şekliyle anlatılmaktadır.]

2.Halife Sultan'ın Dramı; Zabitanın rüyası veya Medenilerle Bedevilerin Mücadelesi :

[12. asırdan itibaren Müslüman Türklerin Medenileşmesi gayretleri ve buna karşı onların direnişleri anlatılmaktadır.]

3.Medeniyet Yolunda Üç Müsibet ve Bedeviyetin Galebesi ve İstilasları :

[Medenileşmeye çalışan bir avuç Türkün bu yoldaki gafletleri, beyhude hevesleri, fuzuli gayretleri ve mağlubiyetleri anlatılmaktadır.]

4."MİZ-MİZ" illeti ve İç Kapanış :

[Müslüman Türklerin kendilerinden hoşnutlukları, dünyadan bihaberlikleri, şişinmeleri, folklor düşkünlükleri, ahlak ve karakterleri anlatılır.]

Örnek: Kahraman Maraşımız, Yahya Kemalimiz, Hocamız, vs.

5.Gözü dışarıda "Milli Toplum" veya Türk'ü Bıraksan Hemen Göçer :

[Türklerin oturdukları yerden hoşnutsuzlukları, yer değiştirme merakları, milliyetçiliklerinin mahiyeti anlatılmaktadır.]

6.Okumadan âlim, yazmadan katip, bilmeden zalim :

[Karabudunun kendine icat ettiği tuhaf Tanrı; üfürük ve menkıbelerin kutsallaşması. Beli kuvvetli şeyh hazretleri. Vs.]

7.Hal ve İstikbal; en küçük azınlık olarak Akanalar:

[Müslüman Türklerin bugünkü halleri, Medenilere karşı elde ettikleri şanlı zaferler, iktidar oluşları ve idareleri, medenilerin tecrit edilmeleri, geleceğin muhtemel statüsü anlatılmaktadır.]

Sanki Umberto Eco'nun "Gülün Adı" kitabının yazma programı gibi bir şey ya da "Da Vinci Şifresi"nin şifreleri. Bu metin büyük bir olasılıkla 1985 yılında elimize geçmişti. Tan, 1989 yılında ABD'ye gitti. Metnin yazarı büyük bir olasılıkla yazı devriminden önce okula başlamış. Çünkü kaligrafisinde o dönemin karakteri egemen.

Yani ve ancak: Anladığım kadarıyla, yazılması tasarlanan, yazılıp yazılmadığı bilinmeyen kitabın AKP ve Milli Görüş selefileleriyle hiçbir ilişkisi yoktur.

Şimdiye kadar ihmal edilmiş, savsaklanmış bir gerçeği ameliyat masasına yatırdık, yatırıyoruz: Köylüyü Topraklandırma Kanunu'nun amaçladığı toprak reformu ile Köy Enstitülerini birlikte düşünmek zorundayız. Bu ikili, aşiret düzeni ile feodal yapıyı ve bunların işbirlikçisi irticayı ortadan kaldırmayı hedef almıştı.

Toprak reformu engellendi, Köy Enstitüleri kapatıldı. Bu sayede feodal aşiret düzeni günümüze kadar geldi. Bu düzenin işbirlikçi olarak bir okula gereksinimi vardı, bu okul imam hatip okulları olarak düzenlendi ve örgütlendi.

İmam hatipler kırsalda feodal aşiret düzeninin dayanağı olmakla kalmadı, aynı zamanda kasaba ve kentlerde kapitalist düzenin savunucusu olacak şekilde kurgulandı.

Bana Köy Enstitüleri yıkılış operasyonunun tarihçesini hatırlatan eski bakan Rifat Serdaroğlu'na çok teşekkür ederim. Köy Enstitülerini Demokrat Parti'nin kapattığını yazarken, bu okulları kapatanların Cumhuriyet Halk Partisi içinde oynadıkları rolü ve bu rol sona erdikten sonra Demokrat Parti'yi kurmalarını elbette biliyorduk, biliyoruz.

Ancak, Çiftçiyi Topraklandırma Kanunu'na başından itibaren karşı olan Adanalı toprak ağası Cavit Oral'ı Tarım Bakanı yaparak yasanın uygulanmasına engel olan; Köy Enstitülerinin kurucusu Hasan Ali Yücel'i görevden alarak, önce bu okulların can düşmanı Reşat Şemsettin Sırer'i, daha sonra aynı familyadan Tahsin Banguoğlu'nu milli eğitim bakanı yapan İsmet İnönü'nün yaptıklarını unutacak değiliz.

CHP içinde 1935'ten itibaren toprak reformuna kimler karşı çıkmış ise aynı muhalefeti Köy Enstitülerine karşı göstermişlerdir. Bu kişilerin dörtlü takrirı veren Celal Bayar, Adnan Menderes, Refik Koraltan ve Fuat Köprülü ile birlikte Demokrat Partiyi kurduklarını bilmiyor muyuz ? Demokrat Parti'yi kuruncaya kadar CHP içinde bir muhalefet partisi olarak çalışmışlardı. Yani Köy Enstitülerinin yıkılış sürecini CHP içinde başlattıktan sonra Demokrat Partili olarak 1954 yılında süreci tamamlamışlardır. Ve işin gerçek doğrusu budur!

Kimileri, "İmam hatipliler size ne yaptı?" diye edepsizce soruyorlar. Bu sorunun muhatabı ben değilim, bütün Türkiye.

Türkiye'nin yakın tarihinde toprak reformunu, ağalık düzenini, feodaliteyi, köy enstitülerini, irticayı, imam hatip okullarını birbirinden ayırmak mümkün değil.

Köy Enstitüleri girişimi ile toprak reformu için yapılan çalışmaların birlikte yürütülmesi bir rastlandı değildi. Köy Enstitüleri, toprak reformunu uygulayacak köylü-çiftçiye öncülük edecek kadroları oluşturacaktı. Köy Enstitüsü mezunları sadece öğrencilere öğretmenlik yapmayacaklar, aynı zamanda köylü-çiftçiye de eğiteceklerdi.

Bu programın gerçekleşmesi Türkiye'nin altyapısını tepeden tırnağa değiştirecekti. Doğuda feodal yapı, ağalık-şeyhlik-şihlik düzeni sona erecek ve tarımsal üretim modernleşecekti. Demokrat Partililer önce CHP içinde daha sonra kendi partileri Demokrat Parti marifetiyle bu devrimci projeyi önce sabote ettiler, daha sonra ortadan kaldılar.

Toprak reformu gerçekleşmedi, Köylüyü Topraklandırma Kanunu uygulanmadı. Köy enstitüleri kapatıldı ve yerine imam hatip okullarına düzenin bekçiliği görevi verildi.

Bir cumhuriyet devrimcisi elbette feodal yapıya ve imam-hatip okullarına karşı olacak!

Bu konuda Prof.Dr.Çetin Yetkin'in "**Karşıdevrim, 1945-1950**" adlı kitabını salık veririm.

159

ÖVÜNMEK GİBİ OLSUN AMA MERSİNLİYİM!

Ben aynı zamanda Mersin Uluslararası Müzik Festivali'yle de övünürüm. Yarın, 21 Mayıs 2009 Perşembe günü Fazıl Say'ın açılış konseriyle başlıyor. Konser yeri: Denizin ortasında bir gemiye benzeyen Kızkalesi. Müthiş bir konser olacağını düşünüyorum.

Ben aynı zamanda Mersin Ticaret ve Sanayi Odası ile de övünürüm. Kadri Şaman'ın halefi Şerafettin Aşut rahmetlinin yerini lâıykıyla doldurmak için elinden geleni yapıyor.

MTSO olağanüstü bir kitap yayınlamış: "**İstasyon'dan Fener'e Mersin**"

Kitap, Kayatepe İlkokulu üçüncü sınıftaki öğretmenim Macide Merze'nin yeğeni Ali Murat Merzeci'nin koleksiyonu üzerine

çatılmış. Kitap tasarımı (Tülin Selvi Ünlü, Tolga Ünlü) Mersin’de yapılmış; metin yazarları da tasarımı yapan kişiler. Fotoğrafları çeken usta (Mustafa Eser) Mersinli. Baskı da Mersin’de Başak Ofset’te yapılmış. Baskının renk ayrımı iyi, cilt çok iyi. Elbette Mersin’le övüneceğim; Mersin’i şımartacağım!

Bu kadar övündükten ve övdükten sonra, kitabın arka kapasında yer alan giriş bölümünü eleştireceğim:

“Mersin binlerce yıllık Anadolu kentlerinin çoğundan az bildiğimiz ve dolayısıyla kendini ifade etmekte zorluk çeken bir kent. Mersin’in içinde yer aldığı coğrafyanın antik dönemine ilişkin bilgimiz, kentin modern dönemine ilişkin bildiklerimizden çok daha fazla. Hüzünlü bir nostaljiyle hatırlanan yakın geçmişi ve doğrudan doğruya kente ilişkin, bir elin parmaklarını geçmeyecek sınırlı sayıda çalışma bulunuyor.”

Bu serzeniş Mersin’le ilgili, Mersin’i konu alan yayınlarla ilgili olmalı.

Mersin’in 17 kilometre ötesindeki Tarsus hakkında kaç yayın var? Üstelik Tarsus, Kleopatra ile Markus Antonius’un buluştuğu yer. O zamanlar Berdan çayına gemiler girermiş. Bir zamanlar “Kleopatra Kapısı”na “Gancık Kapı” denirdi. Kim biliyor?

Tarsus, Antakya ile birlikte Roma İmparatorluğu’nun ve Hristiyanlığın en önemli din ve kültür kentlerinden biriydi Kudüs’ten sonra. Kim biliyor? Aziz Pavlus’un kentidir Tarsus ve Aziz Pavlus “Tarsuslu Pavlus” (Saint-Paul de Tarse) olarak bilinir. Kim biliyor?

Mersinle ilgili evrak ve belgeler kurucu ailelerin mirasında aranacak. Belge ve bilgi eğer Müftü ailesinde yoksa, Toroğlu ailesinde yoksa kimde olacak? Benim ailem de kurucu ailelerden biri ama Çavuşlu kökenli köylü. Köylüde belge ne gezer? Her ailede, Mersin’e 1915 yılında yerleşen Kadı Hasan Tahsin’in torunu Ali Merzeci yok ki!

O zaman araştırma kentin kurucularından Levanten ve Hristiyan Arap ailelerde yapılacak.

Şu anda Mersin ve İskenderun’da yaşayan ailelerle ilişki kurulacak. (Lazkiye’den gelen Nusayri Felahların Türkmen köylüden farkı yoktur.) Sonra Asri Mezarlık’a gidilecek, oradaki Hristiyan ve Yahudi mezar taşlarında adı yazılı ailelerle ilişki kurulacak.

Kitapta Uray Caddesi diye bir cadde var. “Uray”ın “belediye” anlamına geldiğini kaç kişi biliyor ve bu caddenin bir zamanlar Türkiye’nin Wall Street’i olduğunu kim biliyor?

Ben, Mersin Asri Mezarlığında Müslüman, Hristiyan ve Musevi ölülerin hep birlikte yattıklarını Hürriyet gazetesinde yazdığım zaman, DHA muhabirlerinin çektiği film CNN-Türk’te gösterildiği zaman herkesin ağzı bir karış açık kalmıştı.

Mersin, bu satırların yazarının nenesi (babaannesi) **Çakır’ın Kızı Fatma** ile neredeyse yaşıt. Böyle bir şey nerede görülmüş?

VIII. MERSİN ULUSLAR ARASI MÜZİK FESTİVALİ

Mersin’de güneş bir türlü denizden çıkamıyor. Deniz puslu, gemiler, tekneler bir hayalet gibi. Ya yağmur yağarsa? Siz bu yazıyı okurken yağıp yağmadığını anlayacağız.

Dün akşam Fazıl Say’ı gördüm otelin lobisinde. Berlin’den geliyordu. 21 Mayıs’ta Kızkalesi’nde, 22 Mayıs’ta Mersin Kültür Merkezinde iki konser verdikten sonra Lizbon’a gidecek. Festival programı şöyle:

Biletli, ücretli etkinlikler:

21 Mayıs: Fazıl Say; J. S. Bach (Chaccone, Busoni uyarlaması); L.V.Beethoven (17. Sonat); Fazıl Say, (Baladlar: Nazım, Kuru, Sevenlere Dair; Kara Toprak, Paganini’nin teması üzerine çaz çeşitlemeleri; G.Gershwin : Summer Time, Rhapsody in Blue)

22 Mayıs: L. Janacek (Sonat 1.X.1905), S. Prokofiev (7.Sonat), M. Mussorgsky (Bir Sergiden Tablolar).

Fazıl Say’dan ilk kez bir Janacek dinleyeceğiz.

23 Mayıs: Al Di Meola (World Sinfonia); Kongre Merkezinde.

26 Mayıs: Ankara Devlet Opera ve Balesi (Carmina Burana); Kültür Merkezinde.

27 Mayıs: Resonance Quintet; Latin Katolik Kilisesi’nde.

30 Mayıs: Swingle Singers; Kongre Merkezinde.

1 Haziran: Europa Galante; Kültür Merkezinde.

2 Haziran: Fabio Biondi & Europa Galante Solistleri; Tarsus St.Paul Müzesi.

Bütün konserler ve temsiller saat 20’de başlıyor.

Biletsiz, ücretsiz etkinlikler:

25 Mayıs: Deniz Kuvvetleri Komutanlığı Bandosu, Forum AVM.

28 Mayıs: Devlet Halk Dansları Topluluğu, Tarsus 75. Yıl Kültür Merkezi.

29 Mayıs: Devlet Halk Dansları Topluluğu, Toroslar 3 Ocak Spor Kompleksi.

Bütün konser ve gösteriler saat 20’de başlıyor.

Mersin Uluslar arası Müzik Festivali bu yıl sekizinci yaşına bastı. Başlangıçta, girişimi başlatanlar dışında herkes (sponsorlar bile) bu büyük serüvenin gelip geçici bir heves olacağını sanıyordu. Burada, tuttuğunu bırakmayan Tülay Bardakçioğlu’nun inançlığını, savaşıcılığını saygıyla anlamak isterim. Festivalin ilk dört yılına Tülay Bardakçioğlu analık etti. Ondan bayrağı (Yürütme Kurulu Başkanlığını) teslim alan Faik Burakgazi aynı zamanda, bu yıl üçüncüsü verilecek olan Mersin Kenti Edebiyat Ödülü’nün de fikir babası.

Mersin Uluslararası Müzik Festivali 10 Haziran 2007 tarihinde Brüksel’de yapılan toplantıda Avrupa Festivaller Birliği (EFA) üyeliğine kabul edildi.

Mersin’de neredeyse her gün bir resim sergisi açılıyor, konferans düzenleniyor, yazarlar konuşmalar yapıyor, kitaplarını imzalıyor.

Mersin artık çok önemli bir kültür kenti. 2000 öncesinde de böyle bir kentti. Ancak kimseler bilmezdi. Mersin Uluslararası Müzik Festivali ve Mersin Kenti Edebiyat Ödülü sayesinde Mersin’in her bakımdan dünya standartlarında iki-üç kentimizden biri olduğu biliniyor artık. Mersinlilerin iki temennisi var: Üniversitenin kampus dışına çıkıp Mersin’e katılması ve İdman Yurdu’nun Mersin’i artık Süper (nasıl süper ise) Lig’de temsil etmesi!

“ÇANAKKALE DESTANI” SERGİSİ

Demek ki: 3000 fotoğraflık bir arşivden seçilen şimdiye kadar hiçbir yerde yayınlanmamış 150 fotoğrafla bir sergi açıldı-

ğına göre bir “Çanakkale Savaşı” olmuş. Olmuş diyorum çünkü Çanakkale Savaşı’nın bir kasafan (yalan) olduğuna inananlar var. Söz konusu 150 fotoğraf arasında “yatır” fotoğrafı olmadığına göre Çanakkale’de yatırlar değil Çopur İbrahim, Göde Veli, Kara Memet, Gök Cezvet (yani Cevdet) ve arkadaşları savaşımlar.

Çanakkale direnişi (alçakgönüllük edip zafer mafer demiyorum, sadece direniş diyorum) tek başına yirminci yüzyıl tarihini değiştirdi. İngilizler, Fransızlar Çanakkale Boğazı’na müttefikleri Çarlık Rusya’ya yardım etmek, bir ölçüde de Kafkas petrollelerini kontrol etmek için dayandılar.

Mustafa Kemal’in düşük rütbesinin ileri sürülüp Liman von Sanders Paşa’nın başkomutanlığının öne çıkartıldığı safsatalar helal süt emmemiş taifesinin fesatlığından başka bir şey değil.

Sonuçta Mustafa Kemal Bey tarih sahnesine çıkıp başrol oynamaya başladı. İngiliz ve Fransızlar Karadeniz’e çıkıp Çarlık Rusya’ya yardım edemediği için Rusya’da Ekim 1917 Bolşevik devrimi oldu ve bunun sonucu olarak Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği kuruldu. SSCB kurulmakla kalmadı ideolojisiyle bütün Asya ve Avrupa’yı, Afrika ve Güney Amerika’yı etkiledi. Çanakkale direnişi parçalansaydı 20.yüzyıl tarihi başka türlü yazılırdı.

Bu sütunda İstanbul Ticaret Odasını iki kez övmüştüm. “Sarışın Bir Kurt” (Atatürk’ün yayımlanmamış fotoğrafları) ve “Bir Hürriyet Türküsü” (Yayımlanmamış Kurtuluş Savaşı fotoğrafları) adlı iki fotoğraf sergisi dolayısıyla. Ayrıca “Bir Sarışın Kurt” ve “Ara Güler” kitap-albümlerini de övmüştüm. Elbette överim. Mersin’i de bu nedenle, Eskişehir’in Anadolu Üniversitesi’ni de aynı nedenlerle övmüştüm.

Kendi mesleki çalışma alanı dışında, o mesleğin varlığının bir zorlayıcı sonucu olarak kültür ve sanatla ilgilenmesi övgüye değer. Gene bu nedenle rahmetli Kadri Şaman’ı sevdim. Bu nedenle bizim Mersin Ticaret ve Sanayi Odası Başkanı Şerafettin Aşut’u, MTSO Başkan Yardımcısı ve Festival Yürütme Kurulu Başkanı Faik Burakgazi’yi, İTO Başkanı Murat Yalçıntaş’ı beğenir ve severim.

İstanbul Ticaret Odasının yeni bir kültür girişimi: **“Çanakkale Destanı: Yayımlanmamış Çanakkale Fotoğrafları”** sergisi. İstanbul Taksim Metrosu’nda 19 Mayıs günü açılan bu sergi, 19 Haziran tarihine kadar açık kalacak.

Taksim Metrosu’nu bu türden sanat etkinliklerine açan ve kendisi de sanat etkinlikleri yapan İstanbul Büyükşehir Belediyesi’ni de kutlamak istiyorum. Ayrıca İstanbul Şehir Tiyatroları çalışmaları için de İBŞB’liğini kutlamak istiyorum. Daha önce herhangi bir nedenle İstanbul Büyükşehir Belediyesi’ni kutladığımı hatırlamıyorum.

Bitirirken bir temennide de bulunmak istiyorum: İstanbul Ticaret Odası daha önce açılan “Bir Sarışın Kurt” sergisinde yer alan fotoğraflardan görkemli bir albüm-kitap yayınlanmıştı.

“Çanakkale Destanı”nın da kitap haline dönüşmesi hem kalıcılık hem de tarih bilinci açısından unutulmaz bir hizmet olacaktır. Bu hizmeti İTO’dan beklemenin bizim için bir hak olduğunu düşünüyorum. Bu kitabın gelecek yıl Çanakkale törenlerinde sergilenebileceğini düşünürken içim titriyor.

ALİ ÇAVUŞ’UN ÖYKÜSÜ

Hürriyet’in Brüksel temsilcisi, değerli dostum Zeynel Lüle, Brüksel’de, dedesinin anıları çevre ve çerçevesinde oluşan “**Ali Çavuş**” adlı (Doğan Kitap) kitabı verdi. Kitabın ve dedesinin öyküsünü Zeynel’den birkaç kez dinlemiştim: Kitabın kapağında “**Mustafa Kemal’in Can Yoldaşı**”, “**Sırdasının anılarıyla Mustafa Kemal’in 1919-1925 arası çalkantılı dönemi**” gibi tanımlamalar var. Bunlar kimilerine abartı ya da palavra gibi gelebilir. Benim için ölçü fotoğraflar: Kapaktaki fotoğrafta Ali Çavuş, Mustafa Kemal’in armağan ettiği, Çanakkale’de giydiği paltosu giymiş; Mustafa Kemal Paşa ile Fevzi Çakmak ve Salih Bozok teftişe giderken şoförün yanında oturan kişi Ali Metin Çavuş. 1915-1925 yılları arasında çekilen fotoğraflarda Ali Çavuş, Mustafa Kemal Paşa’nın hemen arkasında.

Bir de Mustafa Kemal Paşa’nın Ali Çavuş’a verdiği yazılı belge var. Bütün bunlar benim için yeterli.

Kitabı okurken tarihin birkaç karanlık noktasını aydınlatan sayfalarla karşılaştım. Bunlardan biri Dersim (Tunceli) Kürtle-
rinin, Sivas’a kongre yapmaya giden Mustafa Kemal Paşa’ya kur-
dukları tuzak ve Mustafa Kemal Paşa’nın yüksek sezgi ve zekası
ile bu tuzaktan kurtulması.

Dersim Kürtlerinin 1919 yılında Mustafa Kemal Paşa ile alıp veremedikleri nedir ki ona suikast tuzağı kuruyorlar? Ali Çavuş işkembe-i kübradan mı atıyor bunu? Sanmam! Bu tuzak girişi-mi bize 1937 Dersim isyanının ipuçlarını verebilir.

Cumhuriyet tarihine karşı başlatılan karalama kampanyalarının sonu gelmiyor. Şimdi de karşımıza “Dersim Soykırımı”nı çıkartıyorlar. 14 Kasım 2008 tarihinde Brüksel’de Avrupa Birliği desteğiyle düzenlenen ve Türkiye’den DTP milletvekilleri Şerafettin Halis (Tunceli) ve Aysel Tuğluk (Diyarbakır) ile Tunceli’nin DTP’li Belediye Başkanının katıldığı toplantı bu girişimin en tipik örneğidir.

Teori dergisi yazı kurulu üyesi Bayram Yurtçiçek’in, Teori dergisinin Ocak 2009 sayısında yayınlanan **“Tunceli isyanı ve ‘soykırım’ iddiaları üzerine”** başlıklı yazısı, Dersim isyanları tarihine ve soykırım yalanına ışık tutuyor. Mutlaka okunması gereken bir yazı!

Bayram Yurtçiçek, bölgenin geçim kaynağının hayvancılık olduğunu; tıpkı Osmanlı dönemi gibi Cumhuriyet’in ilk 15 yılında da başlıca geçim kaynaklarının neredeyse talan ve çapulculuk olduğunu yazıyor.

Bilindiği gibi Tanzimat’tan önce bütün doğu illeri derebeylik yöntemiyle idare edilmekteydi. Yönetim derebeylerin ve aşiret reislerinin elinde idi. Tanzimat ile Kürt bey ve mirlerine tanınan ayrıcalık kaldırılmış ve bölge merkezi yönetime bağlanmıştır. Cumhuriyet döneminde hızlanan Kürt isyanlarının en önemli nedenlerinden biridir bu.

Dersim bölgesi Cumhuriyet döneminde de vergi vermiyor, askere gitmiyor ve çevre il ve ilçeleri talan etmeye ve soygunlara devam ediyordu (S.51).

1937 isyanı da bu nedenlerle çıkmıştı. Cumhuriyet, devrimlerine karşı direnen bir bölgeye müdahale etmeyip ne yapacaktı?

Toprak reformu yaparak, köy enstitülerini kurarak yaranın kökenine gidilmek istendi. Ama bu kez aynı ağalar ve feodaller TBMM’de bu girişimlere engel oldular.

Bu yazıyı bana ilham ettiği için Ali Çavuş’a teşekkür ederim.

Hasan Cemal ve İsmet Berkan gibi mümtaz şahsiyetler Er-
genekon Davası'nın memlekete demokrasi getireceğine sofuca
inanıyorlar (Hasan Cemal, Milliyet, 18.04.09). Dava sonuçlana-
cak, suçlular cezalarını bulacaklar ve Demokrasi adlı haspa bir
sınır kapısından Türkiye'ye giriş yapacak.

Hasan Cemal'e göre **"Ama ülkeye demokrasiyi getirecek
bir davanın demokrasinin, insan hakları ilkelerinin çiğ-
nenmediği bir dava olması gerekir"** imiş...

Miş gidi miş!...

Bir başka mümtaz sima olan DTP Genel Başkanı Ahmet Türk
de demokrasinin kocakarı ilacını tavsiye ediyor: **"Sorunun çö-
zümünde kısmî anayasa değişiklikleriyle değil, toplumsal
sözleşme niteliğinde yeni bir anayasayla mesafe almak
mümkündür. Fırsatlar heba edilirse sancılı süreç devam
eder. Gelin, Türkiye'de demokrasinin önündeki en büyük
engel olan Kürt sorununu diyalogla çözerek ortadan kaldı-
ralım"** (Hürriyet, 13.05.09).

Ben de Ahmet Türk gibi demokrasinin önündeki en bü-
yük engelin Kürt sorunu olduğunu düşünüyorum. Ahmet Türk
Anayasa'nın ikili kurucu unsur üzerinden yeniden kaleme alın-
masını istiyor. Kürtçe ikinci resmi dil olacak, Kürt dili eğitim ve
öğretim dili olacak ve Demokrasi adlı haspa Habur sınır kapı-
sından salına salına ülkeye gelecek.

Oh ne âlâ! Ahmet Türk tevazu göstermemeli, Kürtlere bu
kadar demokrasi yetmez; federasyon ve bağımsızlık daha fazla
demokrasi getirir.

Acaba öyle mi olur? Ahmet Türk ve öteki aşiret reisleri ve fe-
odaller kendi yakın akrabalarını milletvekili seçtirirler; cumhur-
başkanlığını, başbakanlığı, bakanlıkları amca, dayı, yeğen kendi
aralarında paylaşırlar. Ahmet Türk ömür boyu cumhurbaşkanı
seçilir. Demokrasi karpuzunu yeme de yanında yat! Irak'ın kuze-
yindeki yönetim biraz önce tasvir ettiğim gibi değil mi?

Muhterem Ahmet Türk, muhterem Hasan Cemal, muhterem
İsmet Berkan beylerimiz kafa yapılarınız ne yazık ki **"İkisini
sallandıracaksın bak her şey nasıl da düzelir!"** kafasından
hiç de farklı değil.

Bu memlekette 27 Mayıs oldu, memleketin başbakanı ve bakanları sallandırıldı, ne oldu? 12 Mart, 12 Eylül darbeleri oldu, ne oldu? Demokrasi mi geldi?

Anayasa, babayasa değişiklikleriyle, ne olduğu belli olmayan bir dava sonuçlanınca memlekete demokrasi gelmez. Bakın nasıl gelir:

Toprak reformu gibi köktenci yöntemler kullanarak; feodalitenin, tarikat ve cemaatlerin kökü kurutularak; ağalar, beyler, şeyhler ve şihlar iktidarsız bırakılarak biraz demokrasi gelir.

Seçim ve partiler yasaları değiştirilerek, milletvekili dokunulmazlığı kaldırılarak biraz demokrasi gelir. Eğitim ve yönetim tamamen laiklik ekseninden hiza ve istikamete bakarsa biraz demokrasi gelir.

Demokrasi uygarlık, kültür ve bilinç kuyusundan çıkar, değerli bey biraderler. Bunun için özgürlükçü cumhuriyet devrimlerinin tamamlanması gerekir. İmam hatip okullarının gerçek misyonuna yönlendirilmesi gerekir.

Kusura bakmayın, sizleri şu anda ciddiye almam ve demokrasi yandaşı saymam mümkün değil!

167

REZİL HERİFLER

Basında yer alan misyonerlik ve annesinin Hristiyan olduğu yönündeki iddialara nüfus kağıdı örneğini göstererek cevap veren rahmetli Türkan Şaylan şöyle demişti:

“Benim hiç gizli saklım yok. Benim annem İsviçre kökenli, İngiltere’de doğmuş, büyümüş ve ilk defa bir Türk vatandaşıyla evlenip buraya gelmiş. Babamla evlenip hamile kalınca gidiyorlar, Müslüman oluyor ve Leyla adını alıyor. Kütükte bunların hepsi yazılı. Nereden çıktı, bu nasıl oldu? Biz annemi Müslüman mezarlığına gömdük.”

Değerli Türkan Şaylan’ın bu sözlerini Paris’te okuduğum bir gazeteden not etmişim. Gazete adını ve tarihi atlamışım. Yanımda götürdüğüm gazetelerden birinde olabilir. Değilse, Hürriyet gazetesinden aktarmışımdır. Kaynak göstermediğim alıntılar beni rahatsız eder.

Eşsiz ve benzersiz Türkan Şaylan’ın bu sözleri beni yerin

dibine geçirip isyan ettirmişti. Birtakım rezil herifler onu aşagılamak için kökenlerini dillerine doluyorlardı. Bunu yapanları bir DNA sınavına sokalım, bakalım kaçının kökeninde Ermeni, Rum, Arap, Rus, Bulgar çıkar. Kimse Türk ve Müslüman olarak doğmak ve “olmak” zorunda değil.

Kimse kökenlerini seçme şansına sahip değil. Din iman meselesi ise kişinin özgür seçimine bağlı. Bu ülkenin vatandaşı olan ama Türk kökenli ve Müslüman olmayanlar bu “Rezil herifler”den çok daha onurlu ve şerefli dirler.

Ancak Türkiye’de öylesine bir rezil baskı vardır ki şu köken işini umursamayacağını sandığımız insanların bile rahatsız olduklarına tanık oldum.

1960’ların başında Özdemir Nutku ile evli yken tanıştığım Sevgi Soysal’ın annesi Almandı. Birkaç yıl öncesine kadar, annesinin Alman olduğunu herkesin bildiğini düşünüp sıkıldığını söylerdi. Bunu söyleyen bu memlekette tanıdığım en gözü pek, gözü kara kadınlarından biriydi. Bunu duyduğum zaman şaşırmıştım. Şaşırdığımı söyleyince “Senin annen de Alman olsaydı görürdüm gününü” dediğini anımsıyorum. Peki nerede Müslüman-Türk, Türk-Müslüman hoşgörüsü?

Gazetede ki yazılarıma, gazetede ki fotoğrafıma bakıp benim Selanik dönmesi ya da doğrudan Yahudi olduğumu yazarlar bana. Bunu yazmayanlar Ermeni ya da Yunan dölü olduğumu yazarlar. Olsam ne olacak, olmasam ne olacak? Ermenilikten, Rumluktan, Yahudilikten neden üstün olsun Türklük? Bilim adamları bizimkilerden kat kat daha fazla. Ermeni güreşçiler bizimkilerin sırtını mindere yapıstırıyor, Ermeni halterciler yarışmaya bizimkiler kaldırmayı bitirdikten sonra giriyorlar; Yunan basketbol takımlarının ulaştığı başarının yarısına bizimkiler ulaşmış değil; Yahudi bilim adamlarının yaptığı bulgu sayısı bütün Türk ve Müslüman ülkelerin toplamının onlarca, yüzlerce katı daha fazla.

Hristiyan hayırseverler üniversitelerine, hayır kurumlarına, araştırma laboratuvarlarına Türk ve Müslümanların yaptığı nın binlerce katı daha fazla yardım ediyorlar.

Müslüman dünyanın sahip olduğu dört beş Nobel ödölüne karşılık geriye kalan bütün ödülleri Türk ve Müslüman olmayanlar almış... Bu rezil herifler Mersin Asri Mezarlığı’nı görseler bile adam olamazlar, vesselam!

Anıtsal Türkan Saylan bir hafta önce aramızdan ayrıldı. Bir kahraman gibi onuruyla yaşadı, bir kahraman gibi onuruyla öldü. Bir ölümlü için bundan daha büyük ödül olamaz!

Aynı toprağa gömülseler de bir rezil gibi yaşayan “rezil herifler”in ölümü de rezilliktir.

TAVİZİN ECELE FAYDASI YOKTUR

İlkin “taviz” nedir ona bakalım. Türkçesi “ödün”. Ama Arapça kökenli bu sözcüğün Osmanlıca sözlükteki anlamı şu: **“Bedel verme, karşılık olarak bir şey verme, verilme”**.

Bu kadar açıklama yeter. Açıklamalı anlam bir değiş tokuş eylemini betimliyor, tasvir ediyor.

Bir ticaret, bir trampa söz konusu.

Karşılığında bir şey almadan bir şey vermeye **taviz** ya da **ödün** denmez, denilemez. Ama bizde tavizin, ödünün karşılıksız verildiği sanılıyor.

Sözcüksel anlamını bilmeden yapılan her eylem yanlışın tuzakına düşer.

Önce yaptığın işin sözcük anlamını bileceksin!

1970’lerin ortasında Yunanistan’la aramız iyileşmeye başladığı, ders kitaplarının karşılıklı taranması düşünülmeye başlandığı bir sırada, TRT Yönetim Kurulunda, televizyon programlarıyla ilgili bir toplantıya davet üzerine katıldığım bir gün, ortamın barışçı havasından yararlanarak şöyle bir öneride bulundum:

“Açılış jeneğindeki askerli görüntüyü kaldıralım. Televizyona militarist bir hava veriyor. İstiklal Marşı ile bayrak yeterli” dedim. Yönetim Kurulunda yüzler girdi.

Hızımı alamayıp “Her yıl 26 Ağustos’ta başlayıp Yunan’ın Akdeniz’e döküldüğü 9 Eylül’e kadar her gün yayınladığımız ‘Kahpe Yunan’ edebiyatının yerine barışçı bir mesajı olan yayınlar yapalım” demek gafletinde bulundum. Gözümü oyacaklardı.

“Önce onlar başlasın!” dediler.

“Öncelik ve karşılık beklemeden biz başlayalım. İyi bir jest olur!” dedim.

Ama kimseyi inandıramadım!

“Jest”te bir karşılık beklentisi yoktur. Ama bizde jest ile taviz karıştırılıyor.

CHP’nin tarihi karşılık olarak kaz beklerken elindeki tavuktan olduğu taviz girişimleriyle doludur. Dimyat’a pirince giderken evdeki bulgurdan olmuştur.

Atatürk’ün ölümünden sonra bunun örneklerine bol bol rastlarız. Atatürk hayattayken devrimlere karşı çıkmaya cesaret edemeyen CHP içindeki muhalifler, devrim karşıtları, 10 Kasım 1938’den sonra yeraltından çıkmaya başladılar.

Atatürk hayattayken bile, 1928’den itibaren toprak reformuna karşı çıkmışlardı. Ama daha sonra CHP içinde muhalif bir parti olarak çalışmaya başladılar. Aynı durum Köy Enstitüleri, İmam hatip okulları konusunda da ortaya çıktı.

CHP yönetimi parti içi muhalefeti susturmak için kendi yaptıklarını kendi eliyle bozdu. Doğru deyişle karşılıksız tavizler verdi. Ama bütün tavizlere karşın muhalifleri tatmin edemedi, muhalefetin Demokrat Parti’yi kurmasına engel olamadı.

Demokrat Parti iktidarının ilk yıllarında “Din düşmanı” ve “Komünist” suçlamalarından kurtulmak için ezanın Arapça okunmasına destek verdi TBMM’de.

Hiçbir şeyin değişmediğine günümüzde tanık oluyoruz.

Kıssa’dan hisse: Devrimler karşılığı ne olursa olsun taviz konusu yapılamaz.

Tavizin ecele fayda etmediğini Kıbrıs görüşmelerinde de görüyoruz yıllardır. Türk tarafı bir taviz olarak, şirinlik muskası olarak, Annan Planı’nı onayladı. Onayladı çünkü Rum kesiminin de onaylayacağına inandırılmıştı. **Yes be annem!**

BAŞBAKAN HAKLI MIDIR AMA...

Başbakan “Yıllarca bu ülkede bir şeyler yapıldı. Farklı etnik kimlikte olanlar ülkemizden kovuldu. Acaba kazandık mı? Bunların üzerinde durarak düşünmek lazım. Akliselim ile bunların üzerinde düşünülmedi. Bu aslında faşizan bir yaklaşımın neticesiydi. Bu hatalara zaman zaman biz de düştük” dedi ve gene ortalığı karıştırdı.

Demek ki gizlenmek istenen bir şeyler var.

Başbakan haklıdır, Rum garsonların gitmesinden sonra İstanbul meyhanelerinde servis kalitesinin düştüğü yıllardır söylenir. Pire lokantalarında çalışan Rum garsonlar da Türklerin verdiği bahşışleri özlemle yad ederler.

Başbakan'ın söyledikleri de böyle bir şey. Ama dünya ve Balkanlar bunları ciddiye almakta.

İlkin kendi konumumu tesbit edeyim: Hayatın boyunca, “Biz böyle yaptık ama onlar da yapmıştı” demedim. Aslında birbirine bağlı ve bağımlı olayları bağımsız ve bağlantısız olarak değerlendirmeye çalıştım. Bu nedenle, ulus devletlerini kurarken Balkan ülkelerinin bol bol döktüğü “Müslüman” kanını masaya sürmeyeceğim, sürmem. 1821-1921 yılları arasında Hellenizmin işlediği cinayetleri, tehcirleri de hatırlatmam. Bulgar mezalimini öğrenmek isteyenlere Hüseyin Recai Efendi'nin “**Zağra Müftüsünün Hatıralarını**” tavsiye ederim.

Başbakanın iddiaları ciddi bir tarih eleştirisi karşısında kar gibi erir gider. Silahşörleri ile tartışmanın da herhangi bir faydası yoktur. Çünkü “Kurtuluş savaşı yapmanın hiç de gereği yoktu” bile diyebilirler, ki demişlerdir.

1930'larda “**Komünist**” karısını başka erkeklerle paylaşan deyyus anlamına geliyordu. 1960'larda buna zenginlerin malını elinden alan haydutlar yorumu da eklendi. Üretim araçlarının bireylerin elinde olmayıp devlet elinde toplanması anlamına geldiği düzeyine hala ulaşamadı.

“Faşist” ve “Faşizan” sıfatları da öyle. 1920'lerde, 30'larda saygın bir sıfattı. O yıllarda dünyanın yüzde 95'e yakın ülkesi bu rejimle yönetilmekteydi. Bu iki sıfat ancak İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra saygınlığını yitirdi.

Başbakan isterse aziz dostu Berlisconi'ye sorsun. Bir romantik örgütün başkanlığını paylaştığı İspanya başbakanına sorsun.

Şu çok beğenilen “geçmişle yüzleşmek eylemi” bir siyasal ve entelektüel mastürbasyondan başka bir şey değil aslında. Yüzleştin de ne oldu? En azından ülkeden kaçan Ermeni ve Rumların mallarının üzerine oturanların elinden gasbettiklerini geri alacak mısın? Trakya'da tehcir edilen Yahudi vatandaşlarının dramına çözüm getirebilir misin? 6-7 Eylül saldırılarını düzen-

leyen zamanın iktidar partisine “aziz” muamelesi yapmaktan vazgeçecek misin?

Başbakan’ın aldığı eğitim bu türden toplumsal olayları anlamaya elverişli değil. Ama durumuna denk düşen atasözlerimiz var: “Lafla peynir gemisi yürümez.”, “Halep ordaysa arşın burada.” “Aç tamir kutusunu ve başla tamirata!”, “Elini tutan mı var?”

Kendisine 6-7 Eylül mağdurlarından gerçekten özür dilemesine olanak sağlayacak bir jest önereceğim. Arasında iyi öğrenim görmüş, Türkçe ve Yunancayı çok güzel konuşan iki halkı ve iki kültürü çok iyi tanıyan çocuklar var, Herkül Milas gibi. Bunlardan birini Atina’ya T.C. Büyükelçisi olarak tayin ettirsin. Azınlıklara bazı konularda pozitif ayrımcılık uygulasin.

Son söz: Başbakan, tek parti döneminin, DP dönemi tevkifatlarının, bütün darbelerin hedef tahtası yaptığı Türkiye solundan da herhangi bir özür dilemeyi düşünüyor mu acaba?

TÜRKİYE’DE VE DÜNYADA EKONOMİK BUNALIM

172| Türkiye ve dünya çeyrek yüzyıldır bir zihinsel koma durumunda yaşıyor. Özellikle Türkiye’de insanlar neoliberal düşüncenin pıstırıcı saldırganlığı altında eziliyor. Sadece sıradan insanlar değil akademik çevreler bile aynı saldırganlığın etkisi altında, bütün bilimsel cesaretlerini yitirmiş. Dünyanın sonu olarak ilan edilen kapitalizm ile liberalizmin küresel ideolojisi toplumlara seçeneksiz bir kader ufuksuzluğu sunuyor.

Oysa insanlığın sahip olduğu, benim “dünya bilgisi” dediğim sosyal ve felsefi bilgiler, mekanik ve elektronik ürünler gibi yürürlükten, kullanımdan dışlanmazlar. Külüstüre çıkmazlar! Böyle olmasaydı, Taha Akyol’un uzun yıllar kitaplıklarda tozlanan sevgili Max Weber’i ısıtılıp masaya konulabilir miydi? Liberal-lerin ölümünü ilan ettikleri Karl Marx tekrardan saygınlık kazanabilir miydi?

Siz bizim “sabık” ve “sakıt” libero solcuların kasıtlı jest ve mimiklerine bakmayın, artık Türkiye’de de alternatif yönelim ve hayatlar sunan bir bilim adamları topluluğu var: Bağımsız Sosyal Bilimciler (BSB).

Ne hikmetse, dünya serbest ticaretinin, ulusal ve uluslararası düzeylerde, ekonomik ve sosyal eşitsizliklerin dramatik

bir şekilde yükselişine yol açtığı unutuluyor. Aşırı yoksulluğun bir ölçüde azalmasına karşın bu yoksul-varsıl (zengin) ikiliğinin devam etmeyeceğinin hiçbir belirtisi de yok. Dünya serbest pazarının doksanlı yılların sonunda ürettiği türden ekonomik istikrarsızlığın yarattığı koşullarda eşitsizliklerin yükseliyor. Bu da yeni yüzyılın bütün toplumsal ve siyasi gerilimlerinin temel nedeni olarak ortaya çıkıyor. Sözünü ettiğimiz küreselleşme tıpıcı en çok kendisinden en az yararlananları vuruyor.

Eric J. Hobsbawn'ın Fransa'da yayınlanan son kitabı **"L'Empire, la démocratie, le terrorisme"** (**"Globalisation, Democracy and Terrorism"**)'de yukarıda aktardıklarımı okuyoruz (S.11). Dergiler "Liberalizmin Çöküşü" cümlesini cesaretle kapak yapıyorlar.

Yukarda sözünü ettiğim Bağımsız Sosyal Bilimciler'in kurucu adlarını sunmak istiyorum: Korkut Boratav (Ankara Ün. SBF), Nazif Ekzen (Anka Ajansı), Yakup Kepenek (TBMM), Aziz Konukman (Gazi Ün.), Ahmet Haşim Köse (Ank.Ün.SBF), Oğuz Oyan (TBMM), Cem Somel (ODTÜ), Ahmet Alpay Dikmen (Ank. Ün. SBF), Sinan Sönmez (Atılım Ün.), Fikret Şenses (ODTÜ), Erol Taymaz (ODTÜ), Oktar Türel (ODTÜ), İşaya Üşür (Gazi Ün.), Galip Yalman (ODTÜ), Erinc Yalman (Bilkent Ün.).

Bağımsız Sosyal Bilimciler (BSB) topluluğu Türkiye ekonomisinin ve toplumsal dokunun çözülmesine yol açan neoliberal politikalara karşı toplumu bilinçlendirmek kaygısıyla kuruldu. BSB'nin amacı şu: Günümüzde uygulanan neoliberal politikalar için öne sürülen gerekçelerin zaafalarını ve bu politikaların sonuçlarını bilimsel tahlillerle saptamak ve bunun karşısında toplumun çoğunluğunun (yani emekçilerin) gereksinimlerine uygun politika önermeleri geliştirmek.

BSB'nin tek tek ve ortak kitapları Yordam Kitap tarafından yayınlanıyor. Son ortak kitapları **"Türkiye'de ve dünyada ekonomik bunalım, 2008-2009'u da Yordam Kitap yayınladı.**

Okuma yazma bilen herkese tavsiye edeceğim yalan hozucu (demistifikatör) bir kitap!

PARİS GÖĞÜNE BİR PENCEREDEN BAKARKEN

*Ağaç taşı yakar, ağaç taşı çatlatır,
mapushane dinlemez ama yalnızlığa katlanır,
dinlemez kapı, duvar, pencere,
ama rüzgâra dayanır.*

*İbret al sefil gönlüm, kendine ders çıkar,
usta seç kendine
ağacı, yalnızlığı ve bir de rüzgârı.*

(Paris, 16.4.80)

Okulu bitirmiş, diplomamı almış, atamamın yapılmasını bekliyordum. 1960 yılının Haziran ayında iki şair ve gazeteci ağabey Mehmet Kemal ve Ahmed Arif ile Ankara'nın Piknik'inde sohbet ediyorduk. "Bu kafa" ile öğretmenlik işinde tutunamayacağımı, bu nedenle tez elden gazetecilik işine başlamamı tavsiye ediyorlardı. Ahmed Arif çalıştığı gazetede bana yardımcı olabilirdi. Benim kafamda bir başka tasarı vardı, öğretmenlik yaparken sınavı girip Fransa'ya gidecektim. Fransa'ya gittim, ama iki şairin falı da çıktı!

Sonuçta, sarı basın kartı sahibi olarak TRT Televizyonunda geçen 15 yılı saymazsak gazetecilik yapmadım ama (dedikleri gibi) "Ertuğrul Özkök sayesinde" yazılarımı Hürriyet gazetesinde yayınlama olanağına kavuştum. Fakat ben bir gazeteci-yazar değilim. Gazetede yazan bir edebiyat yazarıyım. Edebiyat ve Fransız Dili dışında her konuda otodidaktım.

Hürriyet gazetesinde yayınlanan 41 bilgisayar satırlık yazıların satır sayısı sınırlı olmayan benzerlerini 1980-2000 yılları arasında edebiyat ve sanat dergilerinde yayınladım. Toplamı birkaç bin sayfa eder.

Bu satırlar ne bir CV özeti ne de bir özeleştirici denemesi. Ertuğrul Özkök "Tanrı Yazar" tipinden söz ettiğinden bu yana kafamda gezdirdiğim bir yazının girişi ya da önsöz gibi bir şeyi. Tamamını Özgür Edebiyat dergisinde yayınlayacağım.

Küçük "t" ile yazılan hiçbir tanrı Zât-i Mutlak (Allah) değildir. Ertuğrul Özkök'ün sözünü ettiğı nitelik sanırım Zât-i Mutlak değil. Mitolojik tanrılardan söz ediyor gibi. Ancak bu mitolojik tanrıların oturduğu Pantheon'da kaosu bir hiyerarşi vardır. Bu tanrıların erdemleri, kusurları, tutkuları vardır. İnsanlar tarafından yaratıldıkları için insan huyludurlar.

Ancak bu mitolojik tanrıların iyi bir yanı da vardır: İnsanları kendileri için savaşmaya zorlamazlar. Ancak savaşlarda taraf tutarlar. Mitolojik Pantheon'da her tanrıya yer vardır, bulunur. Bu türden bir gazete yazarısı sevimli gelir bana: Prometheus, bol memeli Kibe.

Ertuğrul Özkök sanki bu mitolojik tanrılardan değil de monoteist dinlerin tek Tanrısından söz ediyor gibi. Kendini bu tür-

den bir Gazeteci-Tanrı sanan bir yazarı varsa eğer “köşesi” ancak Mahzar Osman’ın yönettiği bir gazetede olabilir.

Ertuğrul Özkök’ün “Tanrı-Yazar” dediği tipe “Hakem-Yazar” diyorum ben. Bab-ı Âli bunların yüzlercesini değirmeninde öğütüp rüzgara savurmuştur. “Tanrı-Yazar” kuşkusuz vardır. Ancak, para ve maaş karşılığı yazan hiçbir ölümlü Tanrı-Yazar olamaz. O şans sadece edebiyat yazarlarına verilmiştir. Tanrı-Yazar gazetelerde yazmaz, yazamaz, yazdırmazlar; ısmarlama yazı yazmaz. Haberi gazete yazısına dönüştüren emekçiler ise sadece yazarı olur.

Dürüst bir gazetede sadece haberler tarafsız olur. Hakem yazarlar, “Silahlar susmadan barış gelmez”, “Laikçiler dindarlarla uzlaşma yolları aramalıdır” türünden anlamsız cümleler kurarlar. Ben “haber”den bağımsız yazdığım için ne hakemim, ne de küçük bir tanrı. Takım oyuncusu da değilim. Hiçbir zaman olmadım. Olmak istemedim.

Ben taraf tutarım. Sabahın alacasında bir dağa tırmanmaya çalışan birini görürseniz eğer, hiç kuşkunuz olmasın, o ya benim ya da bana benzeyen biri, benzediğim biridir!

176

“TÜRKİYE’YE EVET”

Köyün Tansaş’ından Michel Rocard’ın “Avrupa Birliği Yolu’nda Türkiye’ye Evet”ini (YKY) iyi ki almışım. Michel Rocard çok önemli bir insan. Eski Fransa Başbakanı ve Avrupa parlamenterisi (idi). Benim gözümde iyi bir entelektüel. Birleşik Sosyalist Partisi’nin (PSU) kurucularından.

Böyle bir insanın “İnaniyorum ki Avrupa’nın kapılarını Türkiye’ye açmak, ekonomik bakımdan akıllıca, stratejik bakımdan kaçınılmaz, kültürel bakımdan da ilerici bir harekettir” demesi son derece okşayıcı.

Türkiye’nin sembolik 2023 yılında AB’ye alınmasını öneren Rocard’ın şu görüşü de son derece önemli: “Günümüz kapitalizminin yeni dengelerini oturturken Amerikan modeline dayalı değil de daha çok Avrupa modeline dayalı bir çıkış istiyorsak, Türkiye’nin üyeliği zorunludur.” (S.85)

Ancak, bunca değerli bir insanın, Avrupa Birliği ile müzakere sürecini iç rejim mücadelesine dönüştürmek ve bu süreci 1923

cumhuriyetini tasfiye etmek fırsatı olarak görenlerin tuzağına düştüğünü görmek benim için son derece şaşırtıcı:

“Atatürk’ün mirasçıları olan uzlaşmaz cumhuriyetçi laikler, AKP’yi, Türkiye’yi İslamlaştırmak istemekle ve Avrupa Birliği’nin diktalarına boyun eğerek Türkiye’nin temel çıkarlarını ucuz fiyata elden çıkarmakla suçlamaktadırlar. Kemalist devrimden seksen yıl sonraki ikinci devrim, bir engelle karşılaşır ve Avrupa’ya duyulan heves biraz kırılmış görünür.” (S.26) “Cumhuriyetçi doğmaların, her tür liberal açılıma karşı gelen bekçileri olarak Kemalist kadronun çatısını bunlar oluşturur.” (S.38)

Michel Rocard’ın AKP ile sabık ve sakıt solcuların bu denli havarisi olması son derece şaşırtıcı. Ancak Monsieur Rocard’ın bu kitabı Ariane Bonzon’un katkılarıyla hazırladığını öğrenince şaşkınlığım kalmıyor. Kocası Galatasaray Üniversitesinde görevli, on yıldır “malum çevre”de yaşayan gazeteci Ariane Bonzon’un Michel Rocard’ı tuzağa düşürdüğünü düşünüyorum. Çünkü iç kapakta kitabın Ariane Bonzon’un katkılarıyla hazırlandığı yazıyor.

Michel Rocard çelişkiye düşeceğini hesaba katmadan şunu da yazmış: **“Ama Avrupa Birliği üyeliğine aday Türkiye’nin önündeki asıl engeller, ekonomik atılımında aşması gereken sorunlardan çok daha önemli olan demokratikleşme ve hukuk devletine saygı meseleleridir.” (S.34)**

İyi de Monsieur Rocard, demokratikleşmeyi kim gerçekleştirmiyor, kim hukuk devletine saygı duymuyor, Kemalistler mi, yoksa AKP hükümeti mi? İktidar kim?

Michel Rocard düzeyinde bir siyaset adamının bile “Anti-Kemalist tuzak” a düşmesi, tezgahlanan fesatın boyutlarını gösteriyor.

Michel Rocard, General de Gaulle’ün neden AB’ye karşı çıktığını anlatıyor (S.74). Bununla kalmıyor, İzlanda ve Danimarka’nın Lizbon Antlaşması’nı reddini, Büyük Britanya’nın Avrupa bütünleşmesini yavaşlatmasını (S.77) açıklıyor. Eski Demirperde ülkelerinin AB’ye alınma nedenlerini açıkça yazmasa da bazı ip uçları veriyor. Ama kimseyi bizim Kemalistleri suçladığı gibi suçlamıyor. Bu tavır da Kemalistlerin AB’ye karşı mesafeli durmalarının ne denli haklı olduğunu gösteriyor.

“Nereye böyle Kemal İözer yoldaş?”

“Hiçbir yerin her yer olduğu bir yere be İozdemir yoldaş!”

Bulgarcanın bir özelliği dolayısıyla Bulgar yayıncılar adlarımızın telaffuz edilebilmesi için bizim “ö”lerin önüne bir “i” harfi koyarlardı: **Kemal İözer, İozdemir Ince.**

Adlarımızın böyle yazıldığını sanan ve şiirlerimizi Bulgarcadan çeviren İspanyollar, Portekizliler de adımızı “Y” harfiyle başlatınca, o “Yozer” oluyordu, ben de “Yozdemir”.

Böylece kendi yozluklarımızla (!) dalga geçiyorduk.

Kemal benden bir yaş büyük olduğu için, Bulgaristan’da yaşayan Fahri Erdinç ağabey bana “O senin ağabeyindir, lafını dinle!” derdi.

Kemal Özer’i birkaç gün önce sonsuzluğa yolcu ettik. 1950 kuşağının, İkinci Yeni’nin en önemli şairlerinden biriydi. İkinci Yeni’nin ilk yıllarından kalan ve İlhan Berk, Ece Ayhan, Cemal Süreya, Edip Cansever, Turgut Uyar sıralamasına bakmayın siz. Aslında bu sıralama bir yaş sıralamasıydı. Önem ve işlevsellik açısından hiçbir önemi olmayan bir “galat” idi. Yani bir yanlış, bir yanılısama idi.

Kemal’in ilk kitabı **Gül Yordamı** (1959) 1950 kuşağının en önemli kitaplarından biridir.

Ama ne yazık ki şimdiye kadar özgün ve zeki bir eleştirmen-sanat tarihçisi çıkıp gerçek rol dağılımını yapmak basiretini gösterememiştir.

Bunda, Kemal’in 1970’lerde bir süre suskunluktan sonra, İkinci Yeni’den bir celsede resmen boşanıp toplumcu şiirle ömür boyu izdivaç yapmasının da rolü olabilir ki bu da son derece yanlıştır. Bu vesile ile ilk düzeltmeyi ben yapmış olayım!

Kemal Özer sadece bir şair değildi, bizim kuşağın önemli bir yayıncısıydı. **A ve Yeni A** dergilerinin kurucu kadrosu içinde yer aldıktan sonra, tek başına **Şiir Sanatı** dergisini kurmuştu. Yayıncılık aktifinde **Uğrak Kitabevi Yayınları** ile **Yordam Yayınları** da vardı. İkinci yayınevi şimdi başka ve emin ellerde yayıncılık hayatını sürdürmekte.

1965'te ben Paris'e ek okumaya giderken, **Şiir Sanatı'na Paris Mektupları** yazmamı istemişti. Dediğini yaptım ve düzyazı sanatına başlamam onun sayesinde oldu. Kendisine ilk borçlanmam budur!

Daha sonra, 1966'da bir mektup yazıp şiirlerimi kitap olarak yayınlamak istemişti. İlk kitabım **Kargı'yı** 1963 yılında İzmir'de kendi paramla yayınlayıp bu en önemseydiğim kitabımı rezil etmiştim. Bu kitap yıllar sonra bir yayınevinde ikinci baskı olarak yayınlanıncaya kadar bilinmezlik kuyusunun derinliklerinde can çekiyordu.

Kemal Özer ikinci kitabımı yayınlayarak beni resmen şiir kervanına eklemişti.

Kuşakdaşlarını sevmiş ve saymıştı, geçmiş ve yeni kuşaklara da çok adil davranmıştı. Özel hayatında da yazın hayatında da pek benzeri olmayan bir alçakgönüllü hakemdi. Kimseyi kayırmadı, kimseye haksızlık etmedi.

Kemal Özer'in ölümü ile bir kez daha eksildi bizim 1950 kuşağı. Bu kuşak öyküde olsun, şiirde olsun, kurucu 1910 kuşağına eklenen ikinci kurucu kuşaktır.

Kemal'in "**elini tutmadı onların da hiç kimse, kelimelerden başka**" dizesi sadece onun değil hepimizin itiraf ve vasiyetimizdir.

BİR POLİS MESLEK YÜKSEK OKULU

Köy Enstitüleri, Toprak Reformu, Çiftçiyi Topraklandırma Kanunu ve İmam Hatipler, Feodal yapı ve ağalık düzeni ortak bağlamında yazdığım yazılarda bir kez olsun Fethullah Gülen'in adını anmadım. Buna karşın, dünyanın dört bir yanından, Fethullah cemaati yönünden gelen saldırılara uğradım. Bir okurdan gelen (adı-soyadı ve adresi belli) bir mektubu bu saldırılara cevap olarak yayınlıyorum:

"Ben Polis Meslek Yüksek Okulu öğrencisiyim. Güvenli olmadığını düşündüğüm için hangi ildeki olduğunu belirtmeyeceğim. Şu an okumakta olduğum Polis M.Y.O'da 300'e yakın devremizde yalnızca 5-10 kişi normal hakkıyla kazanıp gelenlerdiniz. Normal hakkıyla kazanıp gelmek ne demek diyeceksiniz. Şöy-

le ki Fethullah Gülen grubunun kendi dershanelerinde PMYO sınavı soruları dağıtmakta. Liseyi zor bitirmiş ÖSS'den barajı kılı kılına geçmiş öğrenciler bu dershanelerde soruları alarak ezberlemek suretiyle sınava giriyorlar ve doğal olarak kazanıyorlar. Dediğim gibi 300'e yakın devrede 5-10 kişi ancak normal kazanmakta. İlegal şekilde okula gelen öğrenciler Türk Dili, Atatürk İlkeleri ve İnkılap Tarihi derslerinde çok zorlanıyorlar. Bütünleme sınavlarına kalıyorlar. Hatta pişkince 'çalışsak da yapamıyoruz hocam!' gibisinden ifadeler kullanıyorlar. Neden? Çünkü bilmiyorlar bu dersleri. Ama polislik sınavını kazanmak için sınavda % 50 den fazla sözel soru var ve bu sorular Türk Dili, Atatürk İlkeleri ve İnkılap Tarihi derslerinden oluşuyor. O zaman bu okulu sen nasıl kazandın diye sormazlar mı? Cevap: Sormazlar. Çünkü okuldaki sıralı amirler, öğretim görevlileri de bu şekilde Fethullah Grubunun özenle seçtiği kişiler. (Emniyetteki teşkilatlarından haberinizin olduğunu düşünüyorum.)

"Nihai hedefe ulaşana kadar, yani sonuca ulaşana kadar; her yöntem, her yol mübahtır. Bunun içerisine yalan söylemek de insanları aldatmak da girer..." (Fethullah Gülen, Fasıldan Fasıla, C:1, S:119)

İslam ile bağdaşmayan, böyle bir şeyi yazan insanın peşinden kitleler koşuyor. Bizim okulda gazete panosunda ZAMAN gazetesi başı çeker ve okula başka gazete sokmak kesinlikle yasaktır. Bizim okuldaki öğrenci gazinosunda televizyonda Kanal 7 ve Samanyolu kanallarından başka bir kanal izlenmez, izlenemez! Bizim okulda mescite gitmeyenler dışlanır. Namaz kılmayanlara değişik yöntemlerle psikolojik baskı yapılır. Bizim okulda hafta sonları üniversitelerden belirlenmiş Fethullahçı abiler geziler düzenler. toplu evlere giderler, sohbetler beyin yıkama merasimleri vs. vs. Bizim okulda Atatürk'ü savunmak yürek ister. Bizim okulda Atatürk ilkelerinden bahsetmek (özellikle laiklik) dışlanmak, yüzünüze bakılmamak gibi sonuçlar doğurabilir. Bizim okulda Türk Silahlı Kuvvetleri düşmandır! (evet yanlış duymadınız) Lütfen medya olarak daha güçlü daha sağlam adımlar atmanızı istiyorum. Benim bu okulda harcanmam an meselesidir. Neden mi? Çünkü onlardan değilim. Çünkü Atatürk ilkelerine bağlıyım. Atatürk ilkelerine bağlı bir Türk olduğum için benim onların gözündeki bir sürüngenden farkım yok"

İŞTE BÖYLE MEHMET ALİ BEY!

Luxembourg'da bir sabah gazete almak için otelin yanındaki dükkana gittim. Niyetim birkaç Fransız gazetesi ile biri solcu, biri sağcı iki yerel gazete satın almaktı.

Kapının yanındaki rafta Hürriyet'in Avrupa baskısı bana el sallamaya başladı. Kasadaki adama sordum. Her gün dört-beş Hürriyet satılıyorymuş.

Otele döndüm. Avrupa Şiir Akademisinden arkadaşlar gazetelerime hücum ettiler. Hürriyet'i görünce şaşırdılar. "Nece bu?" diye sordular.

"Benim yazdığım gazete bu işte, Avrupa'da bir yabancı dilde en çok satan gazetede!" dedim böbürlenerek. Birkaç akademi üyesi önümde saygıyla reverans yaptı. Arkadaşlarıyla gurur duyduklarını söylediler. Akademi üyesi olarak hepimiz eşitiz, ama ben Hürriyet yazarıyım. Böyle düşünüyorlar işte!

Paris'te, eskiden sol kıyıda sadece Saint-Michel Metrosu'nun ağzına yakın gazetecide satılırdı Hürriyet. Bir de Place de la Sorbonne'a yakın bir gazetecide.

Bir gün Montparnasse'da Rue du Depart'dan 14 Haziran 1940 alanına çıkıyordum gazete ve dergi almak için. Karşıma Hürriyet çıkmaz mı? Hürriyet Avrupa'nın M. Ali Birand'ın yazısı için kestiğim sayfasında 22 Nisan 2009 yazdığını göre, o "bir gün" 22 Nisan imiş.

Hürriyet Avrupa'nın bir sayfasında öteki gazetelerden aktarılan bir yazarlar antolojisi yayınlanıyor. Mehmet Ali Birand'ın yazısının başlığı dikkatimi çekti: **"Kıbrısı düğümlediği için AB'ye bravo"**.

Gazeteci kökenli "Köşe Yazarları"nın büyük bir bölümü âlem oluyor doğrusu. Çok gözüpek oluyorlar, çelişkiden, kendi kendini tekzipten kesinlikle yılmıyorlar. Yazı çizelgeleri bir kardiyoğrafi çizgilerine benziyor. Şöyle pürtüklü de olsa, biraz engebeli de olsa bir cetvel çizgisine benzerine rastlamak çok zor!

M. Ali Birand Avrupa Birliğine "Bravo!" çektiği yazında divini hokkaya banıp şunları yazmış:

Kıbrıs'ta **"CTP'nin seçimi kaybetmesinin tek nedeni, Annan referandumu veya AB'nin sözlerini tutmaması olduğunu hepimiz biliyoruz."**

Efendim, dağ fare doğurduktan, umut dağlarına kar yağdıktan sonra biliyorsunuz neyin ne olduğunu? Atı alan Üsküdar'ı geçtikten, "Geçti Bor'un pazarı sür eşeğini Niğde'ye" atasözü bir kez daha doğrulandıktan sonra herkes bilir.

Önemli olan, olacağı, olmadan görmek, olacak olanı önceden haber vermek. Ben olacakları M. Ali Talat seçilirken de, Annan Planı referandumundan önce de yazıyordum. Ama M.Ali Birand benim dışı siyasetten zerre kadar anlamadığımı söylüyordu, beni küçümseyerek.

M.Ali Birand, hayal kırıklığı içinde bir zamanlar körü körüne desteklediği Avrupa Birliğini yerden yere vuruyor:

"Avrupa'nın beceriksiz politikacıları ve Türkiye'deki çözüm aleyhtarları el ele verdiler ve Kıbrıs'ta iktidarı değiştirdiler. Tebrik ederim".

M.Ali Birand gene yanılıyor. Türkiye'de kuşkusuz "çözüm aleyhtarları" vardır. Sayılarını bilemem. Ama "Ver kurtul!" anlayışına karşı çıkanların tamamını karşıt olmakla suçluyorsa bir kez daha yanılıyor. Rumların, Annan Planı'na "Evet" diyeceklerini sanan M.Ali Birand kardeşimiz biraz da kabahati kendi dar ve sık görüşlerinde aramalı. Değil mi yani?

POLİS AKADEMİSİ BAŞKANLIĞININ CEVABI

"Bir Polis Meslek Yüksek Okulu" (05.06.09) başlıklı yazımın yayınlandığı günün mesai saati içinde Polis Akademisi Başkanlığından bir açıklama yazısı geldi. Hiçbir yasal zorunluluk bulunmamasına karşın bana gönderilen bu yazıyı bir "kandırılmışlık" duygusu içinde aynen yayınlıyorum:

* * *

[“05.06.2009 tarihli Hürriyet gazetesinde “Bir Polis Meslek Yüksek Okulu” başlıklı köşe yazısıyla ilgili olarak aşağıdaki açıklamanın yapılmasına ihtiyaç duyulmuştur.

Söz konusu yazıda; PMYO sınav sorularının belirli guruplara ait dershanelerde dağıtıldığı ve böylece öğrencilere PMYO sınavının kazandırıldığı iddia edilmektedir. Halbuki, Polis Meslek Yüksek Okulu Yazılı Sınavı'nda sınav sorularının hazırlanması,

basımı, sınav merkezlerine dağıtımı ve sınavın yapılması, ilgili mevzuat hükümleri doğrultusunda ÖSYM Başkanlığı tarafından gerçekleştirilmektedir.

Ayrıca, söz konusu yazıda soruları önceden temin etmek suretiyle PMYO'yu kazandığı ileri sürülen öğrencilerin Türk Dili ile Atatürk İlkeleri ve İnkılap Tarihi derslerinde zorlandıkları ve bütünleme sınavına kaldıkları iddia edilmektedir. Oysa istatistiki bilgiler bu iddiayı yalanlamaktadır. 2008-2009 Eğitim-Öğretim yılında 24 PMYO'da öğrenim gören toplam 6425 1. sınıf öğrencisinden Olay Yeri İnceleme Dersi'nden 784, Ceza Muhakemesi Hukuku Dersi'nden 758, Yabancı Dil Dersi'nden 611, Hukuk Başlangıcı Dersi'nden 572 öğrenci bütünlemeye kalırken İnkılap Tarihi Dersi'nden **sadece 251 öğrenci** bütünlemeye kalmıştır. Toplam 6343 2. sınıf öğrencisinden ise **sadece 39 öğrenci** İnkılap Tarihi Dersi'nden bütünlemeye kalmıştır. Görüldüğü üzere İnkılap Tarihi Dersi'nden 1. sınıfların sadece %4'ü bütünlemeye kalırken 2. sınıfların ise %1'inden daha az sayıda öğrenci bütünlemeye kalmıştır. Okul sayısına göre oran yapıldığında ise 1. sınıflardan her okulda yaklaşık 10, 2. sınıflardan ise her okulda yaklaşık 2 öğrenci bütünlemeye kalmıştır. Bu oranların ise makul ve kabul edilebilir ölçüde olduğu aşıkardır.

183

Bu gerçekler ışığında, iftira ve karalamaya yönelik soyut iddialar içeren, somut bilgi ve belgelerden yoksun, isimsiz ve adressiz bir mektubu, herhangi bir araştırma yapmaksızın ve Türk Polis Teşkilatı'nın personelini yetiştiren yüksek öğretim kurumunu töhmet altında bırakacak şekilde gazete köşesinde yayınlamanın basın ahlakı ve iyi niyetle uyuşmadığı açıktır.

Gerçek dışı ve asılsız suçlamalar içeren söz konusu köşe yazısını şiddetle kınıyor, bu ve benzeri çirkin karalamalara rağmen Polis Meslek Yüksek Okullarımızın, Cumhuriyetimizin kurucusu Atatürk'ün çağdaş uygarlık ülküsüne gönülden bağlı öğrenciler yetiştirmekte kararlı olduğunu kamuoyunun bilgisine sunuyoruz.”]

CEVABA YANIT

Beni zerre kadar tatmin etmeyen bu hızlı cevaba ben de aynı hızla ve on dakika içinde e-posta ile cevap verdim:

“Yayınladığım mesajın yazarı adını ve soyadını bana vermiştir. Güvenliği nedeniyle kaynağımı açıklayamam. Basın etiği gereği bana gelen bir “ihbar”ı sadece yayınladım. İd-

dia edilen olguya dikkat çekmek istedim. Ayrıca siz de bilir-
siniz ki iddiaları incelemek olanağına sahip değilim. Çünkü
ihbarda bulunan öğrenci okuduğu okulun adını vermiyor.
Mektubu yayınlamayıp size başvursaydım, gönderdiğiniz
yanıta benzer bir açıklama yapacaktınız. Benim görevim
bir gazete yazarı olarak iddia edilen olayı kamuoyuna du-
yurmak. Ben sadece bunu yaptım.

Bu arada, gerçeği 8-10 saat içinde bulma hızınıza şaşırdığımı da söylemeliyim.”

ZIRVALAMA ÖZGÜRLÜĞÜ, 2

[“Şu soruları ta lise dönemimden beri hep sordum ama daha
şu ana kadar tatmin edici bir cevap alamadım ve akrabalarım
arasında bile yeterince anlaşılamadım: Ben “Türküm” demeye
mecbur muyum? Türk olmadan da veya “Türküm” demeden
de mutlu olamaz mıyım? (Türk olmadığı halde) “Türküm” diye-
ni tebrik eden zihniyet acaba neden (Türk olmadığı için) “ben
Türk değilim” diyecek cesareti gösteren insanları düşman ilan
edebiliyor. Bu taassup, bu dar kafalılık ve tahammülsüzlük ne-
reden kaynaklanıyor? Eğer ben Türk değil, Arap olduğumu söy-
ler Arap kültürünü benimsersem sizin bir Türk ve Özdemir İnce
olarak neyiniz eksilir, size ait olan hangi değeri gasp etmiş olu-
rum?

Tabii son 80 yılda uygulanan faşizan siyaset semerelerini
verdi maalesef ve bölgemizde “ben Arab’ım” diyebilecek baba-
yiğitlerin sayısı sifıra yakın. En cesurlarımız, o da benim gibi
ukalaların soruları karşısında biraz utandıkları zaman “Arap kö-
kenli” olduklarını söyleyebiliyorlar. Bu son sözlerimle sizi belki
(istemeden) sevindirdim ama acı gerçek bu.”]

Mesajın son cümlesi gönderenin zihinsel sağlığını ayna gibi
yansıtıyor. Müthiş bir ırkçı öfke içinde. Mesajını da bu nedenle
yayınladım. Irkçılığın yarattığı intikamcı eziklik duygusu insa-
nın zihin ve ruh sağlığını alt üst ediyor.

Mesajı bir gazete yazarı kendi köşesinde her cümlemi, her
görüşümü saptırarak yazsa, bunu anlarım. Ama mesaj sahibi
kendi uydurmalarını okumam için bana gönderiyor.

20 Mayıs 2009 tarihli yazımda, Mersin'in kuruluşuyla ilgili belgelerin Türkmen köylülerde olamayacağını yazdıktan sonra "Lazkiye'den gelen Nusayri Fellahların Türkmen köylüden farkı yoktur" diye yazmışım. Yani onlarda da belge yoktur, diyorum.

Bizim Arap-Nusayri Mersinli kazı koz anladığı için, Nusayri Arapların "Türk" olduğunu ileri sürdüğümü sanıyor. Liseyi Mersin'de bitirmiş ama hala Türkçe öğrenmemiş.

Mersin'de yaşayan Laskiyeli Nusayriler, Türkmenler ve Hristiyan Araplarla birlikte Mersin kentini kuran ve halkını oluşturan üç unsurdan biridir. Geldikleri Laskiye de yerleştikleri Mersin de Osmanlı toprağı idi. Nusayrilik de Alevi içinde yer alır ama Anadolu Aleviliğine benzemez. Mersin, Tarsus, Adana ve Hatay'da yaşayan Arap kökenli vatandaşlarımızın çoğu Nusayridir. Bunu da kaç kez ben yazdım.

Cumhuriyet'in kurulmasından sonra yeni rejim ve topluma entegre olmak zekasına sahiptiler. Mersin'in siyasal hayatına her zaman katılma iradesine ve olanağına sahip olmuşlardır. Ünlü Nusayri Araplardan Zeki Budur (Beddur) 14 Mayıs 1950'den bir iki gün önce CHP'den istifa edip DP'ye geçtiğine göre tek parti CHP'sinin içinde de yer alıyordu. İstifasını açıkladığı DP mitingine katılan 13 yaşında bir DP sempatizanı olarak bu duruma çok şaşırmıştım. "Ben CHP'deydim ama gönlüm sizinleydi" diyordu.

Nusayri Araplar şu anda bütün siyasal partiler içinde yer alırlar ama çoğunluğu CHP sempatizanıdır. Üçüncü kez Büyükşehir Belediye Başkanı olan Macit Özcan Arap kökenli bir Nusayri'dir. Başarılı olduğu için üçüncü kez seçim kazandı. Belediye başkanları arasında birçok Arap kökenli Nusayri bulunmaktadır. Sayıları nüfus oranlarının çok üzerindedir. Hepsinin yurttaşlık bilinçleri çok yüksektir. Ve bildiğim kadarıyla önce Türkiye Cumhuriyeti vatandaşı sonra da Nusayri inançlı Arap kökenli olduklarına inanırlar.

Verimli bir tarlaya girdik. Hesaplaşmayı sürdüreceğim.

ZIRVALAMAK ŞART DEĞİL Kİ...

Özgürlüğü herkes zırvalamak için kullanmıyor. Özgürlük, eşitsizlik için değil eşitlik için gereklidir. Özgürlük ve eşitliğin yanında bir de kardeşlik olur ise, gel keyfim gel!

Daha önce (31.05.09) azınlıklar konusunda ABD'den bir e-posta almıştım. “Zırvalama Özgürlüğü” başlıklı iki yazıya bir tür cevap niteliğinde gördüğüm bu mesajı da sizlerle paylaştıktan sonra yarından itibaren kendi görüşlerimi açıklayacağım.

[“Uzun yıllardan beri bir göçmen ülkesi olan Amerika’da, New York’ta yaşıyorum. Bu ülkede yaşayan azınlıkların içinde hiçbir grubun Amerika hükümetinden kendilerine daha fazla haklar verilmesini talep ettiklerine tanık olmadım. Tam tersine, başta İspanyol kökenli azınlıklar olmak üzere, bütün azınlık gruplarının başkanları, vatandaşlarına İngilizce öğrenmelerini tavsiye eder, bu ülke kanunlarını bir an önce öğrenmelerini isterler. Bu çalışmayı, vatandaşlarının ABD’de rahat etmeleri için yaparlar Yaşadığım Long Island bölgesinde de yerel yönetimin açtığı ücretsiz İngilizce kurslarına Türk azınlıklar da dahil, pek çok göçmen halen istekle devam etmektedir.

New York’ta ‘Little Italy’ ve ‘China Town’ gibi belirli azınlıkların yoğunlukla yaşadığı yerler artık tamamıyla turistik semtler haline gelmiştir ve bu gibi yerler Amerika ile özdeşleşmiştir. Üstelik ABD bu göçmenler topluluğunda ULUS kavramını geliştirmek için yıllar içinde iki slogan geliştirmiştir.

1.One nation – one Standard (Tek millet, tek bayrak):

2.I am proud to be an American. Türkçesi ile ‘Amerikan olmakla gurur duyuyorum.’

Ulusal televizyonlar dahil pek çok kanalda değişik ülkelerden gelen Afrikalı, Çinli, Hintli, Japon, Avrupa kökenli, Pakistanlı, Latin Amerikalı, Arap pek çok ülkenin göçmeni çıkıp ‘**I am proud to be an American!**’ derler.

Toplumda çok benimsenmiş olan bu sloganları günlük yaşamın hemen her yönünde görmek mümkün. Özellikle temmuz ayında her Amerikalı bu sloganlarla yatıp kalkar. Amaç, toplumda zaten benimsenmiş olan bu sloganları, ülkeye yeni gelenlere de aşılacak ve ulus kavramından duydukları tatmini tekrar içlerinde yaşamaktır.

Göçmenler ülkesi Amerika’da bunlar olurken, Türkiye’de, ‘Ne Mutlu Türküm Diyene!’ yazılarının silinmek istendiğini üzülerek okudum.”]

Okurumuz yorumlu mesajını sürdürüyor ama bu kadarı bile düşüncelerini aktarmaya yeter. ABD kendi ülkesinde “Tek millet, tek bayrak”, “Amerikan olmakla gurur duyuyorum” gibi bir-

leştirici deyişleri öne çıkartır. Ki akli başında her devlet böyle yapar.

Ama ABD dışında, ABD’de yaptığının tam tersini yapıp, mikro milliyetleri, alt kimlikleri, alt kültürleri, çok kültürcülüğü destekler.

ABD’nin kendi ülkesinde ulusal bütünleştirici politikaları kuşkusuz doğrudur. ABD dışında uyguladığı ayrıştırıcı, dağıtıcı politikalar kuşkusuz yanlış. Bir yöneticiye bu durumu sorsak, bu politikanın ABD’nin çıkarlarının gereği olduğunu söyler.

ABD’li bütün entelektüellerin Noam Chomsky’ye benzediğini sanmayalım. Çoğu Beyaz Saray ve Pentagon aydınıdır.

Bu konuda ilk gözlemimi yazacağım: Çok kültürcülük ile dinsel ve etnik alt kimlikçiliğin oluşturucu öğeleri birleştirip bir bütün (ulus) yarattığı hiç görülmedi. Tam tersine ayrıştırıcıdır bunlar. Bütün öğeleri birleştiren (başlangıçta soyut olan) ulus düşüncesidir.

KİMLİK: BİZE BİZDE BİZ DERLER...

187

Edebiyatçılar, gazete yazıcıları, televizyonlarda cerre çıkan tele-âlimler ve raşitik akademisyenler arasında tuhaf bir yığılma vardır: Gördüklerinden göz kirası, duyduklarından da kulak kirası isterler. Yenilik (!) olsun da nasıl olursa olsun.

Şimdi rahmetli olan ünlü bir şairimiz 80’li yıllarda yapısalcılık (strüktüralizm) moda olduğu zaman kendisini “yapısalcı şair” ilan etmişti. Ben de yapısalcılığın bir yazınsal yaratı yöntemi olmadığını, bir eleştiri ve metin çözümlemesi yöntemi olduğunu yazdığım zaman şaşırıp kalmıştı.

Bu türden hamlıklar sosyal bilimlerde ve siyaset biliminde de görülür. Ulus-devletlerin (ulusal devletlerin) artık sona erdiğini duydukları zaman nasıl da sevinmişlerdi. Ulus-devleti, alkol ve kumar gibi her türlü kötülüğün anası sanıyorlardı. İyi de ulus-devletin artık ıskartaya çıktığını ileri sürenlerin kendi memleketlerindeki ulus-devlet de sona ermiş miydi? Buna hiç kafa yormuyorlardı.

Ama ulus-devlet sona erince (!) hedef tahtasındaki dünyaya çok kültürlülük ve alt kimlikler curcunası egemen olacak ve

dünyaya nur topu (!) gibi bir demokrasi gelecekti. Ama gelebilir miydi? Bunu hiç düşünmüyorlardı. Ulus-devletin sona ermediğini, kolay kolay sona ermeyeceğini söyleyenleri milliyetçilikle, faşistlikle suçluyorlardı. Böylece sosyal bilim yapmış (!) oluyorlardı. Ne gam!

Oysa kültürcülüğün bir tür gericilik ve anti-enternasyonalizm olduğunu yazan Samir Amin gibi bilim adamları da vardı. Çok kültürlü, çok alt kimlikli toplumlar tarihsel bir olgu. Ama Nilüfer Göle ve Ayşe Kadioğlu gibi “bizimkiler” cemaatçi çok kültürcülüğü ve alt kimlikçiliği (ya da çok kültürcü ve alt kimlikçi cemaatleri) savunmayı çağdaşlık sanıyorlar.

“Bugün artık moda ‘kültürcülük’tür. Yani bir takım farazi sabitlere (bilhassa dini ve etnik) dayanan insani çoğulculuk görüşü. ‘Cemaatçilik’in gelişmesi ve ‘çok kültürlülüğü’ tanıma daveti, hep bu tarih görüşünün ürünüdür. Böylesi bir bakış açısı, modern zamanların sınıf mücadelesini globalleşmiş kapitalist sistemin etkilediği halkların katılım biçim ve koşullarını eklemlenmeye çalışan tarihsel materyalist geleneğinki değildir şüphesiz.” (Samir Amin, “Modernite, Demokrasi ve Din”, Özgür Üniversite, S.156)

Dünkü yazımda da açıklamaya çalıştım: Neoliberal yeni emperyalizm global ideolojisi doğrultusunda kendi bölünmez bütünlüğünü ve bayrağını (yani ulusal devletini) korurken hedef aldığı toplumlarda ulusal devletleri atomlarına ayırmayı tezgahlıyor.

Eski Yugoslavya’da olanları hatırlayalım. Eski Yugoslavya çok uluslu, çok kültürlü ve çok dinli bir “Yugoslav ulusu” devleti değil miydi?

Bu anlayışa göre “Amerikalı olmaktan gurur duyuyorum” sloganı modern devlet anlayışına uygun, fakat “Ne mutlu Türk’üm diyene!” şiarı şoven milliyetçiliğin simgesi oluyor.

Demokratik ulus devleti sabote eden dinsel ve etnik cemaatçilik sonuçta bağımsızlaşmayı ve kendi cemaat devletini, kendi aşiret devletini kurmayı amaçlar. Bir anlamda, ultra gerici, aşırı milliyetçi bir devlet anlayışına varır.

Küreselci politikanın amacı budur: Kendi bütünselliğini korumak, hedefteki avın bütünlüğünü ve kimliğini parçalamak. Salı günü bu konuya devam edeceğim.

EMPERYALİZMİN OYUNCAĞI ERMENİ SORUNU

Bunca yıldan, bunca kağıt ve mürekkepten sonra bir kez daha **soykırım** ve **tehcir** sözcüklerinin evrensel anlamlarını tartışacak değilim. Bıktım, gına geldi! Bu konuda kimse ile diyaloga girecek, uzlaşma zemini arayacak da değilim. Çünkü karşımda diyaloga girecek, uzlaşma zemini aranacak kimse yok. Sadece önyargılı despotlar var!

Hal ve gidişlerine bakıyorum da mümkün olsa, TBMM'nin Ermeni soykırımını resmen kabul etmesiyle de yetinmeyecekler, "inkâr"ın cezalandırılmasını bile isteyecekler.

Tarihçi, Prof. Dr. Kemal Kapat, 1 Haziran 2009 tarihli Milliyet gazetesinde, Sevim Demiray'a çok önemli şeyler söylüyor:

1.Ermeni nüfusu o dönemde 2,5 milyon değil, 1 milyon 400 bin idi. (İngiliz arşivinden elde ettiği bir mektupta Ermeni patriğinin aradaki farkı "Çünkü biz Ermeni nüfusunu bazı yerlerde iki defa saydık" dediğini ileri sürüyor.)

2.Sürgünün (tehcirin) yapıldığı 1915'te Rus orduları Bolşevik ihtilali nedeniyle geri çekilme kararı aldı. O tarihte Rus ordusuyla beraber, onların güvencesi altında yaklaşık bir milyon Ermeni geri çekildi.

"Geri çekildi", Osmanlı sınırlarının dışına çıktı, yeni kurulan SSCB'ye çekildi anlamına geliyor. Tıpkı Çukurova'da olduğu gibi.

Ama, son dönem Osmanlı tarihini Prof. Dr. Kemal Karpat değil, Orhan Pamuk, Murat Belge, Cengiz Çandar ve Hasan Cemal çok daha iyi bilirler (!).

Fransa'nın Ermeni galesinde oynadığı başrolü, Gürbüz Evren'in "**Emperyalizmin Oyuncağı Ermeni Sorunu**" (Karınca Yayınları) adlı kitabında okuyunca dişlerinizi gıcırdatabilirsiniz. (S.58-79)

Başrol oyuncusu sadece Fransa değil kuşkusuz, Rusya var, İngiltere var, Almanya var, ABD var, Protestan misyonerler var.

Gürbüz Evren de Prof. Dr. Karpat gibi, Ermeni nüfusu konusunda önemli düzeltmeler yapıyor:

"Osmanlı İmparatorluğu'nun sınırları içinde yaşayan Ermeni nüfusu hakkında Ermeni yanlısı çevreler ve Ermeniler tarafından çok çelişkili ve abartılı rakamlar verilmiştir. Oysa gözlerden

kaçan ya da bilinçli olarak göz ardı edilen, gizlenmeye çalışılan bir gerçek vardır. Bu da, 1897-1903 yılları arasında 'Osmanlı İstatistik Umumi İdaresi Müdürü' olarak görev yapan kişinin Mığırđıç Sınabyan isimli bir Ermeni olduğudur. Müdür Sınabyan döneminde yapılan nüfus sayımlarında ortaya çıkan Ermeni nüfusu, 1897 yılında 1.042.374 ve 1903 yılında başlanıp 1906 yılında tamamlanan sayıma göre de 1.050.523 olarak belirlenmiştir. En son 1914 yılında yapılan nüfus sayımında ise Ermeni nüfusunun 1.299.007'ye ulaştığı görülür. Bu rakamlara bakıldığında soykırım iddiasıyla ortaya çıkanların ileri sürdüğü 1.5 - 2 milyon ölü rakamının ne kadar gerçek dışı olduğu görülmektedir." (S.135)

Ermeni tehciri, Ermeni göçleri kuşkusuz trajik olaylar. Ben de kabul ediyorum bunları. Ama Ermeni tarafının ve yandaşlarının karşı tarafı dinlememe inadı insanın tepesini attırıyor. Bir de ve daha önemlisi: Türk'ün Türk'e ettiği bir buğuz var ki anlatılmaz, sadece marazlı, hastalıklı sözcükleriyle tanımlanabilir.

ÇOK KÜLTÜRCÜLÜK GERİCİLİKTİR

Daha önce de yazdım: Postmodernizm ile küreselleşmenin göklere çıkardığı dinsel ve etnik cemaatçilikler gericilikten başka bir şey değildir. Bu saptamayı Türkiye'ye uygulayacak olursak, başta Fethullah cemaatçiliği ve öteki tarikat toplaşımaları ile PKK etnik milliyetçiliği gericici hareketlerdir.

Bir zamanlar Marksist-Leninist pozları atan PKK'nın sivil toplum örgütü olmak gibi saçma bir iddiası yok. Ama kimi toplum ve siyaset bilimcilerin sandığı ve iddia ettiği gibi dinsel cemaatler bir şeyh tarafından yönetildikleri için sivil toplum örgütleri olamazlar. Birer dernek statüsünde olan sivil toplum örgütleri yöneticileri demokratik seçimlerle yönetime gelirler ve ayrılırlar. Fehullah Gülen'i demokratik seçimlerle cemaatinin başından uzaklaştırabilir misiniz?

1970'lerden söz edeceğim. Benden yaşlı bir arkadaşım "Fransız" bir Fransız kadınla evliydi. Tırnak içindeki Fransız eli maşalı anlamına gelmektedir. Çiftin bir erkek çocukları vardı 5-6 yaşlarında. Çocuk da süzme Fransızdı. Fransızca'yı Türkçe'den çok daha iyi konuşuyordu. Belki de Katolikleşmişti çocuk.

Yakın çevre bu yüzden de kızıyor kadına. Fransa'da otursalar neyse ne ama Ankara'da nasıl olurdu bu. Derken, bir gün hiç ummadığım bir şey öğrendim. Çocuk çiftin öz çocukları değildi, birkaç aylıkken bir yurttan alınmıştı.

Bu örneği dilin ve ana dilin önemini göstermek için verdim. Dil, insan ağızı tarafından salgılanmaz. Öğretilen, öğrenilen, öykünmeye dayanan bir şey. O çocuğu gerçek ailesi büyütseydi bir başka dil konuşacak, bambaşka jest ve mimikleri olacaktı.

Bu nedenle ve bu bakımdan ana dil hem önemli hem de önemsiz bir gerçekliktir.

Ancak, nedeni ne olursa olsun ortamın dili ile ana dil denen dil asla çelişmemeli, asla çatışmamalı. 18-19 yüzyıllarda Şemdinlili bir Kürt kadının Osmanlıca konuşamaması doğaldır. Bu, 1923-1950 arasında doğaldır ama kabul edilmez olmuştur. 1950'den sonra artık ne doğaldır ne de kabul edilir bir durumdur. Nedeni ne olursa olsun, ister devletin ilgisiz güçsüzlüğü ister bireyin doğal direnci olsun, çağdaş devlet ve vatandaşlık bağlarına aykırı bir durumdur bu. Kimi Kürt siyasetçiler, kimi aydınlar Türkçeyi okulda öğrendiklerini övünerek söylerler ki hiç de böbürlenecek bir durum değildir.

191

Bir devletin, resmi dilini vatandaşına öğretmek istemesi kınanacak, eleştirilecek, lanetlenecek bir girişim midir? Tam tersine resmi dili iyi öğretememesi kınanacak, eleştirilecek, lanetlenecek bir durumdur.

Yüzyıllardır ABD ve Avrupa Birliği ülkelerine tanınan bu hak, yetki ve sorumluluk, Türkiye söz konusu olunca nedense tersine dönmektedir. Özellikle de 1923-1950 yılları arasında, ulusal devletin kendi ideolojisi doğrultusunda yaptıkları yerin dibine batırılmaktadır. Daha önce de yazmıştım: Frenkler, Haçlı Seferlerinden itibaren Anadolu'ya neden Kürdiye adını vermediler de Türkiye dediler? 1923 yılında Anadolu'da kurulan Cumhuriyetin adı Kürdiye Cumhuriyeti olmuş olsaydı, ulusal devlet o zaman Kürtçeyi resmi dil haline getirip öğrenim dili olarak uygulamayacak mıydı?

Her ulusal devletin belli bir kültürel çevresi de vardır. Bu kültürel ortamın içinde ikincil, üçüncül kültürel katmanlar ve adacıklar da vardır. Bunlar ulusal kültürel ortamla uyum içinde yaşarlar. Yazımın başında sözünü ettiğim gericilik, bu katman ve adacıkları ulusal kültürün karşısına bir mayın tarlası olarak çıkartır. Öyle bir konu ki 1001 gün sürebilir!

Yaş ölçü alınırsa çağdaş şiirin dört kurucusundan üçüncüsü **"Bir başkası benim"** derken dördüncüsü **"Ben bir başkasıdır"** der. Üçüncü Comte de Lautréamont ile dördüncü Arthur Rimbaud 19.yüzyılın ortalarında kim olduklarını tanımlarken, biri 20'li yaşlarına yeni girmişti, öteki henüz girmemişti bile.

Adam olan adam, illellikten kurtulmuş adam, çağının çağdaş adam kimliğini ancak bir tek cümle ile özetleyebilir: **"Ben bir başkasıyım!"**

Adam olan adam, illellikten kurtulmuş adam, çağının çağdaş adam bir başkasını ancak bir tek cümle ile özetleyebilir: **"Bir başkası benim!"**

Her yaz tatilinde köye dönüp hava atan Nilüfer Göle, söyleşi partilerinden vakit bulup da şu iki cümleyi açıklarsa çok sevi-neceğim ya da gazetelerin okuma yazması olan söyleşici kızları yukarıdaki iki cümleyi bir kenara yazıp uygun bir zamanda kendisine sorarlarsa.

Lautréamont ile Rimbaud, kendilerini ve başkasını tanım-larken varoluşsal (ontolojik) ve kültürel bir kaygıya cevap ara-maktaydılar. Siyasal bir kaygıları bulunmakta mıydı? Bu tartışı-labilir. Tartışılabilir ama dikkatinizi çekmek isterim, Comte de Lautréamont, Montevideolu (Uruguay) bir Fransız olduğunu söylemiyordu. Arthur Rimbaud'nun Katolik bir Fransız oldu-ğunu söylemek aklına bile gelmiyordu. Ancak bir şiirinde Galyalı atalarından söz eder ki Galyalılar ne Fransızdır ne de Katolik.

Kimlik ulusal planda dine ve etnisiteye indirgendiği zaman ilkelleşme de başlamıştır. Hele cemaatlere indirgendiği zaman aşırı illellik gemi azıya almıştır.

İllellikten kurtulmuş insan kendisine kim olduğu sorulduğu zaman **"Ben benim!"** der, böyle demelidir, demek zorundadır.

"Türk-Müslümanım!" ya da **"Müslüman-Türküm!"** demez, diyemez. Çünkü Müslüman olmadan da Türk olmadan da **"Ben"** olmak mümkündür. Aslına bakarsanız bu bir zorunluluktur.

"Ben" olmuş, olabilmiş sürü insanı artık bir birey olmuştur, tekilleşmiştir. Buna özgürlük denir. Bu konuda, **öteki** ile yatıp **beriki** ile kalkan âlimlerimize Paul Ricoeur'ün **"Bir Başkası olarak kendisi"** ("Soi-même comme un autre", Le Seuil, 1990) tavsiye olunur.

Dine ve etnisiteye, dinsel ve etnik cemaatçiliğe indirgenmiş olan kimlik artık kolektif (ortak) kimlik olmuştur. Fotokopi ile çoğaltılabilir. Böyle bir tuzağa düşen kişi artık bir daha bireyselliğini, “ben”liğini zor kazanır. Cemaat ve tarikat şeyhleri, etnik cemaat liderlerinin tam istediği adam suretidir bu!

İnsanlık kolektif kimlikten bireysel kimliğe gelmek için milyonlarca yıl ter döktü, sürüsel yığılmanın yerine özgürlerin birliğini getirmek için milyonlarca yıl kan döktü. Şimdi postmodern küreselleşme ya da küresel postmodernizm bütün kültür(s)el yapıları aynı düzeye indirgerken insanın milyonlarca yılın emeğini yok ediyor.

İş böyle olunca da kültürel farklılıklar ve alt kimlikler bütün değerlerin üzerine çıkıyor. Düşmanlaşıyor. Oysa, alt kimlikler ulusallık havuzunun dışına düştüklerinde kendilerini kurt kapar. Günümüzde kültürel farklılıklar ile alt kimliklere dayalı ideolojilerin ipleri yeni emperyalizmin elindedir. Kimilerinin başı emperyalizm afyonu ile öylesine döner ki **“Ağam gel bir devlet kurak!”** dediği zaman devletin kurulacağını sanmaya başlar.

ÇOK AÇIK GİZLİ HEDEF

İran mollakrasi rejiminin patronu olan mollaların (aralarında finans kapital de olmak üzere) iktidar gücüne baktıkça, Türkiye’deki cemaatçi din adamlarının, hele hele tarikatçı imamların ağızları sulanıyor. Ağızları sulandıkça hayal kurmaya başlıyorlar:

“Ah Türkiye’de de böyle bir rejim olsa da belediye başkanları, kaymakamlar, valiler, milletvekilleri, bakanlar, başbakanlar, cumhurbaşkanları önümüzde diz çökseler!”

Bana inanmıyorsanız, yaşadığınız çevreye bakın. Bakalım neler göreceksiniz?

Kulak patlatanyüksek volümlü sesi hoparlörlerden saldıran, sizi oturduğunuz yerden, yatağınızdan havaya sıçratan, hoyrat ezan sesi. Cami hoparlörlerinden naklen yayınlanan gümbür gümbür mevlütler, bangır bangır cuma vaazları. Yakında, herhangi bir şekilde namazları da naklen yayınlamaya başarlarsa hiç şaşırmayın!

Vatandaş hoparlörün sesini çok yüksek açmamasını rica etmek için imama, müezzine gidiyor. Aldığı cevap: **“Sen dinimize karşı mısın?”** Vatandaş durumu müftülüklerle dilekçeyle bildiriyor. Aldığı cevap: **“Şu anda ezanlar makul bir ses ile ve başkanlığımızın mevzuatına ve genelgelerine uygun bir şekilde bkunmaktadır.”**

Ezanın ses şiddeti konusunda müftülüklerden yardım isteyen kim bilir kaç vatandaş böylesine bir cevap almıştır. Büyüklü küçüklü hangi belediye başkanı, hangi kaymakam, hangi vali, **din düşmanı** suçlamasını göze alarak bu konuda, bir önlem getirmeyi, vatandaşın haklarını korumayı göze alabilir? Camiye uzak yerlerde oturan dindarlar, ezan sesini duymamaktan yakındıkları için, onların bu dilekleri dikkate alınmış.

“Peki de iyi de dinin gereklerini beş vakit uygulayan dindar kardeş, hoparlör olmadan, dedelerimiz, babalarımız ezan sesini nasıl duyuyordu?” diye sormak hiç kimsenin aklına gelmiyor. “Yahu kardeşim pazarda 5 liraya bile çalar saat satılıyor, alınıyor. Bir tane de sen satın al!” demek hiç kimsenin aklına gelmiyor. Teslim bayrağını çekmiş bir vatandaş, camiye yakın evini satıp kurtulmak istiyor. Yoksa, kafayı üşütecek!

Dikkat ettim, bizim köyün ezan sesi de dağlarda, kayalarda gümbür gümbür yankılanıyor.

Geçen yıllarda böyle bir şey yoktu. Demek ki Ergenekonların, TSK’nın hırpalanmasının, düzenlenen sahte belgelerin camilere kadar uzanan bir etkisi olmuş. İslamcı devrim yolunda vatandaş pıstırmak için bulunmaz bir fırsat! Düşünsenize: Köy muhtarı, belde belediye başkanı, kaza kaymakamı, vali bey, karşılarında elpençe divan duracak, asker esas duruşa geçecek. Ağzı sulandırıran bir hayal değil mi? Üstelik ham hayal değil!

Karun bütçeli Diyanet İşleri Başkanlığının yapısı da otoritesi de iktidarı da tehlikede! Türk usulü imamokrasi kurulursa, heyanın altında ilkin DİB kadrosu kalacak.

Tarikatların işgali altındaki trilyon bütçeli Diyanet İşleri Başkanlığının görev ve sorumluluklarını ben mi hatırlatayım?

“Laiklik ilkesi doğrultusunda, bütün siyasi görüş ve düşünüşlerin dışında kalarak ve milletçe dayanışma ve bütünleşmeyi amaç edinerek (Anayasa md. 136), İslam Dini’nin inanç, ibadet ve ahlak esasları ile ilgili işleri yürütmek, din

konusunda toplumu aydınlatmak ve ibadet yerlerini yönetmek. (633 S.K. md.1)."

Evet, Diyanet İşleri Başkanlığı, Cumhuriyet'in kurduğu en önemli kurumlardan biridir. Ama bu sıfatın görev ve sorumluluklarını yerine getiriyor mu? Hayır, getirmiyor! Bu nedenle her caminin imam ve müezzini derebeyliğini ilan etmiş durumda!

ÖZEL OKULLARIN KOYUNU

Umberto Eco **"A Paso di Gambero"** adlı kitabında yer alan **"Özel Okul Nedir?"** başlıklı makalesinde okurlarına soruyor:

"Demokratik bir ülkede, her aileye çocuğuna istediği eğitimi aldırabileceği bir olanak sunan özel okul sistemi kurmanın meşru (yasal) olup olmadığını, birine soralım. Cevap mutlaka evet olacaktır. Yoksa demokrasi ne işe yarar?"

Şu **"Yoksa demokrasi ne işe yarar?"** sorusu kim bilir herkese ne kadar doğru geliyordur. Acaba öyle mi? Umberto Eco bu soruyu sorduktan sonra, sözü ABD'deki okullara getiriyor ve güzel bir gırgır geçiyor. ABD özel okullarının bile dünya sıralamasında 35-40 arasında yer alması ayrı bir konu. Yirmi yıldır ABD'de yaşayan Tanbey'in **"ABD dışardan yetişmiş göçmen almasının on yılda çöker"** demesi de ayrı bir şey.

Umberto Eco ironisi, sözü bizde pek konuşulmayan bir alana getiriyor. Madem ki Katolik ve laik okullar var, o zaman Müslümanlara, Budistlere, komünistlere, masonlara da aynı hak tanınmalı diyor. Marx-Engels, Hitler okulları ne güzel olur(du), öyle değil mi?

Bu satırları okurken, okulların tıpkı ABD'de olduğu gibi Türkiye'de de cemaatlere bırakılmasını öneren Taha Akyol'un kulağını çınılattım. Bu konuda yanılıyorsam, kendisinden şimdiden özür dilerim.

Gördüğünden göz kirası, duyduğundan kulak kirası istemekle olmaz: Demokrasi her vatandaşına fırsat eşitliği sunar, öyle değil mi?

Devlet okulları Cumhuriyet'e, laik ideal ve ideolojiye uygun eğitim-öğretim verirler; cemaatler de kendi inançlarına göre,

cumhuriyet karşıtı ve İslâm şeriatına uygun programlar uygularlrlar. "İşte bu olmaz mı?" diyorsunuz, demokrasilerde asıl sizin dediğiniz olmaz (!).

Madem ki cumhuriyet okulları tek tip, tornadan geçmiş, bir-birine benzer sūrahiler üretiyor, bırakın cemaat okulları da Karamürsel sepeti ve Avanos testisi üretsinler.

Ama bu kadar demokrasi de gerçek demokrasi değildir. Fethullah cemaatinin okulları var zaten, onlar demokrasiden bol bol yararlanıyorlar. Bütün Sünni tarikatlar kendi okullarını açmalı. Bu da yetmez, Aleviler de Şii tarikatlar da Komünistler de Ateistler de çocuklarını kendi okullarına gönderebilmeli. Feministleri, vejetaryenleri de unutmamalı. Kürtler, Lazlar, Çerkesler, Romanlar, Boşnaklar, Araplar var, var oğlu var ! Öyle değil mi ?

Bu kadar da olmaz mı, diyorsunuz. Yani sadece zorunlu din dersli laik devlet okulları olsun, bir de onun karşısında dini ağırlığı olan cemaat okulları olsun, diyorsunuz.

Nerede o yoğurdun bolluğu, hani eksiksiz,vesayetsiz demokrasi istiyordunuz. Cemaat okulları olursa, satanist okulları, ateist okulları da olur. Yoksa ateistler cemaat değil mi?

Bitirmeden bir başka yalanın balonunu patlatmak istiyorum: Madem ki Cumhuriyet okulları tek tip insan yetiştiriyor, peki Cumhuriyet tornasından nasıl oluyor da Mehmet Ali Aybar, Süleyman Demirel, Erdal İnönü, Necmettin Erbakan, Özal biraaderler, Behice Boran, Nilüfer Göle, Tarık Akan, Korkut Boratav, Burhan(ettin) Kuzu, R .T .Erdoğan, Abdullah Güller yetişmiş ve yetiştiriyor. Taha Akyol Yozgat Lisesini bitirmiş, ben Mersin Lisesini bitirmişim. Ama birimiz ötekine göre bir "Fotoğrafın arabı" durumunda. Bu nasıl bir tek tip tornadır ki bu kadar imalat hatası üretmekte. Fethullah cemaatinin okullarına gelince, tek tip robot üretimine hatasız devam etmekte!... Elbette etsin mi?!

KİMLİK DAYATILAMAZ!

Doğrudur, 10 Aralık Hareketi'nin dediği gibi "Kimlik dayatılamaz!"

10 Aralık Hareketi Yürütme Kurulu, Burhan Şenatalar imzasıyla yayınlanan bildirisinde, Kürt sorunu bağlamında şu görüşleri ileri sürüyor:

“10 Aralık Hareketi açısından çözüm doğrultusunda atılacak adımların temelini 21. yüzyıl başında egemen olan insan hakları anlayışı oluşturmaktadır. Böyle bir anlayış çerçevesinde herkes kimliğini yaşamak ve yaşatmak, dilini, kültürünü öğrenmek, korumak ve geliştirmek hakkına sahiptir. Tek tipleştirici anlayışlarla kimseye kimlik dayatılamaz. Dolayısıyla Türkiye’de on yıllardır uygulanmış olan politikaların aşılması gereği açıktır.” (Milliyet, 06.06.09)

Baştan bozgunculuk yapmamak için bildirinin ana fikrine katıldığımı, ancak eksik ve yanlış bulduğumu da söylemeliyim. 10 Aralık Hareketi, “Devlet bireye hazır bir kimlik giydiremez”, diyor. Ki haklıdır, diyelim. Peki bir birey ya da bir topluluk kendi varsayımsal kimliğini devlete dayatabilir mi?

Bu nedenle **“Tek tipleştirici anlayışlarla kimseye kimlik dayatılamaz”** görüşünü ileri süren 10 Aralık Hareketi, benim sorumu da yanıtlamak zorundadır: Birey ya da bir topluluk kendi varsayımsal kimliğini devlete dayatabilir mi?

İşin kolayına kaçmadan sorulması gereken ilk ya da ikinci soru budur!

21. yüzyıl başlarında egemen olan insan haklarının arkasındaki felsefe eğer postmodern anlayış olmasa, hemen teslim bayrağını çekeceğim. Doğal olarak postmodernizmin ulusal devlet karşıtı bir kaprise sahip olduğunu da bilmesem...

10 Aralık Hareketi’nin ileri sürdüğü türden bir kimlik vurgusu sömürgecilik sonrasının (post-kolonyalizm) sorgulamalarıyla birlikte ortaya çıktı. Hindistan’a, Pakistan’a ve Afrika’ya uygulanabilir ama Türkiye’ye uygulanamaz. Çünkü Türkiye ne sömürge ne de sömürgecidir!

Post-kolonyalist düşünce haklı olarak İngiliz kimliğinin İngiliz sömürgelerine giydirilemeyeceğini söylüyordu. Böyle bir formülasyon Türkiye Cumhuriyeti ile Büyük Britanya İmparatorluğu’nu karıştırmak anlamına gelir ki tamamen saçmalıktır.

“Tek tipleştirici anlayışa” örnek olarak, “Ne mutlu Türküm diyene!” sloganı ile ilkokullarda söylenen “Türküm doğruyım, çalışkanım!” andı örnek gösteriliyor, gösterilebilir.

Bu açıdan bakılınca “Tek tipleştirici anlayış” olarak asıl karşı çıkılması gereken metin Tevhid-i Tedrisat Kanunu (Öğrenim

Birliğı Yasası) aralarında olmak üzere bütün devrim yasaları olmak gerekir. Öyle değil mi?

Öğrenimin birleştirilmesi ile 19.yüzyılın sonralarından itibaren öğrenimde görülen medrese ve okul ikiliğine son verilmiş ve böylelikle ulusal kültür birliğine yönelmek istenmiştir. Öğrenim Birliğı Yasası Türkiye Cumhuriyeti ulusal devletinin temel yasası olmuştur. Tek tipleştirici bir yasa değil mi? Şimdi ne olacak, 10 Aralık Hareketi, tıpkı İslamcılar gibi Öğrenim Birliğı Yasası'na karşı mı tavır alacak?

10 Aralık Hareketi içinde yer alan siyasetçiler ile akademisyenlerin postmodernist metinlere bu kadar bel bağlamamaları gerekiyor. İnsan Hakları'na kuşkusuz "evet" ama mikro milliyetçi ve cemaatçi postmodernist sos ile marine edilmişine da elbette "hayır!"

CUMHURİYET LİMİTED ŞİRKETİ

17 Haziran Çarşamba günkü yazımı **"Ağam gel bir devlet kurak!"** cümlesi ile bitirmiştım. Bugünkü yazıya bu görkemli cümle ile başladıktan sonra izini sürmemek çok yazık olur.

Demokratik Toplum Partisi (DTP) Çanakkale il kongresinde Muş Milletvekili Sırrı Sakık **"Ağam gel bir devlet kurak!"** cümlesine uygun bir kanuşma yapmış. Birlikte dinleyelim:

"Burası emperyalizme karşı Türküyle, Kürdüyle, Lazıyla, Çerkeziyle herkesin omuz omuza mücadele edip toprağa gömüldüğü yerdir. 1921'lerde cumhuriyet kurulurken cumhuriyetin temel hedefi, Kürtler ve Türkler bu cumhuriyetin asıl sahipleriydi. Çünkü, Çanakkale'de ölenler ortak vatan için mücadele ettiler. Ama ne yazık ki, 1921'de Anayasa'da, 'Bu vatan Kürtlerin ve Türklerin ortak vatanıdır' dedi Mustafa Kemal ve arkadaşları. 1924'te ret ve inkar politikalarıyla, Cumhuriyeti yönetenler Çanakkale'de toprağa gömülenlere ihanet ettiler. 1924'te tek ırk, tek dil yarattılar." (Çanakkale DHA)

Artık kibar davranmayı bir yana bırakmak zorundayız. Sakık'ın söyledikleri tarihsel açıdan tamamen yalandır. Özellikle 1921 Anayasası üzerine söylediklerinin yalan olduğu 2008

yılının kasım ayında yayınladığım yazılarla kanıtlandı. (Yakında Cumhuriyet Kitap tarafından yayınlanacak **“Demokrasısız Demokrasi”** adlı kitabımın **‘Kürtçülöklere Dair’** bölümünde bu konu enine boyuna ele alınmaktadır.)

Sırrı Sakık ve Kürtçölerin can simidi olarak sarıldıkları “Ortak vatan”, “Cumhuriyeti birlikte kurduk” deyişlerinin günahı 1960-70’lerin soluna ait. Türkiye İşçi Partisi döneminde Kürtleri onurlandırmak için kullanılmış bir yağcılık örneğı. Türkiye İşçi Partisi tarihini inceleyin Kürt temsilcilerinin bugünkü gibi milliyetçi davrandıklarını görürsünüz. TİP programı içinde doğu feodalizminin ortadan kaldırılması, sol enternasyonalizm onların umurlarında bile olmamıştır. TİP’in kapatılmasının nedenlerinden biri de açgözlü Kürt milliyetçileri tatmin politikası olmuştur. Bunları kimse konuşmuyor.

Sırrı Sakık’a gelim: Çanakkale savaşı yanlış bir örnek. Osmanlı vatanını savunmak her Osmanlı vatandaşının görevidir. Bunun hesabı sorulamaz, parsası da olmaz. Osmanlı’nın askerden kaçamayan Kürtlerden bulabildiğini Çanakkale savaşına soktuğunu kimse inkâr etmiyor. Bu böyle iken ikide bir Çanakkale’yi öne sürmek insanlara hakaret etmektir. Öfkeleniyor. Ya biri de çıkıp “Herkes 1000 yıl içinde verdiği şehit kadar konuşsun!” derse ne olacak? Kürt ayan ailelerinin ihanetlerini anımsatırsa ne olacak?

Şemdin Sakık **“Kürtler ve Türkler bu cumhuriyetin asıl sahipleridir”** derken Arapların, Boşnakların, Pomakların, Çerkezlerin, Lazların, Romanların, Gürcülerin, Azerilerin, Farsların, Kırım Tatarları’nın vb hakkını yemiş olmuyor mu? Bu ne biçim adalet?

Sırrı Sakık **“Bu vatan Kürtlerin ve Türklerin ortak vatanıdır”** derken gene milliyetçilik yapıyor ve yukarda adlarını verdiğim unsurların hakkını yiyor. Vatan savunmasının şartı-şurtu olmaz, vatan savunmasında “Bana şunu verirsen seni desteklerim” denmez. Ayıptır, utanç vericidir! Türkiye Cumhuriyeti devleti bir sanayi ve ticaret limited şirketi olarak kurulmadığı için; sınırlı sorumlu bir konut kooperatifi olmadığı için ortakları yoktur, olamaz. Hiçbir görgüsüz ve saygısız, Cumhuriyet için yaptığı hayali katkıları başa kakamaz!

NE MUTLU TÜRKÜM DEMEYENE!

Ben “Ne Mutlu Türküm diyene!” şiarının şoven milliyetçiliği değil bir ulusal devletin ulusal birliğini simgelediğini söylüyorum. Bu şiarı şoven milliyetçilikle, ırkçılıkla suçlamanın bizzat kendisinin ırkçılık ve şoven milliyetçilik olduğunu da yazıyorum. Cumhuriyet’i savunuyorum. Savunmayacak mıyım?

Bana “O halde sen ırkçısın! Solcu olamazsın!” diyorlar.

Solculuğun ölçütü ne zamandır Cumhuriyet ve devlet düşmanlığı oldu?

Son çeyrek yüzyıldır, Cumhuriyeti şamar oğlanına, boks torbasına çevirmek demokratlığın bir numaralı göstergesi oldu. Buna karşılık mikro milliyetçilikler, dinsel ve etnik milliyetçilikler modern devletin oluşturucuları (composant) haline getirildi. Gerici liberalizmin son oyunu bu. Çünkü cemaatçilik, emeğin enternasyonalizmine karşı kullanılıyor. Böylece emeğin yeniden bilinçlenmesi engelleniyor.

Emekçi kimliğini unutup ilkel dinci ve etnik kimliğin efsununa kapılan kimse artık liberal virüsün kurbanı durumuna gelmiştir. Ona dilediğinizi yapabilir, dilediğinizi yaptırabilirsiniz.

Bu cümle şu anlama geliyor: Kürtçülük sorunu da aralarında olmak üzere Türkiye’nin hiçbir sorunu gerici cemaatçi (dinci ve etnikçi) anlayışların kılavuzluğunda çözülemez. Dolayısıyla bu sorunları dinci ve etnikçi partiler çözemez.

Sadece sol çözebilir?

Çok bilmişler hemen “Nerede o sol?” diye soracaklar. Bu soruya benim cevabım bir kısa soru ile şu olur: “Ne yaptıysanız sol orada?!”

Yitirdiğiniz solu bulun, inşa edin ve sorunlarınızı çözün!

Sadece halkın değil şairlerin de beyni yıkanıyor. Başkaları yıkamasa bile bazen kendi beyinlerini kendileri yıkıyorlar. Bundan on yıl kadar önce Kürt kökenli olup kendini Kürt sayıp Türkçe yazan şairler arasında marazlı bir tedirginlik başlamış ve dışa vurmuştu. Aralarında sömürgecinin (kolonizatörün) dilinde yazmak bedbahtlığına uğradığını yazıp ağlayanlar bile vardı. Bu mutsuz şairleri mutlu etmek için bir çare bulundu ve Türk şiiri yerine **Türkçe şiir** deyişi icat edildi.

Bunun üzerine bir kez daha tamir çantamı açıp yanlışları düzelttim: Etnik kökeni ne olursa olsun TC kimliği ve pasapor-

tu taşıyan ve Türkçe yazan her şair, her romancı “Türk şairi” ve “Türk romancısı”dır. Efendim, etnisite görmemişi olanlar için “Kürt asıllı Türk şairi” de denilebilir. Ama asla “Türkçe şiir” zırlığı yapılamaz.

Fransa’da yaşayan ve Fransızca yazan bol ödüllü bir Fransız şairi var. Adı Seyhmus Dagtekin. Kürt olduğunu vurgulamak için özgeçmişinde **“Türkiye’nin güneydoğusunda Harun adlı bir Kürt köyünde doğdu”** yazıyor. Demek ki Şeyhmus Dagtekin için Kürtlük önemli.

Azadée Nichapour da onun durumunda. Ama özgeçmişinde **“Fars asıllı Fransız şairi”** olduğu yazıyor. Uluslararası yazım adabına bu yazılış daha uygun.

Kimse Türk olmak, “Ne mutlu Türküm diyene!” demek zorunda değil. İş bu noktaya geldiği zaman işler çatallaşır: Etnisite futbolcu formasından başka bir şey değildir. Gerçek köken ancak DNA ile saptanabilir. Bu işlemi kimseye tavsiye etmem. Kavimler kapısı Anadolu tekin bir yer değildir. Bir tek garantili hukuki belge var: Kafa kağıdı ile pasaport!

KİMLİK = BİZDEN BÜYÜĞÜNE ÇUVALDIZ DERLER

Birkaç gün önce, kitaplığıma 2007 yılında girmiş bir kitap buldum. Prof. Dr. Nuri Bilgin’in **“Kimlik İnşası”** (Aşina Kitaplar) adlı kitabı. Okurken, konunun bir otodidakti olarak bir süredir yayınladığım yazıları da kontrol etmek olanağı buldum.

Yazarın bir bilim adamı olarak kaleme aldığı ayrıntılar, siyasal bir önyargıdan uzak, betimleyici ve yorumlayıcı niteliği ağır bastığı için son derece yararlı. Kitabı bu konuya bulaşmış olan herkes okumalı, özellikle de ulus-devlet karşıtı önyargılı meslektaşları ve siyaset bilimciler okumalı. Kitabın arka kapağından son satırları aktarıyorum:

“Bilgin, kitabından aydınlanmanın şekli ve kuru cumhuriyet yorumunu, töresiz, antropolojisiz bir cumhuriyet fikrini aşmanın; cumhuriyet fikrini, topluluk ve duygularla (aidiyet duygusu, teritoryal eğilim) birleştirmenin; ulusal kontrat fikriyle etnoloji ve psikolojiyi bağdaştırmanın; cumhuriyetin cemaatçiliğe düşmeden cemaatlerle birlikte var oluşunun ve bir bakıma olgularla söylemleri bağdaş-

tırarak siyasal şizofreniden çıkmanın yollarını arıyor. / 'Kimlik İnşası' sizleri tüm bu sorular etrafında örülen bir yolculuğa davet ediyor ve bu yolculukta günümüz Türk toplumunu derinden saran bazı can alıcı sorunların cevabını arıyor."

Bugünkü yazımın adının önüne 13 Haziranda yayınlanan yazımın adını koyalım: "**Kimlik: Bize bizde biz derler, bizden büyüğüne çuvaldız derler!**" Tekerlemenin ikinci bölümünü bir başka yazı için saklamıştım. Bu yazıya uygun düştü. Kitaptan şimdiye kadar yazdıklarımı özetleyecek bir alıntı yapacağım:

"Kimlik literatürü gözden geçirildiğinde, iki ana damar gözleniyor:

1.Bireyleşme, modernlik, modern insanın sıkıntıları, birey-toplum ilişkileri, benlik imajı ve sunumu, homoseksüeller, AIDS'liler, özürlüler, aile içi şiddet ve taciz kurbanları, yabancı ve göçmenlerin uyumu, işsizler, evsizler ve çeşitli marjinal grupların kimlik sorunları vb.

2.İkinci damar azınlık çoğunluk ilişkileri, etnisite, etnik kimlik, azınlık hakları, cemaat hakları, kültürel çoğulculuk vb.

İlginç olan o ki, kimlik literatürü hemen hemen tümüyle, Batı ülkeleri tarafından üretilmekle birlikte, iki ana yayın grubundan birinciler, Batı toplumlarına, ikincisi Batı-dışı dünyanın toplumlarına odaklaşıyor. Birinci grup yayınlar, sorunlu kişi veya grupların topluma uyumu ve entegrasyonu (hatta asimilasyonu) yönünde işlerken, ikinciler aksi yönde etkide bulunuyor. Başka deyişle, içerisi için bütünleşme, dışarısı için farklılaşma telkini yapılıyor. Batıda bütünleşme, Batı-dışında ayrışma. Batı-dışına yönelik öneriler, önlemler, reçeteler, formüller, siyasal politikalar, farklılık siyasetinin öğeleri olarak beliriyor." (S.300-301)

Nuri Bilgin'in "**Kimlik İnşası**" kitabında yukarıdaki satırları bulmak içimi ferahlattı. Demek ki biraz kendini sıkınca bir otodidakt bile gerçek ve doğruyu bulabilirmiş. Ben ne diyordum şimdiye kadar? Neo-liberal yeni emperyalizmin postmodern kimlik yorumuna dikkat edilmelidir. Çünkü kendileri (ABD ve AB ülkeleri) için ürettikleri politika birleştirici, hedef tahtası ülkeler için bölücü ve ayrıştırıcıdır. Bizim âlimlerin de bu gerçeği görmeleri gerekiyor.

"Kimlik" yazılarıma bir süre ara verip başka sorunlara yönelirken konuyu biraz soğumaya bırakacağım.

Enis Berberoğlu 14.06.09 tarihli Vakıf gazetesini gördü mü acaba? 13.06.09 tarihli **“Gelin Ruhban Okulu’ndan önce laikliği tartışalım”** başlıklı yazısını Vakıf gazetesi, **“4x4’lük Ergenekon yazısı”** olarak tanımlıyor. Bir yazarın imam hatip okullarının kapatılmasını, Ruhban okulunun açılmasını istemesi tipik bir Ergenekonculuk (!) imiş... Vah gidi vah !..

Vakıf gazetesi Enis Berberoğlu’na soruyor: **“Enis Bey, Ruhban Okulu sevdanız nereden kaynaklanıyor, yoksa vaftiz ettirilecek birileri mi var?”**

Tam anlamıyla Vakıf gazetesine yaraşan şirretlikler. Ancak canımı sıkan bir şey var: Ergenekon ve Ergenekonculukun kimilerinin elinde ve ağzında tehdit ve şantaj ögesine dönüşmesi. Bu gidişle ne Ergenekon ne de Ergenekonculuk belini doğrultabilir!

Vakıf’ın son on yılda benim hakkımda yaptığı tezvirat birkaç klasörü doldurdu. Ben şerbetliyim bu rezilliklerine.

Enis Berberoğlu, **“Laikliği dünyaya 1905 yasalarıyla Fransa öğretti. Türk laikleri ilk günden itibaren Fransız ilhamıyla yetişti. Ne var ki, Fransa’da din devletten hakikaten bağımsız... Yani bizdeki gibi çakma laiklik uygulanmıyor. Din adamlarını devlet yetiştirmiyor, maaş ödemiyor”** diye yazmış 13 Haziran günü.

14 Haziran tarihli yazısında da **“Cami vakfa bırakılsın maaş kaynağı özelleşsin”** diyor.

Ardından sağlam bir araştırmaya dayalı olarak, devletin yönetimi altında olan 41 bin 720 adet mazbut vakıf olduğunu yazıyor. Vakıflar, Karun kadar zenginmiş yani...

Ben, Enis Berberoğlu’nun, Avrupa’da olduğu gibi **“Kilise (Cami) Vergisi”** verilmesini önereceğini sandım ve korktu idim. Çünkü halk cami yaptırır ama camiye ve imama bir tas buğday vermez. O zaman camilerin yönetimi cemaatlerin, şeyhlerin, tarikatların eline geçer.

Hoş, camiler vakıflar eliyle yönetilse de gene aynı sonuç çıkar. Maksat halkın vergilerini korumak ise, devlet din işleri yatırım ve masraflarını vakıfların gelirleriyle ödüyor. Ödemiyor mu? **“Ha vakıflar yönetsin ha Diyanet İşleri Başkanlığı”** diyecek kadar

saf değilim. Diyanet İşleri Başkanlığını kuran zekanın büyüklüğü ve kavrayıcılığı karşısında saygı ile eğiliyorum. Bu başkanlığı kurarak İslam dininin kurumsal yapısını çok iyi tanıdıklarını kanıtladılar. İslamın Hristiyanlık gibi ele gelir, gözle görünür bir kurumsal yapısı (Kilise örgütü) yoktur sanki. Bu nedenle de yuktardan aşağıya genişleyen bir hiyerarşik yapısı da yoktur sanılır. Doğrudur kilise gibi bir hiyerarşik yapı yoktur İslam'da. Ama "Aman ne iyi!" demeyin sakın: İslam'da her tarikat, her cemaat, her şeyh, her imam, her hoca kendi başına bir "papa"dır. Hristiyanlıkta sadece Roma fetva verebilir. İslam'da ise her müftü ve müftülük fetva verebilir. Veriyor. Bir de ötekiler var: Ben bilmiyorum ama bir bilen vardır mutlaka: Türkiye'de fetva veren kaç ağız var acaba? Bu İslami derebeylik anarşisi asıl Osmanlı zamanında vardı ki ne siz sorun ne de ben söyleyeyim!

Devlet denetimi aradan çekilsin Türkiye'de camiler, tarikatlar, cemaatlar arası iç savaş çıkar.

Ortada resmi bir yapı, Diyanet İşleri yapısı olduğu için sanki bir iktidar savaşı yokmuş gibi görünüyor. Ama var: Başkentte var, her ilde ve her ilçede var. Türkiye'de Diyanet İşleri Başkanlığının beğenmediğimiz denetimi olmasın Türkiye atom bombası gibi patlar. Vakit gazetesinin tanımlamasıyla benim gibi bir "Ateist-Marksist"e inanmayanlar, Prof. Dr. Yaşar Nuri Öztürk'e sorabilirler.

CHP GÖRÜLDÜĞÜ YERDE EZİLMELİDİR

Türkiye'nin içinde bulunduğu toplu durumda (konjonktürde), CHP'nin var olduğu ve sürdürdüğü politikalarla yetiniyorum. Dikkat ederseniz, "Hoşnutum, beğeniyorum, destekliyorum" demiyorum. "Yetiniyorum" diyorum. CHP elbette bir sosyalist parti değil, kendine göre bir sosyal demokrat parti. Bu bile, günümüzde, Türkiye için bulunmaz bir nimet.

Bunları söyledikten sonra, iç ve dış "mihraklar" tarafından hedef tahtası ve vur abalıya muamelesi gören CHP karşıtı yürütülen psikolojik savaş ve beşinci kol faaliyetleri hakkındaki gözlemlerimi yazabilirim:

Şu anda SHP Genel Başkanı olan eski bir devrimcinin (!), Hüseyin Ergün'ün dediklerine bakın (Taraf, 16.06.09):

“AKP, CHP’den çok daha özgürlükçü bir parti. CHP, AKP’yle MHP arasında duruyor. CHP, AKP’nin sağında kalıyor.”

Hüseyin Ergün’ün benzeri eski solcu örneği Türkiye’de mebzul miktarda var. AKP, hangi alanda CHP’den daha solcu? Ekonomik programı söz konusu ise liberal ekonomi ne zamandır solda? İnsan hakları konusunda mı, sosyal devlet konusunda mı, eğitim ve öğretim konusunda mı, dış siyaset tercihleri bakımından mı, altı yıldır çıkartılmayan sendikalar yasası yüzünden mi? Avrupa Birliği politikasının bir göz boyama olduğu son beş yılda ortaya çıkmadı mı? Bırakın katmerli yalanları Allah aşkına!

AKP, CHP’den daha fazla oy oranına sahip olduğu için mi daha solda? Öyle ise oyu binde bir bile olmayan bir SHP’nin genel başkanı hangi hakla CHP’yi beğenmiyor ?

Sağa kayan bir Avrupa Birliği’nin gelişmesini sürdüreceğini ve daha da güçleneceğini ileri süren bir aymazlıkla konuşuyor Hüseyin Ergün!

Türkiye’nin eski, sabık ve sakıt solcularının hal-i pür melali işte böyle!

Gelelim yurtdışına: Haziran başlarında bir grup Türk gazeteci ile konuşan Alman Sosyal Demokrat Partisi (SPD) lideri ve Dışişleri Bakanı Frank Walter Steinmeier CHP konusunda yandaş medya ağızıyla konuşuyor (11-15 Haziran 2009 tarihli gazeteler):

“CHP’nin Avrupa’dan yana tavrı almama, iç reform sürecine karşı çıkma, düşünce özgürlüğünün genişletilmesine muhalif tavrını anlamakta güçlük çekiyorum” (Milliyet,12.06.09) diyor. Zaman gazetesi (11.06.09) Steinmeier’in ağzından, Sosyalist Enternasyonal’in CHP’yi izlediğini yazdı.

CHP, Onur Öymen ve Mustafa Özyürek’in demeçleriyle Steinmeier’in ağzının payını verdi.

Onur Öymen’den, Steinmeier’in Türkiye’ye birkaç kez gelmesine karşın kardeş parti CHP’yi ziyaret etmediğini öğreniyoruz. Mustafa Özyürek daha acıtıcı: “SPD bizim sicil amirimiz değil.... Cumhuriyetin temel değerlerine, laikliğin, Atatürk ilkeleri ve çağdaş sosyal demokrasinin gereklerine sahip çıkıyoruz. AB konusunda CHP’nin tavrı çok net: Teslimiyetçi olmadan tam üye olmak istiyoruz.”

Daha ne söylesinler! AB, karşısında “enseye tokatlık” bir Türkiye istiyor. Özgür basın bu saldırgan tavrı değerlendireceğine, CHP’ye arka çıkacağına, İdris Küçükömer’in **“Türkiye’de sol sağdadır, sağ soldadır”** zırvasını tekrarlamayı sürdürüyor (D.Sazak, Milliyet, 13.06.09).

Zırvalar zırvadır, ama 24 haziran tarihli Radikal’in **“Nihayet Baykal da darbe karşıtı oldu”** manşetinin anlamı ne? Şimdiye kadar darbeci miydi? İnsaf bre! İnsaf yahu!

FOTOKOPİNİN FOTOKOPİSİNİN FOTOKOPİSİ

7-9 Mayıs 1991 tarihlerinde yapılan İstanbul Büyük Şehir Belediyesi 1.Uluslararası Şiir Forumu POESİUM’u Hilmi Yavuz ile birlikte yönetmiştik. Hilmi Yavuz, Büyük Şehir Belediyesi Kültür Dairesi Başkanı idi, ben de POESİUM Genel Sekreteri idim.

Yazışmaların büyük bir bölümünü tek başıma ben, bazılarını da Hilmi Yavuz ile birlikte imzalıyorduk.

Dünyadan 25 önemli şair ile Türkiye’den çoğunluğu 1910 ve 1920 doğumlu 25 şair davet etmiştik. Türkiye’de ilk kez bu çapta bir toplantı düzenleniyordu. Bazı hoş olmayan olaylara karşın POESİUM başarıya ulaştı ve belleklere kazındı.

Bir gün Kanada’dan bir mektup aldım. Bir Kanadalı şair davet ettiğimiz halde neden şimdiye kadar kendisine uçak bileti gönderilmediğini soruyordu. Ekte kendisine gönderilen davet mektubunu da göndermişti. Davet mektubunu tanınmış bir şairimiz yazmıştı ama metnin altında Hilmi Yavuz ile benim de imzalarımız vardı.

Tanınmış Türk şairi gönderdiği davet mektubunu, POESİUM yönetimine göndermesini tavsiye ediyordu. Kanadalı şair kendisine gönderilen mektubun fotokopisini göndermişti bize.

Başımdan kaynar sular indi. Böyle bir davet yapılmamıştı. Ama işlemin davetin fotokopisi masamın üzerinde duruyordu.

Yardımaımıza bizimle çalışan gençlerden biri yetiştı. Bir süre ortalıktan kayboldu. Sonra geri gelip masamın üzerine Hilmi Yavuz’a hitaben yazdığım bir istifa mektubu koydu. Mektubun metnini kendisi yazmış imzamı da bir yerden fotokopi ile aktarmıştı. İstifa mektubumun fotokopisi vardı ama aslı yoktu.

Durum anlaşılmıştı. Tanınmış şair bir davet mektubu yazmış, Hilmi Yavuz ile benim imzamı fotokopi yöntemiyle metnin altına aktarmıştı.

Gerçeği keşfedince neşelendik. Ama şimdi rahmetli olan şairin bu işi nasıl becerdiğine akıl erdiremedik. Böyle şeylere akıl ermezdi. Bunun üzerine POESİUM Genel Sekreteri olarak kendisine bir mektup yazdım ve yaptığı sahtecilikten dolayı divan-ı harbe vereceğimi bildirdim. Şair, kendisini divan-ı harbe verebileceğime inanmış ve ödü kopmuştu.

Okumakta olduğunuz sütuna polis muhabirliğinden değil de Ertuğrul Özkök kontenjanından geldiğim için **“İrtica İle Mücadele Eylem Planı”** konusuna **“Neme lâzım”** diyerek hiç karışmadım. Ancak, İç İşleri Bakanı Besim Atalay, fotokopi üzerinden imza, el yazısı ve paraf incelenmesinin yapılamayacağına dair bir raporu 26 Ağustos 2008 tarihinde onaylamış bulunuyor. (Milliyet Gazetesi, 24.06.09). EGM çıkışlı raporun tarih ve sayısı şöyle: B.05.1.EGM.0.71.06.02.

Eski bürokratlardan olduğum için bu tür işlerden anlarım: Sayı ve numarası belli, İç İşleri Bakanı Besim Atalay tarafından imzalanan bu rapor olmasa bile aslı olmayan bir belgenin fotokopisinin işleme konulması olanaksız.

Fotokopi üzerindeki imza Albay Dursun Çiçek'in gerçek imzası olsa bile metin geçersizdir.

Sahte bir belge üzerinden işlem yapabilmek için sahte bir mahkemede sahte bir duruşma düzenlemek gerekecek artık. Ancak savcı ve yargıçların da sahte olması, sahte bir divan-ı harp kurulması gerekiyor. Böyle bir davaya gerçek bir bilirkişi olarak katılabilirim!

Belgenin gerçek nüshası bulunsa bile benim bu konuda bir sorumluluğum yoktur!

FOTOKOPİNİN İPOKOTOFU YA DA FİX'İN TUZAĞI

Çocukluğundan bu yana tanıdığım ve zekasına güvendiğim bir ceza hukuku öğretim üyesinin sahtecilikler alemine dair düşüncelerine başvurdum. Bana aşağıdaki görüşleri bildirdi:

“Bir belgenin kendisi bakımından sahtecilik yapılabileceği

gibi suretleri üzerinde de sahtecilik fiillerinin işlenmesi mümkündür.

Belgede sahtecilik nedir? Ya sahte belge düzenlenir ya da sahih bir belge tahrif edilir, değiştirilir. İlk durumda taklit ikinci durumda değiştirme ya da taşıyır vardır.

Taklit, belgenin gerçek görünüşte düzenleyeni ile gerçek düzenleyeninin farklı olmasıdır.

Sahih bir belgenin değiştirilmesi (kazıma, silme, ekleme gibi) değiştirme ya da taşıyıcıdır. Surette kazıma, ekleme mümkündür.

Ancak surette yer alan bir imzanın ya da el yazısı metnin özgünlüğünü grafolojik olarak belirlemek ya olanaksızdır ya da çok güç. Fotokopi, belgenin bir tür fotoğrafı. El yazısı metin ve imzanın özgünlüğünü ancak asıl belge üzerindeki inceleme ile tespit edebilirsiniz.

Kalemin kullanılışı, elin titremesi gibi özelliklerin dikkate alınabilmesi için özgün belgenin bulunması gerek. Malum, el yazısı kişiliğin yansıması.”

Tartışma ve kovuşturma konusu yapılan “İrticayla Mücadele Planı” belgesinin aslının bulunmaması ve aslında “olmaması” çok mümkün.

Herhangi bir imza fotokopi ya da bilgisayar tekniği ile herhangi bir metnin altına monte edilebilir. Bilgisayar uzmanlarının dediğine göre, albayın imzası herhangi bir yerden alınarak tarayıcıdan (scanner) geçirilerek word dosyasına eklenebilirmiş. **“Word belgesine Genel Kurmayı karalayan o satırları yazmışlar; word belgesine PhotoShop programı ile bir şekilde elde ettikleri imzayı eklemişler. Çıktının fotokopisini alıp aslını imha etmişler”** diyorlar. Bu olabilir mi? Olabilirmiş!

Ben bilgisayarı daktilo gibi kullandığım için bu işlerden anlamam.

Belge Albay Dursun Çiçek tarafından üretilmiş olabilir mi? Olabilir! Ama o zaman fotokopi muhabbetini bir yana bırakıp belgenin aslını bulmak gerekiyor. Kim bulacak? İddia tarafı, iddia makamı bulacak. Fotokopi ile bu iş yürümez.

“İrticayla Mücadele Planı” metni AKP hükümeti ile Fethullah cemaatini hedef alıyor, öyle değil mi? Söz konusu belgenin Albay Dursun Çiçek tarafından hazırlandığı kanıtlanırsa, TSK içinde olduğu varsayılan cunta çökertilir. Bunu hepimiz isteriz.

Ama bu yüzün bir de tersi var: Belge Albay Dursun Çiçek tarafından değil ama AKP hükümeti ve Fethullah cemaati tarafından hazırlanmış olamaz mı? AKP hükümetini bu varsayımın dışında tutalım ama şaibeli Fethullah cemaatinden her şey beklenebilir.

Çünkü şaibeli cemaatin organlarına bir göz atınca, “Kamuyu tatmin olmadı, sivil yargı vicdanları rahatlatmalı”, “Belge fotokopi de olsa incelenmeli”, “Askeri yargının kararı sürpriz değil”, “Belgenin üstü örtülmeye çalışılıyor” türünden iddialarla karışlaşıyoruz. Cemaat dünyasında belgenin Genel Kurmay tarafından üretildiği düşüncesi egemen. AKP’li Burhanettin Kuzu ise, askeri savcılığın aldığı takipsizlik kararının, belgenin askeri birimlerde hazırlanmadığı anlamına gelemeyeceğini düşünüyor (Taraf, 26.06.09). Ama nedense, belgenin bilgisayar oyunları-yla, fotokopiyle üretilebileceği olasılığını ve Fethullah şebekesi parmağını hiç aklına getirmiyor. Kendisi bilir! Ben sabırlıyım, sonuna kadar beklerim.

DEMİR ÖZLÜ KEMAL KARPAT'A İTİRAZ EDİYOR

209

Kuşağımın övünç kaynaklarından, değerli yazar Demir Özlü biraz sonra okuyacağınız e-posta iletisini gönderdi. Demir’in sözünü ettiği söyleşi metnini ben de eleştirecektim. Elimde hâzır bir metin olduğu için, sözü Demir Özlü’ye bırakıyorum:

[“15 Haziran’da Prof. Karpat’in, Sabah gazetesinde Nazlı Ilıcak’la bir konuşması yayınlandı. Profesörün genel kültür yapısının genişliğine inanmakla birlikte, Türkiye’nin güncel durumunu inceleyen bu konuşmada çok önemli bilimsel ve tarihsel blokları atladığını düşünüyorum. Prof. bu konuşmada bir çeşit sınıfsal mücadele olarak (“sosyal olay olarak” diyor) günümüz Türkiye’sinde **“..devlet kuvvetiyle iktidarın sahibi olmuş ve zenginleşmiş orta sınıfın yerini, taşra kasabalarında, şehirlerde doğan bir orta sınıfın, yavaş yavaş meydana çıkarak ekonomik güç kazanması, sosyal mevki sahibi olması...”** olarak gözlemliyor. Bu gözlem doğru olabilir. Elbette bu mücadele önceki proleter-kapitalist, çalışanlar-sermaye sahipleri (işverenler) arasındaki mücadelelere benzemiyor. Sanayi devrimi de bütünüyle bir yana bırakılıyor. Zaten bugünkü Türkiye bu çeşit

sınıfsal mücadelelerden epeyce uzakta. Hatta tarihsel, toplumsal ve ekonomik yapının bu çeşit sınıf mücadelelerine yapısal özelliklerinden ötürü (bugün için) fazla olanak tanımadığı dahi düşünülebilir. Ideolojik yapılar bu durumu güçleştiriyor. Fakat Prof. Karpat'ın işaret ettiği, gözlemleyip saptadığı bu mücadelenin "taşra burjuvazisi" (diyelim) tarafından kazanıldığında ortaya bir modern toplum yapısı çıkabileceği çok şüpheli. Dinle örtülü ya da din zeminine basan zenginleşmiş ama laikleşmemiş bir hâkim sınıfın çağa uyan bir toplum yaratması hiç de beklenemez. Tersine bu yönde dönüşen bir toplumsal yapı elbette dini yaşama dönüşün derin izlerini taşıyor.

Sayın Prof. bu düşünceleri ortaya sürerken 18.yüzyıl İngilteresinde doğan cesaretsiz sanayici sınıfın aristokrasiyi elemine etmemesi, daha sonra da yeni doğan işçi sınıfından çekinmesi yüzünden onunla ittifak etmesi sırasında, bu ülkede politik olarak yaratılan haklı dindarlaştırma gibi olguları düşünüyorsa -ki bu Kara Avrupasındaki sınıf mücadelelerine benzememektedir- (Engels bunları uzun uzun anlatmaktadır) bu tarihsel oluşumun Türkiye'deki tarihsel oluşumla paralellik göstermediğini de düşünmeliydi. Sadece bizdeki bu yeni zenginleşen sınıf halkı da dindarlaştırmak istiyor. Ama Prof. Karpat'ın düşünceleri baştan derin boşluklar taşıyor. **"... Modernliğin en önemli özelliği ferdiyetçiliktir...İnsanımız temelde ferdiyetçidir..."** diyor.

Bu ferdiyetçilik akılcılıktan ve laik ayrışmadan geçmediği zaman ne yazık ki sadece ilkel maddi bir ferdiyetçilikti. Tarikatların ve tasavvufun rüyasal dünyasında yaşamayacaksak. Jacobenci diyelim kısa olması için, bu tutumun özelliklerini belirtirken: **"Temel amaç, eski geleneklerden ayrılarak, yeni bir insan tipi yetiştirmektir: Milliyetçi, materyalist ve pozitivist bir insan"** diyor. Bunu **"ulusal gururu olan, akılcı ve pozitivist bir insan"** diye çevirelim. Söz konusu olan bir sosyal yapıdan başka bir yapıya geçerken bütünüyle kültürel ve manevi anlamıyla daha geri bir yapıya geçmenin övülecek ne yani olabilir ki? Müslüman ve modern tek tek insanlar olabilir. Vardı da. Ama nerede Müslüman bütünsel bir modern toplum yapısı var? Böyle bir yapı kendiliğinden dinsel bir devleti de beraberinde sürüklemeyebilir mi? Bu modernizm Birleşik Arap Emirlikleri modernizmi değil mi? Gidiş de o yönde görünmüyor mu?"]

OZANIN KİMLİĞİ

Yurdun neresi senin, bre ozan?

*Benim yurdum tanyeri,
benim yurdum taşkın suyun bıraktığı iz.
Benim yurdum kuşların akkor sesi,
benim yurdum Terazi burcunun yeri.*

Sen kimsin, ey ozan, neyin nesisin?

211

*Bozguna uğradığım yerde yazar adım!
bir şiirin izdüşümünde, yani yaşamın.*

(Bodrum, Haziran 79-Ankara, Temmuz 80)

Bazen gazete ve sütun manşetleri sayfaların içeriğinin söyleyemediğini söyler. Nazlı Ilıcak'ın 15 Haziran 2009 tarihli yazısının başlığı da öyle:

“Türkiye’de laiklik perdesi altında iktidar kavgası var.”

Türkiye’de herhangi bir laiklik yarışı yapılmıyor. Tam tersine Cumhuriyet’in kuruluşundan bu yana köklü bir laik / antilaik kavgası var. Laiklik cumhuriyet ilkelerine ve Anayasa’ya göre **meşru** olduğu için, antilaikliğin konumu doğal olarak **gayrimeşru**. “Meşru” olan yasal, “gayrimeşru” olan yasal değil. Birincisi onurlandırılan bir erdem, ikincisi suç !

O halde, Türkiye’de laiklik perdesi altında bir iktidar kavgası varsa, bu aslında bir düzen kavgası. Laiklik, cumhuriyet düzenini koruyor, bu yasal düzeni güçlendirmek istiyor. Antilaik taraf, demek ki düzeni yıkmak, laik olmayan yani teokratik bir düzen getirmek istiyor. Ki manşet de Türkiye’nin güncel durumunu çok iyi özetliyor.

Bu müthiş gerçekçi cümleyi söyleyen Prof.Dr.Kemal H. Karpat’ın amacı bir önemli gerçekliğin kabulünü değil, üstü kapalı bir kınamayı ifade ediyor. Zaten laik ve antilaik tarafları birer legal rakip olarak düşünmesi bile hem tarihsel hem de hukuksal hata.

Cumhuriyet elitlerinin halkı küçümsediği, ona güvenmediği de bir başka hata, bir mitos. Kuramsal ve genel olarak elitlerin halkı küçümsediği ve ona güvenmediği varsayılır. Bu bir faraziye, hipotezdir. Ama bu tavrın sadece Türkiye elitlerine özgü olduğunu sanmak büyük bir yanılğı. Ayrıca farazi bir halk tapınıcı sahtekarlıktan başka bir şey değil!

Totaliter rejimlerde genellikle elitler yönetimdedir. Ama demokrasilerde de gene elitler yönetimdedir. ABD’yi, AB ülkelerini yöneten katmanların sınıfsal kökenlerine bakın, okudukları okullardan başlayarak karşınıza elitler çıkar. ABD’de ülkeyi Harvard, Yale, Colombia, Princeton gibi “Ivy League” üniversitelerinin mezunları yönetir.

Birer Türkiye eliti olan Süleyman Demirel, Turgut Özal ve birkaç kat katman aşağıda yer alan R. T. Erdoğan ve Abdullah Gül’ün ABD’de hiçbir politik şansları olmazdı. AB ülkelerinde de

öyle! Çünkü aileleri geleneksel elit üreten bir aile değil; bitirdikleri liseler ve üniversitelerin hepsi sıradan! İşte buna demokratik fırsat eşitliği adı verilir. İşte bu toplumcu ve demokratik fırsat eşitliğini beğenilmeyen laik cumhuriyet yaratmıştır.

Türkiye’de “Ivy League” üniversiteleri olmadığı; büyük burjuvazi de siyasete gir(e)mediği için özel bir elit kitleden söz etmek mümkün değil. Peki laikler mi elit? Laikler sınıfsal olarak değilse bile bilinç olarak seçkinlik aşamasındadır!

Bugün Romanya sınırları içinde bulunan Dobruca’nın Baba-dağ kasabasında doğan Kemal H.Karpat, Mecidiye kasabasında imam yetiştiren bir medresede yedi yıl okudu. Kendi dediğine göre daha çocukken imamlık yaptı. Şu anda dünya çapında bir tarihçi.

Prof.Dr.Karpat’ın hayatına ve yapıtına hayranlık duymamak mümkün değil. Ama Cumhuriyet’i değerlendirirken bir imam hatipli refleksinden kurtulamıyor. Bunu, her pazar kiliseye giden ABD Başkanı ile cuma namazını kaçırmayan Türkiye Cumhuriyeti Başbakanını mukayese etmesinde görüyoruz.

Türkiye Cumhuriyeti Başbakanının, “Laiklik karşıtı eylemlerin odağı olduğu için” Anayasa Mahkemesi tarafından mahkum edilen bir partinin başkanı olduğunu unutuyor.

Prof. Dr. Karpat’ın sandığının tersine standard müslümanın moderniteyle hiçbir alışverişi yoktur. Yoksa Müslüman teknoloji-perestliğini modernite mi sanıyor değerli profesör?

“EĞİTİMİ SATACAK YASA GELİYOR”

Konuyu haber yaptığı için Birgün gazetesine teşekkür etmek istiyorum: **“Merkezi sistemi yerel yönetimlere devretmek için çalışma başlatıldı. Bakan Çubukçu’nun gizlilik içinde yürütmek istediği çalışma, belediyeleri eğitim hizmetinden sorumlu kılıyor. Belediyeler kendi bütçelerinden kaynak yaratmak zorunda kalacak”** (Birgün, 12.06.09)

Haber devam ediyor: “Milli Eğitim Bakanı Çubukçu, göreve başlamasının ardından bakanlığın teşkilat yapısında radikal bir değişikliğe gitme kararı aldı. Çubukçu valiliklere bağlı olarak çalışan okulların artık belediyelere bağlı olarak yeni bir teşki-

lat yapısı oluşturulmasını istedi. Bakanlık içerisinde yeni bir organizasyon modeli hazırlanması için talimat veren Bakan Çubukçu, söz konusu çalışmanın ise büyük gizlilik içinde yapılması emrini verdi.”

Birgün gazetesinin bildirdiğine göre MEB talimatı 29 Mayıs 2009 tarihli, 230/2589 sayılı bir yazı ile okullara gönderilmiş.

Birgün gazetesi **“Eğitimi satacak yasa geliyor”** diye manşet atmış. Eğitim-Sen Genel Başkanı Zübeyde Kılıç, eğitim hizmetlerinin yerel yönetime devir edilmek istenmesinin piyasa ilişkilerine terk edilmesinin yattığını söylemiş.

Gazetenin manşeti de Eğitim-Sen Başkanının yorumları da gelecek tehlikenin yanında güllük gülistanlık kalıyor.

Sorun “Müşteri odaklı eğitim” olsaydı, AKP hükümeti okulları belediyelere devretmek yerine Anayasa’nın 42. maddesini değiştirir, ilköğretimin devlet okullarında da paralı olduğu düzenlemesini yapardı. Tabii, yapabilirse!

Bu değişiklik girişimi, Türkiye’nin düzenini, temel yapısını değiştirmeyi amaçlıyor. Geçmiş Prens Sabahattin’e giden adem-i merkezîyetçi ideolojinin türedi ürünü.

29 Aralık 2003 tarihinde TBMM’ye sunulan Kamu Yönetimi Temel Kanunu tasarısının ilk halinde Milli Eğitim Bakanlığı taşra teşkilatının il özel idarelerine devri öngörülüyordu. Ancak bu düzenlemeden vazgeçilmişti. Söz konusu yasanın bazı maddeleri muzır (!) Anayasa Mahkemesi tarafından iptal edildi. Bunun üzerine AKP hükümeti yasayı parça parça yürürlüğe sokup uygulamaya başladı.

Milli Eğitim Bakanı Nimet Çubukçu’nun girişimi de bu türden bir hinliğin ürünü olmalı. İl özel idarelerine devredilmesi düşünülen okullar şimdi belediyelere devredilecek.

Böyle bir girişim Türkiye’nin temellerini dinamitlemek gibi bir şeydir. İlkın, Anayasa’nın 174 maddesi tarafından korunan devrim yasaları arasında bulunan, 3 Mart 1924 tarih ve 430 sayılı Tevhid-i Tedrisat Kanunu (Öğrenim Birliği Yasası)’na aykırıdır. Çünkü: Yasanın 5.maddesine göre bütün okullar Milli Eğitim Bakanlığı’na bağlıdır. Dolayısıyla MEB’in taşra teşkilatının yerel yönetimlere devri Anayasa’ya aykırıdır.

Böyle bir tasarım 1923 Cumhuriyeti’ne karşı girişilmiş sabotaj anlamına gelmektedir. Konuyla ilgili bir tavsiyem var:

Milli Eğitim Bakanı Nimet Çubukçu, sözünü ettiği Anayasa ve yasa maddelerini, MEB Temel Yasası'nı ve 1929'da çıkartılan "İlk mektepler Talimatnamesi"ni çok iyi okumalıdır. Yoksa çok üzüldür. Aynı şeyi CHP de yapmalı, kamuoyu için aydınlatıcı bir dosya hazırlamalı.

PARTİ KAPATMAK KOLAYLAŞTIRILMALIDIR

İslamcıların, Kürtçülerin ve kafalarının arkasında özel programları olanların "Siyasal Partilerin Kapatılması Zorlaştırılmalıdır" sancağı altında toplanmalarına hiç mi hiç şaşırıyorum. Ayrıca, kendilerince haklıdırlar. Ama bu saf tutmaları, aynı zamanda, parti kapatmayı gerektirecek iş yaptıklarının ve yapma niyetinde olduklarının da bir itirafıdır. Ne var ki AKP'nin "Siyasal partilerin kapatılması zorlaştırılmalıdır" kervanının önünde yer almasını şaşkınlıkla izlemekteyim. Ayrıca bu türden bir zorlaştırma ayrıcalığının demokrasiye hizmet edeceğine de ancak saflar ve ham hayalciler inanır!

215

AKP'nin seleflerinin sabıkası ne? Bizzat AKP'nin sabıkası ne?

"Laikliğe karşı eylemlerin odağı olmak!"

Bu karara Anayasa Mahkemesi'nin 11 üyesinden 10'u olumlu oy verdi. Ancak Anayasa Mahkemesi'nin 11 üyesinden 6'sı partinin kapatılmasını değil para cezasına çarptırılmasını tercih etti. AKP'nin laikliğe karşı eylemlerin odağı (merkezi) olduğu Anayasa Mahkemesi tarafından saptanmış durumda.

Bu parti, şimdi, bu ve benzer eylemlerinden dolayı ilerde kapatılmasının zorlaştırılmasını istiyor. Dikkat ederseniz, laikliğe karşı eylemlerin odağı, odağı olmaktan vazgeçmeye niyetli olduğunun en küçük bir belirtisi yok. Bu sakıncalı saplantının, uyuşturucu kaçakçılığının serbest ticaret sayılmasını ve ceza yasasından çıkartılmasını istemekten hiçbir farkı yok!

Anayasa'nın 68.maddesini birlikte okuyalım:

"Siyasal partilerin tüzük ve programları ile eylemleri, Devletin bağımsızlığına, ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğüne, insan haklarına, eşitlik ve hukuk devleti ilkelelerine, millet egemenliğine, demokratik ve laik Cumhuriyet

ilkelerine aykırı olamaz; sınıf veya zümre diktatörlüğünü veya herhangi bir diktatörlüğü savunmayı ve yerleştirmeyi amaçlayamaz; suç işlenmesini teşvik edemez.”

Siyasal Partiler Kanunu’nun “Bir Siyasal Partinin Yasak Eylemlere Odak Olması Hali” ile ilgili 103. maddesi de bir siyasi partinin Anayasanın 68. maddesinin dördüncü fıkrası hükmüne aykırı eylemlerin odak halini oluşturup oluşturmadığı hususu Anayasa Mahkemesi’nde belirlenir demektir.

Peki güzel kardeşlerim, herhangi bir siyasal partinin herhangi bir fitne ve fesadın ocağı olması şart mıdır ki parti kapatmanın zorlaştırılması istenmektedir.

Eroin mafyasının temel insan haklarıyla, düşünceyi açıklama özgürlüğüyle ilgilendiğini gördünüz mü, duydunuz mu? Aklıma, 12 Mart’tan birkaç gün önce ya da sonra, Ankara’da Yılmaz Güney ile birlikte gittiğimiz Aras adlı bir özel klüpteki kabadayılardan sorusu geliyor:

“Abi yahu, biz bu sosyalizmi kurduğumuz zaman bizim delikanlılık işleri ne olacak?”

Kendilerini Robin Hood sanan “delikanlılar”a verdiğim cevabı bir başka yazımda anlatırım.

Anayasa’nın 68. maddesinde yazılı kurallara yüzde yüz uyan ve uymaya niyetli siyasal partinin kapatmayla ilgili bir sorunu olamaz ve bize kumarhane kabadayılarının sorduğu soruyu sormaz. Siyasal partilerin kapatılması kolaylaştırılmalı ve seçimlerde yüzde on barajı kaldırılmalıdır. İşte size bir gerçek demokrasi programı!

Galiba “şeriatçı ve bölücü partiler hiçbir şekilde kapatılmaz!” yasasının çıkması isteniyor. Ya da şeriatçı sivil darbe hayallerinin önünü açmak!

TSK ÜZERİNDEN SİYASET VE DEMOKRASİ

AKP’nin İstanbul il kongresinde konuşan Başbakan, **“Kimse, askerin arkasına saklanarak siyaset yapmasın. Demokratik rejime karşı girişimler nasıl çağ dışıysa, darbe çıkırtkanlığı yapmak da o kadar çağ dışıdır”** demiş. Başbakan siyaset dünyasına girdi gireli ilk kez bir cümlesinin anlamına yüzde yüz katılıyorum.

Başbakanın “kimse” dediği “kimse”nin bizzat Başbakan olduğunu düşünen “kimse” kesinlikle haksız sayılmaz.

Ben, Başbakanın söylediklerine karşı kendi cümlemi yazıyorum: TSK üzerinden siyaset ve demokrasi şaklabanlığı yapı(l)a maz!

Güldürü ceridesi Vakit’in attığı manşete göre, Org. İlker Başbuğ’un konuşmasında **“Silahlı Kuvvetler üzerinden elinizi çekiniz”** demesine tepki gösteren siyasetçi, akademisyen, hukukçu ve TSK temsilcisi zevat **“Önce siz siyasetten elinizi çekin, kendi görevinizi yapın ki yıpranmayın”** diyesiymiş.

Derler! Kimsenin ağzı torba değil ki büzesin! Ancak şimdi açıklayacağım nedenlerden dolayı bu suçlamaya katılmam mümkün değil.

“Ana rahmine haklı düşenler” tayfasından, soldan anarya (motorlu taşıtların geri geri gitmesinin Mersinlicesi) yaparak Vakit iskelesine yanaşan biri de “mahut belge” konusunda şunları yazıyor:

“Şuraya kadar söylediklerime bakarak ‘Demek ki bu ülkede hiçbir şey değişmiyor’ diyebilirsiniz. Hayır, o kadar da değil. Hiçbir şeyin değişmemesini isteyenlerle değişmesini isteyenler arasında bayağı kıran kırana denecek bir çekişme hüküm sürüyor. Değişime karşı olanların başlıca müttefikleri ‘geçmiş’.....değişimden yana olanlar ise ‘gelecek’ten destek alıyor.”

Bu hesaba göre AKP tarzı İslamcılık, Fethullahçı fesadı, neo-liberalizm goygoyculuğu, İkinci Cumhuriyetçilik, ayrılıkçılık ve Kürtçülük, “Kıbrısı ver kurtul”culuk, TSK düşmanlığı **gelecekçilik (futurisme)** oluyor nasıl oluyorsa.

Ama bunların ipiyle kuyuya inmeyenler “geçmişçi” oluyorlar.

Bunun benzeri bir zırvayı yıllar önce **“Türkiye’de sağ soldadır, sol da sağda”** diyen İdris Küçükömer söylemişti.

Ey ahali! Demokratikleşememenin sorumlusu neden TSK olsun? TSK bir devlet kurumu. Devlet ve devleti yöneten hükümet, hükümet olmaya hevesli siyasal partiler ve sayın halkımız ne kadar demokrat ise, en az o kadar demokrat bir TSK’mız var. Ancak, TSK devletten, hükümetten, siyasal partilerden ve sayın halkımızdan daha çağdaş olduğu için demokrasiye onlardan önce uyum sağlayabilir.

Beni şaşırtan bir şey var: TSK'nın demokrasiye saygısız ve darbe heveslisi bir yeniçeri ocağı olduğuna dair bir ön yargı var. Bu ön yargı sahipleri ters giden her şeyin faturasını TSK'ya çıkartıyor. Ancak bu el kesesinden ziyafet çekenler, TSK'yı terbiye etmeye çalışırken, hükümet ve siyasi partilerin Anayasa'nın 68. maddesine yüzde yüz saygı göstermelerini neden istemiyorlar? Siyasi partiler bu madde yüzünden kapatılıyor; AKP hükümeti de bu maddeye göre "Laiklik karşıtı eylemlerin odağı olmak"tan 10'a karşı 1 oyla Anayasa Mahkemesi tarafından mahkum ediliyor. O halde?

EVET, HAKLISINIZ AMA...

Erzurum ve Sivas kongrelerinin doksanıncı yılında, bir kez daha kongreler ortamındayız. Bir kez daha Kurtuluş Savaşı yapmak, bir kez daha bu savaşı kazanmak ve devrimleri yeniden yapılandırmak zorundayız. Karşımızda küreselleşme kılığına girmiş gene aynı emperyalizm ve gene aynı işbirlikçi-mandacı tayfası ile yobaz güruhu!

Çarşamba günü yazımı "O halde?" sorusuyla bitirmiştım. O halde gelin irin dolu yarayı patlatalım:

Sağdan sallanan iddiaya göre, Türkiye'nin demokratikleşmesine Kemalizm, Türk Silahlı Kuvvetleri, Cumhuriyet Halk Partisi ve ulusalcı sol ("sol" enternasyonalist değilse "sol" değildir) engel olmaktadır. "Sağ" olarak tesmiye edilenler kim, kimler?

AKP, İslamcılar, milliyetçi-mukaddesatçılar, muhafazakarlar, Cemaat-i Fethullah, umum tarikat ehli, anti komünistler, anti sosyalistler, neo-liberaller, "sağ"ın ücretli askeri (mercenaire), lejyoneri olan 1970 ve 80'lerin sabık ve sakıt solcuları, İkinci Cumhuriyetçiler, Avrupa Birliğinin munkabızları.

Bu muhteremler Türkiye'yi demokratikleştirmek istiyor ama Kemalistler, TSK, CHP, ulusalcı sol karşı çıktığı için istediklerini yapamıyorlarmış! "Höst bre!"

1.Yeni ve gerçekten demokratik bir Anayasa'nın yapılmasına kim engel oluyor? Yeni Anayasa projesinin sabıkası tescilli AKP tarafından yürütülmesini kim istiyorsa, o engel olmakta. AKP'nin TBMM'deki kibirli çoğunluğu Anayasa yapmak için bir

Kurucu Meclis oluşturmayı neden düşünmüyor?

2.Sanki demokrasinin önündeki tek engelmiş gibi, demokrasi yolunda parti kapatmayı zorlaştırmak isteyen AKP neden aşağıdaki gerçek girişimlerde bulunmuyor?

3.AB standartlarında bir siyasal partiler yasası;

4.AB standartlarında bir seçim kanunu ve barajsız bir seçim olanağı; belki yeniden Ulusal Artık Sistemi;

5.Anayasa'nın ikinci maddesinde yer alan Sosyal Devlet'i hayata geçirecek önlemler;

6.AB standartlarında bir sendikalar kanunu;

7.Öğrenim Birliği Yasası'nın (Tevhid-i Tedrisat Kanunu'nun) tam anlamıyla uygulanması;

8.Hakça gelir dağılımı, hakça vergilendirme, kayıt dışı ekonominin kayıt altına alınması;

9.İnsan hakları, temel hak ve özgürlüklerin eksiksiz uygulanması;

10.Anayasa'ya ve devrim yasalarına tam saygı, eksiksiz uygulama.

Bu 10 işin yapılmasına Kemalistler mi, TSK mı, CHP mi, ulusalcı sol mu karşı çıkıyor? Yalan söylemeyin çarpılırsınız.

Bu 10 işi yapmayanlar, yukarda "sağ" olarak tesmiye edilen kimseler. Bu 10 işi ve benzeri reformları yapan bir iktidar partisi ve TBMM göğsünü gere gere TSK İç Hizmet Kanunu'nun 35.maddesini yürürlükten kaldırabilir.

Sabıkalı iktidar ve hempaları, güya demokratikleşmek için Anayasa ve siyasal partiler yasasında (parti kapatılmasını zorlaştırmak için) değişiklik yapmak istiyorlar. Ve on temel işi yapmadan, ağır cezalı askeri sivil mahkemede yargılamak için gece yarısı TBMM darbesi yaparsanız, amacınızın Laik Cumhuriyeti yıkmak olmadığına kimseyi inandıramazsınız. TSK zaten inanmaz!

VESAYETSİZ DEMOKRASİ SAFSATASI

Sadece askeri hedef alan "Vesayetsiz Demokrasi!" sloganının içinin ne denli boş bir safsata olduğunu, ÖDP'nin İmam Hatip kökenli yeni Genel Başkanı Alper Taş bakın ne güzel açıklıyor:

"Demokrasi mücadelesi önemsizleşti ve bu alanda yapılacaklar talidir diye yaklaşmıyoruz. Aksine hala çok önemlidir. Ama gelinen aşamada demokratikleşme geniş çevrelerde sınıfsal bağlamından koparılarak ele alınmaya başlandı. Bugün Türkiye'de demokratikleşme tartışmaları laiklik, Ergenekon, askeri vesayet gibi başlıklarla sürüyor. Dinin gölgesinde demokrasi olmaz, askeri vesayet altında da demokrasi olmaz. Askerin siyasete müdahalesine karşı da mücadele edelim, derin devletin, çetelerin olduğu yerde de demokrasi olmaz. Ama piyasanın gölgesinde de demokrasi olmaz. Piyasa zenginlerin lehine bir demokrasi inşa ederken, yoksulların aleyhine demokrasiyi daraltıyor. Bir kısım sol, sınıfsal ve sosyal meselelerin bugün geri planda kaldığını, bunlar üzerinden sol siyaset inşa edilemeyeceğini, kimlik eksenli siyasal taleplerin geçerli olduğunu savunuyor." (BirGün, 29.06.09, S.7)

ÖDP Genel Başkanı Alper Taş, sadece askeri hedef alan vesayetsiz demokrasi safsatasının ipliğini pazara çıkartıyor. Kendisine çok teşekkür ederim. Söyleşiyi yapan Hakan Tahmaz'a da teşekkür ederim.

AKP'lisi, İslamcısı, Fethullahçısı, İkinci Cumhuriyetçisi, lejyoner solcusu, Avrupa Birliği yetkilisi Türkiye'de askeri vesayetsiz bir demokrasi istiyorlar. Ama o kadar!

Ama, ÖDP Genel Başkanının dediği gibi vesayet sadece askeri değil ki dinin vesayeti de var, piyasanın vesayeti de var, ABD ve AB'nin de vesayeti var.

Ne olacak şimdi? Gerçek demokrasiyi isteyip savunan insan ya bütün vesayetlere karşıdır ya da değildir. Sadece askeri vesayete karşı olmak yetmez, bu bir kandırmacıdır, safsatadır.

Vesayetsiz demokrasiyi isteyen ve savunankişi Cumhuriyet'in kurucu ilkelerine, Anayasa'nın genel esaslarına saygı duyar! Askerin vesayetine karşı çıkmak ayaklarıyla Cumhuriyet ve Demokrasiyi dinin vesayetine sokma girişimlerinde bulunmaz! İşçi sınıfının hak ve özgürlüklerini garanti altına almayan bir demokrasi kavgası olamaz! Eğitim ve öğretimi özelleştiren bir demokrasi kavgası olamaz! Sendikal hakları iğdiş eden bir demokrasi kavgası olamaz!

Yargı bağımsızlığını gerçekleştirmeden, Savcılar ve Yargıçlar Yüksek Kurulundan hükümet sultasını kaldırmadan demokra-

si gerçekleştirilemez! Seçimlere yüzde barajları koyarak halkın gerçek egemenliğini felç eden demokrasi kavgası olamaz! Köylü ve çiftçiyi topraksızlaştıran bir demokrasi kavgası olamaz! Her türlü sömürüyü savunan bir demokrasi kavgası olamaz! Emperyalizmle mücadele etmeyen bir demokrasi kavgası olamaz! Ne idüğü belirsiz postmodern kimlikler adına Cumhuriyet'i sakatlayan bir demokrasi kavgası olamaz! Küreselleşme yanıl-samasının rüzgarına kapılıp ulusal devleti hor gören bir demok-rasi kavgası olamaz!

Devleti gerçekten hukuk devleti haline getirmeden gerçek demokrasi gelmez!

Bütün bu reformların önündeki tek engel AKP hükümeti de-ğil mi?

Sadece askeri vesayete karşı çıkarak gerçekten vesayetsiz demokrasi kurulamaz!

MURAT KATOĞLU VE “ŞEMATİZMDEN YARATICILIĞA”

221

Kırmızı Yayınları tarafından yayınlanan “Şematizmden Yaratıcılığa”yı yazması için Murat Katoğlu'na yıllarca yalvar-dım. Çünkü Murat konuşmayı yazmaktan daha çok sever. Ya-pıtları, dostlarıyla yaptığı konuşmalar ve tartışmalardır. Saha ve uygulama adamıdır. İzmir'in son on yılda kazandığı sanat ve estetik değerlerin gerisinde Murat vardır. Kadıköy Süreyya Sineması'nın **Süreyya Operası**'na dönüşmesi, arada Murat Ka-toğlu olmasaydı, bu denli görkemli olmazdı.

Kendisine bunları söyleyiniz, “O Murat Katoğlu ben de-ğilim!” der.

Kitabın alt başlığı olarak, adının altında şu açıklama yer alı-yor: “Cumhuriyet Türkiye'sinde Yüksek Sanat ve Kültür Ha-yatının Kamu Hizmeti olarak Kurumlaşması” yazıyor.

Murat Katoğlu, kitabı yazma amacını Hilmi Ziya Ülken'den bir alıntıyla açıklıyor:

“19.yüzyıl ortalarında iki alem (Doğu ile Batı.M.K.) ara-sındaki fark ölçülemeyecek kadar büyüktür. Her bakımdan yenilmiş bir alemin bu sarsıntılı devresinde dünya mede-niyetinin fikir mahsullerini geniş buutlarıyla kavraması

mümkün müdür?... Uzun bir süre, iki alem hiçbir senteze ulaşmadan aynı kafanın içinde yan yana yaşadı ve Türk toplumunun en buhranlı problemi bir senteze ulaşamayan bu ikici (düalist) görüşün devamıdır... Kısacası Tanzimat'ın devlet adamları bir çıkmazın içindeydi ve bütün iyi niyetleriyle birlikte bu çelişik durumda Batı medeniyetine yönelmek ve modernleşmek ile imparatorluğun siyasi bütünlüğünü korumanın uzlaşmaz buhranı içinde bulunuyordu.” (S.13)

Murat Katoğlu, Cumhuriyet'in bu düalizmi ortadan kaldırmayı hedefleyen ideolojisini ve uygulamalarını tasvir ediyor. Cumhuriyet'in temel ilkeleri, kurucu felsefesi, bu ikiliği ortadan kaldırarak kendi normlarını egemen kılmayı amaçlamak tadır.

Bunun sonucu olarak hukuk, kültür, etik ve estetik bağlamlarında Cumhuriyet devrimleri yapılmış; Anayasa'nın 174.maddesi tarafından korunan Devrim Yasaları çıkartılmış.

Herhangi bir kimse Cumhuriyet devrimlerini cinsiyet değiştirme operasyonlarına benzetirse hiç de haksız sayılmaz. **Murat Katoğlu** bu operasyonların sanat, kültür ve düşünce alanlarında nasıl gerçekleştirildiğini anlatıyor ve asıl önemlisi, kamusal alanda kurumlaşan Türk Rönesansı'nı tanıtıyor.

“Bu ciddi ve köklü değişime karşı zaman zaman öne sürülen (özellikle eski alfabe ve yazının terk edilmesiyle) ‘tarihsel mirastan kopma’ eleştirisi de bu bağlamda hatırlanmalı ve sorgulanmalıdır. İşin özüyle ilgili üç temel soru sorulabilir:

1.Kopulan, kaybedilen, unutulmuş mirasın yazılı, basılı, kayıtlı ürünleri ve eserleri nelerdir?

2.Bunlar içinde insanlığın ve kendi toplumunun gelişimine katkıda bulunabilecek iken değerlendirilmemiş bir fizikçi, biyolog, kimyacı, matematikçi, felsefeci, kaşif, coğrafyacı, müellif ve sanatçı var mıdır?

3.Eski kaynakları kullanan, bunlardan yetkin biçimde ya da orta düzeyde yararlanan insan sayısı o dönemde ne idi?”

Düalizmin şematik doğu geleneğine bağlı durağan kanadı, Türk Rönesansı'nı yaratan Cumhuriyet'e direnmesini hâlâ sür-

dürüyor. Doğu kanadı kazanırsa Osmanlı'ya geri döneceğiz ve çağdaşlaşma idealinin yüz yıllık zahmetli mücadelesi havasız kalıp boğulacak!...

EMİN ÇÖLAŞAN'A KINAMA MEKTUBU (I)

Pek "Sakıncalı Gazeteci" Emin Çölaşan,

Her okuduğuna inanan hasta niyetli bir okur, "**Bugünkü Cumhuriyet ekinde Emin Çölaşan'ın senin ve Tufan Türeñç'le ilgili söylediklerini okuyunca büyük Ziya Paşa'nın terkibi bendinden bir cümle geldi aklıma. Ne güzel de söylemiş Ziya Paşa: 'Onlar ki verir dünyaya lâf ile nizamat. Bin türlü te-seyyüp bulunur hanelerinde'** mesajını göndermeseydi, bana bile bile yaptığın düşmanca haksızlığın farkına varmayacaktım.

Kitabını okuyan bir okur da aynı tepkiyi göstermiş ama ben ciddiye almamıştım. Şimdi ciddiye alıyorum.

"**Sakıncalı Gazeteci**" kitabını okurken, seninle ilgili olarak hissettiğim "**Mağduriyeti ranta çeviren bir fırsatçı**" kuşkusunu, 9 Temmuz 2009 tarihli Cumhuriyet Kitap ekini okuyunca iyice pekişti. Senin Aydın Doğan ile mahkemeleştğini ve Aydın Doğan'ın beni tanık gösterdiğini belki okurlar bilmiyordur. Bunu hatırlatayım.

Cumhuriyet Kitap ekinin muhabiri soruyor: "**Bu tanıklık yapan yazarlarla hiç görüştünüz mü, görüştüğünüz oluyor mu?**"

Sen cevap veriyorsun: "**Hayır, sadece onların tanık olacağını öğrendiğim zaman, Tufan Türeñç'e ve Özdemir İnce'ye telefon açtım, sordum. Dedim ki sizi tanık göstermiş, nasıl oluyor bu iş? İkisi de bizim ne ilgimiz var, biz senin olayını bilmeyiz, biz senin olayını sadece kulaktan dolma duyduk o kadar, biz tanıklık yapmayız dediler. Ondan sonra gittiler şakır şakır tanıklık yaptılar. Hadise budur.**"

Sözlerinin bir bölümü doğru. Ancak ben sana "**Tanıklık yapmayacağım**" demedim. "**Mahkemede şimdi sana söylediklerimi söyleyeceğim**" dedim.

Davacı olarak Aydın Doğan bazı tanıklar göstermiş (biri benim), davalı olarak sen de birkaç gazete çalışanını tanık göster-

mişsin. Aydın Doğan’a “Ben tanıklık etmem” mi diyecektim? Niçin, senden aferin almak için mi öyle diyecektim?

Burada sana çok ağır şeyler yazabilirim ama işi uzatmamın gereği yok.

Tanıklığımda senin aleyhine tek bir cümle ya da sözcük var mı? Önemli olan bu! Kendimi sana beğendirmek için senin lehinde yalancı tanıklık mı yapmalıydım?

Senin “**Sakıncalı Gazeteci**” kitabının 59-60. sayfalarından mahkemede yaptığım tanıklığın metnini yarın olduğu gibi aktaracağım. Kitabına aldığın metni bile saptırıyorsun!

“Biz tanıklık yapmayız dediler. Ondan sonra şakır şakır tanıklık yaptılar. Hadise budur!” diyorsun.

Yani, “**Mahkemeye gittiler şakır şakır aleyhimde tanıklık ettiler**” demek istiyorsun.

Yalan söylediğin yetmezmiş gibi, bir de benim onurumla oynuyorsun. Bu çok ayıp!

Onuru için yaşadığını yerli yersiz ileri süren senin gibi bir insanın başkalarının da onuruna saygı göstermesi gerekmez mi? Demek ki, muhasebeyi sen yapınca, gerekmiyormuş!

Seni mutlu etmek gibi bir görevim mi var? İftirandan kurtulmak için, senin lehine yalancı tanıklık mı etmeliydim? Çok daha ağır bir cevabı hak ediyorsun ama herhangi bir ağır cevabın megalomani marazına bir yararı olacağını sanmam.

Mahkemede yaptığım tanıklığın metnini yarın senin kitabından okuyacağız! Bakalım utanacak mısın, özür dileyecek misin?

EMİN ÇÖLAŞAN'A KINAMA MEKTUBU (2)

Emin Çölaşan’ın “**Sakıncalı Gazeteci**” adlı kitabının 59 ve 60. sayfalarını birlikte okuyalım:

[“Aydın Doğan’ın tanığı Özdemir İnce’nin ifadesi: **Detaylı olarak benim herhangi bir bilgi sahibi olmam mümkün değildir çünkü biz yazarların hepimizin ayrı ayrı ilişki tarzı vardır. Patronla kim ne konuşuyor, bilemeyiz.**

Bu bakımdan benim özel olarak söyleyeceğim herhangi bir şey yoktur. Bana Emin Bey herhangi bir şikayette bulun-

madı. Çünkü kendisi Ankara’da ben İstanbul’dayım. Gazete sahibi ile de 10 yıllık süre içerisinde bir kere görüştüm. O da merhabadan ibarettir. O da bana Emin Bey’den bir şikayette bulunmadı. Benim söyleyeceklerim bundan ibarettir.”

Davacı Aydın Doğan vekilinin talebi üzerine soruldu:

“Benim herhangi bir yazıma patronlar tarafından müdahale olmamıştır. Zaten Aydın Bey gazetede benim muhatabım değildir. Benim muhatabım Genel Yayın Yönetmeni Ertuğrul Özkök’tür. Yazılardan dolayı sadece ona sorumluyuz. Yazılarım hakkında Ertuğrul Bey karar verebilir. Aydın Doğan bana herhangi bir şekilde müdahale etmemiştir. Ertuğrul Özkök birkaç yazımda bazı hukuki mahzuru olan kelimeleri çıkartmamı rica etti. Ben de kabul ettim. Çünkü bir yazarın gazetede ki sorumluluğunun ne olduğunu biliyorum. Bu nedenle, çıkarılması istenen kelimeleri bana müdahale olarak kabul etmedim. Bazı yazarlar kabul edebilir. Bu nedenle de bir genelleme yapamam. Hürriyet gazetesi Ertuğrul Bey’in söylediği gibi bir süpermarket tir. Bu tanıma ben de katılıyorum. Her türlü görüş sahibi yazarlar vardır. Bizim gazetede iktidarı eleştiren yazarlar çoğunluktadır. Ben kendim solda yer alıyorum. Bu konuda benim yazılarıma herhangi bir müdahale olmamıştır. Ertuğrul Bey’in müdahaleleri doğaldır. Yazı işleri demek bir nevi denetimdir. Kendisi de bu denetimin başındadır.”]

Emin Çölaşan, daha sonra kalemi eline alıp şunları yazıyor: “Dikkat ediniz, davacı Aydın Doğan’ın avukatları olayı nasıl saptırıyor. Bu dava başka köşe yazarlarının değil, benim için açıldı. Oysa tanıklarına ‘Bizim yazılarımıza müdahale edilmemiştir’ dedirtiyorlar. Elbette olmamıştır. Ama konu onların değil, benim yazılarım. O sansürler onlara değil, bana yapıldı...Ve mahkemede hepsini bilgisayar çıktılarıyla kanıtladık. Olayları onlar değil, ben yaşadım”.

İyi de yukarıdaki tanıklık ifademde senin aleyhine tek kelime var mı? Yok!

Bir yere verdiğin söyleşide de utanmadan şöyle söylüyorsun: “Bu karar yargının Aydın Doğan’a verdiği bir ders oldu. Hem Aydın Bey’in hem de mahkemede onun için tanıklık yapanların (Ertuğrul Özkök, Enis Berberoğlu, Tufan Türeñç

ve Özdemir İnce) şimdi ne diyeceklerini merak ediyorum” (S.12) diyorsun.

Ne diyeceğim, tebrik ve teessüf ederim! Senin için yalancı tanıklık mı etmeliydim?!

Her türlü tehdite senden fazla hedef olmama, iktidar ve ideolojisini senden çok daha fazla eleştirmeme karşın, seni kırma-maya gayret ettim. Ancak bitirirken şunu söyleyeceğim: Egon için yalan söylemeye tenezzül ediyor ve bana iftira ediyorsun. Acımaktan başka ne gelir elimden sana?

Not: Cumhuriyet Kitap’taki söyleşine aynı yerde cevap vereceğim.

JEAN-PAUL SARTRE’IN “VARLIK VE HİÇLİK”İ

Bizim 1950 kuşağı, yani 1930’lu yıllarda doğanların kuşağı, şairleri ve öykücülerıyla tuhaf (övünmek gibi olsun isterse), müthiş, öncü ve devrimci kuşaktır. Şairlere 1920’lerde doğan birkaç şairi de katabilirsiniz. Tiyatroyu da unutmamalı.

Rilke’yi, Sartre’ı, Camus’yü, Beckett’i, Joyce’u, Faulkner’i, Kafka’yı ve ötekileri bizim kuşak keşfetti ve okudu. Çoğunun yapıtları Türkçeye çevirilmediği için, bizimkiler yaptı çevirileri. Aramızdan, salt bu yazarları okumak için yabancı dil öğrenenler de oldu. Günümüzün yazınsal dilini bizim kuşağın öykücüler i kurdu.

1965 yılının son günlerinde, Paris’te, Saint-Michel Bulvarı’nda Seine nehri yönünde yürüyordum. Sabahın çok erken bir saati. Bulvarda in cin top oynuyor. Baktım, karşı kaldırımdan, ters yönde bir tanıdık insan geliyor. Seslendim. Biraz önce trenle İstanbul’dan gelmiş, Londra’ya gidiyordu. Paris’te neden durduğunu sordum. Sartre’ı göreceğini söyledi. İçin çizz etti. Sartre’dan randevu aldığını düşünüp kışkırdım.

Arkadaş bizim yaşıtıymızdı. Henüz bir şey yazmıyordu. Yazması bekleniyordu. Daha sonra da bir şey yazmadı ama aramızda kaldı. Arkadaşa birkaç gün sonra, bir gece, Select kahvesinde rastladım. Sartre’la görüşmesinin nasıl geçtiğini sordum. Bütün gün kahvede beklediğini ama Sartre’ın gelmediğini söyledi. Meğer, yazarla randevusu yokmuş. “Göreceğim” demesi “Uzaktan

görmek istiyorum” anlamına geliyormuş. Bizim kuşak tuhaftır, dedim ya...

Bizim bu Jean-Paul Sartre aşkımıza karşın adamın neredeyse hiçbir felsefi ve düşünsel kitabı çevirilmedi Türkçeye bizim gençliğimizde. Yapılan seçmeler ya kısaltıldı ya da sansür edildi. Yıllar sonra bu durumu keşfedince bu işin failleriyle müthiş bir kalem kavgasına giriştim. Meraklılar, **“Mevsimsiz Yazılar”** (Doğan Yayıncılık) adlı kitabımın 199-213.sayfaları arasını okuyabilirler.

Bu kadar gevezelikten sonra sadede gelem: **İthaki Yayınları**, Jean-Paul Sartre’ın Varoluşculuk’un temel felsefe kitabı **“Varlık ve Hiçlik”i** (L’Etre et le Néant, 1943) yayınlanışından 66 yıl sonra dilimize kazandırdı.

Böyle bir kitabı çevirme çilesini göze alan dostum Turhan Ilgaz’ı ve Gaye Çankaya Eksen’i, ayrıca yayınevini içtenlikle kutlarım. Onların çabasını bizim kuşak çok iyi anlar. 783 sayfalık görkemli, hayranlık uyandıracak bir meydan savaşı.

Bitmedi: **İthaki Yayınları**, Denis Bertholet’nin 640 sayfalık **“Sartre”** portresini de yayınlamış. 39 lira verip satın aldım. Çevirmen Zühre İlkgelen ve yayınevini kutlarım. Felsefe öğretmenlerinin, felsefe bölümü öğrencilerinin, kültür adamlarının, bilgi severlerin mutlaka okumaları gereken iki kitap.

Keşke şu anda 20 yaşında olsaydım. Yirmi yaşında Sartre’ın **“Varlık özden önce gelir”** cümlesinin anlamını öğrenmeye başlayınca kendimi inşa etmeye (kurmaya) başlamıştım.

Kuşakdaşlar arasında, mahalle komşum Jean-Paul Sartre’ı en yakından ve en sık görmüş olan benim. Pazar sabahları saat ona doğru, evlatlığı Arlette Elkaim’in kolunda, bir ayağını sürüyerek Select kahvesine gelirdi. Ben Ülker’e mektup yazıyor olurdum. Arlette, birinde, Sartre’ın piposunu yakmak için benden kibrit bile istemişti. Kız gelirken, yanımdaki Sartre kitabının üzerine gazete örtmüştüm. Hey gidi günler...

BİRİNCİ MECLİSTE MUHALEFET

Genel Başkanlığına Hüsamettin Cindoruk’un, Genel Başkan Yardımcılığı’na Ufuk Söylemez’in gelmesiyle Demokrat Parti sanki hafiften yekinmeye başladı. Ve bunun üzerine, Hüs-

mettin Cindoruk, AKP ile özdeşleşmiş İslamcı basının, “yandaş medya”nın ve travesti solcuların ağır saldırılarına hedef oldu.

Türkiye demokrasisinin kutsal simgesi (!) Demokrat Parti’nin mirasçısı bir parti dirilmeye başlıyor ama yıllardır o partiyi put-laştıranlar tedirgin oluyorlardı.

Partili olsun, partisiz olsun, Türkiye politikasının muhalifhareketleri iyi çözümlenmemiş, DNA şifreleri çözülmemiştir. Birkaç yazı ile bu işi yapmaya çalışacağım:

İnternette “İkinci Grup”u ararken karşıma bir kitap tanıtması çıktı. Şöyle:

“Resmi tarihin Milli Mücadele seneleri hakkındaki anlatısını sorgulayan bir eser daha. Birinci Meclis’te Mustafa Kemal önderliğinde, daha sonra Cumhuriyet Halk Fırkası’nın nüvesini teşkil edecek olan Birinci Müdafaa-i Hukuk Gurubu’nun kurulmasından sonra, organize muhalefet olarak kurulan İkinci Müdafaa-i Hukuk Gurubu resmi tarih tarafından ‘gerici’ olarak sunulmakta. Bu konuda ayrıntılı çalışma yapan tarihçiler de resmi çerçevenin temel kabullerini fazla sorgulamadan, ufak tefek tadilatlarla devam ettirmişler. Ahmet Demirel 614 sayfalık detaylı çalışması İkinci Gurub’un temel özelliğinin kişi istibdatına karşı mücadele olduğunu ortaya koyuyor. İkinci Gurup muhalefet hareketinin tasfiyesi(nin) Cumhuriyet senelerinde olduğunu ortaya koyuyor. İkinci Gurup muhalefet hareketinin tasfiyesi Takrir-i Sükun gibi, İstiklal Mahkemeleri gibi cebri tedbirlerle mümkün oluyor. İkinci Gurup’un tamamınca paylaşılmasa da önde gelen isimlerin paylaştıkları liberal eğilim ancak 70 sene sonra Türkiye’de siyasi diyalogun parçası olmaya başlaması (Yeni Demokrasi Hareketi gibi) Türkiye siyasetinin zengin mirasının 1920 ve 30’larda nasıl güdükleştirilip, ilkelleştirildiğinin ibret verici misali.”

Kitap tanıtması değil de sanki merd-i Kipti’nin sirkâtın söylemesi hikâyesi. Kişi istibdatını kimin temsil ettiğini tahmin edebiliyoruz da sadece muhalefet tarzı hakkında bilgi verilmiyor.

Kurucularından Mersin mebusu Selahattin Bey’in ifadesine göre, İkinci Gurup, **“Her türlü şahıs istibdadını önlemek, şahsi hakimiyet yerine kanuni hakimiyetler ikamesi gayesi ile kurulmuştur; Meclis diktatoryasına taraftar olup şahıs otokrathlığına muhalefet etmiştir.”** Bu muhteşem muhalefetten (!) size tipik bir örnek:

25 Kasım 1922 tarihinde milletvekili seçim yasasını değiştirmek için teklif verdiler. Yasa teklifine göre belirli bir yerde 5 seneden fazla ikamet etmemiş olanlar o bölgeden milletvekili seçilemeyecek; Misak-ı Milli sınırları dışında doğmuş olanların ve Türk kökenli olmayanların yine milletvekili seçilme hakkı olmayacaktı. Bu yasa, Mustafa Kemal'in ve birçok subay kökenli mebusun ve doğum yerleri ülke sınırları dışında kalanların seçilebilme hakkını ortadan kaldıracaktı.

Ey ahali, bu yasa meclis tarafından onaylansaydı, neler olurdu, neler olmazdı? Türk kökenli olmayanlar da milletvekili seçilemeyecekmiş. İşte size günümüz liberal demokratlarının atalarının demokrasi anlayışı. Tuzlayım da kokma e mi!..... (Devam edecek).

SENİ GİDİ İKİNCİ GURUP SENİ!...

Dünkü yazımda, günümüz liberal demokratlarının (!) muhalefet anlayış ve düzeylerinin somut göstergesi olarak 25 Kasım 1922 tarihinde İkinci Gurup temsilcileri tarafından verilen milletvekili seçim yasası önergesini işaret etmiştim. Büyük zaferden henüz birkaç ay sonra verilen bu önergeyle ilgili olarak Gazi Mustafa Kemal Paşa'nın yaptığı konuşmayı **Söylev'**den aktaracağım:

"Efendim, bu yasa tasarısı özel bir amaç güdüyor ve bu özel amaç doğruca benimle ilgili olduğundan, izin verirseniz, birkaç sözle düşüncemi bildirmek istiyorum. Erzurum milletvekili Necati, Mersin milletvekili Selahattin ve Samsun milletvekili Emin Beyefendilerin hazırladıkları yasa tasarısı doğrudan doğruya beni yurttaşlık haklarından yoksun bırakmak amacına yöneliktir. On dördüncü maddede yazılı olan satırları gözden geçirecek olursanız, orada diyor ki: 'Büyük Millet Meclisine üye seçilebilmek için, Türkiye'nin bugünkü sınırları içindeki yerler halkından olmak ya da kendi seçim bölgesinde yerleşmiş olmak gerekir. Göçmen olarak gelenlerden Türk ve Kürtler, bir yere yerleştikleri günden beş yıl geçmiş ise seçilebilirler.'

Ne yazık ki, doğum yerim bugünkü sınırlar dışında kalmış bulunuyor. İkincisi, herhangi bir seçim bölgesinde beş

yıl oturmuş da değilim. Doğduğum yer, bugünkü ulusal sınırlarımız dışında kalmıştır. Ancak bu böyle ise, bunda benim bir etkim ve suçum da yoktur. Bunun nedeni, bütün ülkemizi, ulusumuzu, dağıtıp yok etmek düşmanların bu işteki başarılarının biraz olsun önlenemeyişidir. Eğer düşmanlar, amaçlarına tam olarak ulaşmış olsalardı, Tanrı korusun, bu tasarıya imza atan bayların doğum yerleri de sınırların dışında kalabilirdi. (.....)

Sanıyorum ki, ondan sonraki çalışmalarımı herkes bilir. Hiçbir yerde, beş yıl oturamayacak kadar çalışmış bulunuyorum. Ben sanıyordum ki, bu hizmetlerimden dolayı ulusumun sevgisini ve yakınlığını kazandım. Belki bütün Müslümanlık dünyasının sevgisini ve yakınlığını kazandım. Bu sevgi ve yakınlıklara karşılık, yurttaşlık haklarından yoksun bırakılacağımı hiç akla getirmezdim. Sanıyorum ve sanıyorum ki, yabancı düşmanlar, canıma kıyarak da beni yurdumdaki işimden ayırmaya çalışacaklardır. Ama hiçbir zaman düşünüp düşleyemezdim ki, Yüce Meclis'te iki üç kişi de olsa, düşmanlar gibi anlayışta bulunabilsin." (Nutuk, Karizma Yayıncılık, S.507-508)

Erzurum milletvekili Necati, Mersin milletvekili Selahattin ve Samsun milletvekili Emin söz konusu önergeyi İkinci Gurup'un üyesi sıfatlarıyla vermişlerdi.

Bayanlar ve Baylar, liberal demokratların atalarının tıyneti budur işte!

Verdiklerdi bu önerge, Kurtuluş Savaşı sırasında Millet Meclis'indeki bozguncu davranışları İkinci Gurup milletvekillerinin zihinsel yapılarını ifşa etmektedir.

Mustafa Kemal'in, ihtiras ve hayalleri tatmin edilemeyen bazı arkadaşları, padişahlık ve hilafetin devamını isteyen tutucular, İslamcılar, ekonomiden ve siyasetten habersiz liberaller, Mustafa Kemal'in kişisel düşmanları İkinci Gurup fesadında bir araya geldiler. Bu fesatçıların izlediği siyaset 1923-1946 arasında yeraltına indi; 1950'den itibaren Türkiye siyasetinde etkili oldu. Benim kuşağım "İkinci Grup'tan AKP'ye ve Ergenekon'a" uzanan büyük intikam politikasının tanığı oldu. (Cumartesi günü devam edecek.)

Yaptığım yazı programına göre salı ve çarşamba günleri yayınladığım dizi yazıya devam edecektim. 24 Temmuz 1923 tarihinde imzalanan Lozan Antlaşması konusunda dizinin akışını bozmamak için bu konuda yazmayı düşünmüyordum. Ama çok önemli bir şey oldu ve programı değiştirmek zorunluluğu doğdu. Ne mi oldu?

Gülbüz Evren'in Kanal B'de yayınlanan **Bekleme Odası** programını dikkatle izlerim. 17.07.09 tarihli programlarını bir hafta önceleyerek Lozan Antlaşması'na ayırmışlar. Programa Gazi Üniversitesi'nden tarihçi Prof. Dr. Semih Yalçın ile Ankara Üniversitesinden Prof. Dr. Ahmet Saltık uzman olarak katılıyor. Ankaralıları severim!

Kanal B'nin muhabiri Kızılay'da on kadar insana "24 Temmuz 1923'te ne oldu?" diye soruyor. Soruya doğru cevabı sadece bir delikanlı veriyor. Aynı delikanlı röportajın daha sonra yayınlanan ikinci bölümünde Lozan Antlaşması'nın önemini belirten bilgiler veriyor. Geri kalanların tarih konusunda herhangi bir fikri yok ama Lozan konusunda bazılarının küçük de olsa bilgisi var.

İçinde bulunduğumuz ortamda, içinden geçtiğimiz ulusal ve uluslar arası süreçte bu, hiç de iç açıcı bir durum değil. İnsanların epeycesinde tarih belleği ve bilinci olamayacağını kabul ediyorum, ancak 1950'lerde orta ve lise öğrenimini tamamlamış biri olarak, ulusal eğitimin hedef yapıldığı fesatları elbette biliyorum. 1950'lerden itibaren ulusal bilinç yerine ümmet biatının çıkartılması politikasına önem verildi. Ancak o tarihlerde Cumhuriyet kuşağı öğretmenlerinin görevde olması nedeniyle bu politika 1970'lere kadar çok etkili olmadı. Cumhuriyet kuşağı öğretmenlerinin emekli olmasından ve elenmesinden sonra, imam hatip kökenli ve Fethullahçı öğretmenler öğretim kadrolarına girince durum değişti.

Lozan'ın artık heyecanla öğretildiği kanısında değilim. Lozan'ın bir zafer değil bir bozgun olduğu öğretiliyor. Kanıt olarak Musul ve Kerkük, 12 Ege adası gösteriliyor.

İsmet Paşa başkanlığında Ankara delegasyonu Lozan'da Sevr (Sèvres) Antlaşması'nı yırtıp attığı için bu antlaşmadan Kürtçüler nefret etmektedirler. Günümüzde, Sevr'in uygulanmasını isteyen yerli ve yabancı Kürtçüler bile var.

Yeni mürteciler, travesti solcular, naylon liberaller ise, Lozan Antlaşması'nın yalnızca azınlık haklarıyla ilgili maddesini hatırlamakta.

İslamcı kesime gelince: Lozan Antlaşması'na gönül verenine rastlamak neredeyse mümkün değil. Türkiye Cumhuriyeti'nin temellerinin atıldığı Lozan Antlaşması başından itibaren horlandı, ailenin gayri meşru çocuğu olarak görüldü. Pan Türkçü, Pan İslamcı irredantist konuşma ve yazıları biraz inceleyin dediklerimin ne kadar doğru olduğunu görürsünüz.

Öylesine bir aşağılık dönemde yaşamaktayız ki Lozan'ı savunmak ve onu saygı ile anmak "Sevr Paranoyası'na tutulmak" ile suçlanmakta. Ergenekoncu iddianamesine girmediyse eli kulağında.

Avrupa Birliği, Lozan Antlaşması ile öteki ikili anlaşmaların AB mevzuatına uymamaları durumunda geçersiz sayılacağı ileri sürüyor. İleri sürmeyi bırakın, bile bile seçe seçe Lozan'ı çökertebilir. Çökertiyor. Bir başka yönden ele alırsak, Avrupa Birliği sanki Sevr'in bazı maddelerini gündeme getirme çabasında.

Böyle giderse, Gürbüz Evren gelecek yıl Lozan programı yapamayabilir!

İKİNCİ GURUP'TAN AKP'YE VE ERGENEKON'A (1)

Matta İncili'nde İbrahim oğlu, Davut oğlu İsa Mesih'in soy kaydı şöyledir: İbrahim İshak'ın babasıydı, İshak Yakup'un babasıydı, Yakup Yahuda ve kardeşlerinin babasıydı..../... Mattan Yakup'un babasıydı, Yakup Meryem'in kocası Yusuf'un babasıydı, Meryem'den Mesih diye bilinen İsa doğdu.

Osmanlının son yıllarında birbirine düşman iki parti var idi: İttihat ve Terakki Fırkası ve Damat Ferit Paşa, Ali Kemal, Lütfi Fikri liderliğindeki Hürriyet ve İtilaf Fırkası.

Mustafa Kemal Paşa, Müdafa-yı Hukuk Cemiyetleri'ni 10 Mayıs 1921 tarihinde birleştirerek Anadolu ve Rumeli Müdafa-yı Hukuk Cemiyeti'ni kurdu. Buna Birinci Gurup denildi.

Mustafa Kemal Paşa'ya karşı örgütsüz mücadele eden milletvekilleri 1922 temmuzunda İkinci Gurup'u resmen kurdu. 1922-1923 döneminde etkin olan bu grup, 8 Nisan 1923'te ya-

pılan İkinci Meclis seçimlerinde Büyük Millet Meclis'i dışında kalarak parlamenter etkinliğini yitirdi.

Ancak, İkinci Gurup Meclis dışında etkinliğini sürdürdü. Terakkiperver Cumhuriyet Fırkası (17.11.1924-03.06.1925)'nin kuruluşunda etkin oldu ve 1930 yılında kurulup üç ay yaşayan Serbest Cumhuriyet Fırkası (12.08.1930-17.11.1930)'nı destekledi.

Bu arada Ahali Cumhuriyet Fırkası (1930), Milli Kalkınma Partisi (1945-1958) kuruldu ama bu partiler bizim ilgimizin dışında kalmaktadır.

İkinci Gurup'un dağılmasından sonra kurulan Terakkiperver Cumhuriyet Fırkası Bakanlar Kurulu kararıyla kapatıldı; Serbest Cumhuriyet Fırkası kuruluşundan kısa bir süre sonra kendini feshetti. 09.09.1923 tarihinde kurulmuş olan Cumhuriyet Halk Fırkası (Partisi), Demokrat Parti 07.01.1946 tarihinde kuruluncaya kadar tek iktidar partisi olarak kaldı.

Cumhuriyet Halk Partisi 14 Mayıs 1950'ye kadar iktidardaydı. Şiarı 6 ok idi ama doğunun feodalleri ve ayanı, genel olarak toprak ağaları ve büyük toprak sahipleri; İttihat ve Terakki, Hürriyet ve İtilaf, İkinci Gurup, Terakkiperver Cumhuriyet Fırkası ve Serbest Cumhuriyet Fırkası artıkları; milliyetçi ve muhafazakar kesim; tebdil-i kıyafet eylemiş İslamcılar, hepsi birden birer asalak ve sembiyoz olarak onun bedeninde yaşamaktaydı.

CHP'nin devrimciliğinin sönmesinin, toprak reformunu ve benzeri reformları yapamamasının nedeni bu karşı devrimci asalak kadrolardır.

Demokrat Parti'nin 07.01.1946 tarihinde kurulmasından sonra asalaklar koalisyonun büyük bir kesimi CHP'den DP'ye transfer oldu. Ama ne yazık ki CHP bu asalaklardan tamamen temizlenemedi.

Demokrat Parti'nin bir merkez sağ, bir demokratik sağ parti olmak şansı vardı ama o yukarda adlarını saydığım asalaklar ve özellikle DP bünyesi içinde yer altından çıkan İslamcı kadrolar yüzünden marazlı bir milliyetçi-muhafazakar, Türk-İslam sentezci ve antikomünist bir partiye dönüştü. Bu süreç içinde tarikat kadroları devlet yönetimine sızmaya ve etkin olmaya başladı. Böylece, ideolojik olarak bir laik bir merkez sağ, liberal parti olmak şansını yitirdi ve ne yazık ki yeni bir İkinci Gurup kimliği kazandı. Bu kimlik kendisinden doğan yeni partilerin de kimliği oldu. (Devam edecek.)

İKİNCİ GURUPTAN AKP'YE VE ERGENEKON'A (2)

Salıdan bu yana yazmakta olduğum yazılarla “Merkez Sağ”, “Ortanın Sağı”, “Demokratik Merkez” olarak tanımlanan bir siyasal konuya giriş yapmak istiyorum.

Ama kaynaktan başlamadan böyle bir girişimi geliştirmek mümkün değil.

Devlet ve toplum 14 Mayıs 1950'den itibaren İslamileşmeye başladı. İslamileştirme hareketi 2002 yılında AKP ile tek başına iktidara getirdi. Bu parti İslamileştirme sürecini hızla devam ettirmektedir. Bu süreç İslam şeriatının devleti tamamen ele geçirmesine kadar devam edecek.

Demokrat Parti kuruluncaya kadar dini cemaatler ya yer altına inmişti ya da CHP içinde kılık değiştirerek yuvalanmıştı. Bu durum 1945'te Demokrat Parti'nin kurulmasına kadar devam etti. Demokrat Parti'nin kurulması ve 1950'de iktidara gelmesiyle başta Nurculuk olmak üzere tarikatlar ve cemaatler siyaset sahnesine çıktılar ve her gün giderek daha etkin olmaya başladılar. Nurcular DP'yi sürekli olarak desteklediler.

Adalet Partisi'nde de bu durum devam etti. Adalet Partisi gibi DYP de uzun süre İslamcı ideolojinin seraları olarak kullanıldı.

Bu süreç içinde Devlet Planlama Teşkilatı (Takunyahılar dönemi) ve Milli Eğitim Bakanlığı içinde İslami kadrolaşmaya önem verildi.

12 Eylül 1980 askeri darbesi, İskenderpaşa Cemaati için önemli bir dönemektir. Milli Selamet Partisi kapatıldı ama cemaatin mensubu Turgut Özal Ekonomiden Sorumlu Devlet Bakanı yapıldı. Cemaat ANAP'ın kurulmasını ve iktidara gelmesini destekledi.

Nakşibendi geleneğine bağlı olarak kurulan Gümüşanevi tarikatının bir ardılı ve türevi olan İskenderpaşa cemaatinin şeyhi Mehmet Zahid Kotku'nun Necmettin Erbakan'a verdiği talimatla 1969 yılında Milli Nizam Partisi kuruldu. Ve böylece tarikat ve cemaatler 1970'lerin başlarından itibaren “Milli Görüş Partileri” olarak tanımlanan ve bir kapatılıp bir açılan Erbakan partileri (MNP, MSP, RP, FP, SP) dönemi başladı.

İskenderpaşa Cemaati “Milli Görüş” geleneğinin bölünmesi sırasında Erbakan'a karşı Gül-Erdoğan ikilisini destekledi.

Fazilet Partisi genel başkanlık seçimlerinde Erbakan'ın adayı Kutan'a karşı Gül'ü destekledi.

Her sağ parti, Başbakan ve Cumhurbaşkanı çıkartan İskenderpaşa Cemaati ile şu ya da bu şekilde ilişkilidir.

Tarikat ve İslami cemaatlerin üç-beş satırda özetlemeye çalıştığım ahtapot gücünü daha fazla merak edenler Mustafa Peköz'ün “**İslami Cumhuriyete Doğru**” (Kalkedon Yayınları) kitabını mutlaka okumalıdır. Ben, Naşibendilik ve türevleri Gümüşanevi ve İskenderpaşa cemaatlerinin, Süleymancılarının, Nur Cemaati ve türevlerinin, Gülen cemaatinin bütün sağ partilerle ilişkilerine dikkat çekmek istedim. Bu tarikat ve cemaatlerin hiçbirinin stratejisinde demokrasi ve toplumsal özgürlükler hiçbir şekilde yer almaz.

Bu, toplumun ve devletin İslamileştirilmesinin tarihçesini daha fazla uzatmak istemiyorum. Cumhuriyet'in **İslami Cumhuriyet**'e dönüştürülmesine sadece CHP ve sol partiler engel olabilir. Merkez sağın ya da demokratik merkezin böyle bir zaman ve mekanda yaşamak ve etkin politika yapma olanağı var mıdır? Salıdan itibaren bu soruya cevap araştıracağız.

235

ADRESSİZ MERKEZ SAĞ

Türkiye'de bir merkez sağ gerçekten hiçbir zaman olmamıştır. Geleneksel merkez sağ olduğu iddia edilen akım bir kaostan doğduğu için hep marazlıdır.

Bu “olmamışlık” ve “marazlılık” nereden geliyor, bunu biraz irdeleyelim. İrdeleyelim ama birinci meclisten eskilere gitmeyelim. Ahrar fırkasına falan ...

23 nisan 1920'de kurulan Birinci Millet Meclis'i kuşkusuz toplumun politik düşünsel topografyasını yansıtıyordu. İkinci Gurup'un ortaya çıkmasıyla kaos başladı ve daha cumhuriyet kurulmadan cumhuriyet karşıtı, karşı devrimci hareketlerin ilk tohumları atıldı.

Kendini merkez sağ ya da merkezin sağı olarak tanımlayan ve tanımlanan hareket aslına bakarsanız adı hangi partinin adı olursa olsun tarikatların ve cemaatların kucağına oturmuştur.

Necmettin Erbakan tarafından kurulan ve kapatılan dört partiyi (Milli Nizam, Milli Selamet, Refah ve Fazilet) bir yana bı-

rakalım; Demokrat Parti, Adalet Partisi, Doğruyol Partisi, ANAP ve MHP vb. bu partilerin hepsinin şu ya da bu oranda tarikat ve cemaatlerle ilişkileri olmuş ve onların dümen suyuna girmişlerdir. İlişkinin doruk noktası AKP'dir. AKP ile cemaatler ve tarikatlar büyük oranda devleti ele geçirmişler ve iktidarın büyük ortağı olmuşlardır. Cemaat ve tarikatlar desteği çektikleri gün AKP tepe üstü gider.

Tarikat ve cemaatlerle ilişkisi olan bir merkez sağ parti olur mu? Demek ki Türkiye'de oluyormuş. AKP'den değil ötekilerden söz ediyorum.

Tarikat ve cemaatler, 1950'den bu yana, artık âşikâra çıkmış sinsi yıkım ve cihad politikalarını sürdürmektedirler. Ele geçirmek istedikleri için devlete karşı değildirler ama Kemalist, laik cumhuriyete düşmandırlar. Bu nedenle devletteki Kemalist etkileri temizlemeyi ve devleti ele geçirmeyi planlamışlardır. Nakşibendilerin (İskenderpaşa cemaati, Süleymancılar), Nurcuların, Fethullahçıların ortak politikalarıdır bu.

Bunları yazıp söylediğiniz zaman siyasal İslamcılar duymazdan gelirler ama günümüzün travesti (eşcinsel anlamında değil kuşkusuz) solcuları ve neo-liberalleri sizi şeriat paranoyasına tutulmuş olmakla suçlarlar. Operet solcularıdır bunlar, solu psikiyatri kliğini olarak görmüşler, yenildikleri cumhuriyete her ne surette olursa olsun zarar vermek istemektedirler.

Bir iki örnek verelim: Demokrat Parti sayesinde ihya olan Nurculuğun önderi Said-i Nursi, Demokrat Parti'nin cumhurbaşkanı seçtiği Celal Bayar'a tebrik telgrafı göndermiş; DP hükümetinin Kore'ye asker göndermesini desteklemişti. Bu desteğin karşılığını aldı: Ezan'ın Arapça okunmasını yasaklayan yasa yürürlükten kaldırıldı, Tekke ve Zaviyeleri yasaklayan yasanın kaldırılması için önerge verildi, imam hatip okulları ve İlahiyat Fakülteleri açıldı.

Nurcuların 1950 yılında iktidarla başlayan ortak yaşarlık (sembiyotik) ilişkisi günümüzde de devam etmektedir, ki 70 yıl eder.

Fethullah Gülen de Said-i Nursi'nin izinden gitmekte ve başarıdan başarıya koşmaktadır.

CHP, TİP (Türkiye İşçi Partisi) ve açılıp kapatılan öteki, irili ufaklı sol partiler dışında, DSP dahil geriye kalan bütün partiler, 1950'den bu yana tarikat ve cemaatlerin sultası altında politika

yapmışlardır. CHP ve solun tarikat ve cemaatlerle organik bir ilişki kurması iki taraf için de inandırıcı ve etkili olmaz. Peki günümüzde tarikat ve cemaatlerden bağımsız bir merkez sağ parti ya da demokratik merkez partisi olabilir mi? (Devam edecek)

MERKEZ SAĞIN ADRESİ

1984-1999 yılları arasında edebiyat dergilerinde yayınladığım toplumsal ve siyasal içerikli yazılar 1991-1999 yılları arasında 6 kitap halinde kitaplaşmıştı. Bu altı kitap daha sonra Doğan Kitap tarafından iki kitapta (**Yazmasam Olmazdı, 2004; Mahşerin Üç Kitabı, 2005**) toplandı.

Yeni baskı için yazdığım önsözde bu iki kitabın önemli bir özelliğini şöyle özetliyorum:

[... “Bu nedenle, 1984-1995 yılları arasında yazdığım yazılar aradan geçen yıllardan sonra da fırından yeni çıkmış gibi tap-taze.

Örneğin DP (Demokrat Parti), AP (Adalet Partisi), ANAP (Anavatan Partisi) ve DYP (Doğru Yol Partisi) gibi kendilerinin merkezde ve merkez sağda olduklarını ileri süren ya da öyle oldukları kabul edilen partilerin trajedilerini ‘Merkez Sağın Trajedisi’ adlı bir inceleme makalesinde ele almışım. Bir partinin merkez ya da merkez sağ partisi olabilmesi için statüko ve merkez partisi olması gerektiğini, bu partilerin Cumhuriyet ve Cumhuriyet’in laiklik ilkesine bağlı olmalarının zorunluluk olduğunu yazmışım. Bu partilerin 1946’dan itibaren aşırı milliyetçi ve İslamcı görüşleri bünyelerinde barındırdıklarını ve bu görüşlerin limonluğu görevini üstlenmiş olduklarını söylüyorum. Ve bir uyarıda bulunuyorum: Merkez sağ partiler, aşırı milliyetçi ve İslamcı görüşlerden kendilerini arındırmalıdır, politikalarını bu görüşlerle yarışan herhangi bir eksene oturtmamalıdır; bu partiler Cumhuriyet’in partileri olmalıdır, yoksa kendi elleriyle canavar haline getirdikleri hareketler tarafından yozlaştırılırlar ve yutulurlar.

Baktığım fal ne yazık ki on yıl içinde gerçekleşti. Yakında merkez sağın komedisini yazacağım.”]

Bülent Ecevit’in CHP’sinin Necmettin Erbakan ile yaptığı koalisyon ortaklığının ülkenin başına gelen en büyük felaketler-

den biri olduğunu itiraf etmek zorundayız. Ancak Bülent Ecevit koalisyon yapmasaydı, Süleyman Demirel'in Erbakan ile yapacağı koalisyon daha büyük felaketlere yol açabilirdi. Ama tarihte varsayımların yeri yoktur.

DP, AP, ANAP gibi partiler tarikatlar ve cemaatler ile işbirliği yaparak CHP ve solu yendiler. Ancak sonuçta aralarında DYP de olmak üzere DP, AP ve ANAP kendi seralarında besledikleri Erbakan partileri tarafından kemirildi ve 2002 yılında tamamen yok edildi.

Erbakan'ın merkez partiler için söylediği "Bunlar bizim arka bahçemizdir, gençlik kollarımızdır" dediğini de anımsayalım. Milli Nizam, Milli Selamet, Refah ve Fazilet Partileri TBMM'de temsil edilirken bile merkez sağ partilerinde siyasal İslamın güdümüne girmiş milletvekilleri vardı.

Siyasal İslam, Adnan Menderes, Süleyman Demirel, 27 Mayıs, 12 Mart ve 12 Eylül askeri darbeleri ve Turgut Özal sayesinde iyice semirdi ve AKP ile laik olduğu ileri sürülen devletin bütün yapılarını ele geçirdi. Düşünsenize, varoşlar, kadınların büyük bir çoğunluğu, gençliğin önemli bir kesimi, Anadolu sermayesi, bir "sınıf" olması gereken emekçi kitlesi, Kürtlerin önemli bir bölümü, dindar ve muhafazakar kitlenin tamamı tarikat ve cemaatlerin denetimi altındadır. Tarikat ve cemaatler iktidarı AKP'ye altın tabakta sunmaktadır.

Böyle bir ortamda CHP ve sol, ne yaparlarsa yapsınlar, hiçbir şey yapmasalar da ayakta kalmaya mahkum durumdadırlar. Ama geriye bir tek soru kalıyor: Böyle bir ortamda bir merkez sağ parti yaşayabilir mi? (Devam edecek).

DEMOKRATİK MERKEZİ İNŞA ETMEK (1)

Dinlerini yaşamak isteyen dindarlara saygı duyuyorum. **"Bu iş tamam inşallah. Hafız oluyorum"** diyen imam hatip öğrencisinin özgür seçiminin bir hak olduğunu kabul ediyorum. **"Babacığım, Felak-Nas'ı ezberledim. Babacığım, Ayet-el Kürsi'yi ezberledim"** diyerek yanına koşan kızlarının sevincinden mutluluk duyan İslamcı yazarı anlamaya çalışıyorum, anlıyorum. Ne mutlu çocuklarıyla mutlu olan babalara!

Ama o kadar! Eşit olduğumuz için, ben kimseye hoşgörü ile

bakmam. Hakları vardır. Yasal haklarını kullanırlar. Ama bu insanların, içinde yaşadığım toplumu, toplumun yapılarını, devletin yapılarını kendi inançlarına göre yapılandırmaya hakları yoktur. Türkiye'yi İslamlaştırmaya hakları yoktur. O zaman onlara karşı kendi haklarımla karşı koymak hakkımı kullanırım. Kullanırım ama karşıma "Yüce dinimize karşı mısın!" ihtarı çıkar.

Böyle bir ortamda yaşamak da çalışmak da siyaset yapmak da artık işkence haline döner. Ki bu hegemonya giderek dinsel faşist bir diktatoryaya dönüşmekte.

Böyle bir diktatoryanın yürüttüğü politikanın karşısında, ancak, 180 derece zıt bir politika ile ayakta kalınabilir. Yoksa ezer geçer, yutar!

Hüsamettin Cindoruk'un Genel Başkanlığı'nı yaptığı Demokrat Parti'nin Genel Başkan Yardımcılığı görevini Devlet Eski Bakanı Ufuk Söylemez'in üstlendiğini öğrendiğim zaman çok sevindim. Bu sevinçle düşünmeye başladım ve 21 Temmuz tarihinden başlayan 6 yazıyı (bu yedinci) kaleme aldım. Temel sorum şu idi: 1950'den bu yana İslamileş(tiril)en, 2002'den itibaren AKP ile militanlaşan bir toplum ve siyaset ortamında bir merkez sağ politika yapmak mümkün müdür? Bu soruyu bir kez daha, siyah harflerle yazıyorum:

1950'den bu yana İslamileş(tiril)en, 2002'den itibaren AKP ile militanlaşan bir toplum ve siyaset ortamında bir merkez sağ politika yapmak mümkün müdür?

Keşke mümkün olabilseydi! Türkiye öylesine bir yere gelmek üzere ki orada sadece İslamcı bir referans içinde siyaset yapılabilir, yapılabilecek.

Diyelim ki yeni Demokrat Parti gerçekten bir merkez sağ ya da Ufuk Söylemez'in dediği gibi bir demokratik merkez partisi oldu.

Bu partinin, Cumhuriyet'in laiklik ilkesini ve Cumhuriyet'in devrim yasalarını asla tartışmaması; yasalar gereği, tartışmadan kabul etmesi ve uygulaması gerekecek. Bu parti (DP), demokratik bir merkez partisinin mutlaka yapması gereken (bu) şeyi yapacak mı?

Yani tarikat ve cemaatlerin etki ve yönlendirmelerinden uzak durabilecek mi? Yani imam hatipleri kuruluş amaçlarına göre döndürebilecek mi?

1951-1993 arası 42 yıl içinde imam hatiplerin orta ve lise bölümlerinde toplam 2 milyon 801 bin 310 öğrenci okumuş, bunların 1 milyon 377 bin 310'u mezun olmuş. Toplam 3 milyona yakın siyasal İslam militanı. 2009 yılında bu çoktan 4 milyonu bulmuştur.

Her yıl resmi ve kaçak Kuran kurslarında siyasal İslamın tornasından geçen milyonlarca çocuğumuzun zehirlendiği ortamda demokratik merkez politika nasıl yürütülecek?

Devleşen siyasal İslamcı sermayeyi, dernekleri ve vakıfları, Diyanet İşleri Başkanlığı imparatorluğunu saymıyorum bile... Dezenfekte edilmesi gereken bir siyaset ortamı...

(Yarın devam edeceğim).

BEDEL

*Süzölerek geçiyorum bir yazın içinden,
kanatlarıma bakıp kıskanıyor çocuklar,
ama hiç düşünmüyorlar:
ben neler ödedim bu yok oluşa.*

*Ne kışlar, ne kıyımlar, ne yokluklar tanıdım,
alnım değdikçe eridi toprakta,
kaç kentin kapılarında kaç kez
bir aynanın önünde tek başıma bırakıldım.*

(Hydra, 5.5.1979)

DEMOKRATİK MERKEZİ İNŞA ETMEK (2)

Günlerdir yazmakta olduğum yazıların amacı Demokrat Parti'nin adresini bulmak ve olası müşteri kitlesinin kimler olabileceğini tartışmaktı.

DP'nin Genel Başkan Yardımcısı, Devlet Eski Bakanı Ufuk Söylemez ile yaptığım telefonla kutlama görüşmesinde, kendisinden DP ile ilgili bir açıklama göndermesini rica ettim. Zarif düşünceli Ufuk Söylemez bana aşağıdaki açıklamayı gönderdi:

"DP, bize göre, keskin ve azgın bir hesaplaşma ve rövanş motivasyonu ile şekillenen ve insanımıza büyük değişim olarak sunulan bir süreci sonlandırmak bakımından çok önemli bir şans. AKP zihniyetinin yandaş medyasında, DP'de yönetimin, bu geleneğin asli aktörlerine geçmiş olmasından duyulan büyük rahatsızlık bu tesbitin doğruluğunun en açık kanıtı."

"Şimdi bizlere düşen, önümüzdeki bu çok önemli ama belki de son şansı iyi değerlendirmek. Türk toplumunun geçmişte büyük çoğunluğunun desteğini almış olması anlamında sosyal ve demokratik merkezini temsil ettiğini düşündüğümüz siyasi geleneğimizin yeniden canlanmasını sağlamak. Onu baştan aşağı, yeni gerçeklerimizi de doğru okuyarak yeniden inşa etmek. Bu, elbette, yaşanan yıkıcı süreçler nedeniyle kolay bir teşebbüs değil. Ancak, bazılarının öyle olmasını arzuladıkları için iddia ettikleri gibi, olağanüstü zor ve neredeyse imkânsız bir teşebbüs de değil. Aksine gerekenleri gerektiği şekilde yaparsak önümüzdeki ilk seçimlerde tarihi bir başarıya imza atacağımızdan hiç şüphe duymuyoruz."

"Demokratik ve sosyal merkez geleneği, karakterize eden temel nitelik sağduyu, makul olma ve kapsayıcılıktır. Ayrıca onun Türkiye cumhuriyetinin kurucu değerleriyle hiçbir zaman meselesi olmamıştır. Geleneğin bu niteliklerinin ne kadar hayati bir önem taşıdığı, sanıyoruz, bugün hiç olmadığı kadar anlaşılıyor, merkez geleneğinin yerine ikame edilen rövanşistlerin her geçen gün eylemli olarak açığa vuran asli niyetleriyle."

"Bu konuda yardımcımız olacak diğer faktör, ekonomimizi getirdikleri hazin nokta olacak. İnsanımız, Türkiye'de sadece küresel bir kriz değil, aynı zamanda, kendi iktisadi krizini yaşadığını ve bu krizin tamamen AKP zihniyetinin ekonomi yönetiminde benzeri görülmemiş başarısızlığının eseri olduğunu

kısa bir süre iyice anlamış olacak. O zaman, işte, her şeyi gözden geçirecek ve tercihlerini yeniden şekillendirmek zorunda olduğunu görecektir. Bütün bu yaşadığımız olaylar, hukukun yerle bir edilmesi, sahte gündemler, hep insanımızın görüşünü bulandırarak, onun çıplak gerçeklerle yüzleşmesini engellemek için.”

“Ama nafile, insanların gerçeklerle buluşmasını belki geciktirebilirsiniz; ama zamanı gelmişse, engellenemez mümkün değildir. AKP zihniyeti, genel seçimler kapımıza dayandığı zaman, seçim tarihini öne çekmiş olsa bile, tam dokuz yıl iktidar olmuş olacak. Bu, insanımızın çıplak gerçeklerin sorumlulukları için hak ettikleri demokratik cezayı kesmesi için yeterli bir süredir. Yeter ki, biz, DP olarak, bu gerçeklerle yüzleşme ve onları anlama sürecini katalize edecek bir kapsayıcı organizasyonu gerçekleştirmeyi başaralım.”

“Tekrar etmeye gerek var mı bilmiyorum ama tekrarlamak isterim, sosyal ve demokratik merkez geleneğinin asli kurumsal aktörü olarak Demokrat Parti, bunu başarma kararlılığına ve bu kararlılığı hayata geçirecek güce fazlasıyla sahiptir.”

DP Genel Başkan Yardımcısı Ufuk Söylemez’in partisiyle ilgili açıklamasını okudunuz. Benim dikkatimi çeken yer, “Demokratik ve merkez geleneğinin Türkiye cumhuriyetinin kurucu değerleriyle hiçbir zaman meselesi olmamıştır” cümlesi. (Devam edecek.)

243

DEMOKRATİK MERKEZİ İNŞA ETMEK (3)

Askeri darbelerle ilgili yanılsamalardan (illusion) kurtulmamız gerek:

1. Askeri darbe iktidarın temsil ettiği ideoloji ve uygulamalara karşı yapılacağı gibi;

2. İktidara karşı olmamakla birlikte, iktidar, darbenin gerçek hedefine karşı etkili bir varlık gösteremediği için de yapılır.

Bu bağlamda, 1961 Anayasası dışında, 27 Mayıs epeyce karışıktır. Bulanıktır!

Ama 12 Mart ve 12 Eylül darbeleri sanıldığı gibi Adalet Partisi iktidarına karşı olmayıp darbenin hedeflediği düşmanla iyi mücadele edemediği (edebilmek) için yapılmıştır.

Yani 12 Mart ve 12 Eylül iktidar partisine karşı değil ama muhalefetteki, sokaktaki sola (sosyal demokrasi, komünizm) karşı yapılmıştır.

12 Eylül'ün Süleyman Demirel başta olmak üzere öteki parti liderlerini gözaltına alması, partilerini kapatması ileri sürdüğüm gerçeği değiştirmez.

Partiler kapatılmış, liderleri de göz altına alınmıştır, çünkü bu partiler kendi aralarında dalaşırken büyük ve geleneksel düşmana, sola karşı etkili bir politika üretememişlerdir.

12 Eylül ve Kenan Evren çok etkili (!) bir politika icat edip bizzat kendileri siyasal İslamı temsil etmişlerdir. 12 Mart'ın Erbakan'a Milli Selamet Partisi'ni yalvararak kurdurduğu dikkate alınır, iki darbenin birbirinden farklı olmadığı görülür.

Bu da gösteriyor ki 12 Mart ve 12 Eylül kesinlikle (toptan) sola karşı, onu ezmek için yapılmıştır. Sonuç olarak tekmil sağa ve siyasal İslam'a hizmet etmişlerdir.

1980'lerin başından itibaren her şey öylesine bir yalana büründü ki her yazıdan önce bir yalan kırma paragrafı yazmak gerekiyor. Tıpkı kar temizler gibi.

6 Kasım 1983'te iktidara gelen ANAP'ın 12 Eylül darbecisi Cumhurbaşkanı Kenan Evren'e 'şükran plaketi' vermiş olduğunu söylesek günümüzün demokrasiperest sağcılarını inandıramayız.

Aynı şey AKP için de söz konusu. AKP'nin muhafazakar demokrat bir parti olduğu söyleniyor. Önce kendisi söyledi bunu! Kesinlikle bir merkez sağ parti değil. O, DP, AP, YTP, ANAP ve DYP içinde, merkez sağ elmasının içinde, siyasal İslam kurdu olarak yaşadı. Çürük elma yere düşerken zehirli bir kelebeğe dönüştü. AKP nasıl bir parti?

İdeoloji olarak Cumhuriyet karşıtı siyasal İslamcı bir parti. Kimse başka sıfat aramasın! ABD, AB ve küresel kapitalizm (Dünya Bankası ve IMF) dışardan dayattığı için ekonomi anlayışı liberal görünüyor. Biri siyasal İslamcı, ikincisi muhafazakar İslamcı iki tabanı var. (Avantacı göçebe seçmen ile "cezalandırıcı", "tepkici" saçma seçmenleri saymıyorum.)

Hiçbir iktidar bu ikili tabanın giderek daha da sekterleşmesini, radikalleşmesini kontrol edemez. Bu sekterlik ve radikallik kesinlikle kozasından çıkacak ve demokrasinin sınırları iyice

daralıp şeriatın kapısı açılacak. O zaman da “Ne yapalım millet iradesi!” diyecekler.

AKP’nin yere düşen çürük elmanın çekirdeğinden büyümüş, büyüyecek yeni bir merkez sağ elmasına ihtiyacı yok. Böyle bir şey olanaksız. Olsa olsa onu bir stepne olarak kullanır.

AKP elmasının içinde de bir kurt var ama bu kurt demokrasi kurdu değil, İslam devleti kurdu. O zaman kurtuluş askeri darbeye mi? TSK demokrasi ve laiklik için darbe yapmaz; hiçbir zaman yapmadı zaten. Bu nedenle bir daha askeri darbe olmayacak! Ergenekon’un yapmak istediği temizlik askeri darbeye karşı değil, Cumhuriyet’e karşı!... (Devam edecek)

DEMOKRATİK MERKEZİ İNŞA ETMEK (4)

Merkez sağın akademik bir tanımını yapmaya gerek yok. Google tanımı yeter: **Politikada muhafazakarlığa, dindarlığa, maneviyatçılığa, gelenekçilik ve milliyetçiliğe önem veren, liberal siyasette muhafazakar görüşe önem veren anlayışa merkez sağ denir.**

245

Yani 1950’den bu yana ve özellikle de Milliyetçi Cephe hükümetleri (Adalet Partisi, Milli Selamet Partisi, Milli Hareket Partisi) döneminde uygulanan Milliyetçi Muhafazakar politika!...

Kuruluşundan bu yana AKP’yi destekleyen travesti (“travesti”nin burada eş cinsellikle ilişkisi yoktur. Sözlüklere bakıla!) solcular artık Türkiye’nin muhafazakarlaşmaya başladığını yazıyorlar. Günaydın, tünaydın!

Türkiye, AKP tarzı modernleşme sürecine “**Muhafazakar modernite**” niteliği kazandırabilirmiş. Peki bu muhafazakar modernite Cumhuriyet’in laiklik ilkesiyle bağdaşacak mı? Gerçek demokrasiyi kurabilir mi, mevcut demokrasiyi sürdürebilir mi ? Her zaman olduğu gibi bu soruların yanıtı yok!

Her zaman olduğu gibi burada da denge uzmanlığı yapıyorlar : “Rejimi koruma amacını demokratikleşmenin önüne koyan ve bu temelde de siyasette siyaset dışı askeri ve yargısal müdahaleleri büyük ölçüde destekleyen CHP ve laik orta sınıf muhafazakarlığı”... Kambersiz düğün olmuyor tabii... El insaf! Siyasal İslamcı AKP’nin muhafazakar modernitesi demokrat ama CHP

ve laik orta sınıf demokrasi karşıtı. Utanmaz herifler!...

Gelelim yeni Demokrat Parti'ye! Yeni Demokrat Parti'nin ve AKP'nin ataları aynı : Adnan Menderes'in Demokrat Parti'si!

AKP, iktidarda bulunduğu 6 yıl içinde, eskiden siyasal İslamın gizlice, takiyye ile yaptığı şeyi (devletin yapısını İslamiye çevirme operasyonunu) sürdürmüş; yüksek yargı organları dışında devletin bütün organlarını ele geçirmiş durumda. (TSK, Harbiyelere sivil liselerden öğrenci almayı sürdürürse yakında o da teslim bayrağı çeker. Tek kaynak askeri liseler olmalı.)

Türk-İslam sentezci ve aynı zamanda ümmetçi (ikisi birlikte nasıl oluyor?) AKP!

AKP'nin iç destekçileri Tarikat ve cemaatler; İslamileştirilmiş varoşlar, gençler, kadınlar; iktidarın nimetlerinden yararlanmak isteyen Anadolu İslami sermayesi; laiklik karşıtı dindar, muhafazakar kitle; İslamcılaştırmış işçi sınıfı, İslamcılaştırmış orta sınıf, İslamcılaştırmış Kürtler.

Yurt dışında göçmen-işçi konumunda yaşayan siyasal İslamcı TC vatandaşları.

AKP'nin dış destekçileri Laik Türkiye toplumunun ılımlı İslama dönmesini programlayan ABD, AB, uluslararası kuruluşlar (Dünya Bankası, İMF), küresel sermaye.

Merkez sağ temsil eden partiler (Eski Demokrat Parti, Adalet Partisi, ANAP Doğru Yol Partisi) 1950'den bu yana, bir yandan laik Cumhuriyet'e sadık olduklarını ilan ederken bir yandan da toplumu ve devlet yapılarını İslamileştirmek için ter döktüler. Doğrusu neredeyse başardılar.

Genel Başkan Yardımcısı H.Ufuk Söylemez'e göre Cumhuriyet'in kurucu değerleriyle hiçbir zaman meselesi olmamış bir gelenekten (?) gelen Demokrat Parti böyle bir ortamda nasıl siyaset yapacak, yapmayı düşünüyor? Cumhuriyet'in kurucu değerleriyle çatışmayan bir siyaset yüce halkımızın kutsal değerleriyle (!) çatışmayacak mı?

Cumhuriyet'in kurucu ilkeleriyle çatışmayan bir merkez sağ partisinin sol karşısında iktidara gelmesi tedarigin etmez beni. Demokrasi devam eder! (Devam edecek).

Demokratik sağıın, merkez sağıın ya da demokratik merkezin önündeki en büyük engel demokrasi ile hiçbir ilişkisi olmayan tarikat ve cemaatler. Bilimkurgu filmlerinin sürü psikolojisi ve disiplini içinde yaşayan robotlar bunlar. Bireysel düşünme yetenekleri yoktur. İsterlerse “Prof.Dr” olsunlar, bireysel bilinçleri yoktur. **Ortak akıl** (!) ile idare edilirler. O akıl da şeyhin, liderin, hocanın, hoca efendinin kafasının içindedir.

1 Ağustos yazımda DP Genel Başkan Yardımcısı **Ufuk Söylemez**’in partisiyle ilgili açıklamasını okudunuz. Benim dikkatimi çeken yer, **“Demokratik ve merkez geleneğinin Türkiye Cumhuriyeti’nin kurucu değerleriyle hiçbir zaman meselesi olmamıştır”** cümlesi. Oysa ben bu yazı dışında yayınladığım 10 yazıda bu ilişkiyi anlattım.

Yeni Demokrat Parti romantik saplantısından kurtulup kendini doğru tanımlaması ve programına **“Demokrat Parti”nin Cumhuriyet’in kurucu değerleriyle bir sorunu yoktur, olmayacaktır**” cümlesini yazması. Böylece ayıplı merkez geleceği özgürleşmiş, çağdaşlaşmış ve gerçekten demokratik olacaktı.

“Olmadı” demenin hiçbir önemi yok. Önemli olan “olmayacak” sözünü vermek(ti). Beklediğim açıklığı DP lideri Hüsamet-tin Cindoruk **“İlmli İslam devletine geçit yok”** cümlesi ile getirdi (Cumhuriyet, 03.08.09)

Türkiye’nin siyasal ortamını kirlerinden temizlemeye DP büyük katkıda bulunabilir. DP’nin en büyük hedefi, dindar, muhafazakar ama laik ve demokrat olup AKP’ye oy veren kitle olması. 1923 cumhuriyetini yıkmak isteyen, demokrasiyle en küçük ilişkisi bulunmayan, bütün iradesini “föhrer”in (şeyhin, şefin, liderin, hocanın, hoca efendinin) eline teslim etmiş tarikat ve cemaatle hiçbir ilişki kurmamalı. Zaten kuramaz!

Önemli olan, ilk seçimde AKP’ye ait olmayan oyları onun elinden almak. Bu yüzde 10 olur, yüzde 15 olur! Önemli değil. Allah bereket versin!

Laikliği yeniden tanımlamadan, türbanperestlik yapmadan, imam hatip goygoyculuğuna sapmadan, dindar, muhafazakar, liberal düşünceli pasif kitleyi, laik, demokrat ve sosyal cumhuriyetin ilkeleriyle (merkez sağda) ilk kez buluşturmak mümkündür.

Halkımızın değerleri, kuşkusuz, siyasal İslamın, tarikatların, cemaatların temsil ettiği değerler değildir. O değerler demokratik merkez sağ ve solun temsil ettiği değerler olmalı!

Merkez sağın, demokratik merkezin insanı bireydir, kendinin ve toplumun bilincinde olan bireydir. Hiçbir şeyhin, hiçbir fuhherin müridi olmadığı gibi, kendisi de mürit peşinde koşmayan özgür ve demokrat insandır. Merkez sağ dindarı kendine dindardır. Dininin ilkelerini devletin ilkeleri haline getirmez, getirmek isteyenlere karşı çıkar. Bunun sonu demokratik menzildir.

Tarikatlara, cemaatlara, siyasal İslama teslim olmuş bir rejim, demokratik gücünü mutlaka yitirir ve teokratik bir mutlakiyet rejimine dönüşür. AKP hükümetinin içinde yürüdüğü, gittiği yol, teokratik mutlakiyetin yolu. Bunun somut kanıtlarını son bir yıl içinde bol bol vermiştir.

Dolayısıyla, AKP zihniyeti rejimin teminatı değil, rejimin mezarını kazan bir fesattır.

Rejimin teminatı merkez sağ ile merkez soldur. Ve siyasette merkez diye bir şey yoktur.

Demokrat Parti'nin şansı açık olsun! (Yazı dizisinin sonu!)

CAMİ VE MİNARELERDE HOPARLÖRLERİN KULLANILMASI

Diyanet İşleri Başkanlığı yönetmeliğinin 21.maddesini birlikte okuyalım:

"MADDE 21- (1) Başkanlığımız mevzuatına göre minarelerde bulunan hoparlörlerden yalnızca ezân ve salâ okunması gerekmektedir. Bazı yerlerde cami içerisinde icra edilen vaaz, mevlit ve benzeri diğer dinî programların minarede bulunan hoparlörlerden yayınlandığı, bu durumun da hoşnutsuzluğa ve şikayetlere sebep olduğu, Başkanlığımıza intikal eden bilgilerden anlaşılmaktadır. Bu sebeple:

a) Cami içinde yapılan vaaz, mevlit ve benzeri programlar, minare hoparlörlerinden yayınlanmayacaktır.

b) İbadet esnasında cami içindeki ses cihazlarının sabah, ak-

şam ve yatsı gibi cemaatin az olduğu vakitlerde kullanılmaması ve yalın sesle iktifa edilmesi, ayrıca diğer vakitlerde kulağı rahatsız etmeyecek ve huşû içinde dinlenmesine imkân verecek şekilde ses ayarının yapılması sağlanacaktır.

c) Hoparlörlerin ses düzeninin, ezânın çevrede duyulmasını sağlayacak fakat yakın komşuları da rahatsız etmeyecek şekilde ayarlanması temin edilecektir.

ç) Millî güvenliğin icap ettirdiği durumlar ile yangın, deprem, sel felaketi gibi olağanüstü durumlar hariç olmak üzere cami hoparlörleri, ezân ve gerektiğinde salâ dışında kullanılmayacaktır.

(2) Camilerden uzak mahalle veya yazlık sitelerde ikamet eden vatandaşların okunan ezândan istifade edebilmeleri amacıyla belediye yayın cihazından verilmesi, cami ya da mescit bulunmayan yerlere alıcı cihaz konulması hususunda Din İşleri Yüksek Kurulu Başkanlığı mütalaasında; **“Cami ve mescit bulunmayan yerlerde ezân okunmasının meşru olduğu göz önünde bulundurularak halkın talebi olması şartıyla cami, mescit ve minaresi bulunmayan yerlere, merkezî ezândan yararlanmak amacıyla hoparlör takılmasında sakınca yoktur.”** denilmektedir. Buna göre:

249

a) Hoparlörün takılmasını semt halkının çoğunluğunun istemesi,

b) Cami hoparlörünün monte edileceği yerin/birimin, telefon, elektrik GSM direği vb. mekanların sahibinin ve yetkililerinin onayının alınması,

c) Uzlaşma usûl ve esaslarına riayet edilmesi,

ç) Görüntü ve ses kirliliğine meydan verilmemesi,

Hususları yerine getirildikten sonra, mülkî âmirin onayı alınarak talep edilen ve izin verilen yere ezân sesini nakletmek için hoparlör takılabilecektir.”

17 Temmuz Cuma günü yayınladığım **“Çok Açık Gizli Hedef”** yazımı hatırlarsınız. Yazıya okurlardan herhangi bir olumsuz tepki gelmedi. Tam tersine yüzlerce olumlu kutlama mesajı aldım. Yazının yayınlandığı tarihten bir gün sonra (18.07.09) bizim köyün cami hoparlörü genelgeye uygun şekilde ses verdi. Sonra her şey eskisine döndü.

Anladığım kadarıyla, tek tek camilerin Diyanet İşleri Baş-

kanlığının gönderdiği genelgeleri umursadığı yok. Bazı camiler kendi bağımsızlığını ilan etmiş, anarşik ve disiplin tanımaz bir derebeyi durumunda ya da genelge yayınlayan Diyanet İşleri Başkanlığı, genelgenin arkasından işmar edip sanki siz bildiğinizi okuyun demekte.

Ancak yasalar ve DİB genelgeleri, sivil toplum örgütlerine ve vatandaşlara disiplinsiz camiler yüzünden DİB'i mahkemeye vermek hakkını tanımakta. Benim vekilliğim bu kadar!

ŞAHESER ZIRVALAR

Akşamlardan 27 Temmuz 2009 akşamı! Televizyonlardan Habertürk televizyonu! Sunuculardan Yiğit Bulut sunucu! Konu, galiba Kürt Açılımı'na bağlı yan konular.

"Kürt Açılımı" çift anlamlı, tuhaf bir deyiş. Kürtlerin açılımı mı, yoksa başkalarının Kürtçülüğü odak alan açılımı mı? Benim bildiğim, Kürtçülerin herhangi bir açılımı yok!

Katılanlardan biri, bu türden programların "Kamber'i" Altan Tan. Altan Tan bölgenin geri kalmışlığının toprak reformu yapılmamasına bağlanmasını her bakımdan bilgisizlik olarak tanımlıyor. Ve tezini kanıtlamak için, "Bir adam düşünün diyor, 40 bin dönüm toprağı var;

birkaç kez evlenmiş 20-30 çocuğı olmuş; bu çocuklar evlenmiş onların çocukları olmuş; toprak bunların arasında bölüşülmüş, adam başına 200-300 dönüm toprak düşüyor. Al sana toprak reformu!"

Böylesine bir şaheser zırva ulaşmak için insanın İslamcı ve Kürt milliyetçisi olması gerekir. 40 bin dönüm toprak kimlerin arasında paylaştırılmış? Mesela (adını biz uyduralım) Kocabaş ailesinin bireyleri arasında! Yabancıya toprak gitmiş mi? Gitmemiş!

Altan Tan toprak reformu kavramına toptancı bir katkıda bulunuyor ve toprak reformunun topraksız köylüyü topraklandırmak ve tarıma kazandırmak için yapıldığı teorisini berhava ediyor! İnsaf ki ne insaf!

Ülkenin bütünlüğüne ve devletin üniter yapısına saygılı olduklarını söylüyor Altan Tan. Fevkalâde ve fevkaletlâde! Ardın-

dan da Kürt dilinde eğitim ve öğretim istediklerini söylüyor. Gerçek demokrasi kurulduğu zaman Kürt sorunu (yani Kürtçülük) şıp diye sona erecekmiş. Sanki bir mucize! Sadece Altan Tan değil Kürtçülerin hiçbiri gerçek demokrasinin (kendilerince) ne anlama geldiğini, geleceğini söylemiyor.

Ama kopuk kopuk kaçamak konuşmalarından şunlar anlaşılıyor: Türkiye Kürdistanı olarak varsayılan bölgede eğitim ve öğretimin (ana okulundan post doktora kadar) Kürt dillerinde yapılması; bölge belediyelerinin vergi koyup toplama hakkı; bölgesel polis örgütü; merkezi hükümetten en yüksek oranda yatırım ve katkı payı; giderek iç işlerinde bağımsızlık ve benzeri şeyler. İstedikleri şey en azından özerklik! Federatif çözüm! Valahi de billahi de iki çözüme de karşı değilim. Lâf ebeliğine, göz küllemelere karşıyım!

Üniter devlet yapısına karşı değiller ama üniter devletin artık miadını doldurduğunu da söylüyorlar. Yani, ister dile, ister etni-siteye, ister göz rengine dayalı bir federatif yapı. Yahu kardeşim şunu başından söylesenize, “daha çok demokrasi deresi”nden yedi kez su getirmenin ne gereği var? Federasyon diye dayatın, içini dilediğiniz malzemeye doldurursunuz!

251

Üç aylarda ya da Ramazan’da cerre çıkmış hocaların köy köy gezmesi gibi televizyon televizyon geziyorlar. DTP, seçimlerde en kabadayı yüzde 5-6 oy almış. Demek ki seçmen Kürt vatandaşların yüzde 94-95’i DTP ve PKK gibi düşünmüyor. AKP, Türkiye Kürtlerini belki de DTP’den daha fazla temsil ediyor.

Bir uyarı: Tarihe, geçmişe, Cumhuriyet’in kuruluşuna dair konularda mitoslar, efsaneler, menkibeler uydurmak hiç de tekin bir şey değildir, çünkü biri kırıcı olmayı göze alıp gerçekleri tek tek saymak zorunda kalabilir. Örneğin Kürtler 1071’den bu yana ne zaman devletin kurucu unsuru oldu? Kürtçe ne zaman Türkçe ile birlikte resmi devlet dili idi? Gibi.

ANA DİLDE ÖĞRETİM MAYINI

Kimse bir şey öğrenmiyor: Kopenhag Kriterleri ‘nin açıklanmasından bu yana yazıyorum : Avrupa Birliği ve Kopenhag Kriterleri ana dilde öğretimi değil, fakat ana dilin özgürce öğrenilmesinin önündeki yasal engellerin kaldırılmasını istiyor.

Fakat ne mümkün, ağzını açan “ana dilde öğretim” den söz ediyor. Sadece DTP’liler, PKK’cılar ve “bir kısım” paralı asker köşe yazıcısı değil, aynı zamanda AB’nin ve Avrupa Parlamentosu’nun Türkiye ile ilgili küçük memurları da bu konuda zırvalamaktan geri kalmıyorlar.

Bir kez daha tekrarlayalım: **Ana dilde Öğretim**, anaokulu, ilköğretim, ortaöğretim ve yüksek öğretimde söz konusu ana dilin eğitim ve öğretim dili olarak kullanılması demektir.

Yani **Kürtçe Ana dilde Öğretim** demek, eğitim ve öğretimin anaokulunda, ilköğretimde, ortaöğretimde ve yüksek öğretimde Kürt dilinde ve lehçelerinde yapılması demektir.

Kopenhag Kriterleri’nde yazdığı gibi, Kürtçenin (Kürtçe diye yazmıyor tabii) öğrenilmesinin önündeki (varsa) yasal engellerin kaldırılması ise işin gerçek boyutu.

Bu seçmeli ders olabilir, ikinci dil olabilir, ayrı bir dil okulu olabilir. Bunun herhangi bir siyasal sonucu ve anlamı yoktur. Bireysel hak ve özgürlüklerle ilgili bir durumdur.

Ancak, “Ana dilde Öğretim”in amacı da sonucu da siyasaldır.

Anadilde Öğretim niçin yapılır? O dili kamusal alanda kullanmak için yapılır. Ne demek yani? Sadece eğitim ve öğretimde değil, aynı zamanda bütün mesleklerde ve devlet dairelerinde kullanmak için: Emniyette, yargıda, maliyede, bayındırlıkta, tapuda, resmi yazışmalarda, gümrükte, sağlıkta... Yani resmî dil!...

Ana dil bu alanlarda kullanılmayacaksa Hukuk, Siyaset Bilim, Fen Bilimleri, Tıp ve Veterinerlik Fakültelerinde neden Kürtçe öğretim yapılsın?

Sokak adları, Finlandiya’da, Belçika’da olduğu gibi iki dilde olabilir. Ancak Hukuk Fakültesinde eğitim Kürtçe yapılıyorsa, bu, mahkemelerde Kürtçe kullanılacağı; yasaların Kürtçe olacağı anlamına gelir. Böyle bir şey üniter bir devlette elbette mümkün değildir! Ama DTP milletvekillerine bakıyorsunuz, ülkenin üniter yapısına ve toprak bütünlüğüne aykırı bir istekte bulunmadıklarını, bulunmayacaklarını (retorik icabı) söylüyorlar.

Bu ne perhiz, bu ne lahana turşusu? Ben ana dilde öğrenim hakkı istiyorum demek, ben federal düzen istiyorum, demektir. Bölgesel ayrılıkçılık. Üniter yapıdan federal yapıya geçilmek istendiğine göre, bu istek ayrılıkçılık olarak da tercüme edilir.

DTP-PKK hattı Güneydoğu’ya özerklik tanınmasını istiyor-

muş. Bu istek açıklandıktan sonra **“Farklı kimlik ve kültürlere anayasal güvence getirilmesi”, “Kürtçenin resmi eğitim dili olması”, “Koruculuk sisteminin kaldırılması”** gibi isteklerde bulunmak gereksiz tekrar. Çünkü özerklik ve federal (devlet) eyalet bunların hepsini içerir. Genel af ilan edilmesi, Öcalan’ın muhatap alınması falan ayrı bir fasıl. Üniter yapı bozulunca gerisi gelir ve iş en azından federal devlete gider. Türkiye Kürt Federal Devleti ile Irak Kürt Federal Devleti’nin ciddi bir sınıra gereksinimi var mıdır artık?

PKK’cılar, DTP’ciler, Kürtçüler, Kürt mühibbanları bana küf-rededelerine, ırkçı mırkçı diyeceklerine, ilkin sözcüklerin ve deyimlerin doğru anlamını öğreysinler! Ben özerkliğe de federasyona da ayrılmaya da karşı değilim! Ama lâf ebeliği ve demagoji yapılmasın!

SİYASAL İSLAMIN KALESİ OLARAK İMAM HATİPLER (1)

253

Siyasal İslamcı gazeteleri, AKP lejyonerlerini bir yana bırakalım. Sözüm öteki gazetelere ve köye yazıcılarına.

Son İHL katsayı operasyonundan ve yönetmelik değişikliğinden sonra bir kez daha fark ettim ki bu konuda yazı yazanların, haber yapanların Tevhid-i Tedrisat Kanunu’nundan yani Öğrenim Birliği Yasası’ndan haberleri yok. Haberleri varsa bile, yazılarını döşenmeden önce söz konusu yasayı ve yasa gerekçesini okumayı akıllarına bile getirmiyorlar.

Bu ilgisizlik son derece yaygın zaten. Koalisyon ortağı MSP’nin tuzağına düşen Ecevit ve çevresindekiler Öğrenim Birliği Yasası’nı bilselerdi, kendilerine bu yasayı bir hatırlatan olsaydı, yaptıkları işin Cumhuriyet’in şah damarını keseceğini mutlaka anlarlardı.

On yıl önce Hürriyet gazetesinde yazmaya başladığım zaman, 3 Mart 1924 tarihli ve 430 sayılı Tevhid-i Tedrisat Kanunu, Anayasa’nın **İnkilâp Kanunlarının Korunması**’na dair 174 maddesi ile tozlu mevzuat raflarında unutulup gitmişti. Bulundukları yerden bulup çıkardım (aslında 1980’lerden itibaren edebiyat dergilerinde yazdığım yazılarda söz konusu yasayı

referans vermekteydim) ve başta dönemin Cumhurbaşkanı olmak üzere kamunun dikkatine sundum. Daha sonra Prof. Dr. İsa Eşme, Dr. A.Vehbi Ecer ve adlarını anamadığım için eksikli kaldığım öteki bilim adamları bu konuda bana yardımcı oldular.

Bilelim ve unutmayalım ki Anayasa'nın 174.maddesinin koruması altında olan bütün devrim yasaları Anayasa'nın ilk dört maddesi gibi **değişmezlik koruması altındadır**. Demek ki 3 Mart 1924 tarihli ve 430 sayılı Öğrenim Birliği Yasası'na aykırı yasa çıkartılamaz, tüzük ve yönetmelik yapılamaz, genelge yayınlanamaz. Ama son yönetmelik değişikliğinde olduğu gibi bütün bunlar yapılıyor. Söz konusu yasanın ırzına geçercesine, 1950'den bu yana yüzlerce imam hatip okulu ve lisesi açıldı.

Türkiye Cumhuriyeti Anayasası madde 174: **"Anayasanın hiçbir hükmü, Türk toplumunu çağdaş uygarlık seviyesinin üstüne çıkarma ve Türkiye Cumhuriyeti'nin laiklik niteliğini koruma amacını güden, aşağıda gösterilen inkılap kanunlarının, Anayasamızın halkoyu ile kabul edildiği tarihte yürürlükte bulunan hükümlerinin, Anayasaya aykırı olduğu şeklinde anlaşılamaz ve yorumlanamaz."**

Anayasanın 174 maddesi olmasaydı bile TBMM'nin çıkardığı ilk yasalardan olan devrim yasalarının devlet kurucu nitelikleri dikkate alınarak bir tek harfine bile dokunmaması gerekirdi.

Hukukçuların, Anayasa hukukçularının bu cinayet karşısında suskun kalmaları kendileri açısından son derece onur kırıcıdır.

Laf olsun torba dolsun niyetiyle kaleme sarılan gazete yazarlarını da şiddetle kınıyorum. Elbette düşünceyi yazılı ve sözlü açıklama özgürlüğü vardır ama düşüncesi olanlar için vardır. Son günlerde, televizyonların **"Flaş... Flaş... Flaş... Meslek liseleri ve imam hatip liselerinin önü açıldı!"** yağcılığı karşısında şaşkına döndüm. Yazılarına **"Eyvah! İmam hatipliler geliyor!"** diye başlık atanların cehaletleri karşısında ne diyeceğimi bilemedim.

Bu konuda yayınladığım eski yazıların, bu kez yayınlayacağım yedi yazının meslek içi gelişim dersi olarak kabul edilmesi ni temenni ediyorum. (Devam edeceğim.)

SİYASAL İSLAMIN KALESİ OLARAK İMAM HATİPLER (2)

7 Aralık 2007 tarihinde yayınlanan “Bir Kez Daha Tevhid-i Tedrisat (1)” başlıklı yazımdan aktarıyorum:

Yasaların gerekçeleri onları anlamamız, yorumlamamız konusunda son derece önemlidir. 3 Mart 1924 tarihli ve 430 sayılı Tevhid-i Tedrisat Kanunu’nun gerekçesi şöyle:

“Yüksek Başkanlığa,

Bir devletin genel eğitim ve kültür politikasında, milletin duygu ve düşünce bakımından birliğini sağlamak için öğrenim birliği en doğru, en bilimsel, en çağdaş ve her yerde yararları ve güzellikleri görülmüş bir ilkedir. 1255 (1839) Gülhane Fermanı’ndan sonra açılan Tanzimat Dönemi’nde, yıkılmış Osmanlı Saltanatı[da] öğretim birliğine başlamak istemişse de bunu başaramamış ve aksine bu konuda bir ikilik bile meydana gelmiştir. Bu ikilik eğitim ve öğretim birliği açısından birçok zararlı sonuçlar doğurdu. Bir millet bireyleri ancak bir eğitim görebilir. İki türlü eğitim bir ülkede iki türlü insan yetiştirir. Bu ise, duygu ve düşünce birliği ile dayanışma amaçlarını tamamen yok eder.

Kanun teklifimizin kabulü durumunda Türkiye Cumhuriyeti’nde bütün bilim (irfan) kurumlarının bağlı olacakları tek makam Millî Eğitim Bakanlığı olacaktır. Böylece, bütün okullarda bundan böyle Cumhuriyetin irfan politikasından sorumlu ve öğretimimizi duygu ve düşünce birliği çerçevesinde ilerletmekle görevli olan Millî Eğitim Bakanlığı, olumlu ve birleşik bir eğitim politikası uygulayacaktır. Teklifimizin bugün hemen ve ivedilikle görüşülerek kanunlaşmasını yüksek heyetten rica ederiz. (2 Mart 1924. Manisa Milletvekili Vâsıf Bey ve arkadaşları).

3 Mart 1924 tarihli ve 430 sayılı Tevhid-i Tedrisat Kanunu:

Madde 1 – Türkiye’deki bütün bilim ve öğretim kurumları Millî Eğitim Bakanlığına bağlıdır.

Madde 2 - Şer’iyye ve Evkaf Bakanlığı veya özel vakıflar tarafından idare edilen bütün medreseler ve okullar Millî Eğitim Bakanlığına devredilmiş ve bağlanmışır.

Madde 3 – Şer’iyye ve Evkaf Bakanlığı bütçesine okullar ve medreseler için konulan ödenekler Millî Eğitim bütçesine aktarılacaktır.

Madde 4 – Millî Eğitim Bakanlığı, dini bilgiler konusunda yüksek uzmanlar yetiştirmek üzere üniversitede bir İlahiyat Fakültesi kuracak ve [ayrıca] imamlık ve hatiplik gibi dinî hizmetlerin yerine getirilmesiyle görevli memurların yetişmesi için de ayrı okullar açılacaktır.

Madde 5 – Bu kanunun yayımı tarihinden itibaren, genel eğitim ve öğretim hizmetleri vermekte olup, şimdiye kadar Millî Savunma Bakanlığına bağlı olan askerî rüşdiyeler ve îdadîlerle, Sağlık Bakanlığına bağlı Yetim Evleri, bütçeleri ve öğretim kadroları ile birlikte Millî Eğitim Bakanlığına bağlanmıştır. Anılan rüşdiye ve îdadîlerde bulunan öğretim kadrolarının nereye bağlı olacakları, gelecekte ait olacakları Bakanlıklar arasında belirlenip düzenlenecek ve o zaman kadar orduya mensup olan öğretmenler bu statülerini koruyacaklardır.”

Yukarıda aktardığım yasa gerekçesi ile yasanın özellikle 4. maddesini bilmeden imam hatipler üzerine yazı yazmak ayıptır, günahdır, hafif meşreptir. (Devam edecek)

SİYASAL İSLAMIN KALESİ OLARAK İMAM HATİPLER (3)

Tevhid-i Tedrisat Kanunu’nun ne anlama geldiğini Büyük Millet Meclis üyeleri 1921 yılından itibaren bildikleri için söz konusu yasayı kolayca kabul ettiler.

Mustafa Kemal Paşa 16 Temmuz 1921 günü Ankara’da toplanan Maarif Kongresinin açış konuşmasında şöyle diyordu:

“Şimdiye kadar takip olunan tahsil ve terbiye usullerinin milletimizin tarihi gerilemesinde en mühim âmil olduğu kanaatindeyim. Onun için milli terbiye programından bahsederken, eski devrin hurafelerinden ve yaratılış niteliklerimizle hiç münasebeti olmayan yabancı fikirlerden, doğudan ve batıdan gelebilen bütün tesirlerden tamamen uzak, milli seciye ve tarihimizle uygun bir kültür kastediy-

rum. Çünkü milli dehamızın tam gelişmesi böyle bir kültür ile temin olunabilir. Gelişigüzel bir yabancı kültürü, şimdiye kadar takip olunan yabancı kültürlerin yıkıcı neticelerini tekrar ettirebilir. Kültür zeminle mütenasıptır. O zemin milletin seciyesidir.” (Türk İnkılap Tarihi Enstitüsü, Atatürk’ün Söylev ve Demeçleri, Ankara 1959, II, 16-17)

31 Ocak 1923 günü İzmir’de yaptığı bir konuşma sırasında medreselerin geleceğine değinen Mustafa Kemal Paşa şunları söylüyordu:

“Milletimizin, memleketimizin irfan yuvaları olmalıdır. Bu memleket evlâdı, kadın ve erkek aynı surette oradan çıkmalıdır.” (Age. II,90)

(Bu alıntılar için Erciyes Üniversitesi Emekli Öğretim Üyesi Dr. A. Vehbi Ecer’e teşekkür ederim.)

3 Mart 1924 tarihli ve 430 sayılı Tevhit-i Tedrisat Kanunu ve Mustafa Kemal Paşa’dan yaptığım alıntılar, 14.06.1973 tarih ve 1739 sayılı **Milli Eğitim Temel Kanunu**’nun İmam Hatip Liseleriyle ilgili 32. maddesinin bir dalavere olduğunu kanıtlamak tadır:

“İmam Hatip liseleri, imamlık, hatiplik ve Kur’an kursu öğreticiliği gibi dini hizmetlerin yerine getirilmesi ile görevli elemanları yetiştirmek üzere, Milli Eğitim Bakanlığınca açılan ortaöğretim sistemi içinde, hem mesleğe, hem yükseköğrenime hazırlayıcı programlar uygulayan öğretim kurumlarıdır”

Peki değerli köşe yazıcıları Tevhid-i Tedrisat Kanunu’nun özgün metninde **“...hem mesleğe, hem yükseköğrenime hazırlayıcı programlar uygulayan öğretim kurumlarıdır”** cümlesi var mı?

Yok! Peki nasıl oluyor?

Peki nasıl oluyor da Milli Eğitim Temel Kanunu’nun Anayasa’nın laiklik ilkesine ve Tevhid-i Tedrisat Kanunu’na aykırı 32. maddesinin iptali için yüksek mahkemelere neden başvuru yapılmadı? Başvuru yapılsaydı mutlaka iptal edilirdi. (Son yazımda açıklayacağım gibi, Anayasa Mahkemesi’nin AKP’nin kapatılması davasında aldığı 30.07.2008 tarihli kararı gereğince de imam hatipler tamamen kapatılabilir. Meraksız hukukçulara duyurulur!)

14.06.1973 tarih ve 1739 sayılı **Milli Eğitim Temel**

Kanunu’nu 12 Mart faşist askeri rejiminin Naim Talu hükümeti (15.04.1973-26.01.1974) çıkarmıştı.

Aynı askeri rejimin 20 Mayıs 1973’te Necmettin Erbakan’a Milli Selamet Partisi’ni yalvara yalvara kurdurduğunu da anımsayalım. (Devam edecek.)

SİYASAL İSLAMIN KALESİ OLARAK İMAM HATİPLER (4)

İmam Hatiplerin kısa tarihi:

1924 -Okullarda laik eğitime geçiş kapsamında çıkarılan Tevhid-i Tedrisat Kanunu’yla (Eğitim-Öğretimin Birleştirilmesi) birlikte medreseler kapatıldı. Laikliği yeni benimseme aşamasında olan bir toplumda din eğitiminin gerekliliğine inanan Mustafa Kemal Atatürk, medreselerin yerine dört sınıflı 29 adet imam hatip okulu açtı. Bir yıl sonra imam hatip sayısı 26’ya, iki yıl sonra 20’ye, üç yıl sonra da ikiye düştü. 1929-30 öğretim yılında ise son kalan imam hatip okulları da kapatıldı.

1948-CHP, Diyanet İşleri Başkanlığı tarafından imam, hatip, vaiz ve yüksek din okulları açılması için Meclis’e kanun teklifi verdiler. Teklif sonucu imam hatip okulları açılmadı ancak 10 ay süreli imam hatip kursları açıldı.

1949-Yıl başında dönemin iktidar partisi CHP Ankara ve İstanbul’da iki tane imam hatip kursu açtı. Bir süre sonra kurs sayısı sekize çıkartıldı. Din derslerinin eğitim-öğretim müfredatına konulması da bu döneme rastlar. Okulların dördüncü ve beşinci sınıflarında seçmeli olarak okutulmak üzere din eğitimi başladı. CHP’nin önerisi ile Ankara Üniversitesi bünyesinde ilk ilahiyat fakültesi açıldı.

1950-Demokrat Parti iktidara gelmesinin ardından mevcut imam hatip kurslarının yetersiz olduğu kanısıyla imam hatip okullarının açılmasını kararlaştırdı. Adana, Ankara, Isparta, İstanbul, Kayseri, Konya ve Kahramanmaraş’ta ilk imam hatip okulları açıldı. 1958 yılında bu okulların sayısı 26’ya, 1969’da 71’e, 1997’de ise 600’e ulaştı.

1951-1959-Demokrat Parti lideri Adnan Menderes, 19 adet imam hatip okulu açtı. 1951 yılında imam hatip okullarının dört

yıllık ortaokul ve üç yıllık lise bölümü olmak üzere yedi yıllık bir dönemi kapsamı kararlaştırıldı.

1962-1963-İsmet İnönü döneminde yedi adet imam hatip okulu açıldı.

1965-1971-Süleyman Demirel, 46 adet imam hatip okulu açtı.

1971-Askeri darbenin ardından Necmettin Erbakan başkanlığındaki Milli Selamet Partisi(MSP) ile Bülent Ecevit başkanlığındaki CHP koalisyon ortağı oldu. Ağustos ayında yeni bir düzenlemeyle, imam hatip okullarının dört yıllık orta kısımları kapatıldı. Lise süresi ise üç yıldan dört yıla çıkartılarak meslek lisesi haline dönüştürüldü.

1973-74-öğretim yılında CHP-MSP koalisyonu, imam hatip okullarının orta kısımlarını yeniden açtı ve imam hatip liselerine bütün üniversitelere giriş imkanı verdi. 1974 yılında 33 tane imam hatip okulu açıldı.

1974-1975-Bülent Ecevit, 29 adet imam hatip okulu açtı.

1975-1978-Süleyman Demirel, 233 adet imam hatip açtı.

1976- Kız öğrenciler öğrenciler de imam hatip okullarına alınmaya başlandı.

1978-1979-Bülent Ecevit, dört tane imam hatip açılmasını kararlaştırdı.

12 Eylül döneminde kız öğrencilerin başlarını örtüp örtmeyeceği tartışıldı. İmam hatip mezunlarına, üniversitelerin bütün bölümlerine girme hakkı tanındı.

1982 yılında ilahiyat fakültelerinde kız öğrencilerin sadece Kuran'ı Kerim derslerinde başlarını örtecekleri hüküm altına alındı. Böylece türban önce ilahiyat fakültelerine, daha sonra bütün fakültelere girdi.

(Devam edecek.)

SİYASAL İSLAMIN KALESİ OLARAK İMAM HATİPLER (5)

YÖK eski üyesi Sayın Bülent Serim 14.06.1973 tarih ve 1739 sayılı Milli Eğitim Temel Kanunu'nun 32. maddesiyle ilgili zihin

açıcı bir uyarıda bulundu. 14.08.09 tarihli 3 numaralı yazımda söz konusu 32. maddeyi yazmıştım:

“İmam hatip liseleri, imamlık, hatiplik ve Kuran kursu öğreticiliği gibi dini hizmetlerin yerine getirilmesi ile görevli elemanları yetiştirmek üzere, Milli Eğitim Bakanlığınca açılan ortaöğretim sistemi içinde, hem mesleğe, hem yüksek öğrenime hazırlayıcı programlar uygulayan öğretim kurumlarıdır.”

Aynı yazıda, Tevhid-i Tedrisat Kanunu’nda **“Hem mesleğe hem yükseköğrenime hazırlayıcı programlar uygulayan öğretim kurumlarıdır”** açıklamasının bulunmadığını da yazmıştım.

Sayın Bülent Serim, **“Meslek”**in imamlık ve hatiplik; **“Yükseköğrenim”**in ise ilahiyat fakülteleri ya da benzeri okullar anlamına geldiğini düşünüyor. Doğrudur, haklıdır!

Ama 1739 sayılı yasayı çıkartanlar, 32. maddede, Tevhid-i Tedrisat’ın 4. maddesinde olduğu gibi İlahiyat Fakültesinin adını açıkça anmıyorlar. Demek ki bir hinoğluhinlik var işin içinde. Zaten bu bulanıklıktan yararlanarak çeşitli fakültelere yıllarca korsan öğrenci soktular.

Ancak bununla da yetinmediler. 31.07.2009 tarihli “Milli Eğitim Bakanlığı İmam Hatip Liseleri Yönetmeliği” ile 1739 sayılı kanunun 32. maddesine karşı yeni bir dolap çevirdiler:

“MADDE 5 – (1) Millî Eğitim Bakanlığınca açılan ortaöğretim sistemi içinde hem mesleğe hem yükseköğrenime hazırlayıcı programlar uygulayan imam hatip liseleri, ilköğretimden sonra dört yıl öğretim veren, bölge şartlarına ve imkânlarına göre gündüzlü veya yatılı ve gündüzlü olarak karma eğitim ve öğretim yapan okullardır” tanımıyla hem Tevhid-i Tedrisat Kanunu’nu hem de 1739 sayılı yasanın 32. maddesini hamhumşaralop yaptılar. Tevhid-i Tedrisat Kanunu ile 1739 sayılı yasanın 32. maddesinde yer alan **“dini hizmetler”** deyişi nerede? Demek ki bu okul modacı yetiştirmek için kurulmuş. Ama çıkardıkları alt tarafı bir yönetmelik ve Anayasa’nın 174 maddesinin koruyucu kanatları altında aslanlar gibi ayakta duran Tevhid-i Tedrisat Kanunu var. Bu yönetmelik hemen iptal edilir. İyi bir hukukçu, Anayasa’nın 174. maddesine ve Anayasa Mahkemesi’nin 16.09.1998 günlü ve 1998/52 sayılı kararına dayanarak imam hatipleri asıl amaçlarına döndürtebilir. Böyle bir hukukçu aranıyor ama var mı? Biraz yekinin artık!

Tevhid-i Tedrisat Kanununun amaç ve kapsamı imam hatiplerle sınırlı değil. Bu yasa ile Türkiye'deki bütün okullar Milli Eğitim Bakanlığına bağlanmakta ve Şeriye ve Evkaf Vekaleti veyahut hususi vakıflar tarafından yönetilen bütün medrese ve mektepler MEB'e bağlanmaktadır ya da kapatılmaktadır.

Daha önceleri mektepli, medreseli, tarikatçı olmak yüzünden ortaya çıkan bölünmüşlük toplumun birliğini, toplumsal bütünleşmeyi ve çağdaşlaşmayı engelliyordu. Atatürk 1923 yılında yaptığı bir konuşmada bu noktaya işaret eder:

“Milletimizin ve memleketimizin irfan yuvaları bir olmalıdır. Bütün memleket evlâdı, kadın ve erkek, aynı şekilde. oradan çıkmalıdır.”

O halde ya sadece klasik genel liseler ya da sadece imam hatip liseleri olacaktır. İkisi birlikte var olup üniversite ve yüksek okullara kaynaklık edemez. Siyasal İslam şimdilik bu ikiliğe razı. Asıl amaç ve hedef klasik genel liseleri ortadan kaldırıp tersine bir Tevhid-i Tedrisat yaratmak. (Devam edecek.)

SİYASAL İSLAMIN KALESİ OLARAK İMAM HATİPLER (6)

261

İmam hatip mezunlarına üniversiteye girme hakkının tanınması gayrı meşru bir hak gasbidir.

Tevhid-i Tedrisat yasasından (3 Mart 1924) önceki durum ne idi, ne gibi öğretim kurumları vardı, isterseniz bir anımsayalım (Kaynak: Erciyes Üniversitesi Emekli Öğretim üyesi Dr. A. Vehbi Ecer):

1.Medrese 1330 yılında Orhan Bey tarafından kuruldu. Eğitim ve öğretim dili Arapça idi. Sadece fıkıh, fıkıh usulü, tefsir, hadis, akaid, kelâm, mantık gibi islami bilgiler öğretiliyordu.

Medreselerde fen bilimleri, Türk dili, Türk kültürü, Türk tarihi ve edebiyatı öğretilmiyordu. Bütün kitaplar Arapça idi.

Bu gayrı milli okullarda, 16 ve 17.yüzyıllarda okuma yazma bilmeyen zevata hocalık verilmekteydi.

2.1699 Karlofça barışından sonra eğitimde yenileşme düşüncesi gelişti. I.Mahmut, III.Mustafa, I.Abdülhamid, III.Selim, II Mahmut dönemlerinde askeri eğitim yenileştirildi. II Mahmut

döneminde ilköğretim zorunlu hale getirildi. Ama medreselere el atmaya kimse cesaret edemedi.

3. 1839-1876 Tanzimat Dönemi'nde öğrenim kurumları iyice çeşitlendi: Tanzimat okulları, medreseler, askeri okullar, öğretmen okulları, azınlık okulları, yabancı okulları. Farklı kaynaklı, farklı programlı okullar farklı kültürde insanlar yetiştirmeye başladı.

4.1908-1918 II.Meşrutiyet döneminde mesleki ve teknik öğretimle ilgili birçok okullar açıldı. Eğitim ve öğretim kurum ve yöntemleriyle ilgili tartışmalar yapıldı. Medreselerin ıslahı konusunda çalışmalar yapıldı ama kapatılamadı.

Cumhuriyet kurulduğunda genel durum şöyleydi: Askeri okullarda, azınlık ve yabancı okullarında okuyanlar kendilerini bir türlü kurtarıyorlardı. Tanzimat ve Meşrutiyet tarafından açılan okullarda okuyanlar çağdaş bir şeyler öğrenebiliyordu. Ama çoğunluk medrese karanlığına hapsedilmişti. Ve asıl önemlisi medreseler Müslüman Türk kızlara kapalı idi.

Medreseler dışında tasavvuf ve tarikat eğitimi yaptıran ve medreselilerle sürekli çatışma halinde olan, çağ dışı eğitim veren tekke ve zaviyeler vardı. Bu fesat yuvaları da kadın ve kızlara kapalı idi.

Tevhid-i Tedrisat Kanunu, Cumhuriyet'in din düşmanlığı nedeniyle değil, dine ve bilime saygısından, yurtseverliğinden dolayı çıktı. Ulusal devleti kurmak, kültür ve ülkü birliğini sağlamak için çıktı.

Atatürk'ün Tevhid-i Tedrisat Kanunu ile ilgili düşünceleri:

"Cihan medenî ailesinde sayılır bir mevki sahibi olmak isteyen Türk ulusu, evlatlarına vereceği eğitimi mektep ve medrese adında birbirinden büsbütün başka iki tür kuruma teslim etmeye hala katlanabilir miydi? Eğitim ve öğretimi birleştirmedikçe aynı düşüncede, aynı anlayışta bireylerden oluşan bir ulus yapmaya olanak aramak, olmayacak bir şeyle uğraşmak olmaz mıydı?" (Şerafettin Turan, Türk Devrim Tarihi, III, 70)

(Devam edecek.)

262

SIYASAL İSLAMIN KALESİ OLARAK İMAM HATİPLER (7)

İmam hatipler konusunda ne ayrıntıları ne de yalanları tartışırım. Yok efendim yoksul halk çocuklarının hakkı yenmiş, yok efendim Müslüman evlatları neden zabıt olamıyormuş?!

İşin aslına dönelim: Tevhid-i Tedrisat Kanunu'nu yok saymak ve Milli Eğitim Temel Kanunu'nda bu yasaya aykırı değişiklik yapmak suretiyle, imam hatip mezunlarının üniversitelere alınması gayri meşru bir girişimdir.

Bu işi yapanlar bir gün mutlaka yasa önünde hesap verirler ve laikliğe aykırı eylemlerin odağı olmakla sabıkalı AKP hakkında Anayasa Mahkemesi'nde dava açılabilir.

İmam hatip okulları ve liseleri 1950'den bu yana, İslamcı hareketin iktidarı ele geçirme stratejisi bakımından önemli bir yere sahiptir. Ve on yıllardır ortalığı inleten curcuna da bu nedenle devam etmektedir. Bu konuda daha geniş bilgi sahibi olmak isteyenlerin Mustafa Peköz'ün **"İslami Cumhuriyete Doğru - Türkiye'de Siyasal İslamın Dünü, Bugünü ve Yarını"** (Kalkedon Yayınları) okumalarını salık veririm.

263

İmam hatipler, İslamcı hareketin Türkiye'nin eğitim sistemi-ne yön veren Türk-İslam sentezi doğrultusunda, eğitim politika-sında etkin olmasının en önemli oluşturunlarından biridir.

Konuşmanın ve tartışmanın bu noktasında itiraz ederek sorarlar: "Bu okulları devlet kurmadı mı, MEB'in yaptığı müfredat programı uygulanmıyor mu, MEB'in müfettişleri teftiş etmiyor mu? Bu okullar nasıl olur da laiklik karşıtı ve Türk-İslam sentezinin kalesi olurlar?" Sonra çok bilmişçesine sırtırırlar.

Başta 12 Mart ve 12 Eylül hükümetleri olmak üzere 1950'den sonra iktidara gelen bütün hükümetler, (bu arada 28 Şubat hariç TSK), Türk-İslam sentezinin izinden gitmiştir. Bu bakımdan, İHO ve İHL, sadece eğitim veren kurumlar değil, gerçekte gençliği İslami ideoloji ile yetiştiren ve özellikle de antikomünist ve sol karşıtı militanlar haline getiren ocaklar durumundadır.

Türkiye kentlerinin dış çevre kuşakları, gençlik ve kadınların önemli bir bölümü, sınıfsal niteliğini yitirmiş emekçi kitlesi, tarikat ve cemaatlerin etkisi altında. 7-15 yaş arasında Kuran kurslarına giden çocuklar da İslamcı olarak yetiştirmekte. Anao-

kuldan başlayarak ilk ve orta öğretimde çocuklarımız tarikat ve cemaat sermayesinin kurduğu özel vakıf okulları tornadan geçirilmekte. Sadece özel okullarda değil devlet okullarında da tarikat ve cemaatlerin siyasal İslamcı ideolojisi kendilerine bağlı militanlar ürettiyor. İslamileşen sermaye artık eksiksiz bir iktidar istiyor.

Bu gelişmeleri yasal olarak engellemenin bir yolu ve yöntemi yok. Demokrasiye inanmayan İslami kesim demokrasiyi kullanarak rejimi İslamileştirme operasyonunu sürdürüyor.

Elimizde sadece imam hatip okullarının konum ve işlevleriyle ilgili anayasal ve yasal tutamaklar var. Bu dayanakları ülkenin ve cumhuriyetin geleceği için kullanmak zorundayız.

Bizim kaygılarımızla dalga geçenler her şey olup bittiği zaman içinde bulundukları aymazlıktan muhtemelen utanmak fırsatı bulamayacaklar.

Sonuç olarak Türkiye toplumunun İslamileşmesinden kaygılanmak sanıldığı gibi bir paranoya değil. Zira tamamen ya da kısmen İslamileşmiş bir toplumda artık ne demokrasi ne de özgürlükler vardır. Tek İslami partiyi bir yana bırakalım, birbirine alternatif olan İslami partiler özgürlükleri ve demokrasiyi boğar. Böylesine bir toplumsal yapıda insan haklarından söz etmek tatlı bir budalalıktan başka bir şey değildir. (Devam edecek).

NEREYE BÖYLE NEZİM ANA?

Ellerinden öptüğüm Sevgili Nezim anam! Salı günü saat 12'ye doğru Aslı telefon etti. "Özdemir abi !" dedi. Bizi bırakıp gittiğini anladım. Ülker 14 Ağustos Cuma günü seni telefonla aramıştı. Konuşamıyormuşsun. Ülker on dakika kadar konuşmanı beklerken soluk alışverişini dinlemiş. Sonunda bütün gücünü toparlayıp Ülker'e "Özdemir'i sana emanet ediyorum!" demişsin. Hiç ağlamayan Ülker ağlıyordu.

Beni doğurmamıştın ama benim anamdın, ben de senin doğurmadığın has oğlundum. Ama ben yalnız değildim, başka oğulların ve kızların da vardı.

Yazdıklarımızla, sağlığımızla, aile düzenimizle, güvenliğimizle hep ilgilendin! Zaman zaman yazmanı engelleyecek kadar ilgilendin bizimle!

Türkçenin birkaç en büyük yazarından biri Nezihe Meriç'ten söz ediyorum. Adının önünde hiçbir zaman "Kadın Yazar" tanımlaması kullanılmayan Nezihe Meriç 1925 yılında Gemlik'te doğdu. Anadan doğma "Cumhuriyet Öğretmeni" idi. Yüksek öğrenimini yarıda bırakmıştı ama ömrü boyunca İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi öğrencisi olarak kaldı. İlk öyküsü 1945 yılında N.Ufuk imzasıyla İstanbul dergisinde yayınlanmıştı. Ama öykülerinin 1950 yılında Salim (Şengil) Amca'nın "**Seçilmiş Hikayeler**" dergisinde yayınlanmasıyla edebiyat dünyasında bir yıldız gibi parladı.

Gene yanılmıyorsam 1956 yılında Salim amca ile evlendi ve İstanbul'dan Ankara'ya geldi. Ve Ankaralı oldu. Ben Nezihe Meriç'i 1957 yılında tanıdım. Salim amca o yıllarda **Dost** dergisini yayınlıyordu. Salim amca dergiyi ve yayınevinin yayınlarını bana bedava verirdi. Yirmi yaşındaydım. Param yoktu. Bir gün Rüzgarlı Sokak'taki Ove Han (Otto Weber Han)'a gittim. Salim amca yoktu. Sekreter Şükran (Özkutlu) abla da yoktu. Masada tanımadığım genç bir kadın oturuyordu. Derdimi anlattım. "Salim Amca dergiyi bana bedavaya verir!" dedim. Gülümseyerek, "Al çocuğum, ite köpeğe gideceğine okuyacak birine gitsin!" dedi.

265

O andan itibaren "Anam" oldu. Tamı tamına 53 yıl olmuş.

Derginin ve yayınevinin yöneticisi resmen Nezihe Meriç idi. Demokrat partinin ceberrut döneminde Salim amcanın başına bir şey gelirse, dergi ve yayınevi kimsesiz kalmasın diye kendini öne atmıştı. Salim amcaya (Salim Şengil'e "Salim amca" demeye bizi o alıştırmıştı) bir şey olursa "Dergiye ve bize kim bakar?" derdi. O zamanlar Ankara'da güç koşullarda yaşarlardı. Aslı daha sonra doğdu ama Salim amcanın ilk evliliğinden dört çocuğu vardı. Nezim onlara gerçek bir ana gibi bakardı. Büyük yapıtını mutfakta yemek hazırlarken, çamaşır yıkarken, çocuklara bakarken, dostlarının dertlerini dinlerken, neredeyse her akşam evde konuk ağırlarken yazdı.

Nezim'in korktuğu 1971'de başına geldi. Dergide Nazım Hikmet'in şiirlerini, yayınevinde de kitaplarını yayınlıyorlardı. Derginin ve yayınevinin yöneticisi olarak hapse mahkum oldu. 12 Mart'ta iki yıl kadar evinden uzak kaçak yaşadı. Kaçaklık döneminde kendi derdini unuttur, gözüaltına alınanlarla, mahkum olanlarla ilgilenirdi. "Büyük Yazar" sıfatına gerçekten lâyık bir

yazardır. Büyük yazarlar için “Dili geçmiş kipi” yoktur, sadece gelecek vardır.

Not : Nezihe Meriç’in cenazesi bugün Bebek Camii’nde öğle namazının ardından kılınacak cenaze namazından sonra, Zincirlikuyu Mezarlığı’nda toprağa verilecek. Allah Rahmet Eylesin, Mekânı Cennet Olsun!

SİYASAL İSLAMIN KALESİ OLARAK İMAM HATİPLER (8)

Anayasa Mahkemesi’nin AKP (Adalet ve Kalkınma Partisi)’nin kapatılmasıyla ilgili 30.7.2008 tarih, 2008/1 esas sayılı ve 2008/2 karar sayılı kararının 96’ıncı sayfasında yer alan Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığının iddianamesinden bir bölümü birlikte okuyalım:

“İmam hatip lisesi mezunlarına üniversiteye girişte uygulanan katsayı sistemi bir hak ihlali algısıyla sürekli eleştirilerek Tehvid-i Tedrisat Yasasına ve eşitlik ilkesine aykırı olarak Cumhuriyet öncesi gibi ikili bir öğretimin özendirilmesi ve bu okulları meslek okulu hüviyetinden çıkararak orta öğretimin asıl unsurları haline getirecek sosyal ve mali desteklerin sağlanması suretiyle laiklik karştı eylemlerin odağı haline geldiğini ortaya koymaktadır.”

“Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısının, **Adalet ve Kalkınma Partisi**’nin temelli kapatılmasına karar verilmesi istemini içeren 14.3.2008 günlü, SP.Hz.2008/1 sayılı iddianamesi ve ekleri, konuya ilişkin rapor, ilgili Anayasa ve yasa kuralları okundu, gereği görüşülüp düşünüldü:

A. Adalet ve Kalkınma Partisi’nin kapatılma davasında yapılan oylamada, Anayasa’nın 68. maddesinin dördüncü fırcasındaki demokratik ve laik Cumhuriyet ilkelerine aykırı eylemlerin odağı haline gelmesi nedeniyle Osman Ali Feyyaz Paksüt, Fulya Kantarcıoğlu, Mehmet Erten, A. Necmi Özler, Şevket Abalak ve Zehra Ayşe Perktas’ın **“Parti’nin kapatılması”**, Sacit Adalı, Ahmet Akyalçın, Serdar Özgüldür ve Ferruh Kaleli’nin **“Parti’nin kapatılması yerine Devlet yardımından yarı oranında yok-sun bırakılması”**; Haşim Kılıç’ın ise **“davanın reddi”** gerektiği oyu sonucunda, Anayasa’nın 149. maddesinin birinci fırcasında

siyasi partilerin kapatılması için öngörülen nitelikli çoğunluğun sağlanamaması nedeniyle, 2949 sayılı Yasanın 33. maddesinin göndermesiyle 5271 sayılı Yasanın 229. maddesinin üçüncü fıkrası gereğinde, en aleyhte oyların daha yakın oylara katılmasıyla, Anayasanın 69. maddesinin ikinci fıkrası ve 22.4.1983 günlü, 2820 sayılı Siyasi Partiler Kanunu'nun 101.maddesinin ikinci fıkrası uyarınca Adalet ve Kalkınma Partisi'nin 2008 yılında aldığı (son yıllık) **DEVLET YARDIMI MİKTARININ YARISINDA YOKSUN BIRAKILMASINA** 30.7.2008 gününde karar verildi."

Yukarıda birlikte okuduğumuz Anayasa Mahkemesi kararına göre, Anayasa Mahkemesi Yargıtay Başsavcılığının Tevhid-i Tedrisat Kanunu'nun ihlaliyle ilgili iddiasını yerinde bulmuş. Bu, bu müdahalenin AKP'yi demokratik ve laik Cumhuriyet ilkelerine aykırı eylemlerin odağı haline getirdiğinin de bir kanıtıdır.

Demek oluyor ki: YÖK'ün yükseköğretime giriş sınav yönetmeliğinde yaptığı son değişiklikler ile ortaöğretim yönetmeliğinde yaptığı son değişiklikler AKP için yeni bir kapatılma davasına neden olabilir.

Anayasa'nın başlangıcı, 2, 24, 42 ve 174 maddeleri, Milli Eğitim Bakanlığı Temel Yasası, Anayasa Mahkemesi'nin 30.7.2008 tarihli kararı ve Danıştay 8. Dairesi'nin kararı imam hatip mezunlarının bütün lisans programlarında yüksek öğrenim görmelerini engellemektedir. Ayrıca, Anayasa Mahkemesi'nin 30.7.2008 tarihli kararına göre bütün imam-hatip okulları kuruluş amaçlarına uygun hale getirilebilir. Aynı Yüce Mahkeme'nin 30.7.2008 tarihli kararına göre YÖK'ün imam hatip mezunları yararına aldığı bütün kararlar tamamen geçersizdir. Ey ahali, uyuma uyan! **(Son)**

267

BÖLÜNMENİN GÖSTERGESİ

Siz "Kadınlar matinesinde göbek atan türbanlı kadın", "Discoda kendinden geçen türbanlı kız", Boğaziçi Üniversitesi'nde ya da Kızılay'da "bir oğlanla el ele gezen türbanlı taze" öykülerini ciddiye alıyor musunuz? "Açık" ile "kapalı" nasıl da güzel güzel birlikte yaşıyorlar aman saplantılarımızla keyflerini kaçırmayalım mı?! Nazar değmesin!!!!!!

Ben, bu türden örneklerin hiçbirini ciddiye al(a)mam!

Bir zamanlar (80'ler, 90'lar), Gölköy-Trkbk barlarında peşimizi bırakmayan türbanlı dilberler de gördüm. pşp koklaşanlarını da gördüm! Ama hepsi laik ortamda! Sıkıysa kendi mahallelerinde yapsın(lar)!!!!!!!!!!!!!!

Türkiye karpuz gibi çatlayıp bölündü, parçalandı. Parçalanmanın gerisinde büyük oranda imamhatipler var. Nasıl olmasınlar? Başıbakan R. T. Erdoğan'ı muhterem pederleri daha iyi bir dini terbiye alabilmesi için bu okula göndermiş. Aldığı dini terbiye maşallah konuşmasından, jest ve mimiklerinden belli.

Falanca ya da filanca CHP'liyi babası imamhatibe gndermediğı için dini terbiyesi eksik (!) kalmış. Hadi canım sen de!

2004 yılı TESEV raporuna göre : İHL'lerde birinci derecede sevilen lider yüzde 66,2 ile Hz.Muhammed. Atatürk'ün sevilme oranı yüzde 9.6.

Genel liselerde bu oran Atatürk için yüzde 77.6; Hz.Muhammed için yüzde 12,2.

Soru yanış sorulmuş ama alınan cevaplar bir zihniyetin eksiksiz yansıması. Tevhid-i Tedrisat'ın ırzına geçenler, sadece Türkiye'yi değıl dünyayı da ikiye blmekteler.

Geçen ay gündeme gelen bir olay: Güzel şehir adlı site sakinlerinin bir bölümü, havuzlu diye villa satın aldıkları sitenin yönetiminin havuzu iptal etmesi ile şaşırp kalmışlar. Çünkü bazı site sakinleri açık havuzu kendi dünya görüşlerine ve yaşama tarzlarına ters buluyorlarmış.

Bu türden konuların uzmanı Prof. Dr. Binnaz Toprak olayı "bölünmenin göstergesi" olarak yorumluyor. Dini bütün Müslüman Türkler, dini bütün olmayan Müslüman Türklerin bikini ile ortak havuza girmesine tahammül edemiyorlar. Dini bütün olmayanlar da dini bütün olanların ortak havuza haşema ile girmesine tahammül edemezler(miş).

Bütün bunlar İslam'ın demokrasi ve cumhuriyet ile hiçbir sorunu olmadığı masallarını nasıl da yalanlıyor. Bunun en güzel rneğı Kumburgaz'daki sitede ortaya çıkıyor.

Yakın zamanda bu günleri mumla ararız. Laik kafalı cumhuriyetçi-demokratlar kendi güvenlikleri için gettolara sığın-salar bile, İslamcı ajanlar açık havuzlarına bir yolunu bulup kezzap dökerler. 1950'den bu yana Tevdit-i Tedrisat Kanunu iğnenmeseydi, toplum siyam ikizine dnşmezdi.

Kanada'nın Toronto kentinde bir Türk Festivali yapılmış. Standlarda hizmet eden kızların hepsinin kafasında türban var. Bir derginin kapağında Fethullah Gülen fotoğrafı. FG, dünyanın en tanınmış entelektüeli olarak sunuluyor. Ziyaretçilerin arasında ise bir tek türbanlı yok. Çevrenize biraz bakın: Bir genç kızın adı Sümeyye ise başı kesinlikle türbanlıdır. İsimler bile toplumun ikiye bölündüğünün en basit göstergesi. Fethullah da türbansız bir kızla evlenmez, evlenirse türlü desise (hile) ve zorbalıkla türbana ve çarşafa sokar!

“ERGENEKON BELGELERİNDE FETHULLAH GÜLEN VE CEMAAT”

Ergenekon davasının savcı iddianamelerini okumadım. Benim işim değil. Ama bu metinler içinde yer alan belgelerin başta rahmetli Türkan Şaylan olmak üzere, dava ile doğrudan ilgisi olmayan insanlar aleyhine basında nasıl kullanıldığını herkes gibi ben de biliyorum.

Başta sancaktar Vakit gazetesi olmak üzere İslamcı, iktidarcı, AKP'ci medya olmak üzere nasıl kullanıldığını gördük, görüyoruz. Ama Fethullah Gülen ve cemaatinin Ergenekon iddianamesinde ve belgelerinde adının geçip geçmediğini kimse merak etmedi. Merak etmedi diyorum, belki de edemedi, çünkü basına yansımada.

Ancak Milliyet gazetesi muhabiri Nedim Şener'in **“Ergenekon Belgelerinde Fethullah Gülen ve Cemaat”** (Güncel Yayıncılık) adlı kitap çalışması bu merakımı sonuna kadar giderdi. Nedim Şener kitabına yazdığı ön sözde şunları söylüyor:

“Bu kitapta yer alan belgelerin böylesi bir ihtiyacı (FG hakkındaki kuşkuları gidermek ya da kanıtlamak. Ö.İ.) ne ölçüde karşıladığı tartışılabilir. Ama Fethullah Gülen'in ifade ettiği şekilde, ‘cemaatin anlaşılabilmesinin’ temel nedenlerinden birini oluşturduğu da gerçek.”

“Dolayısıyla bu açıdan bakıldığında da cemaat tam anlamıyla şeffaflaşınca kadar Ergenekon davası ekleri arasında bulunan Türkiye Cumhuriyeti güvenlik kurumlarının hazırladığı resmi istihbarat raporları anlam taşımaya devam edecektir.”

“Nitekim ‘gizli bir örgütlenme’ düşüncesi yaratan kendi pro-

paganda faaliyetleri dışında, hareket hakkındaki en büyük bilgi yığını da bu raporlarda yer alıyor.”

“Devlet ve Fethullah Gülen ‘anlaşmazlığının’ arkasındaki bu raporlar, adeta bir ‘külliyat’ gibi Ergenekon davasının ekleri arasında karşımıza çıkıyor.” (S.10-11)

Benim bir fantezi olarak düşündüğüm şey meğer gerçekmiş. Ergenekon dosyaları arasında devlet birimlerinin hazırladığı raporlar varmış. İlginç! Peki hangi amaçla?

Emniyet Genel Müdürlüğü, Emniyet Genel Müdürlüğü Polis Teftiş Kurulu, MİT, Ankara Emniyet Müdürlüğü, Genel Kurmay Başkanlığı gibi devlet kurumlarının Fethullah Gülen ve hareketi hakkında, ilgili makamlara ve Devlet Güvenlik Mahkemesine sunulmak üzere hazırladığı raporların Ergenekon davası dosyalarında işleri ne? Bu sorunun iki yanıtı var:

1.Fethullah Gülen ve hareketi şüpheli durumdadır, dava süresi içinde sanık durumuna geçecektir. Amaç, resmi raporlara göre muzır olduğu kabul edilen Fethullah Gülen ve hareketini cezalandırmak.

2.Tam tersi: Dava süresi içinde, bu raporları hazırlayan kişi ve kurumları yargılayıp cezalandırmak.

Başka bir nedeni olabilir mi bu iki nedenin dışında? Savcılık, davanın gidişatına göre bu iki olasılıktan birini kullanacak. Belki de hiçbiri. Kim bilir?

5 Haziran 2009 tarihinde “**Bir Polis Meslek Yüksek Okulu**” başlıklı yazımda, bu okullardaki Fethullahçı örgütlenmeyle ilgili bir elektronik ihbar mektubu yayınlamıştım. Polis Akademisi Başkanlığının cevabını da 7 Haziran günü yayınladım. Daha sonra bir savcılık bana ihbarcının kimliğini sordu. Bilgisayardan sildiğim için kaynağımı açıklamadım. Silmeseydim de zaten açıklamazdım. Bilgime başvuran savcılığın Nedim Şener’in kitabını okumasını hararetle tavsiye ederim. Çok yararlanacaktır! Ama dikkat etsin, Erzincan Başsavcısı gibi başına dert açabilir!

BİR DE BÖYLE YÜZLEŞELİM!

12 Mart ve 12 Eylül’ün kaba solu, Mustafa Kemal Paşa’yı en azından bir sosyalist devlet kurmadığı için eleştirirdi.

Dinci sağ, siyasal İslam ise laik bir devlet kurduğu için ondan

nefret eder. Şimdiye kadar Kurtuluş Savaşı hakkında olumlu konuşan bir siyasal İslamcıya rastlamadım. Konuşurlarsa, resmiyet zoruyla ve yarım ağızla konuşurlar. Buna karşın Çanakkale'yi geçilmez yapanların Müslüman evliyalar olduğu efsanesini (!) yayarlar.

Liberaller ise şıpın işi bir anglo-amerikan demokrasisi kurmadığı ve iç ve dış koşulların zorlamasıyla devletçi ekonomiyi seçmek zorunda kaldığı için onu marazlı bir ısrarla yererler. Ruh çağırır gibi tarihle yüzleşme seansları, oturumları yaparlar.

Bir de tuhaf bir türden tarih yazıcıları, siyaset bilimcileri vardır ki Kurtuluş Savaşı'nı küçümserler, Antiempyralist niteliğini kabul etmezler. Onlara göre yeni Türkiye devleti düvel-i muaz zamanın hoşgörüsü sayesinde kurulmuştur. Eğer işi sıkı tutsalarmış... Fevkailelâde ("Olağanaltı" ya da "Bayağının bayağısı" demek.) düşüncelerdir bunlar!

Bu gabilikler arasında sonuncusunu hırpalamak hatta dövmek zorundayız. Efendim, İngiliz ve Fransızlar işe karışmamışlar ve zavallı Yunan palikaryasını Anadolu'ya sürmüşler. (Sırası gelmişken bir düzeltme yapalım. "Palikarya" ile hakaret üretmek mümkün değildir. "Palikari" delikanlı anlamına gelir. "Palikarya" ise çoğuludur. "Babayiğitler" demek.)

Bu türden zavallılıkları ne yazık ki ciddiye almak gerek, günümüzün gençlerine satış yapabilirler. Ben sadece bir kitaptan alıntı yapacağım:

"Aynı yıl müttefiklerle sultanın temsilcisi Damat Ferit, Paris dışında, Sevr'deki porselen fabrikasının sergi salonunda anlaşmalarını imzalıyorlardı. Güzel bir anlaşma değildi, ama kolayca çöktürüleceği çok geçmeden anlaşılacaktı. Müttefik askeri danışmanları, anlaşmadaki koşulları uygulayabilmek için en azından yirmi yedi (27) tümen asker gerekeceğini söyleyip uyarıda bulundular. Elde o kadar asker yoktu." (Margaret Macmillan, "Paris 1919, - 1919 Paris Barış Konferansı ve Dünyayı Değiştiren Altı Ayın Hikayesi", ODTÜ Yayıncılık, 2004. S.438)

Fransız ve İngilizlerin elinde 27 tümen asker olmayabilir mi? 1920'lerdeki Fransız ve İngiliz müstemleke imparatorluklarını düşünecek olursanız, bu müstemlekelerdeki işgal ve disiplin askerlerini hesaba katacak olursanız, gerçek kolayca anlaşılabilir.

Zaten türlü çeşitli vaatlerle Hindistan'ın Müslüman ve Hindu-

larını, Afrika'nın Cezayirlilerini ve Senegallilerini Çanakkale'ye ve Birinci Dünya Savaşı'na sokmuşlardı.

Şimdi vaatlerini yerine getirmeleri gerekiyordu.

Sorun bu değil! Ülkeni işgal eden Fransız'ı, İngiliz'i, İtalyan'ı isterse gölge oyunuyla, göz bağıcılıkla, isterse alicengiz oyunuyla, ülkenden kovmuşsun; elin pohpohlayıp üzerine saldığı Yunan'ı şans eseri (!) yenmişsin. Bunun ne zararı var? Sonunda özgürleşip yeni bir devlet kurmuşsun. Bu sonuçla sadece gurur duyulabilir. Üstelik gerçekler çok daha başka. Karşıda ciddi donanımlı işgal kuvvetleri; ciddi sayıda, üstün donanımlı bir Yunan ordusu var.

Ayıptır efendiler ayıptır! Ayıptır efendiler ve alçaklıktır!

Efendim, yarın 26 Ağustos! Arz ederim!

26 AĞUSTOS 1922

Adımın milliyetçi ya da ulusalcıya çıkmasını göze alarak 16 Ağustos 1922'nin ne anlama geldiğini açıklayacağım: Yunan'ın bir töre cinayeti yüzünden Anadolu'yu işgal etmesi üzerine çıkan mahalle kavgasının son evresi 26 Ağustos 1922 günü Afyonkarahisar Kocatepe'de başlayan **Büyük Taarruz** ile açılmış ve 9 Eylül 1922'de İzmir'in Yunan işgalinden kurtarılmasıyla sona ermiştir. Bu süreç içinde 30 Ağustos tarihinin önemli bir yeri vardır. Mustafa Kemal Paşa savaşı bizzat yönettiği için **Dumlupınar Meydan Muharebesi** aynı zamanda **Başkumandanlık Meydan Muharebesi** olarak da anılır.

Demek ki Kurtuluş Savaşı diye bir savaş yapılmış. Serap değilmiş! Hatır için kabul ediyorlar bu tarih metnini. Ediyorlar ama Kurtuluş Savaşı'nın anti-emperyalist bir niteliği olmadığını öne sürüyorlar. Hep yokuşa sürüyorlar.

Emperyalizm imparatorluk kurmayı hedefleyen bir fetih politikası stratejisidir. Bu terim bazen özel olarak neo-kolonyalizm için de kullanılabilir. Buna göre, bir devlet ve ulusun bir başka ulus ve devleti egemenliği altına alması emperyalizmdir.

Emperyalizm ile neo-kolonyalizmi birbirine karıştırmamak gerekir. Kolonyalizm (sömürgecilik) gerçekte bir toprak fethi,

işgali anlamına gelir ama emperyalizmin toprak işgalinin ötesinde bir anlam içerir. Kültürel, siyasal ve ekonomik emperyalizmler de vardır.

Demek oluyor ki ortada bir Sèvres Antlaşması ve Sèvres'in çizdiği bölüşüm haritası da olmasaydı, savaş bir karı kız davasından çıkmış olsaydı bile, Anadolu'nun işgali kolonyalist ve emperyalist nitelik taşımaktaydı. O halde emperyalist nitelikli bir işgale karşı yapılan savaşa da kuşkusuz kibarlık icabı **anti-emperyalist savaş** demek gerekir.

Bu hezeyanların hepsini geçelim. İki küçük aşiret arasında bir futbol topu yüzünden çıkan bu savaş dünyada nasıl yorumlanmıştır biz ona bakalım. Dün sözünü ettiğim **"Paris 1919"** adlı kitap son derece önemli. Bugün o kitap kadar önemli bir kitaptan alıntılar yapacağım. Halil İnalçık'ın Kırmızı Yayınevi tarafından yayınlanan **"Atatürk ve Demokratik Türkiye"**.

"1920 yazında Yunanların Ankara'yı almak ve milli hükümeti ortadan kaldırmak için giriştikleri genel saldırı karşısında Mustafa Kemal Asya memleketlerini emperyalizme karşı ortak mücadeleye çağırmıştı (8 Eylül beyannamesi). Hindistan-Türkiye ilişkilerini bu dönemde ayrıntılarıyla araştıran tarihçi M. Sâdık'a göre, 'Türk devrim hareketi, Hindistan'da milli bilinçlenmenin başlangıcını gösterir'. Sâdık, İngiltere'ye karşı Türk ve Hind bağımsızlık mücadelesinin sıkı ilişkisini belirterek der ki: 'Türk bağımsızlık hareketine Hintliler tabii ve içten ilgi gösterdiler....//... Öte yandan Mustafa Kemal devrimi, yalnız Müslümanlar için değil, Hindu aydınları için de ilham kaynağı olmuştur. Sâdık'a göre, 'Türk devriminin kolonyalizm karşıtı hareketi kadar, dini taassuba karşı tutumu da Hint özgürlük hareketine, özellikle Hint aydınlarının milli, seküler ve ilerici fikirlerine ilham kaynağı olmuştur." (S.25-26)

Kitabın daha sonraki sayfalarında Türk anti-emperyalist, anti-kolonyalist mücadelesinin Afganistan, İran ve Afrika üzerindeki etkilerini okuyabilirsiniz.

Küçük bir mahalle kavgası ile dünyayı bu kadar etkilemişiz, hele bir de gerçekten anti-kolonyalist, anti-emperyalist bir savaş yapsaymıyız?!

KURTULUŞ SAVAŞI ŞEHİTLERİMİZİN İLLERE GÖRE DAĞILIMI

“1071’de Türklere yardım etmeseydik Malazgirt’i kaza-namazlardı” ile başlayıp

“Cumhuriyeti birlikte kurduk ama sonradan bize ihanet edildi. İçinde bulunduğumuz çatışmanın en önemli kayna-ğı budur. Bu nedenle, Anayasa değiştirilmeli ve Türkler ve Kürtler ortak kurucu unsur olarak metne girmelidir. Ay-rica, Kürtlerin kimlikleri ve dilleri için anayasal güvence verilmelidir”e varan iddialara açıklık getirmek isteyen bir okur, Genel Kurmay Başkanlığı verilerinden yararlanarak hazırladığı bir liste gönderdi. Bu listeye göre Kurtuluş Savaşı şehitlerinin illere göre dağılımı şöyle:

Adana (365), Adıyaman (20), Afyon (425), Ağrı (1), Aksa-ray (133), Amasya (261), Ankara (913), Antalya (339), Arda-han (22), Artvin (26), Aydın (204), Balıkesir (40), Bartın (143), Bilecik (192), Bayburt (18), Bingöl (3), Bitlis (10), Bolu (541), Burdur (157), Bursa (351), Çanakkale (28), Çankırı (334), Ço-rum (526), Denizli (541), Diyarbakır (44), Edirne (11), Elazığ (55), Erzincan (40), Erzurum (108), Eskişehir (289), Gaziantep (412), Giresun (324), Gümüşhane (40), Hakkari (0), Hatay (3), Isparta (293), İçel-Mersin (405), İstanbul (179), İzmir (59), Kahramanmaraş (150), Karaman (182), Kars (13), Kastamo-nu (758), Kayseri (264), Kırıkkale (114), Kırklareli (8), Kırşe-hir (171), Kocaeli (203), Konya (780), Kütahya (228), Malatya (33), Manisa (51), Mardin (13), Muğla (208), Muş (5), Nevşe-hir (216), Niğde (201), Ordu (434), Rize (48), Sakarya (295), Samsun (405), Siirt (3), Sinop (399), Sivas (307), Şanlıurfa (51), Tekirdağ (6), Tokat (340), Trabzon (251), Uşak (25), Van (10), Yozgat (351), Zonguldak (358).

Türkiye Cumhuriyeti sınırları dışında kalan yerlerde doğan şehitler:

Bingazi (8), Mısır (1), Trablus (5), Azerbeycan (1), Batum (1), Karakilise (1), Tebriz (1), Bosna (1), Bulgaristan (3), Debre (2), Drama (6), Girit (5), Görüce (1), İşkodra (3), Kosova (12), Manastır (13), Romanya (1), Selanik (13), Serfice (4), Yanya (2),

Bağdat (6), Halep (5), Hicaz (1), Kerkük (9), Kıbrıs (1), Musul (1), Süleymaniye (1), Suriye (6), Trablusşam (37), Yemen (24), İli Belli Olmayan (114).

TOPLAM : 15.055 (on beş bin elli beş) şehit!

Yukarıdaki liste Kurtuluş Savaşı'nda düzenli ordunun Batı cephesinde verdiği kayıpları içeriyor. Çukurova, Gaziantep, Maraş, Şanlıurfa ve öteki yerlerde yerel direnişçilerin (çetelerin, milislerin) verdiği şehitler bu listeye dahil değil.

Yerel çeteler olsun, düzenli ordunun subay ve erleri olsun, hiçbir askeri etnik kimlik dürtüsüyle savaşa katılıp gazi ya da şehit olmadı. Vatansız kalma tehlikesini ortadan kaldırmak, Sèvres Antlaşması'nın zorladığı onursuzluktan kurtulmak için savaştı bu insanlar. Bağımsız ve özgürlük için savaşıırken hep birlikte bir ulus olmanın bilincini de yarattılar.

Daha önce de yazdım: Türkiye Cumhuriyeti bir kolektif şirket ya da yapı kooperatifi olarak kurulmadı. Zaten hiçbir devletin kuruluşu böyle süfli bir gerekçeye dayanmaz!

Bu nedenle yüce kurtuluş savaşını en bayağı ticari ortaklık düzeyine indirgeyen iddialardan kurtulmak gerek. Özellikle de özel mitoslar, menkıbeler yaratmak için tarihe aykırı iddialarda bulunmak ve yorumlar yapmak son derece tehlikeli ve ayıpt!

Unutmamak gerekir ki Kurtuluş Savaşı bir vatan yaratmak, bir millet (ulus) inşa etmek için yapıldı; ulusu cemaatlara, etni-sitelere ayırmak için değil!

KURTULUŞ SAVAŞI ŞEHİTLERİ ANITI

İstanbul Teknik Üniversitesi (İTÜ) 1949 mezunu Yüksek Mühendis Orhan Yavuz bir tuhaf insan galiba. Tuhaflığını biraz sonra anlatacağım.

İTÜ'yü 1949 bitirdiğine göre, doğum tarihini merak ettim, 1924 yılında Afyon'da doğmuş. Tam anlamıyla bir Cumhuriyet çocuğu. Üniversiteyi de 14 Mayıs 1950'den önce bitirmiş. Bu da "ıflah olmaz" cumhuriyetçiliğin yardımcı göstergelerinden biri.

Öz yaşam öyküsünden öğrendiğime göre varlıklı bir insan. Şimdi 85 yaşında olan bu cumhuriyet çocuğu bundan 5 yıl önce

“Büyük Taarruz Şehitliği” alanında tahsis edilecek bir bölüme bütün masrafları kendisi ödemek üzere bir “Kurtuluş Savaşı Şehitleri Anıtı” yaptırmak üzere girişimde bulunuyor. Gerisini, Orhan Yavuz’un zamanının Genel Kurmay Başkanı Orgeneral Hilmi Özkök’e yazdığı, 22.09.2004 tarihli dilekçe-mektuptan aktarıyorum:

“Çok titiz bir ekip çalışması yapıldı. On beş bini aşkın şehidimizin isimleri, kimlikleri belirlendi. Bu çalışmalar ve sınıflandırma.....çok ilginç yorum ve sonuçları gün ışığına çıkardı. Bu isimleri mermere yazacak olan özel bir makine ithal edildi.

Bu hazırlıklardan sonra Afyon Valiliğine gerekli müracaat yapıldı. Uzunca bir zaman geçmesine rağmen yanıt alınmaması üzerine müracaat tekrarlandı. Bu konuda alınan yanıt eklice sunulmaktadır.

Günümüze kadar proje hakkında hiçbir gelişme sağlanamaması sonucu 2004 yılında bu proje için ayırdığım bütçe Akçakoca’da bir okul yapımına tahsis edilmiştir.

Orhan Yavuz’un yazdığı dilekçelerden birine Afyon Valisi Muzaffer Dilek şöyle bir cevap vermiş:

“Ancak 17.03.2005 tarihinde gönderdiğiniz yazınızda dile getirdiğiniz projenizin gecikme durumu ile valiliğimizin bir ilgisi bulunmamaktadır. Bahse konu şehitlikle ilgili karar mercii valiliğimiz olmadığını bilgilerinize iletmek durumundayız.”

Orhan Yavuz Bey bana bir dosya gönderdiğine göre, durumu okurlarıma duyurmamı istiyor. Ben de bunu yapıyorum ve şu soruyu soruyorum:

Bir vatandaş giderlerini kendi cebinden ödemek üzere “Kurtuluş Savaşı Şehitleri Anıtı” yaptırmak isterse, bu girişimin Türkiye’deki muhatabı kimdir, hangi devlet kurumudur? Genel Kurmay Başkanlığı ise proje sahibi Orhan Yavuz ile temasa geçmeli ve bu projenin uygulanması yasal olarak mümkün ise mutlaka yardımcı olmalı.

Proje hazır, anıta adı yazılacak şehitlerin bilgileri hazır, mermere adları yazacak makine hazır.

Projenin gerçekleşme olasılığı ortaya çıkarsa, Orhan Yavuz belki finansmanı da yüklenir.

Orhan Yavuz'un Genel Kurmay eski Başkanı Hilmi Özkök'e yazdığı mektuptan bir alıntı daha: **"Bildiginiz gibi Batı ülkelerinde müstemleke amaçlı, ilkedden yoksun savaşlarda dahi hayatlarını kaybeden askerler için anıtlar yapılıyor, ölenlerin isimleri, kimlikleri tarih bilincinin kaybolmaması amacıyla taş üzerine yazıyor."**

Orhan Yavuz bana 22.06.2009 tarihli bir mektup yazmıştı. Mektubu özellikle "Büyük Taarruz Günleri"nde değerlendirmek üzere beklettim.

Durumu Türkiye'nin ve ilgililerin bilgisine saygı ile sunarım.

30 AĞUSTOS 1922

"Sonu gelmez pazarlıklardan, Curzon'un Türklere baskı yapmak için bir ara salonu terk etme gösterisinden sonra, 1923 Temmuz'unda bir anlaşma şekillenebildi. Gözlerinin altında mor halkalar belirmiş olan İsmet Paşa, Türkiye adına imzayı attı, İngiltere'nin İstanbul Büyükelçisi de İngiltere adına imzaladı. Lozan Anlaşması, Versailles'a, Trianon'a, St.Germain'e Neuilly'ye ve Sevr'e benzemiyordu, yani Paris Konferansı'nın ürünü olan anlaşmalardan farklıydı. Curzon içinden, 'Şimdiye kadar biz kendi barış anlaşmamızı dikte ediyorduk,' diye düşünmekteydi. 'Şimdi düşmanla pazarlık ediyoruz, çünkü düşmanın ordusu var, bizim yok. Duyulmamış bir durum'" (Margaret MacMillan, "Paris 1919", ODTÜ Yayıncılık, S.442-443)

277

Benim başucu kitaplarımdan birinden Lausanne Antlaşması'yla ilgili satırlar...

19 Mayıs 1919'dan 24 Temmuz 1922'ye (3 yıl 2 ay 5 gün) bir dünya alt üst olmuş bir başka dünya kurulmuş. Bu süre içinde "Çanakkale geçilmez" sayesinde başarıya ulaşan Sovyet devrimi SSCB olarak Anadolu ihtilaline destek olmuş...

Histeri nöbetleri içinde, tarihle yüzleşmemizi isteyen müzik zevata Kurtuluş Savaşı dönemi iç isyan ve ayaklanmalarını hatırlatacağım:

1.Aznavur İsyanı: Padişahın ve İngilizlerin kışkırtması ile isyanı

2.Afyon Ayaklanması: Daha sonra Yunanlara sığınan Çopur Musa önderliğinde, Yunan kışkırtması ile isyanı.

3.Ali Batı İsyanı: Midyat'ın güneyinde gezinen bir aşiretin İngiliz kışkırtması ile isyanı.

4.Bolu ve Düzce İsyanları: İstanbul hükümetinin ve İngilizlerin kışkırtması ile.

5.Bozkır İsyanı: Konya valisi Cemal Bey ve bir İngiliz papazının kışkırtması ile Zeynel Abidin, Hoca Abdullah, Hoca Sabit ve Hoca Abdülhalim önderliğinde ayaklanma.

6.Cemil Çeto İsyanı: İngiliz ve Fransızların desteklemesi, Kürt Teali Cemiyeti'nin önderliği ile, Bahtiyar Aşireti reisinin Kürt Devleti kurmak amacı ile çıkardığı isyan.

7.Çerkez Ethem Ayaklanması: İktidar tutkusunun kışkırtması ile. Çerkez Ethem sonunda Yunanlara sığındı.

8.Koçgiri İsyanı : Bağımsız Kürt devleti kurmak için yedi aşiret reisinin çıkardığı, Yunan saldırısıyla eş güdümlü isyan.

9.Konya Ayaklanması: Asker kaçaklarının isyanı.

10.Kuvay-ı İnzibatiye (Halifelik Ordusu): İngilizler tarafından kurdurulan işbirlikçi ordu.

11.Milli Aşireti İsyanı: İngiliz ve Fransızların kışkırtması ile Urfa'nın Milli aşiretinin isyanı.

12.Pontus İsyanı: Yunan kışkırtması ile Rum çetelerinin isyanı.

13.Yozgat İsyanı: Hürriyet ve İtilaf Fırkası reisi Çapanoğlu Edip'in Yozgat yöresinde çıkardığı isyan.

14.Zile Ayaklanması: Tokat ve Zile yöresinde patlak veren ayaklanmalardan ve Damat Ferit Paşa'dan cesaret alan isyan.

Lausanne hezimetine (!) giden yoldaki devedikenleri bunlar. 30 Ağustos'un anlamına anlam katıyorlar. Bu isyanların ve isyancıların hortlak ve hayaletleri günümüzde de fesat çevirmeyi sürdürmekte. Ek olarak: Cumhuriyet döneminde 25 adet Kürtçülük isyanı!...

SABIR TAŞI

*Devlet kurdular sessizliğin taşlarıyla
yollar açtılar sessizliğin kalıbıyla
unuttular seni sessizliğin kapısında.*

*“İçinizden geldiği gibi konuşun,” demişlerdi,
“İşte böyle, bu kadar yalın, bu kadar kolay,
acemi gençlik ve usta yaşlılık değil önemli olan.”*

279

*Her şey yoluna girecek bir gün,
böyle düşünüyorum artık:
Saatçilik mesleğini öğrendiğim zaman.*

(Bodrum, 23.8.90)

DÜNYA BARIŞ GÜNÜ

Mersin'in Demirişik Köyü muhtarı ve imamı Kör İbrahim'in kızı "Güccük Gelin" Nasibe'nin dediğine bakılırsa 30 Ağustos günü doğmuşum. "Sen doğduğunda aşağıda bayram davulları çalıyordu" derdi. Ama nüfus kağıdında doğum günü olarak 1 Eylül 1936 yazıyor.

O yıllar Fındıkpınarı yaylasında Zafer Bayramı bir hafta sürer, gündüzleri güreşler, sporlar yapılır, geceleri meşalelerin ışığında sinsin oynanırdı. Elbette bir hafta boyunca, "aşağıda", çarşıda davullar çalardı. "Güccük Gelin" günleri karıştırmış olmalı.

Kevser Halam'ın kocası "Dedem" Koca Çizmeli Ormancı Ahmet Efendi adımın "Zafer" olmasını istemiş. Ama beni dünyaya getiren Kürt ebe adımın Özdemir olmasında ısrar etmiş.

Yazı sanatında "Özelden Genele" denen bir yöntem vardır. Bu yazı ile bu yöntemin taze bir örneğini veriyorum.

Bugün, 1 Eylül Dünya Barış Günü. 1 Eylül aynı zamanda İkinci Dünya Savaşı'nın 1939 yılında başladığı gün. Demek ki benim ikiye bitirip üç yaşıma girdiğim ay ve yıl.

Türkiye savaşa girseydi kim bilir neler görecektim. 1902 doğumlu babam mutlaka askere alınacaktı. Ülke işgal edilecek, ya ABD ya da SSCB tarafından kurtarılacaktı.

Ama demirkıratlara göre Sağır Paşa (İnönü) Türkiye'yi savaşa sokmayarak erkekliliğini iğdiş etmişti. "Tezek çamırı gibi kara ekmek yidirmişti." Üstelik karneylen!

Hepimizin eski nüfus kağıdında ekmek karnesi mührü, kaputbezi mührü vardır. Türkiye İkinci Dünya Savaşı yoksulluk ve yoksunluğunu Toprak Mahsulleri Ofisi ve Sümerbank sayesinde atlattı. Karne yönteminin mucidinin Kadrocu Şevket Süreyya Aydemir olduğu söylenir. Savaşa girseydik bunları da bulamazdık.

İnönü savaştan sonraki ilk seçimi kaybetti. CHP o tarihten bu yana -ki neredeyse 60 yıl ediyor- doğru dürüst iktidara gelememi. Ama savaşın galiplerinden Winston Churchill de seçimi kaybedip iktidardan uzaklaştı.

Şimdi düşünüyorum da tarih yazmanın namuslu, adil, vicdan sahibi insanların işi olduğunu anlıyorum. Ve genç tarihçiler arasında böyle birini mumla arıyorum.

Mum dedim de... 1940'larda Mersin'in elektriğini bağımsız elektrik fabrikası (yani pavlikesi) verirdi. İzzet amcam makineyi yağlardı durmadan. İki de bir elektrikler kesilir, epeyce zaman sonra gelirdi. Gelir gelmez de evin kadınları "Allahım kimseyi ıksız bırakma!" diye yakarırlardı.

Evlerin bütün camları siyaha ve maviye boyanmıştı. Pencere-lerde siyah perdeler vardı. Ölgün ışıkları Alaman'ın tayyareleri görmesin diye! Şimdiki Merkez Bankası ile İş Bankası'nın bu-lunduğu genişlikte bir park vardı. Parkta da bir siren. Biz "Ca-navar Düdügü" derdik. O çaldığı zaman ben altıma işeyecek gibi olurum korkudan. Tıpkı Pavlov'un köpeği gibi. Sadece bu değil, eşek kadar oluncaya kadar itfaiyeden ve uçak sesinden kork-tum. Duyunca saklanacak delik arardım.

Barış sadece savaş olmaması değildir. İnsanların polisten, as-kerden, iktidardan, adaletsizlikten, eşitsizlikten, din ve cemaat baskılarından korkmamasıdır. Barış sosyal adalet düzenidir. Aç, yoksul, işsiz kalmamaktır. "Biri yer biri bakar, kıyamet ondan kopar!" derler ki doğrudur. Barış, fırından çıkmış taze ekmektir, çocukların korkudan altına işememesidir.

KÜRTÇÜLÜK SORUNUNUN TERSİ VE YÜZÜ (1)

Türkiye'de sorunlar mesele, meseleler problem, problemler sorun, sorunlar mesele oluyor. Üç sözcük de aynı anlama geli-yor diye karşı çıkmayın sakın. Sözcük, kavram ve tanım bilme-menin, hepsini birbirine karıştırmanın trajikomik boyutlarını abartmak ve gözlere sokmak için yazdım o cümleyi.

Türkiye'nin bir Kürt sorunu yok Kürtçülük sorunu var! Çün-kü "Kürt sorunu" olarak öne ve ileri sürülenlerin hangilerinin Türkiye Cumhuriyeti'nin Kürt kökenli vatandaşları tarafından istendiğini bilmiyoruz. Bu istekler toplamı bir referandum so-nucu ortaya çıkmadı. Türkiye Kürtleri adına konuşmak hakkına sahip herhangi bir inandırıcı örgüt yok.

PKK da DTP de Türkiye Kürtlerini temsil etmiyor. Politik ve sosyolojik olarak tanımlar ve betimlersek bu iki örgüt de ken-dilerine özgü bir tür Kürtçülüğü temsil etmekte. PKK ve DTP kendi Kürtçülük sorunlarını bir "Kürt Sorunu" adı altında ileri sürmekte. Ki sürebilirler. Ama siyasal partilerin, hükümetin,

devlet kurumlarının, sivil toplum örgütlerinin onlar gibi “Kürt Sorunu” jargonu kullanmaları çok yanlış.

Benim de zaman zaman, kalabalığa uyup “Kürt Sorunu” dediğim olmuştur. Bundan dolayı okurlarımdan özür diliyorum. Bu yanlışlığın farkına vardığım için **“Demokrasisiz Demokrasi”** (Cumhuriyet Kitapları, Haziran 2009) adlı kitabımda, konuyla ilgili olarak yazdığım yazıları topladığım bölüme “Kürtçülöklere Dair” adını verdim.

Türkiye’nin çok büyük bir sorunu var kuşkusuz : Bu sorunun adı “Kürt Sorunu” değil, Türkiye’nin bir coğrafi bölgesinin ve o bölgede yaşayan vatandaşların toprak, iş, eğitim, sağlık, güvenlik gibi temel maddi sorunları ve genel olarak çağdaş uygarlıktan yoksun kalma sorunları.

Bu bir milli ve etnik kökenli sorun değil. PKK ve DTP ve genel olarak Kürtçüler bu maddi temel sorunları soyutlaştırarak ona politik bir libas giydireyorlar.

Garip bir anlayış tarzı var. Örneğin imam hatip liseleri konusunda bir dizi yazı yazıyorum, imam ve müezzinlerin ezan okuma konusundaki Diyanet İşleri Başkanlığının genelgelerine aykırı davrandıklarını yazıyorum. Din düşmanlığı yaptığımı ileri sürüyorlar.

Doğu ve Güneydoğu bölgesinin sorunlarını Kürtçülüğe indirgeyenleri eleştiriyorum. Kürt düşmanlığı yaptığımı söylüyorlar.

On yıldır, “Ana dilde eğitim” ile “Ana dilin özgürce öğrenilmesi”ni birbirine karıştırmayın diye yazdım; sonunda insanları mutsuz edersiniz diye yazdım. Artık yalanların saltanatının bittiği, biteceği yer ve dönem geldi.

Üniter bir devlette ana dilde eğitim-öğretim hakkı olmaz; üniter devlette resmi dil dışında bir dil eğitim-öğretim dili olmaz diye yazdım. Ama yalana devam ettiler. İşte yalanların sona erdiği, ereceği bir dönem geldi.

Ana dilde eğitim-öğretim hakkı istemek; özerklik istemek, federasyon istemek anlamına gelir ama ana dili öğrenme özgürlüğü başka bir şey diye yazdım. Yüzüme trene bakarmış gibi baktılar.

Türkiye Cumhuriyeti vatandaşları Kürtlerin elbette bütün vatandaşlar gibi her türlü temel hakları var. Ama bu haklar Kürtçülerin öne sürdüğü gerçek dışı, dayanaktan yoksun hak-

lar değil. Bu yazı dizisinde Kürtçülerin iddialarını tartışacağım. Eleştiriler Türkiye Cumhuriyeti'nin Kürt asıllı vatandaşlarıyla ilgili değildir. Bunu "Ne günlere kaldık!" diyerek özellikle açıklamak istiyorum. (Devam edecek.)

KÜRTÇÜLÜK SORUNUNUN TERSİ VE YÜZÜ (2)

18 Ağustos 2009 akşamı HaberTürk televizyonunda "Sansürsüz" adlı programa katılan DTP'li Orhan Miroğlu büyük bir öfkeyle **"Kürtler kendi kendilerini yönetmek istiyorlar!"** diyor. Ardından, **"Kürtçenin resmi dil olmasına ne diyorsunuz?"** sorusunu da gene öfkeyle yanıtlıyor - **"Kürtlerin çoğunluk olduğu yerlerde Kürtçe elbette resmi dil olmalı!"**

Bir kez daha fark ediyorum ki Kürtçüler de karşıtları da mütihş bir aymazlık içinde. Ağızlarından çıkan kulakları duymuyor. Kullandıkları sözcük ve kavramların anlamlarını ya bilmiyorlar ya da hepsini yanlış kullanıyorlar.

Bunu taa 3 Eylül 2000 tarihli "Pandoranın Kutusu" adlı yazımda okurlara haber veriyordum. Bir-iki kişinin ne anlama geldiğini yeni yeni anlayabildiği "Ana dilde öğrenim" in doğru anlamını açıklıyordum. Yazıyı **"Pazar Yazıları"** (Gendaş Yayınları, S.78) adlı kitabımda da okuyabilirsiniz.

Bu yanlışlıklar komedisini daha önce kim bilir kaç kez yazdım : Adamlar "Biz üniter devletten yanayız" diye yemin billah ediyorlar, ama bir cümle sonra söyledikleri federe devlet faslına giriyor. Uyardığınız zaman "Vallah biz federasyon istemiyoruz!" diyorlar.

Ağzını açan açmayan üniter devlet diyor, federasyon diyor. Başka bir şey demiyor.

Herkes federasyondan söz ediyor ama federasyonlar konusunda ciddi bir şey bildiklerini sanmıyorum. Federe devletler nasıl kurulur ya da üniter devlet iken federe devletlere bölünmüş herhangi bir devlet var mı? Bu sorunun yanıtını bilip söyleyen de yok!.

Federe devlet bir komandit ya da kolleklif şirket olmadığı için, "Gel gardaş bir federe devlet kurak!" demekle de olmaz. Yani herkes federe devlet olamaz. Bunun için tarihsel, dilsel,

dinsel, etnik koşulların var olması gerekir. Size hemen bir ilke söyleyeyim: Federal devleti oluşturan birimler, birleşme döneminden önce genellikle bir büyük devlete bağımlı somürgeler ya da mandalardır. Bazı devletler ise çok özel koşullar ve çıkarlar içinde federasyon kurabilirler

Livingston, çeşitli yazarlarca ileri sürülen görüşleri değerlendirek federal sistem bakımından evrensel veya temel araç olarak kabul edilen ilke ve grupları altı başlıkta toplamıştır. (Ok-tay Uygun, “Federal Devlet”, İtaliye Kitapları, S.53):

1.Yazılı anayasanın varlığı.

2.İktidarın iki eşit yönetim düzeyi arasında bölünmesi ilkesi.

3.Anayasayı yorumlayacak, yetki bölüşümüne ilişkin uyumsuzlukları çözecek bir organın varlığı.

4.Eyaletlerin ulusal parlamentoda temsil edilmesi.

5.Çifte yurttaşlık, bireylerin hem federal hem de federe yönetimlere yurttaşlık bağı ile bağı olması.

6.Ulusal yönetimde yürütme organının federal özellikler göstermesi.

Bu konuda söz alanların, almak isteyenlerin henüz Oktay Uygun'un sözünü ettiğim kitabını okuduklarını sanmıyorum. Okumadan âlim, yazmadan katip olunmaz. Zırvalanır.

Oktay Uygun federe ve federal devletleri anlatıyor. Ama üniter devletlerin federal devlet haline gelmesinden hiç söz etmiyor. Sizce böyle bir örnek var mıdır? Belki Belçika. İkincisini bilen varsa söylesin! (Devam edecek).

KÜRTÇÜLÜK SORUNUNUN TERSİ VE YÜZÜ (3)

Ütopya da gerçektir: Falcı olmadığım gibi ham hayalci de değilim Türkiye konusunda. Ancak ülkenin artık 2009 öncesi-nin Türkiye'si olamayacağını da biliyorum.

On yıldır söylenen cümlelerin, yanlış kullanılan kavram ve

284

deyimlerin, özellikle saptırılan metinlerin gerisindeki anlamları ve gizlenen talepleri yorumlamak için ter döküyordum. Düşünce-
nize, **“Kürtçenin özgürce öğrenilmesinin önündeki engellerin kaldırılması”** ile **“Ana dilde öğretim”** arasındaki farkı en azından yüz kez yazdım ama öğrenmesi gerekenler on yılda öğrenmediler. Taa 3 Eylül 2000’de **“Ana dilde eğitim değişiminin kapsamı çok geniş: Kürtçenin resmi dil olması, anaokulundan üniversiteye kadar eğitimin içerdiği bütün derslerin bu dilde yapılması anlamına geliyor”** diye uyarıda bulunmuşum.

Daha sonra şöyle bir formül oluşturmuşum: Anadilde öğrenim = Federasyon ya da ayrılık!

Daha bu kavramları kavramaktan aciz kimileri (Eski CHP’liler, üniversite âlimleri ve cansıkıcı birtakım zevat) CHP ve solu AKP’nin açılım sürecini desteklememekle suçluyorlar.

Kürtçülerin (PKK, DTP, Kürtçü yandaşları ve benzerleri) kafasından geçen, hayal ettikleri çözüm planını birkaç ay önce bir kağıda yazmışım. Birlikte okuyalım:

1.Anadolu Federal Cumhuriyeti, Kürtler ve Türkler tarafından kurulmuş demokratik, laik ve sosyal bir hukuk devletidir. Federal ve federe devletlerin yapısı adem-i merkezîyetçidir.

2.Diyarbakır ve Ankara iki federe devletin başkentleridir. Federal başkent İstanbul’dur.

3.Federe devletlerin resmi dili olan Kürtçe ve Türkçe federal devletin resmi dili ve aynı zamanda eğitim ve öğretim dilidir.

4.Anadolu Federal Cumhuriyeti’nin özel bir bayrağı vardır. Kürt Federe Devleti’nin bayrağı PKK bayrağıdır. Türk Federe Devleti’nin bayrağı beyaz ay yıldızlı al bayraktır.

5.Federe devletlerin dilleri öteki federe devlette isteğe bağlı seçmeli ders olarak öğretilir.

6.Her iki federe devletin kendi meclisleri, cumhurbaşkanları, bakanlar kurulu, kamu yönetimleri, kolluk ve polis kuvvetleri vardır. Yönetim ve yargı dilleri Kürtçe ve Türkçedir.

7. Her iki federe devlet kendi sınırları içinde vergi toplar. Kürt Federe Devleti, Federal hazine ve bütçeye on yıl katkıda bulunmaz. Buna karşın federal bütçeden yüzde 25 katkı payı alır.

Abdullah Öcalan’ın basına sızan ve “iki halkın yan yana varlığından, yaşamasından” söz eden projesi, benim çala kalem,

özensizce yazdığım 7 maddenin tamamını içermektedir.

Şu anda ne AKP hükümetinin ne de Kürtçülük tarafının kırımızı çizgili planlarını biliyoruz.

Durum böyle iken, açılım hamlesinin başta CHP olmak üzere muhalefet partileri, solcu kesimler, aydınlar, sivil toplum örgütleri tarafından desteklenmesini istemek ve girişime mesafeli duranları barış düşmanı ve savaş yandaşı olarak ilan etmek terbiyesizce bir zorbalıktır.

Ben Kürtçülük tarafının plan ve taleplerinin yukarıda ilan ettiğim 7 madde eksen ve doğrultusunda olacağından, ne yazık ki, eminim! AKP, bu politikayı kendi İslamcı politikaları için kullanıyor, kullanacak. Açılım paketinin zulasında türban da yer alıyor. DTP, “Türban serbest kalmadan PKK dağdan inmez” derse hiç şaşırman.

Gizli federasyon talepleri ve tehditleri karşısında, Türkiye Cumhuriyeti’ni kuran ulusun, federasyon yerine bölünmeyi tercih etmeyeceğini kim garanti edebilir?

Türkiye’de artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak! Diziye salı günü devam edeceğim.

NEVİT KODALLI SENFONİSİ

1 Eylül günü akşama doğru Faik Burakgazi telefon etti. Yeni yaşımı kutlayacağını sandım ama sesi kırıktı. “Abi, Nevit ağabeyi kaybettik” dedi. Bir süre önce kısmî felç geçirmişti ama kısa zamanda iyileşmişti. Mayıs ayında Mersin Uluslararası Müzik Festivali’nde rastlaştığımızda her şey yolunda görünüyordu.

Nevit Kodallı’nın ölümü, 85 yaşında bir ölüm olmasına karşın, benim için beklenmedik bir ölümdür. Ama en azından, “bu iş”in Mersin’de, kendi doğası, coğrafyası içinde olmasının teselli edici bir yanı var. Son anlarında, Erdemli’nin şimdi Limonlu denen (Lamas) Lamos’undaydı. Birkaç gün önce eşi Olcay Hanım’a Mersin’e gidelim diye tutturmuştu.

1956’dan bu yana görmediğim yeğeni Ali Kip Koray lisede arkadaşım. Nevit amcasının bir eserinin Prag radyosunda ya-

ynlandığını ya da Fransız radyosunda yayınlanacağını haber verirdi, söylerdi. Evde radyo yoktu ki dinleyeyim. Nevit Kodallı'nın müziğini ilk kez Ankara Operası'nda **Van Gogh** operası ile canlı dinlemiştim. Evin İlyasoğlu'nun dediği gibi "Zamanında yazılan operalar ulusal konuları ele alırken, Kodallı gencecik yaşında **Van Gogh** gibi Batılı bir ressamı konu almak cesaretini göstermişti."

Cahit Külebi'nin destansı şiiri üzerine yaptığı **"Atatürk Oratoryosu"** yıllar içinde müzik dünyamızın ayrılmaz bir parçası olmuştur.

1924 yılında Mersin'de doğmuş, 1939 yılında girdiği Ankara Devlet Konservatuvarı'nda Necil Kazım Akses'ten kompozisyon, Hasan Ferit Alnar'dan teori ve müzik tarihi dersleri almıştı.

1948 yılında devlet bursuyla Fransa'ya gitti. Paris'te Fransa'nın en önemli müzik okulu Ecole Normale de Musique'te Arthur Honneger, Jean Fornet ve Nadia Boulanger gibi dönemin en önemli müzisyenlerinden ders aldı. 1953'te Türkiye'ye döndü.

Nevit Kodallı "Cumhuriyet Kantatı" ile inançlı bir Cumhuriyet devrimcisi olduğunu kanıtlamıştır.

Evin İlyasoğlu **"Mersin'den Yükselen Çağdaş Bir Ses Nevit Kodallı"** adlı muhteşem kitabını 22 Mayıs 2009 günü Mersin'de imzalayarak vermişti. Güya hemen bir tanıtım yazısı yazacaktım. Politikanın ve iktidarın türlü çeşitli açılımlarının anaforunda yazı hep ertelendi. Ertelenme nedenlerimden biri de içimde oluşmasını beklediğim bir ilham fıskırmasıydı. Yazının sıradan bir yazı olmasını istemiyordum. Nevit ağabeyimin büyüklük ve görkemine layık olmalıydı. Bir Fındıkpınarı yaylacısı olarak, aradaki rekabeti unutup yazıya çok sevdiği Gözne Yaylası'ndan başlayacaktım.

Evin İlyasoğlu sözünü ettiğim kitabı hazırlarken, Nevit Kodallı'nın Mersin'de otuzlu yıllarda klasik müzikle nasıl tanışmış olacağını sormuştu. Çünkü 30 bin nüfuslu bir taşra kentinden Nevit Kodallı düzeyinde bir bestecinin çıkması şaşırtıcıydı. Şöyle yanıtlamıştım: **"Nevit Kodallı'nın çocukluk yıllarında Mersin'de klasik müzikle tanışmasını sağlayacak bir ortam vardı. Bir Hristiyan Arap'ın ya da bir levantenin evinde piyano görmüş olabilir. Bu evlerde klasik müzik plakları dinlemiştir. Aile Bahçesi'nde İngiliz, Fransız, İtalyan ve**

Lübnanlı şarkıcıları ve orkestraları dinlemiştir.” Kendisi de doğruluyor bunu.

Nevit abi, yazmam gereken yazıyı zamanında yazamadım, cenaze törenine katılamadım. Bu utanç yeter bana! Mekânın cennet olsun, nurlar içinde yat! Ellerinden öperim!

CÜNEYT ÜLSEVER KİMSİN SEN?

Haziranın ortalarından başlayarak temmuz ve ağustos aylarında hemen hemen uyumam geceleri. Uyuyamam. Bu, eylül ayının ortalarına kadar sürer. Benim edebî kriz dönemimdir. Üç-dört kişinin sığabileceği bir yatağın bir köşesinde yatarım. Yatağın geri kalan bölümü kitaplarla, defterlerle doludur. Uyanır okurum. Uyanır yazarım.

Ağustos başlarında bir gün, Cüneyt Ülsever’in **“Türkiye’ye Ne Olacak?”** (Hayykitap) adlı kitabı karşıma çıktı yataкта. Bir söyleşi kitabı. Söyleşiyi Kürşad Oğuz yapmış.

Cüneyt Ülsever, bildiğiniz Cüneyt Ülsever, Hürriyet gazetesi yazarı. 1998’de gazetede yazmaya başladığına göre benden bir yıl birkaç ay daha kıdemli.

Kendisiyle iki kez karşılaştım. Ayak üstü konuştuk. Hepsi bu kadar. Gazetede yazmaya başladığım zaman memnuniyetini belirten zarif bir yazı kaleme almıştı.

On yıl önce 180 derece ters yerlerde bulunuyorduk, şimdi onun sayesinde aç daraldı. Kitabın 16. bölümünün başlığı **“Der-simi aldım. Liberal ekonomide devlete ihtiyaç var”** demeye başladığına göre bu çok doğal.

Kitabın son bölümü **“Bir medyum beni annemin ruhuyla konuştu”**. Bir televizyonun Cüneyt’i bu nedenle televizyona çıkardığını, bir hanımın ağzının suyu akararak sorular sorduğunu anımsadım. Kitabın sadece bu ruh çağırma tevatürüyle olduğu izlenimi edinmiştim. Oysa **“AKP’den başka partinin tek başına iktidar olma şansı yok”** bölümü var ki Cüneyt Ülsever gibi birinin işin kühnünü fark etmemesi şaşırtıcı.

Dinsel ve etnik duyguların referans olduğu bir seçim ortamında, seçmen bütün geçirgenliğini yitirmiştir. Beyin ve ruh zarfı artık hipopotam derisi kalınlığındadır. Oysa gerçek seçmenin be-

yin ve ruh zarı tlbent gibidir, geçirgendir. Bu nedenle AKP'den başka partinin iktidar olma şansı olmayabilir ama onun egemen olduğu bir ortamda, demokrasi aramak da nafiledir.

Bu yazıyı yazmama yol açan "bu" değil. Bu konuda yazacak olsaydım, elli kez yazardım. Beni **"Kötü bir Tanpınar kopyası desinler yeter"** bölümü kişkırttı.

"ok ykndğm ama tarih tutmadığı için reenkarne olamayacağım biri var. Ben bu dönemin Ahmet Hamdi Tanpınar'ı olmak istiyorum. Ne o tarafın, ne bu tarafın anladığı, ne o tarafın ne bu tarafın kendinden kabul ettiği bu dönemi anlatmak... Ama Tanpınar kendi döneminin edası içinde anlatabilir, ben kendi dönemimin edası içinde anlatıyorum. Ne Yaşar Kemal ne Orhan Pamuk olmak istiyorum. Kafamın içinde eskiden beri Tanpınar var. Edebiyat eleştirmenleri ilerde 'Ahmet Hamdi Tanpınar'ın kötü kopyası' bile deseler benim ruhum şad olacak" diyor.

Birkaç Cüneyt lsever var. En nemsediği "Romancı", "Edebiyat Adamı" Cüneyt lsever. Yayınsal yazının ne olduğunu çok iyi biliyor. **"Onun dışında kimse bana zorla roman yaz demiyor"** diyor ki yazınsal yazı, yazınsal tutku budur işte.

Cüneyt lsever edebiyat dünyasından şikayetçi. Yayıncılardan, editörlerden söz ederken, **"Yani bunlar o kadar özel insanlar ki seni makamlarına kabul etmeleri bile çok büyük bir şey"** diyor. iek Bar'da bir yayıncı ile karşılaşmasını yazıyor. Yayıncı benim tahmin ettiğim kişi ise benimle karşılaşmaması büyük bir şanssızlık. Editörlük yaptığım sırada bana gelseydi, kendisini dinler, el yazmalarını okurdum. Merak ettim, Cüneyt'in yayınlanmış romanlarını okuyacağım.

KÜRTÇÜLÜK SORUNUNUN TERSİ VE YÜZÜ (4)

Eşeği yokuşa sürmek : Vakti zamanında nemrut bir herif varmış. Yatak serme konusunda bir bahanesini bulur karısına her gün mutlaka dayak atarmış. Kadın yatağı büyük odaya mı serdi, "Ulan kadın bu havada sofa varken buraya mı yatak serilir" diye basarmış dayağı. Kadın ertesi gün yatağı sofaya serermiş. Bu sefer, "Ulan karı, davarın gürültüsünden burada uyunur mu?" diye ayağının altına alırmış zavallı kadını.

Canından bezen kadın, evde serilebilecek her yere yatak sermiş. Durumu gören nemrut herif pek memnun olmuş ve damda yatmaya karar vermiş.

Karı koca yatağa girmişler. Gökyüzü gökyüzü değil sanki yıldız harmanı. Adam başlamış sormaya: "Ulan karı şu yıldız ne yıldızı?" Cevap: Avcı Cebbar! "Ulan karı şu yıldız ne yıldızı?" Cevap: "Yedi kandilli Süreyya!"

Böyle soru-cevap devam ederken sıra Terazi Yıldızı'na gelmiş.

"Ulan karı, bu ne yıldızı?"

"Terazi Yıldızı efendi!"

"Ulan karı, buraya yatak serilir mi? Terazinin dengesi bozulur da kilolar kafama düşerse... Ulan ben seni nasıl dövmemeyim!... Basmış köteği..."

CHP ve her türlü solu kendi pis işlerine (Kıbrıs, Ermeni, Avrupa Birliği, demokratikleşme vb.,) karıştırmak isteyenlerin tavrı nemrut kocanın tavrından hiç de farklı değil. Ama bana en çok Eşref Erdem, Tahran Erdem, Zülfü Livaneli gibi eski CHP'lilerin tavırları koyuyor. CHP'nin, yedi yıldır siyaset dünyasında her türlü uzlaşmadan sınıfta kalmış, sözüne ve eylemine güvenilmez AKP gibi bir partinin peşine bir kara tren vagonu gibi takılmamasını eleştiriyorlar. Koskoca CHP şaibeli bir partinin peşine neden takılsın? SHP ve CHP'nin yıllar önce hazırladığı raporlarda Kürt sorununa demokratik yöntemlerle çözüm aranmıyordu? (Yakında o raporları masaya yatıracam).

Tahran Erdem'in gönlünden geçenlere bakın: **"AK Partisi'nin demokrasi damarı güçlenecek. Daha 'muhafazakar demokrat' bir parti haline gelecek. Önümüzdeki seçimden sonra CHP küçülecek. Zamanla da bitecek. CHP, Anavatan Partisi gibi olacak. CHP seçmenin gözü laiklikten başka şey görmüyor. AK Partisi'nin her yaptığına yanlış ve takiiye diyor.** (Neşe Düzel söyleşisi. Taraf gazetesi, 17.08.09) Utanç verici!

Tahran Erdem bunları Radikal gazetesindeki sütununda yazsaydı, kendisine serzenişte bulunmazdım. Eski, gücenik ve tatmin olmamış bir CHP'li olarak konuşuyor. Çok ayıp!

Bir de bulundukları yere, bindikleri rüzgâra göre konuşan gazeteciler, bilim adamları var: Doğu Ergil'e göre "[Açılımı] desteklemeyen sol gerçek sol değil"; Oral Çalışlar'a göre

“Türkiye’de sol çağa ayak uydurmuyor”; Mithat Sancar’a göre “Ak Parti yapıyor diye reddetmek akıldışı”. (Vatan, 16.08.09)
Dut gibi silkelenecek laflar. Ama değmez !

Ama en çarpıcısını bir tarihçi bayan söylüyor: **“İzmit Basın Konferansı’nda Kürtlere özerklik vaat edilmişti.”** (Ayşe Hür, Taraf, 16.08.09) Mustafa Kemal Paşa’nın İzmit Basın Konferansı’nda böyle bir şey söylediği iddiası kocaman bir yalan. Mustafa Kemal Paşa orada 1921 Anayasası’nın bütün ülke yerel yönetimleri için geçerli olan 11. maddesini hatırlatıyor. Ama Ayşe Hür hanım gözümüzün içine baka baka yalan söylüyor. (Devam edecek)

KÜRTÇÜLÜK SORUNUNUN TERSİ VE YÜZÜ (5)

Sol ve Kürtçülük Sorunu: Sokağın diliyle söylersek: Solun, Kürtçülük sorunu konulu açılımı “otomatikman ve komple” desteklemesi gerektiğini düşünenler var. Bu, dayanılmaz ve dayanaksız bir ön yargıdır! AKP, DTP, PKK, Öcalan koalisyonunun ne idüğü belirsiz mugalatalarını (demagojilerini) sol (sol olduğu için) neden desteklesin?

Sol elbette özgürlük ve demokrasi girişimlerinin karşısında değil ama yanında, önünde ve arkasında olacak. Ancak kendilerinin hâlâ solda olduğu vehmiyle yaşayan kimi 12 Mart ve 12 Eylül kaçkınları, günümüz solunu çoğulculuk adına mahkum etmektedirler. Sol elbette çoğulcudur. Ama çok kültürcülüğü ve cemaatçiliği çoğulculuk sandıklarından olacak solu suçlamak için kendi aralarında yarışıyorlar. Cemaatçilik değil ama çok kültürcülük bir ahlaki değer olarak çoğulculuğun içinde yer alır ama kesinlikle ona indirgenemez.

Cemaatlere indirgenmiş çoğulculuk, dile, dine ve etnisiteye dayalı çok kültürcülük ve bunlarla ilgili hakların solun özgürlük ve demokrasi anlayışı kapsamına girdiği yanılsaması (illusion) ve varsayımı tartışmalıdır. Çünkü bu türden bir çoğulculuk ve çok kültürcülük emperyalizmin hizmetinde gerici bir ideolojidir. (Samir Amin, “Modernite, Demokrasi ve Din” ve “Liberal Virüs”, Özgür Üniversite Yayınları)

Ne olacak şimdi? Hani sol özgürlüklerden, demokrasiden

yanaydı? İyi de dinsel, etnik, dilsel, ırksal cemaatçilik (çoğulculuk) solun ideolojisi olan enternasyonalizmle nasıl bağdaşacak? Bağdaşmaz, bağdaşmayacak!

Solun, cemaatçilik üzerinden federasyon ya da konfederasyon isteyen isterik bir kitle ile herhangi bir ilişkisi olamaz. Solun bir hareketi desteklemesi için o hareketin gerçekten solda olması gerekir. Kapitalizmin ve emperyalizmin yörüngesinde, feodal dokulu, eşiklikleri içselleştirmemiş, ilkeleştirmemiş bir Kürtçülük sapkınlığını marazî ve isterik lejyonerlerle birlikte neden desteklesin? Sol emekçilerin, köylülerin, işçilerin ortak enternasyonalist hareketi olarak din, dil, cinsiyet, ırk ayrımcılığına karşıdır. Din, dil ve etnisite cemaatçiliğinin ve emperyalizmin yörüngesinde oturan bir hareket solun dostu olamaz.

Örneğin Oral Çalışlar (Radikal, 21.08.09) **“Solculara ne oluyor? Özellikle de sosyalistlere... Yıllarca Kürtlerin özgürlük taleplerinin arkasında duran, ‘ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı’ nı savunmanın bir ilkesel duruş olduğunu düşünen sosyalistlerin önemli bir kesimi, bu konuda da Kemalistlerin peşine takılmış durumdalar”** diyor.

Solu eleştiren Oral Çalışlar anlaşılan bir türlü öğrenemediği solu iyice unutmuş. Örneğin V. İ. Lenin **“Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı”** (Sol Yayınları) bu hakkın bağımsız devlet kurmak olduğunu yazar: **“Eğer bir Rus marksisti, Ukraynalıların tam hak eşitliği isteğini ya da onların bağımsız bir devlet kurma hakkını bir an bile unutursa, sadece burjuva değil, ama aşırı gerici şovenliğin bataklığına kaymış olur”**.

Ancak V.İ.Lenin Marksist Ukraynalılardan ve proleter hareketinden söz ediyor. İrkçı ve feodal Ukraynalılardan (Kürtçülerden) değil! Kürt solu (varsa) ayrılmak istiyor mu?

Gelelim Birleşmiş Milletlerin **“Ulusların kendi kaderini tayin hakkı”**na! O da sömürgelerle ve sömürgelerde yaşayan haklarla ilgilidir. Kaç kez yazdım! Ülkenin toprak bütünlüğünü, ulusal birliğini yok edecek bir hak söz konusu bile değildir!

KÜRTÇÜLÜK SORUNUNUN TERSİ VE YÜZÜ (6)

CHP sevdalılarına maşallah!: Kürt (?) ya da Kürtçülük sorununu tartışmalarına açık seçik katkıda bulunmak yerine çevre-

ye saldıran yazıcıların psikanalizi (yazılarına bakılarak) bir gün yapılacak mı acaba? Ama mutlaka yapılmalı. Marazi ve isterik hiddet ve şiddetlerinin kaynağında geçmişlerindeki yenilgiler ve utançlar olmasın sakın? Bu durumda, Kürtçülükler üzerinden Cumhuriyet'ten intikam alma girişiminde bulundukları da söylenebilir!

AKP sözcülerinin öfkesine ve bu lejyoner bayların jest ve mimiklerine bakacak olursak, CHP'nin iktidar partisinin koalisyon ortağı olduğu yanılsamasına kapılabiliriz. Hep bir ağızdan, CHP'ye ortağına ihanet etmiş bir koalisyon ortağı muamelesi yapıyorlar.

CHP sadece 7 yıllık değil, 60 yıllık bir muhalefet partisi. Bu unutuluyor. AKP'nin, AB uyum yasaları dışında, CHP ile konuşmaya tenezzül ettiği görülüş müdür? Koalisyon ortağı gibi güdülen ve güdümlenen bir muhalefet partisi dünyanın neresinde var? "Var!" diyenin ağzına biber sürerler. O halde, bireysel ikbal ve tatmin dışında, siyasal hukuk geleneği içinde bulunmayan bu kuduzca saldırının nedeni, nedenleri ne?

Bu saldırıların psikanalizini burada yapmanın gereği yok. Hadi AKP'nin tavrını da anladık diyelim. CHP'yi bir mayın eşiği gibi kullanmak istiyor. Peki DTP'nin ve PKK sözcü ve sempati-zanlarının hal ve tavırlarını anlamak mümkün mü? Hangi hak ve kafa ile CHP'den de açılım planı istiyorlar, CHP'nin AKP'nin açılım planını desteklemesini istiyorlar?

AKP iktidarının Kürtçülük tarafına ne vereceği belli değil. Ama Kürtçülük tarafının ne istediği çok belli. Bu "belli"yi azdan çoğa doğru sıralayalım:

1.Yerel (territorial) ya da işlevsel (fonctionnel) yerinden yönetim.

2.İspanya örneği bölgesel devlet.

3.Ayrılma yoluyla federal devlet (federal devlet ya da konfederal).

4.Bağımsız devlet.

5.Hiçbiri olmaz ise ne olduğunu henüz bilmediğimiz alakürtçü bir devekuşu devlet.

Aslına bakarsanız, Kürtçülerin kafasındaki çözüm 5'ten 1'e doğru.

Konuşmalarına ve takınılan ortak tutuma bakılırsa, CHP kendisine hazırlanan “müteselsil kefil” tuzağının çok farkında. Bu nedenle, CHP bu tuzağa düşmediğı, “mandepsiye basmadığı” için kudurgan saldırıların hedefi oluyor.

Durum böyle iken, DTP en azından böylesine bir yüzsüz kumpasta yer almamalı, sürecin içinde ve sonunda, CHP’nin kapısını çalmaya yüzü olmalı.

Türkiye öyle bir duruma geldi ki CIA güdümlü kudurgan tayfa nedeysse kötü hava koşullarından dolayı CHP ve TSK’yı sorumlu tutacaklar. CHP’yi ve TSK’yı itibarsızlaştırmak için her fırsattan yararlanıyorlar. CHP’nin iktidar alternatifi olmasını engellemek istediklerini düşünmek çok mümkün. Bunların, AKP ve Saadet Partisi (SP)’nin birbirinin alternatifi olduğı iki partili bir düzene hayal ettikleri de düşünülebilir.

Bir muhalafet partisi ülkenin yüksek çıkarları için kendisini feda edebilir! Ancak bir muhalefet partisinin iktidardaki partiyi kurtarmak için kendini feda ettiğı nerede görölmüş?

KÜRTÇÜLÜK SORUNUNUN TERSİ VE YÜZÜ (7)

İşe ayrılıktan başlamak: Biri siyaset araştırmaları koordinatörü, öteki araştırma direktörü olan iki zat Zaman gazetesinde (04.09.09) “Kürtler, Türkleri ayrı bir devlet kurmak istemediklerine ikna edemiyorlar” diye bir başlık atmışlar. Bu türden örnekleri çoğaltabiliriz.

“İdraksız Türkler”i bir yana bırakın, tekil bir vatandaş olarak ben bile neye inanacağımı şaşırmış durumdayım. Bunun nedeni ni şimdi arz edeceğim:

Demokratik Toplum Partisi (DTP) milletvekili Aysel Tuğluk diyor ki:

“Tek devlet, tek bayrak, bunlarla bir sorunumuz yok. Ama içindeki halkların barıştırılması ve onların haklarının güven altına alınması gerekir. Eğer bu süreç de tıkanır, o zaman başka seçenekler de tartışılır. Kürtler de ayrılığı tartışmaya başlayabilir.” (Milliyet, 02.09.09)

Aynı Aysel Tuğluk, Ruşen Çakır'a açıklama yapıyor: **“Tuğluk bana bu tesbitin bir ‘tehdit’ gibi sunulmasından çok üzül-düğünü belirtip şöyle devam etti: ‘Bu bir öngörüdür ve ha-len aynı fikirdeyim. Bu seçenek politik Kürt kitlesinin gün-demindedir. Tartışılmaktadır. Yanlış bulunabilir, gerçekçi değerdendirilmeyebilir ama bir seçenek olarak yedekte tutulmaktadır.”** (Vatan,04.09.09)

Bayan Tuğluk’un dediğine bakılırsa, Cumhurbaşkanı Gül bile bu türden bir konuşma yapmış.

Kürtçülük cephesinde “ayrılıkçı” avına çıkılmasına gerek yok. Bayan Tuğluk, bu seçeneğin politik Kürt kitlesinin gündeminde olduğunu söylüyor.

Öte yandan, Zaman gazetesine göre, CHP Genel Başkanı Baykal’ın da aralarında bulunduğu, okulda Kürt dilinde eğitime karşı çıkanlar için “sivri zekâlî” deyimini kullanan Demokratik Toplum Partisi (DTP) Genel Başkanı Ahmet Türk başka türlü konuşuyor:

“Yine bazı sivri zekâlîlar çıktı ve ‘eğitim, kültür ve dil hakkı verirse Türkiye bölünür’ dedi. Emin olun ki Kürtler Türkiye’yi bölmez.” (Zaman, 04.09.09)

295

O sivri zekâlîların önde gideni benim, okullarda ana dilde eğitim-öğretimin ülkeyi böleceğini 2000 yılından bu yana yazıyorum. Ama “eğitim, kültür ve dil hakkı verirse Türkiye bölünür” demedim. Böyle konuşanı duymadım, yazanı okumadım. Ahmet Türk doğru konuşmuyor. Ahmet Türk’e bir sorum var : Elbette bir torunu vardır. Bu torun anaokulunu, orta ve liseyi, Hukuk Fakültesini Kürt dilinde okusa, nerede iş bulup çalışacak? Yargıç ya da avukat olsa yargı dili Kürtçe olmadan ne yapacak? O zaman yargı dili de Kürtçe olsun diye tutturacak. Bütün meslekler için de durum aynı. Torunu Tıp Fakültesini üniter devlette Kürtçe mi okuyacak? Eğitim dili Kürtçe olursa, üniter yapı sona erer. Bu konuda iyice düşünmeli!

Görüyorsunuz , Bir DTP’li ayrılık olasılığından söz ediyor. Bir başkası böyle bir olasılığın olmadığını söylüyor. (“Bir”i bin ve on bin, yüz bin olarak da düşünebiliriz!) İdrakli ve ikdaksiz insanlar kime inanacak?

Bence görüşmeler açık arttırma yöntemiyle değil, açık eksiltme yöntemiyle yapılmalı. Görüşmelere ayrı devlet maddesinden başlayarak, konfederal devlet, federal devlet, özerk devlet

ve üniter devlet maddelerine geçmeli. Üniter devlet dışındaki olasılıkta, kuşkusuz, Batı'da yaşayan Kürt kökenli, Doğu'da yaşayan Kürt kökenli olmayan TC vatandaşlarının durumu da tartışma konusu olacaktır. (Devam edecek)

KÜRTÇÜLÜK SORUNUNUN TERSİ VE YÜZÜ (8)

Dünya Atma Şampiyonu Baskın Oran: Prof. Dr. Baskın Oran "atmasyonları ile" kafa karıştıran bir mikse benzemekte. Uzun süredir!

Radikal gazetesinde "**Üniter devlet**" ve "**Ulus-devlet**" konularında "İdraksiz Türkler"e ders vermeye başladığını belki duydunuz. Ne var ki daha ilk yazının (06.09.09) başlığı ile saçmalamaya başlıyor ve **Üniter devlet, Ulus-devletin aksine demokrasiye engel değil**" buyuruyor. Buna göre bütün ulusal devletler demokrasi düşmanı oluyor. Üniter olup da istibdatla yönetilen onlarca devlet demokrasinin has bahçesini temsil ediyor. Kürtçülük yapmak için bilim ve bilginin içine tükürüyor. Allah akıl versin!

Baskın Oran'a göre "**İspanyol**" diye, "**Fransız**" diye etnik gruplar yokmuş. Al başına belâyı ! 2004 yılında da böyle inci döktürmüş, Fransa'da "**Frank**" diye bir ırk olmadığını gök gü-rültüleri içinde iddia etmişti. Ben de 6 Kasım 2004 tarihli yazı ile kurduğu kumdan şatoyu küçük bir fiske ile yıkmıştım. Bugün de böyle bir şey yapacağım:

İlk yazısının girişinde, bizim Anayasanın 3. maddesiyle ("Türkiye Devleti, ülkesi ve milletiyle bölünmez bir bütündür") dalga geçiyor. Türkiye ile mukayese ettiği Fransa Anayasasının 1. maddesi şöyledir:

"Fransa, bölünmez, laik, demokratik ve sosyal bir cumhuriyettir." ("La France est une république indivisible, laïque, démocratique et sociale.")

Aşağı yukarı bizimkiyle aynı içerik ve deyiş. Ama Baskın Oran ve benzerlerine göre ülke bölünmez olurmuş da millet bölünmez olmaz imiş. Fransızcadaki "**indivisible**" sıfatı da hem ülkeyi, hem milleti içeriyor. Çünkü "indivisible" sıfatı, maddi ve entelektüel (zihinsel, manevi) olarak bölünmeyen bir nesne-

nin niteliğidir. “Birlik, bütünlük” (ünite, unité) bölünmezliğin (**indivisibilité**) eş anlamlısıdır. Baskın Oran, “Cumhuriyet tek ve bölünmezdir” (“République une et indivisible”), haykırışının 1789 Devrimi’nin bildirgesi olduğunu da bilmiyordur. Bir **Robert Sözlüğü** bulup bakmasını tavsiye ederim.

Bizim yasa koyucu, Baskın Oran gibilerin, “bölünmez”i ekmek, elma, armut sanmamaları için “ülkesi ve milletiyle” açıklamasını yapmış. İyi de etmiş!

Efendim, bazı coğrafyalar vardır, üzerinde yaşayan ulusa adını verir: İspanya gibi. Ve bazı uluslar da vardır ki üzerinde yaşadıkları toprağa adını verir: Türkiye gibi.

İberik yarımadasına İspanya (Hispania) adını Kartacalılar ve Romalılar vermiştir. İspanya’nın ilk halkları İberler, Keltiberler, Finikeliler ve Greklerdir. Ortaçağda, Vandallar, Süevler, Alanlar, Vizigotlar, vb. gelmişler. Daha sonra bunlara Araplar eklenmiş. **La Reconquista (718-1492)** bu karışımından bir İspanyol yaratmış. Baskın Oran, bana inanmıyorsa, işe **Hispan, Espan, Hispalo ya da Hispano** sözcüklerinden başlayıp bir mitosa ulaşabilir.

Gelelim Fransa’ya: Anlaşılan 6 Kasım 2004 tarihli yazımdan bir şeyler öğrenmiş. “**Francia**”, Kuzey Avrupa’da yaşayan **Franklar** adlı, savaşçı bir Germen halktan gelmektedir. Yıl 1204: **Frankların** Kralı’nın sözünün geçtiği, birbirine harman olmuş soyların yaşadığı topraklara Fransa (Francia) adı verilmiş. Günümüzün dilinde Fransa, Fransızların (Frankların) memleketi anlamına gelir.

Baskın Oran “**Fransa’da Frank yok ama Türkiye’de Türk var**” (Radikal, 08.09.09) diyerek ırkçılık yapıyor. Türkler, bu adı taşıdıkları için Baskın Oran’dan özür mü dileycekler? (Bu yazı dizisi bittikten sonra Baskın Oran’ın yazısının tümüyle ilgileneceğim.)

AVRUPA BİRLİĞİ’NİN KANATLARI ALTINDA FAŞİZM

Reichstag’ın önünde söylev çeken Hitler, Unter’den Linden’den rap rap geçen askerlerine gururla bakarken; çenesini ileri çıkartıp gözlerini belerten Benito Mussolini yumrukla-

rını sıkarak haykırırken, yalnızca içinde bulundukları o muhteşem (!) âni yaşıyorlardı.

Diktatörler, despotlar, tiranlar zaferlerini güzellemeleri için yarılarında günlük zabıt tutan fino vakanüvistler beslerler. Ama canlı tarihte dün ve bugün yoktur, sadece yarın vardır.

Diktatörler, despotlar, tiranlar, müstebitler, Mussoliniler, Hitlerler artık dün olan yarınlarını kestiremezlerdi. Ama zalimlerin bilemedikleri yarın artık bizim için dündür. Biz onların dünlerini de bugünlerini de yarınlarını da biliriz.

Leş kargaları, sırtlanlar, bilumûm leşoburlar (leş yiyiciler) bayram ediyor . Siyasal İslamcılar, Kürtçüler, 12 Mart, 12 Eylül mağduru eski histerik goşistler – yeni ultra liberaller - başta Hürriyet gazetesi olmak üzere Doğan Medya Gurubundan nefret ediyorlar. Bu nefret AKP'nin siyasal nefretini katmerleyerek onu açık, örtüsüz, aşikâr faşizme doğru hızla sürüklüyor. Ve bütün bunlar Avrupa Birliği'nin koruyucu kanatları altında oluyor. Bu sonuçtan 12 Mart ve 12 Eylül darbeleri de sorumludur.

Ve bütün bunlar “filozof” halkımızın gözleri önünde cereyan ediyor. O halde o da sorumludur. Sadece AKP müşterileri değil bütün halk sorumludur. Çünkü AKP iktidarı türlü fesatla vatan-daşlık bilincini körleştirdiği, sağır-laştırdığı bu halktan korkmuyor. Sabah gazetesinin (09.09.09) verdiği ayrıntılı, grafikli ve neşeli habere göre Doğan hisseleri yüzde 20 düşmüş; bir günlük kayıp 775 milyon dolar imiş. Doğan Holding hisselerine para yatıran yatırımcı kesimin bu darbe yüzünden borsada para kaybetmesi, iflas etmesi iktidarın umurunda bile değil. AKP iktidarı yaptığı eylemlerle borsada da suç işliyor.

Amaç gizlenemeyecek kadar açık: Doğan Medya Gurubunu çökertmek, yok etmek ve ona el koymak. Devlet bankaları marifetiyle bir yandaşa peşkeş çekmek. Tıpkı Sabah Grubu gibi.

Siz beşinci kolun iftiralarına bakmayın. Demokrasinin, insan haklarının, özgürlüklerin savunucusu ve güvencesi olan Doğan Medya Grubu'nun gazete, dergi, televizyon ve radyolarının sus-turulduğu bir Türkiye, faşist İtalya'dan, Nazi Almanya'dan, Suu-di Arabistan'dan, Sudan'dan çok daha beter olur.

Ve olanlar Avrupa Birliği'nin koruyucu kanatları altında oluyor. AKP iktidarı siyasal planlarını gerçekleştirmek için AB'nin koruyucu kanatları altına sığınıyor.

Hürriyet'in hürriyetini yitirdiği bir Türkiye cehenneme dönüşür. Bu gerçeği bütün dünyaya ilan ve tebliğ ediyorum!

Gazi Üniversitesi Maliye Bölümü Başkanı Prof. Dr. Şükrü Kızılot (Vatan,09.09.09), Prof. Dr. Ünal Tekinalp, Prof. Dr. Hayri Domaniç, Prof. Dr. Hamdi Yasaman (Milliyet,13.09.09) Maliye Bakanlığı memurlarının Doğan Medya Grubu'na verdiği 3 milyar 755 milyon liralık tarihi (!) cezanın haksız olduğunu söylüyorlar. Bu, AKP iktidarının kurmayı tasarladığı İslâmî faşist rejim yolunda artık her şeyi göze aldığıнын yadsınmaz bir kanıtı !

09.09.09 tarihli Sabah gazetesinin verdiği habere göre **“Türkiye, dünyanın ilk modern Müslüman süper gücü olacak”**mış. Bu fantastik düşüncenin kaynağı olan ABD’li “gelecek gurusu” James Canton’ın göremediği o zalim gerçeği biz görüyoruz. İslami faşizmin pençesine düşen İslamcı Türkiye XXI. yüzyılın ilk süper demokrasi mezarlığı olacaktır. Dünyanın ilk süper demokrasi mezarlığı olan Türkiye dünya barışı için Hitler Almanya’sından çok daha büyük, korkunç bir tehlikedir. Halkımızın bilgisine saygı ile arz ederim!....

KÜRTÇÜLÜK SORUNUNUN TERSİ VE YÜZÜ (9)

İspanya’nın zili, şalı ve gülü: Türkiye’nin Kürtçülük sorunundan söz ederken bir başka ülkeyi (İngiltere, İspanya, Almanya, İtalya vb.) örnek göstermek son derece tehlikeli ve gereksiz bir çabadır. Bunu taa 2002 yılının 30 Haziran ve 7 Temmuz günlerinde yazmışım. “Hanımefendiler, Beyefendiler! Gördüğünüzden göz kirası istemeyin!” demişim. Bu konuda ayrıca **İsırganın Faydaları** (Dünya Kitap) yer alan “Valencia! Valencia!” başlıklı yazımı da (S.177) okuyabilirsiniz.

Kürtçülüğün taleplerini meşrulaştırmak için tarihten,yabancı ülkelerden örnek vermenin hiç mi hiç gereği yok! Ayrıca “Çanakkale’de, Sakarya’da birlikte savaştık !”, “Cumhuriyeti birlikte kurduk!” gibisinden tevatür güzellmeler de gerekmez. Bu kırılğan örneklerle başvurmadan da özerklik, federasyon ve bağımsızlık istenebilir. Bu da harbî ve dürüst bir tavır olur.

Yararsız tartışmalara girmek istemediğim için arkadaş yazının adını vermeyeceğim. Arkadaşımız da ulus ve üniter devlet

bağlamında İspanya'yı örnek veriyor. İspanya Anayasasından alıntılar yapıyor. "Ana dilde öğrenim" konusunda safyürekleri inandırmak için sadece İspanya değil, İtalya, Almanya ve İngiltere de örnek gösterenler de var!

30 Haziran 2002'de bakın ne yazmışım: **"Modern İspanya tarihinin belli bir döneminde, sivri akıllı biri eline kalem ya da makası alıp 'Şu ülkeyi 17 özerk bölgeye ayırayım; 1+3 resmi dil icat edeyim' dememiştir. Bir zamanlar birer krallık, kontluk ve derebeylik olan günümüz özerk bölgelerinin tarihsel geçmişleri en azından İspanya tarihi kadar eskidir."** Aslında çok daha eskidir.

Romalılar döneminde de Endülüs Emevileri döneminde de Katolik Krallar döneminde de Katalunya prensliği var idi. Demokratikleşme döneminde eski parsellere dönüldü.

Bismarck 1871'de Almanya Birliği'ni sağlamadan önce Bav-yera, Trüringen, Almanya, Prusya, Brandenbourg vb. devletleri zaten var idi. Prusya ve Kuzey Almanya devletleri 1867'de Kuzey Almanya Konfederasyonunu kurmuştu. Günümüz Almanyasının federe eyaletleri aslında geçmişleri Roma'ya, ortaçağa dayanan bu eski devletlerdir.

Kont Cavour da 1871'de Lombardiya-Venedik krallığını, Toscana, Modena, Parma şehir devletlerini, Napoli krallığını, Ceno-va Cumhuriyeti'ni, Piemonte-Sardinya devletini birleştirerek İtalya Birliği'ni kurmuştu. Aynı parseller bugün de geçerli.

Osmanlı Devleti Anadolu Beylikleri'ni ortadan kaldırmasaydı, beylik hanedanları devam etseydi; yani Karaman, Menteşe, Aydınogulları, Germiyan beylikleri ile öteki beylikler günümüze kalsaydı ; Osmanlı İmparatorluğu parçalanmayıp kendi ulusal devletlerini kuran Balkan devletleriyle bir Federasyon kursaydı, 1923'te Anadolu ve Rumeli Federal Cumhuriyetleri Birliği devleti kurulabilirdi.

Ulusal Birlik Anadolu'da kurulduğu için Anadolu parçalanmadı. Bu birlik Balkanlarda sağlanmadığı için başını alan gitti. Kürt aşiretleri herhangi bir şekilde bu oluşum içinde yer almıyorlar. En kabadayı aşiret reisleri Bedirhan Bey bile padişaha yazdığı 5 Safer 1263 (1846) tarihli arızayı "Kulunuz Bedirhan b.Abdullah" diye imzalıyordu. (Bilal N. Şimşir, "Kürtçülük 1787-1923, Bilgi Yayınevi, S. 100) Bu nedenle tarihsel miras safsatalarını bir yana bırakmak ve günümüzün demokratik haklarının

tamamından yararlanmak, yararlandırmak gerekiyor. (Devam edecek).

KÜRTÇÜLÜK SORUNUNUN TERSİ VE YÜZÜ (10)

İsteyenin bir yüzü vermeyenin iki yüzü kara: 31 Ağustos tarihli gazetelerin ekonomi sayfalarında belki görmüşsünüzdür. Sabancı Holdingin Toyota hisselerini 85 milyon dolara satın alan Ortadoğu merkezli ALJ Gurupun Avrupa Direktörü Ali Haydar Bozkurt, **“Toyota’yı çok istiyorduk, fiyat pazarlığı bile yapmadık”** demiş.

Bu da bir alışveriş tarzı. Bir şeyi çok isteyen pazarlık yapmaz. Dahası bu türden bir yöntemle, satışa çıkmamış bir malı bile satın almak mümkün.

Ama bu, alışverişte çok kullanılan bir genel kural değildir, çok özeldir.

Ev alacak kimse, satıcıya ilkin satış fiyatını sorar. Sonra pazarlık başlar. İki taraf da ciddi ise üç aşağı beş yukarı sonunda alışveriş tamamlanır.

Eskiden at pazarlarında “at cambazları” vardı. Bunlar atla ya da at üzerinde cambazlık yapmazlardı. Bu adamlar satış eyleminde aracılık yaparlardı. Satıcı ve alıcının ellerini birleştirir, üçlü el eşek kuyruğu gibi aşağıdan yukarıya sallanırdı. Satış tamamlanırsa, at cambazı iki taraftan bahşiş alır, bu sayede geçi-nip giderdi.

Kürtçülük sorunu ya da demokratik açılım dedikleri şey de o hesap. AKP iktidarı bu konuda da genel kuralın dışına çıkıyor ve kendine özgü karakuşî bir yöntem uyguluyor. Malın fiyatını satıcı ile değil de ilgili ilgisiz kimselerle tahmin üzerine bir konuşuyor. İlkin kendisine hayran gazete yazıcılarıyla görüşme yaptı. Onlardan alışveriş konusunda görüş aldı. Ancak tahmin üzerine değer ölçümü çalışması yapılamaz, yapılmamalı.

Sivil toplum örgütleri, kanaat önderleri (!) ile görüşmeler yapacak. Sonra (teşbihte hata olmaz) mal sahibine bir fiyat öne-recek. Bu yöntem kesinlikle yürümez!

Kürtçülük sorunu konusunda, AKP hükümetinin karşısında üç olası muhatap var: DTP, Abdullah Öcalan ve PKK. Bu konuda

Abdullah Öcalan ve PKK ile açıktan ve resmen pazarlık yapmak yakışık almaz.

Ama nitelik ve niyeti ne olursa olsun, TBMM’de temsil edilen ve şu anda yasalara göre legal bir siyasal parti olan Demokratik Toplum Partisi (DTP) ile görüşmeler yapılabilir.

DTP, Türkiye Cumhuriyeti’nin Kürt kökenli vatandaşlarını yüzde yüz temsil ediyor mu? Elbette hayır! Ben yapamam, DTP’nin temsil oranını matematikçiler hesap etsin. Başka çare yok.

DTP, PKK ile, Abdullah Öcalan ile, bölge insanlarıyla görüşüp ortak bir görüşe erişebilir. Bu görüşleri bir dosya halinde AKP hükümetine sunabilir. Ancak öyle yapılmalı ki DTP faturayı en yüksek fiyatlar üzerinden teklif etmeli ve sonradan eklentiler yapmamalı faturaya.

Kürtçülük sorunuyla ilgili sağlıklı pazarlıklar ancak o zaman başlayabilir. Anayasa değişikliği olarak neler istiyorlar? Kimlik tanımını kendileri sözcüklere döksünler. Kürtçe hakkında neler istiyorlar, Kürtçenin özgürce öğrenilmesi hakkını mı yoksa Kürtçenin Türkçe gibi eğitim-öğretim dili olmasını mı?

Statükonun devamını istemedikleri belli. Ama özerklik mi, federasyon mu, konfederasyon mu istiyorlar? Önemli olan çuvalın içindekileri görmek için çuvalın boşaltılıp tersine çevrilmesi.

AKP’nin yöntemi yanlış. Yaptığı açılım bir çıkmaz sokağa çıkar! (Devam edecek).

KÜRTÇÜLÜK SORUNUNUN TERSİ VE YÜZÜ (11)

Cümlelerin anlamı yazıcının karnında: Demokratik açılımın en önemli ayağı **ana dilin öğrenilmesi**’dir. Buna karşı çıkıyorlar ve şöyle diyorlar: “**Kürtler ana dillerini biliyorlar zaten. Öğrenip ne yapacaklar? Önemli olan Kürtçenin öğretimde kullanılmasıdır.**”

İtirazcılara söyleyecek bir şeyim yok. Sanırım, “Kürtçenin öğrenimde (Türkçe gibi) kullanılmasının üniter devlet ilkesine aykırı olduğunu biliyorlardır.

Ben yazıma bir giriş olarak **ana dilde öğretim**’in ana dili öğ-

renmek anlamına değil, okul öğretimleri boyunca bütün derslerin ana dilde yapılacağı anlamına geldiğini 1001. defa yazacağım. Ama bu basit gerçeği bilmeyenler ya da bilerek anlam karışıklığı yaratanlar var. Örnekleri birlikte okuyalım:

Prof. Dr. Mehmet Bekaroğlu: “Kürtlerin ve ana dili farklı olan diğer Türkiye Cumhuriyeti vatandaşlarının, anadillerini sadece öğrenme değil, ana dilleri ile eğitim alabilmeleri en temel haklarıdır.” (Radikal, 17.08.09)

Tahran Erdem : “Ana dilde öğretim ve eğitim politikaları belirlenmeli ve uygulanmalıdır.” (Radikal, 17.08.09)

İhsan Bal (Polis Akademisi Öğretim Üyesi): “Bu ülke üniter yapısını bozmayacak, toprağını bölmeyecek ve bayrağını değiştirmeyecek. Ama yerel yönetimlerin haklarının genişletilmesi, Kürtçe dilinde eğitim hakkı gibi demokratikleşme ve hukuk merkezli bir açılım yapabilecek.” (Taraf, 27.08.09)

Derya Sazak: Ana dilde eğitim ‘bölünme’ nedeniyle İspanya neden bölünmemiştir.” (Milliyet, 25.08.09)

Devlet Bakanı Hayati Yazıcı: “Kürtçe eğitim üniter yapıya engel olamaz.” (Akşam, 29.08.09)

Kemal Burkey: “Kürtçe de Türkçenin yanı sıra ülkenin resmi dili olmalı.” (BirGün, 01.09.09)

Prof. Dr. Levent Köker : “Kürtçenin ikinci (bölgesel) resmi dil olarak kabûlünden Kürtçe ana dilde eğitim hakkının tanınmasına, yerel yönetimde özerklik taleplerine uzanan bir sıralama yapılabilir.” (Zaman, 13.08.09)

Ümit Fırat: “Ana dilde eğitim hakkı tanınmalı.” (Yeni Şafak, 16.08.09)

Prof. Dr. Ahmet İnel : “Niye Türkler, Kürtlerin kendi okullarında Kürtçe eğitim görmeleri yaklaşımından ve ihtimalinden neden rahatsız oluyorlar.” (Taraf, 03.08.09)

Prof.Dr.Mithat Sancar: “Şu alanlarda Anayasal ve yasal düzenlemelere ihtiyaç olduğunu düşünüyorum : Ana dilin eğitimde kullanılması.....” (Milliyet, 05.08.09)

Oral Çalışlar: “Ana dilde eğitim bir insan hakkıdır.” (Radikal, 02.09.09)

Bugüne kadar ana dil sorununu gerçekten kavramış bir tek gazete yazarına rastladım. Yukarıdaki iddia sahiplerine onun aracılığıyla doğru yolu göstermek istiyorum.

Kadri Gürel: “Bir insan hakkı olan ana dilin öğrenimini değil de , temel eğitimin Kürtçe yapılmasını istemek ayrılıkçı bir taleptir. Rusya’da Rusça, Birleşik Krallık’ta İngilizce, Türkiye’de de Türkçe ticaret, iş, hukuk ve kültür dilidir. Türkiye’nin ‘Lingua Franca’sı Türkçedir. Türkçeyi hiç bilmeyen ya da yukarıdaki alanlarda kullanacak kadar öğrenememiş nesiller yetişince, Türkiye’yi zaten bölmüş olacaksınız.” (Milliyet, 17.08.09)

BİLÂL N. ŞİMŞİR’İN İŞLERİ

Berlin Antlaşması (13 Temmuz 1878) Madde 61: “Babîâli, Ermenilerin yaşadığı vilayetlerde yerel ihtiyaçların gerektirdiği reformları geciktirmeden yapmayı ve Çerkez ve Kürtlere karşı Ermenilerin huzur ve güvenliğini sağlamayı yükümlenir. Bu hususta alınacak önlemleri (büyük) devletlere bildirecektir ve devletler de alınan önlemlerin uygulanmasını gözetleyecektir.”

Bilâl N. Şimşir’in “Kürtçülük, 1878-1923” (Bilgi Yayınları) adlı kitabının 152-153. sayfalarını okuyuncaya kadar “Anadolu üzerine düşen bir ateş topu” olan Berlin Antlaşması’nın yıkıcı etkisini tam anlamıyla bilmiyordum. İtiraf ediyorum!

Önüne gelen Türklerin tarihleriyle yüzleşmek zorunda olduğunu (olduğumuzu) söylüyorlar ya Bilâl N. Şimşir’in nesnel (objektif) çalışmalarının bu işi çok iyi yaptığını söyleyebiliriz.

Berlin Antlaşması’nın 61. maddesi Osmanlı tarihimizle yüzleşmemiz için büyük bir fırsat. “**Babîâli Çerkez ve Kürtlere karşı Ermenilerin huzur ve güvenliğini sağlamayı yükümlenir**” cümlesi, tarihle yüzleşmek faslında ne demek, ne anlama gelmekte?

Ermeniler ve Kürtler mazlum mu, yoksa zalim mi? Buna doğru karar verebilmek için, tarihimizin en trajik dönemini (1878-1923) sabırla ve temiz vicdanla okumamız, öğrenmemiz gerek. Ayrıca, bu dönemde, ayrılıkçı Ermeni militanların ve Kürt aşiretlerinin Osmanlı Devleti’ne karşı çevirdiği fesatları öğrenmenin de sayısız faydaları vardır.

Şimdi de yaptığım gibi, gece gündüz çalışarak her şeyi başaraçağıma inandığım için, kıskanma, imrenme ve hayranlık gibi duyguları pek az hissederim. Hissettiğim zaman da içtenlikle

hissederim ve saygı duyarım. Bilâl N. Şimşir bu insanlardan biri. İşini bir Herakles (Herkül) gibi yaptığı için ona hayranlık duyuyorum. Kim bu Bilâl N.Şimşir?

1933 yılında Osmanpazarı'nda (Bulgaristan) doğdu. 1957 yılında Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesinden mezun oldu. Üç yıl kadar aynı fakültenin Diploması Tarihi Kürsüsü'nde asistan olarak çalıştıktan sonra Dışişleri Bakanlığına geçti. Paris, Şam, Lahey'de başkatip ve müsteşar olarak çalıştı. Londra'da başkonsolosluk yaptı. Arnavutluk, Çin, Avustralya ve Güney Pasifik ülkelerinde büyükelçi olarak Türkiye'yi temsil etti. 1998 yılında emekliye ayrıldı. Bugüne kadar 80 cilt kitap ve 200 kadar bilimsel makale yayınlayan Dr. Şimşir, Atatürk konusunda Türkiye'de en çok eser vermiş tarihçilerimizden biridir. Büyük bölümü yabancı dilde olan eserleri dünya kitaplıklarında, kataloglarında yer almaktadır.

Dr. Bilâl N.Şimşir'in Ermeni sorunu tarihi üzerinde yaptığı ve yayınladığı araştırmalar son derece önemlidir: **Osmanlı Ermenileri (1986), Ermeni Meselesi (2005).**

Bütün yapıtları gibi Bilgi Yayınevi tarafından yayınlanan **"Kürtçülük, 1787-1923"** , 2007 yılında "Sedat Simavi Sosyal Bilimler Ödülü"nü kazandı. **"Kürtçülük II, 1924-1999"** Ocak 2009'da yayınlandı.

Yazarın **Kürtçülük** konusunda yaptığı çalışmaların en önemli özelliği olarak, tarihsel yorumların yanı sıra diplomatik yazışmalar ve raporlara dayandığı söylenebilir. 1787-1923 döneminde Doğu Anadolu'da görev alan İngiliz asker başkonsolos ve konsolosların İstanbul ve Londra'ya gönderdikleri rapor ve mektuplar Kürtçülük fesadının korkunç boyutlarına tanıklık etmekte ve bu konuda üretilen "yapay tarih"in gerçek yüzü ortaya çıkmaktadır.

KÜRTÇÜLÜK SORUNUNUN TERSİ VE YÜZÜ (12)

Başınıza CHP kadar taş düşün!: Cumhuriyet Halk Partisi'ni AKP iktidarının koalisyon ortağı sanıp, son İstanbul tufanının bile sorumlusu yapan marazlı ve sinsi zihniyetlerin eleştirilerini okudukça aklıma Orhan Veli'nin **"Ciğercinin kedisinden sokak kedisine CEVAP"**ı geliyor hemen:

“Açlıktan bahsediyorsun;

Demek ki sen komünistsin.

Demek bütün binaları yakan sensin.

İstanbul’dakileri sen,

Ankara’dakileri sen...

Sen ne domuzsun, sen!

Fasafiso Araştırma Şirketinin yöneticisine açılım politikasından hangi partinin kârlı, hangi partinin zararlı çıkacağı soruluyor. Yönetici, “CHP’nin inandırma sıkıntısı var” diyor. Aynı gün bir başka gazetede Şerbet Araştırma Merkezinin CEO’suna göre CHP’nin gerçekçi bir politikası yok.

Siyasal parti kârhane, ticarethane değildir, kâr ve zarar hesabı yapamaz. Yapmamalı!

Ben geri kafalıyım. Saygın bir parti gerçeklerin, doğruların peşinde koşar, tazı gibi oy peşinde seğırtmez. Bu dediklerimi siyaset bilimcileri, siyaset filozofları bir kenara yazsın. CHP çok tipik bir örnek değil; bir zamanlar Türkiye İşçi Partisi (TİP) çok iyi bir örnek idi, şimdi de Türkiye Komünist Partisi (TKP) çok iyi bir örnek.

TİP 1960’larda milliyetçi muhafazakar kesimden, İslamcı kesimden, şoven-ırkçı-milliyetçi kesimden tek bir oy alamadı. Bu kesimler, Adalet Partisi’nin önderliğinde TİP toplantılarını bastılar, TİP’lilere meydan dayığı atıldılar. Ulusal artık sistemiyle TBMM’ne giren TİP milletvekilleri orada gelmiş geçmiş en görkemli muhalefet örneğini verirken, iktidar partisi sıra kapaklarını vurarak **“Moskova’ya! Moskova’ya!”** diye bağırdı ve Çetin Altan’ı linç etmekten beter etti.

Ama TİP, 1960’larda, henüz tamamen İslamcılaşmadıkları, etnik kökenlerini henüz siyasal rehber haline getirmedikleri için Kürt kökenli seçmenlerin de oylarını aldı. Günümüzün TKP’si seçim beyannamesine **“Benim iktidarımnda herkes emeğinin karşılığını alacak”** diye yazsa ve bu şiarı seçim meydanlarında haykırırsa oy alabilir mi? Alamaz!

Doğu ve Güneydoğu’nun feodal düzenini, aşiret yapısını eleştiren CHP de oralardan oy alamıyor. Bu elbette CHP’nin yetersiz programından, sevimsiz (!) Deniz Baykal’ın yeteneksizliğinden kaynaklanmıyor. “Kaynaklanıyor!” diyenin alnını karışlarım!

Seçmenin CHP'ye, TKP'ye, ÖDP'ye oy vermesi için onlara gereksinim duyması gerek. İçinde yaşadığı toplumsal yapının, ekonomik yapının zincirlerinden kurtulmak gerektiğine inanması gerek. Gerçek seçmen ancak bu gereklilikten sonra kendi partisini bulur!

Halk doktor yerine, hastalığına karşı muska yazdırmak için üfürükçülere, hocalara gidiyorsa, suç doktorda mı? Doğu ve Güneydoğu'nun seçmeni AKP ve DTP'nin hava civasına oy verip kendisini feodal düzene, şeyh ve ağa zulmüne karşı savunan partilere oy vermiyorsa, oy alamayan partiler gerekirse yıllarca bekleyecekler. Utanılacak, gücenilecek, küsülecek, suçlanacak bir şey yok! CHP'nin "Açılım" politikası doğrudur. Halk kurtarılamaz! O kendi kendini kurtarır ya da kurtar(a)maz!

KÜRTÇÜLÜK SORUNUNUN TERSİ VE YÜZÜ (13) HESAP VER CHP (!)

İstanbul tufan felaketinin baş sorumlusu olan AKP belediyesinin başkanı Kadir Topbaş, CHP'yi kastederek, **"16 yıldır görevdeyiz, onlar 44 yıl görevde bulundu"** demiş. İyi de tufan felaketinin altında kalan yerler CHP belediyeleri zamanında mı yerleşim yeri olmuştu ?

Kadir Topbaş bu soruyu yanıtlayamaz demeyin, vallahi de billahi de yanıtlar, bir kulp bulur. AKP'nin "Kadir Topbaş Kafası" doğu sorununun da sorumlusunu buldu: Atatürk döneminde, Şeyh Said isyanına karşı çıkartılan Takrir-i Sükûn Kanunu!

Bir zamanların acilci goşistleri olan günümüz "Bobstil İslamcıları"na göre AKP patentli sözde açılıma CHP direnmekte imiş! İyi de AKP'nin bir açılım programı mı var? AKP, PKK'ya ne önerecek? PKK ve onun siyasal temsilcisi şimdi ne isterlerse istesinler, AKP bunlara ilk ve son hedefleri olan özerklik, federal devlet, bağımsız devlet paketini sunacak mı? Bunu açıklaması gerek!

CHP'ye saldıranların büyük bir çoğunluğu yaptıkları işten sadık (sadistçe) bir zevk alıyorlar. Ancak "Doğu ve Güneydoğu'ya Açılım" konusunda CHP'nin hiçbir program ve projesinin olmadığını ileri sürmek utanç verici bir pişkinlik olmalı.

“Açılım” konusunda yazmaya karar verince, TRT’den dostum, CHP’nin basın danışmanı Baki Özilhan’a telefon ettim. Baki Özilhan, 1. SHP’nin **“Doğu ve Güneydoğu’ya Bakış ve Çözüm Önerileri”**ni (Temmuz 1990); 2. CHP Doğu ve Güneydoğu Komisyonu’nun hazırladığı **Doğu ve Güneydoğu Raporu**’nu (Ocak 1999); 3. Haziran 2001 tarihli **CHP Demokratikleşme Raporu –İnsan Hakları ve Hukuk Devleti-**’ni; 4. ve 5 maddelik **“Türkçeden Farklı Dillerin Kullanılması Hakkında Kanun Teklifi”**ni (1989) gönderdi.

Hepsini dikkatle okudum. Gazete yazarları arasında, SHP’nin hazırladığı Temmuz 1990 tarihli rapora CHP’nin sahip çıkmaya hakkı olmadığını yazanlar oldu. CHP ve SHP daha sonra birleştiğine ve CHP de bu raporu sahiplendiğine göre, söz konusu rapor CHP tarafından hazırlanmış bir rapordur artık.

CHP, 1989 yılında, Deniz Baykal, Fuat Atalay, Hikmet Çetin, Cumhur Keskin ve Eşref Erdem’den oluşan bir komisyon tarafından hazırlanan ve başta Deniz Baykal olmak üzere 17 CHP milletvekili tarafından verilen **“Türkçeden Farklı Dillerin Kullanılması Hakkında Kanun Teklifi”** tekrar gündeme getirme hazırlıkları yapıyormuş. Devletin üniter yapısını zedelemeyecek bir çalışma başlatan CHP yukarda sözünü ettiğim 1989 yasa tasarısını tekrar TBMM’ye getirecekmiş. CHP bununla da yetinmemeli, Doğu ve Güneydoğu konusunda hazırladığı bütün raporları tek bir metinde birleştirerek en kısa zamanda Türkiye’ye dağıtmalı.

Doğu ve Güneydoğu’nun her türlü gelişmesine engel olan feodal toprak düzenini, bireyin maddi ve manevi varlığını yok eden zalim aşiret düzenini teşhir etmeli.

CHP, ulusal devlet, üniter devlet, birey hakları, insan hakları, azınlık hakları, feodal yapı, gelir dağılımı, yoksulluk ve işsizlik konularındaki görüşleri ve çalışmalarıyla çağının çağdaşı bir parti olduğunu; yayınları, TBMM’de ve meclis dışındaki çalışmalarıyla sadece Türkiye’ye değil bütün dünyaya kanıtlamalı. Dinsel ve etnik bağnazlıkların aşılıp, bağnazlık afyonu ile uyumuş kitleler ile iletişim kurmak kolay değil. Ama CHP’den Hz. Eyüp sabrı ve sevdalı Ferhad direnci beklemekten başka çare de yok! (Devam edecek)

KÜRTÇÜLÜK SORUNUNUN TERSİ VE YÜZÜ (14) KABİLECİLİK AYRILIKÇILIKTIR

Safiye Dünder'ın “Kürtler ve Azınlık Tartışmaları” (Doğan Kitap) adlı kitabından bir alıntı yapacağım. Yazar, Anthony D. Smith'e dayanarak şunları yazıyor:

“Bazı etnik araştırmacılar kabileci toplumu ayrılıkçı olarak ayrı bir kategoride ele almakta; millileşmemiş bu etnik yapılar ile devlet kurumuna hâkim baskın yapı arasındaki anlaşmazlıkların, demokratik isteklerden değil, baskın olmayan gurubun devlete hâkim olmak istemesinden kaynaklandığını belirtmektedirler. Etnik gurup isteklerinin devletin verdiğinden daima fazla olacağı, etnik gurup ile devlet arasındaki karşılıklı anlaşmalarda devam eden sürecin masum kültürel isteklerden otonomiye ve ayrı bir devlete doğru giden bir aşama olduğu görüşüne göre etnik gurup için nihai amaç, tam bağımsızlık olarak belirtilmektedir.” (S.25)

Benim ana dilde eğitim-öğretim hakkı istemenin özerklik, federasyon, bağımsızlık anlamına geleceğini on yıldır yazmakta olduğumu anımsayalım. **“Ana dilde eğitim-öğretim hakkı”** istemeyi Kürtçe konuşmak, Kürtçe öğrenmek hakkı anlamına geldiğini inatla ileri süren cahil tayfası, doğruyu söyleyeni faşizmle suçlayarak baskı yapmaya çalışır.

Kürtçülük sorunu için çözüm yolu aranıyorsa, işe azdan çoğa doğru değil, en çoktan aza doğru konuşmak gerektiğini de yazdım. Kürtçüler en fazladan başlamalı ki daha sonra mızıkçılık yapıp ek istekte bulunmasınlar. Önce Kürtçüler ne istediklerini söyleyecek, AKP hükümeti ne verebileceğini açıklayacak. Tıkanma noktası bu yöntemde çok daha kolay ortaya çıkar.

Safiye Dünder'ın kitabından epeyce uzun bir alıntı daha yapacağım:

“Devlet kurumlarına sahip olmayan etniklik, ülke içindeki baskın etnik yapıdan farklılaşarak kendini ayırıştırması neticesinde onunla rekabete girmekte, bu durum ise etnikliği kuvvetlendirerek grup arasındaki dayanışmayı artırmakta; bu dayanışmanın artmasıyla grubun değerlerine vurgu yapılmakta ve nihayetinde etnik milliyetçilik kendini göstermeye başlamaktadır.”

"Bu süreç içinde, etnik grup tarafından bir yandan insan hakları, kültürel çoğulculuk gibi birtakım kavramlara vurgu yapılırken, bir yandan da mozaik yapıya atıfta bulunmaktadır. Devlette eşit paylaşımlarla yola çıkan bu hareketlerin nihai hedefinin bağımsız bir devlet kurmak olduğu görülmektedir. Bunlara örnek olarak, İspanya'da Basklar, Sri Lanka'da Tamiller, Kanada'da Quebec ve Fransız azınlık gösterilmelidir." (S.32)

İnsanın beyni tükürük bezi gibi, pankreas gibi salgı yapmaz, insan beyni düşünce salgılamaz. İnsan beyni aküye benzer, etkin olabilmesi için akü gibi doldurulması gerekir.

Kürtçülüğün istek ve iddialarını bu yazımda ödünç aldığım iki alıntıyı kavrayarak durumu çok daha iyi anlamak mümkün.

Bu nedenle Kürtçüler ve Kürtçü muhibbânı, adını verdiğim kitabı mutlaka okumalı. Okumalı ki istek, koşul ve dayatmalarındaki şifre çözüldüğü zaman, bu işi yapanları demokrasi düşmanlığıyla, ırkçılıkla, faşistlikle, Kürt düşmanlığıyla suçlamasınlar.

En sağlıklı iletişim istenen şeyin ne olduğunun iyi tanımlanmasıyla başlar: Özerklik, federasyon, ayrı devlet! Ayrıntı çok sonra gelir! (Devam edecek)

KÜRTÇÜLÜK SORUNUNUN TERSİ VE YÜZÜ (15-SON) GÖRDÜĞÜNDEN GÖZ KİRASİ İSTEMEK

DTP ve Kürtçüler ne istiyorlarsa açık seçik söyleyecekler. Çünkü yazımda belirttiğim gibi özerkliğe, federasyona, ayrı devlete giden yolun gerçekleriyle yüzleşecekler.

Bir kez daha yazıyorum: "Biz ana dilde eğitim-öğretim isteriz" demek, "Kürtçenin ilk, orta ve yüksek öğrenimin bütün aşamalarında öğretim dili olması"nı istemek anlamına gelir, ki bu da federasyonu ve ayrı devleti işaret eder. Uzlaşma sürecinde doğru sözcük, doğru sıfat ve doğru deyimlerle (terminoloji ile) konuşmak ve yazmak gerekir. Tersî kaos yaratır!

Türkiye'nin "Kürdistan" olarak ilan edilmesi istenen bölgesinin geri kalmışlığı Türkiye Cumhuriyeti'nin ırkçı, ayrılıkçı, ötekileştirici siyasetinden kaynaklamamaktadır. Cumhuriyet

1923-1950 yılları arasında bir süre bir asimilasyon programı uygulasa bile söz konusu bölgeye ciddi yatırımlar yapmış; sanayinin, hayvancılığın gelişmesi için ciddi girişimlerde bulunmuştur. Doğruyu bulmak için, dönemi suçlamaktan vazgeçip gerçekleri görmek, AKP iktidarı tarafından haraçmezat satılan, özelleştirilen KİT'leri anımsamak gerekir. AKP hükümeti ve liberalizm, devletçiliği mahkum ettiği için, devlet o bölgeye yatırım yap(a)mıyor. Peki özel teşebbüs ve Kürt kökenli işadamları neden yatırım yapmıyor?

DTP ve Kürtçüler kapağını açmak istemiyorlar ama bölgenin geri kalmasının nedeni sanıldığı gibi CHP'nin tek parti rejimi değildir. CHP'nin toprak reformu, tarım reformu yapmasına, Köy Enstitüleri marifetiyle köylüyü eğitime programına engel olan tutucular, muhafazakarlar, İslamcılar, Kürt âyan ve feodallerdir. Bunların Avrupa ve Amerika'da okumuş çocuklarıdır!

DTP ile Kürtçüler demokratikleşmeden, kültürel haklardan, çok kültürlülükten, çiçek bahçelerinden söz ediyorlar ama bölgede egemen olan feodal yapıdan, aşiret düzeninin terör ve baskılarından neden söz etmiyorlar? Toprak köleliğine, ağalık düzenine bağımlı kronik işsizlikten neden söz etmiyorlar? Tarih-katların ve şeyhlerinin neden adını bile anmıyorlar?

Yaşar Kemal bile nihayet **“Demokrasiyi istiyorsak, halkımızı seviyorsak, ağalardan, beylerden, şeyhlerden kurtulmalıyız”** diyor. (Vatan Kitap, 16.09.09)

Türkiye'nin “Kürdistan” sayılmayan bölgelerinde demokrasiye engel başka şeyler var ama ağalık, beylik, şeyhlik düzeni yok. Bu düzen nerede ise açık adresini vermek gerek.

Dün adını verdiğim kitabın yanı sıra Hakan Özoglu'nun **“Osmanlı Devleti ve Kürt Milliyetçiliği”** (Kitap Yayınevi) ve Bilâl N.Şimşir'in **“Kürtçülük I-II”** (Bilgi Yayınevi) kitapları incelendiği zaman, Kürt ayaklanmalarına, başta Nakşibendi Şemdinan, Bedirhan, Cemilpaşazâde ve Arvasî aileleri gibi âyan ve şeyh ailelerinin öncülük ettikleri; ayrılıkçı ve bağımsızlıkçı Kürt Teli Cemiyeti'nin (17.12.1918) kuruluşuna bu ailelerin dışında Babanzâlerin katıldığı görülecektir.

Feodal düzen, aşiret yapısı, ağa, bey, şeyh ve mir despotizmi yıkılmadan hedef bölgede demokrasi kurulamaz. Geçmişte Kürt milliyetçiliğinin ve ayrılıkçılığının kaynağı toprak sahibi sınıftı. Bu sınıf günümüzde Kürt solunu, Kürt işçi ve köylü sınıfı bilincini iğdiş etti.

Kürtçüler bölgenin geleneksel yapılarının yıkılması olasılığından korktukları için ayrılıkçı politika izliyorlar ve bu yapıyı federe ya da bağımsız devlete taşımak istiyorlar.

Bu açıdan bakınca devlet, Kürtçülerden ve DTP'den çok daha demokrat!

BASKIN ORAN OKURLARINI KANDIRIYOR

Kürtler ayrılıp bağımsız bir devlet kurmak isteyebilirler. Kürtler Türkiye'nin federal bir devlet haline gelmesini isteyebilirler. Kürtler kendi varsayımsal coğrafyalarında özerk bir yönetim isteyebilirler. İsteyenin bir yüzü kara ama bunların hepsinin çözüm yolu referandumdur.

Bu nedenle, niyeti gizlemek için yedi dereden su getirmenin gereği yok!

Prof. Dr. Baskın Oran da bu olasılıklardan birini Kürtler için tercih edebilir. Buna kimse itiraz etmez, edemez. Bunların birini istemiş olsaydı, ben de bunların gerçekleşme olasılıkları konusunda bir yazı yazardım belki. Ama Baskın Oran toplama bilgi terörizmine, fiyakaya başvuruyor. O zaman kaçınılmaz olarak bu malumatfuruşluğu tartışırız.

Baskın Oran kendi ağız tadına göre ideal devletin nasıl olması gerektiğini Radikal gazetesinin 6, 7, 8, 9, 10 ve 11 Eylül 2009 tarihli sayılarında yazdı. Prof. Dr. yazara göre İngiltere, İspanya ve Fransa gibi ülkeler demokratik üniter devletin en iyi örnekleri. En rezili Türkiye! Fransa hakkında şunları yazıyor:

“Üniter devletin mabedi kabul edilen bu ülkenin anayasası (madde 72) Fransız topraklarında çok çeşitli etnik, dinsel vs. kültürlerin yaşadığını kabul ediyor ve bunların kendi özelliklerine göre nasıl yerinden yönetileceğini anlatıyor.” (06.09.09)

Fransız anayasasını açtım ve 72, 72-1, 72-2, 72-3, 72-4 maddelerini bir kez daha okudum. 2003 yılında yürürlüğe giren “Özel Statülü Yersel Yönetim – Mahalli İdare” olarak tercüme edebilecek “collectivité territoriale”lerle ilgili olan bu maddelerde, Baskın Oran'ın iddia ettiği gibi, **“Fransız topraklarında çok çeşitli etnik, dinsel vs. kültürlerin yaşadığı kabul ediyor”** olduğuna ilişkin herhangi bir kanıt bulamadım.

Yasada ilgili sözcükler bulunmadığı gibi, bu sözcükleri ima eden herhangi bir sözcük de yok!

Baskın Oran düpedüz okurlarını kandırıyor. Çok ayıp! Yazımın adını boşuna **“Atma Şampiyonu Baskın Oran”** koymamışım.

Baskın Oran’ın trajedisi onun ulusal (milli) devlet (ulus-devlet) anlayışından kaynaklanıyor. Ona göre ulus-devlet, alt kimlikleri inkar etmek suretiyle demokrasiye rahatça engel olan bir devlet türü (06.09.09) imiş. Yanlış! Hangi demokratik ulusal devlet alt-kimlikler hatırına egemenlik hakkından vazgeçer ya da bu egemenliği alt kimliklerle paylaşır?

Demokrasinin demokrasi olması için ulusal devlete gereksinimi vardır.**[“Ulusal egemenlik, bu egemenliği temsilcileri ve referandum vasıtasıyla kullanan halka aittir. (Fransız Anayasası, Madde: 2)"]** Kuşkusuz her ulusal devlet demokratik olmayabilir. Ama ulusal devletin oluşmadığı toplumlarda demokratik bir yönetim tarzı da ortaya çıkmaz. O halde Baskın Oran tarzı ulusal devlet düşmanlığı aynı zamanda demokrasi ve bağımsızlık düşmanlığıdır. Ulus da ulusal devlet de (içki gibi) her kötülüğün anası da değil, babası da değil. Baskın Oran ulusal devlet düşmanlığıyla temayüz eden kötü bir politikacı!

313

Baskın Oran’ın, ulusun mu yoksa alt kimlik cemaatinin mi daha özgürleştirici olduğu konusunda bir fikri olduğunu sanmıyorum. Kozmopolit ulusun zihinsel yapısı, kuşkusuz, tek boyutlu ve biat kültürlü cemaatin zihinsel yapısından daha özgürleştiricidir. Toplumsal yapılar daraldıkça özgürlüğün sınırları da daralır. Kozmopolit ulusal toplum içinde cemaatleşen alt kimlikler bireyin özgürlüklerini alabildiğine sınırlandırır. Bir futbol takımının taraftarı fanatikleştikçe cemaate daha çok bağlanır, bağlandıkça özgürlüğünü daha çok yitirir.

Yarın bu konuda daha önce okuduğunuz bir yazımı tekrar yayınlanacağım.

BASKIN ORAN, ATMA ŞAMPİYONU

12.09.09 günü yayınlanan yazımı, konunun bütünlüğü gereği tekrar yayınlıyorum:

Prof. Dr. Baskın Oran uzun süredir “atmasyonları ile” kafa karıştıran bir miksera benzemektedir.

Radikal gazetesinde “**Üniter devlet**” ve “**Ulus-devlet**” konularında “İdraksız Türkler”e ders vermeye başladığını belki duydunuz. Ne var ki daha ilk yazının (06.09.09) başlığı ile saçmalamaya başlıyor ve **Üniter devlet, Ulus-devletin aksine demokrasite engel değil**” buyuruyor. Buna göre bütün ulusal devletler demokrasi düşmanı oluyor. Üniter olup da istibdatla yönetilen onlarca devlet demokrasinin has bahçesini temsil ediyor. Kürtçülük yapmak için bilim ve bilginin içine tükürüyor. Allah akıl versin!

Baskın Oran’a göre “**İspanyol**” diye, “**Fransız**” diye etnik gruplar yokmuş. Al başına belâyı! 2004 yılında da böyle inci döktürmüş, Fransa’da “**Frank**” diye bir ırk olmadığını gök gü-rültüleri içinde iddia etmişti. Ben de 6 Kasım 2004 tarihli yazı ile kurduğu kumdan şatoyu küçük bir fiske ile yıkmıştım. Bugün de böyle bir şey yapacağım:

İlk yazısının girişinde, bizim anayasanın 3. maddesiyle (“Türkiye Devleti, ülkesi ve milletiyle bölünmez bir bütündür”) dalga geçiyor. Türkiye ile mukayese ettiği Fransa Anayasasının 1. maddesi şöyledir:

“Fransa, bölünmez, laik, demokratik ve sosyal bir cumhuriyettir.” (“La France est une république indivisible, laïque, démocratique et sociale.”)

Aşağı yukarı bizimkiyle aynı içerik ve deyiş. Ama Baskın Oran ve benzerlerine göre ülke bölünmez olurmuş da millet bölünmez olmaz imiş. Fransızcadaki “**indivisible**” sıfatı da hem ülkeyi hem milleti içeriyor. Çünkü “indivisible” sıfatı, maddi ve entelektüel (zihinsel, manevi) olarak bölünmeyen bir nesnenin niteliğidir. “Birlik, bütünlük” (ünite, unité) Bölünmezliğin (**indivisibilité**) eşanlamlısıdır. Baskın Oran, “Cumhuriyet tek ve bölünmezdir” (“République une et indivisible”), haykırışının 1789 Devrimi’nin bildirgesi olduğunu da bilmiyordur. Bir **Robert Sözleşü** bulup bakmasını tavsiye ederim.

Bizim yasa koyucu, Baskın Oran gibilerin, “bölünmez”i eklemek, elma, armut sanmamaları için “ülkesi ve milletiyle” açıklamasını yapmış. İyi de etmiş! **Çünkü bölünmez olan ulusal egemenliktir!!!** (Prof. Dr. Oktay Uygun, “Federal Devlet”, XII Levha Yay. S.318)

Efendim, bazı coğrafyalar vardır, üzerinde yaşayan ulusa adını verir: İspanya gibi. Ve bazı uluslar da vardır ki üzerinde yaşadıkları toprağa adını verir: Türkiye gibi.

İberik yarımadasına İspanya (Hispania) adını Kartacalılar ve Romalılar vermiştir. İspanya'nın ilk halkları İberler, Keltiberler, Finikeliler ve Greklerdir. Ortaçağda, Vandallar, Süevler, Alanlar, Vizigotlar, vb. gelmişler. Daha sonra bunlara Araplar eklenmiş. **La Reconquista (718-1492)** bu karışımından bir İspanyol yaratmış. Baskın Oran, bana inanmıyorsa, işe **Hispan, Espan, Hispano ya da Hispano** sözcüklerinden başlayıp bir mitosa ulaşabilir.

Gelelim Fransa'ya: Anlaşılan 6 Kasım 2004 tarihli yazımdan bir şeyler öğrenmiş. **"Francia"**, Kuzey Avrupa'da yaşayan **Franklar** adlı, savaşçı bir Germen halktan gelmektedir. Yıl 1204: **Frankların** Kralı'nın sözünün geçtiği, birbirine harman olmuş soyların yaşadığı topraklara Fransa (Francia) adı verilmiş. Günümüzün dilinde Fransa, Fransızların (Frankların) memleketi anlamına gelir.

Baskın Oran **"Fransa'da Frank yok ama Türkiye'de Türk var"** (Radikal, 08.09.09) diyerek ırkçılık yapıyor. Türkler, bu adı taşıdıkları için Baskın Oran'dan özür mü dileyecekler?

BULUŞMA

I

*Gece sivanacak az sonra denizin sırtına,
karanlığın zamkına yapışacak her şey,
ben burada durup güneşe sarılmasam.*

*Ne kışlık sarayım var ne de yazlık konağım -
eh n'apalım, varsın olmasın -
bir rüzgâr dölgeri olarak
çok eski bir düşü yurt yaptım kendime
buralarda:
dilimi unutturdum, bunca yıl,
böyle taşlarla, balıklarla konuşmasam.*

(Asos, 25.8.91)

BASKIN ORAN'IN MARAZLI FANATİZMİ

Ulusal devlet (ulus-devlet), üniter devlet konularında bilgi edinmek isteyen kimse neden fanatik Baskın Oran'ı okusun? Erdoğan Teziç'in **"Anayasa Hukuku"** (Beta Yayınları); devlet ve millet egemenliğinin bölünemeyeceğini söyleyen Oktay Uygun'un **"Federal Devlet"**i (On İki Levha Yayıncılık, S.318); Ozan Erözden'in **"Ulus-Devlet"**i var, bilgilenmek için. Kürtçülerin iddialarını kanıtlamak uğruna gerçek ve doğruları kanırtan birini okunacağına, ders kitabı söylemiyle (discours) yazılmış nesnel metinleri okumak akıl ve ruh sağlığına yararlı olur.

Ama ben Baskın Oran'ı neşelenmek için okudum. 6.11.04 tarihli ("Fransa'da Frank diye bir ırk yokmuş") başlıklı yazımda muhterem profesörün bazı kavramları nasıl saptırdığı yazmıştım. Merak eden okur!

Yazarın Radikal gazetesinde 6 gün süren yazılarının içeriğini burada eleştirecek değilim. Bir başka gazetede yayınlanmış uzun bir yazıyı bu sütunda eleştirmek gereksiz. Bunu bir dergide yapacağım. Ancak, bu yazılardan hareketle Baskın Oran'ın bir portresini çizeceğim, bilimsel ciddiyetten yoksun olduğunu göstereceğim. Bunun örneklerini 29 ve 30 eylül 2009 tarihli yazılarımda okumuştunuz. Bugün bir başka saptırmayı bilginize sunacağım:

Baskın Oran 28 Mart 2003 tarihte yapılan değişiklikle Fransız anayasasına giren **"Yersel Yönetim" (Collectivité territoriale)** ile ilgili maddeleri densiz bir öfkeyle Türkiye'nin başına kakıyor. Türkiye, Fransa'nın deniz ötesi toprağı mı ki 6 yıl önce çıkmış maddeleri hemen anayasasına alsın? Şımarık çocuk mantığı. Ancak aynı anayasanın 72. maddesinin son fıkrası bu mantığın suratına şamar gibi iniyor: **"Yersel yönetimlerde ulusal çıkarları korumakla, yönetsel denetimle ve yasaya saygıyı sağlamakla devlet temsilcileri görevlidir."** Hay Allah! Yersel yönetimlerde bir de ulusal çıkarları korumak diye bir şey varmış. Demek ki emanet anayasa ile gerdeğe girilmezmiş!

Ayrıca Fransız anayasasında, Baskın Oran'ın ileri sürdüğü gibi (07.09.09) **"Fransa dilleri" (Les langues de la France)** diye bir ekleme yok. Baskın Oran bunu da uydurmuş!

Doğru, Baskın Oran'ın yazdığı gibi Fransız Anayasasının

75/1 maddesinde “Bölgesel diller Fransa’nın ortak mirasına dahildir” (“Les langues régionales appartiennent au patrimoine de la France”) diye yazıyor. Ancak:

V. Cumhuriyet’in Anayasasının çıkış tarihi 04.10.1958. O tarihten bu yana André Malraux gibi çok büyük bir yazar ile Jack Lang gibi önemli bir aydın bakanlık yapmış; Georges Pompidou ve François Mitterand gibi iki büyük aydın Cumhurbaşkanlığı yapmış ve onların iktidar döneminde anayasanın Fransız diliyle ilgili maddesi olduğu gibi kalmış ve Baskın Oran’ın sözünü ettiği 75/1 maddesi Anayasaya 23.07.2008 tarihinde yapılan bir değişiklik ile girmiş. Tam 50 yıl sonra. Demek ki böyle bir ek maddenin girebilmesi için kamuoyunun oluşması beklenmiş. Türkiye de beklemek zorunda.

Fransa 50 yıl beklemiş, biz de 50 yıl mı bekleyelim? Bölgesel dillerin Türkiye’nin kültür mirasının bir parçası olduğunu hemen hemen herkes kabul ediyor Türkiye’de. Baskın Oran’ın başımıza kaktığı madde bakarsınız yapılacak yeni anayasamıza girer. Fransız Anayasasındaki değişiklik 23.07.2008 günü yapılmış, bugün 2 Ekim 2009. Aradan 14 ay 10 gün geçmiş.

Fransız kadınlarının Türk kadınlarından sonra oy verme hakkına kavuşmasından utanan herhangi bir Fransız var mı? (Devamı yarın).

BASKIN ORAN İÇİN EZBER ÖDEVİ

Baskın Oran 9 Eylül 2009 tarihli dördüncü yazısında da Fransız Anayasasından, yasalarından, yönetmeliklerinden söz ediyor: “1951’de çıkan Yerel Dil ve Dialektlerin Öğrenimi Hakkında Deixonne Yasası bunların arasında Breton, Bask, Katalan ve Oksitan dillerinde öğretim yapılabileceğini ilan etmiş (madde 10) , bu dillerin üniversitelerde öğretim ve araştırma konusu yapılacağını da saptamıştır (Madde 11)” diyor.

Bölgesel Diller ile ilgili 11 Ocak 1951 tarihli ve 51-46 sayılı yasanın 10.maddesinde Breton, Bask, Katalan ve Oksitan dillerinin etki bölgelerinde bu dillerin öğretim dili olduğunu, bu dillerde öğretim yapılacağını değil, bu dillerin öğretilebileceği yazmaktadır.

Söz konusu yasa Bas-Lauriol (1975) ve Toubon yasaları ile yürürlükten kaldırılmıştır.

Baskın Oran, **“Fransız Dilinin Kullanılmasına İlişkin 4 Ağustos 1994 tarihli”** Toubon yasasına da atıf yapmaktadır. Söz konusu yasanın 21. maddesinde yasanın yasaklamalarının Fransa’nın bölgesel dillerine ilişkin mevzuat uygulamalarına engel olmayacağını yazar. Ama aynı yasanın ilk iki maddesi de şöyle der:

1.Anayasa gereğince Cumhuriyetin dili, Fransız dili Fransa’nın kişilik (kimlik) ve ortak mirasının bir temel unsurudur.

2.Fransızca öğretim, çalışma, karşılıklı ilişki ve kamu hizmetleri dilidir.

Toubon yasasının 21. maddesini bize örnek gösteren Baskın Oran aynı yasanın 1 ve 2 maddelerine karşı çıkmayacağına göre bu maddeleri Türkiye’ye uygulayalım:

1.Anayasa gereğince Türkiye Cumhuriyeti Devleti’nin dili Türkçe, Türkiye’nin kişilik (kimlik) ve ortak mirasının temel unsurudur.

2.Türkçe öğretim, çalışma, karşılıklı ilişki ve kamu hizmetlerinin dilidir.

Ne olacak şimdi? Bu işe Kürtçüler ne derler? Baskın Oran kaş yapayım derken göz çıkartıyor. Ayrıca söz konusu yasa Baskın Oran’ın sandığı gibi eğitim ve öğretimle ilgili olmayıp hizmet ve mal tüketicileri ile çalışanlarını yabancı deyimlerin (İngilizce) kullanımına karşı korumayı amaçlamaktadır. Fransızcası olan bir sözcüğün yabancı dildeki karşılığının kullanılmasını yasaklamaktadır. Bu yasaklar yazılı ve sözlü reklamlara da uygulanmaktadır.

Baskın Oran, “malûmat terörizmi”ne başvurarak ulusalcı olarak tesmiye ettiği kesime meydan dayağı atmaya hevesleniyor. Örneğin şimdi Deniz Aşırı Topraklar denen eski sömürge-lerden söz ederken **“...bu azınlık hakları oralarda fevkalade daha fazla olduğu için, Fransa’yı ulus devlet ve üniter devlet bellemiş olanlar sekte-i kalpten gidebilirler. Örneğin, Fransa sınırları içinde olan Yeni Kaledonya bölgesinde Fransızca dili birinci değil, yerel dillerin yanında ikinci dildir; bu kadarını söylesem kâfi”** diyor.

Bence kâfi değil bayım. 1956'ya kadar Fransa'nın sömürgesi ve o tarihten itibaren Fransa'nın deniz aşırı bağımlı topraklarından biri olan Yeni Kaledonya'da Fransızca birinci dil olsaydı ayıp olmaz mıydı? Türkiye'nin herhangi bir yerde eski sömürgesi mi var?

Bu can sıkıcı yazılardan dolayı okurlarımdan özür dilerim. Ama "Prof.Dr'un "**Taraf**" yazılarını "**Baskın Hoca'dan Dersler**" kışkırtıcı ve aşağılayıcı başlığı altında yayınlayan Radikal gazetesi yönetimine bu derslerden herhangi bir kıssa çıkmadığını göstermek gerekiyordu. Radikal gazetesi yönetimi belki bu yazılarımdan kendine bir ders çıkartır!

Baskın Hoca için ezber ödevi: "[Anayasanın] Bölünmezlik ilkesinin işaret ettiği olgu ve bölünmezlik olarak gördüğü şey egemenliktir." (Oktay Uygun, "Federal Devlet", S.319)

BENSİYON PINTO ANLATMASA OLMAZDI

İkinc Dünya savaşından hemen sonra Mersin'in Bozkurt (Hastane) Caddesi'nde tuhaf kadınlar yürümeye başlamıştı. Yanlarındaki erkeklerin görüntüsü yok imgelem dünyamda ama kadınların var: Kabartılmış, file içine tıklılmış saçlar; omuzları vatkalı, belden büzgülü giysiler ve mantar ayakkabılar....

Orta Avrupa'dan Mersin'e gelip Filistin'e geçmek için gemi bekleyen Yahudi göçmenlerdi bunlar. Exodus filmindeki gibi kaçak gemiler miydi, yoksa posta gemileri mi? Bilemem.

Ama yıllar sonra "Ve Leylaların evinde Polonyalılar!" diye bir dize olup şiirime girmişlerdir. Demek ki Leylaların evinde Polonyalılar varmış.

Mersin'de Filistin'deki Arap-Yahudi savaşının öyküleri yankılanırdı. Çok değilse bile Yahudiler vardı Mersin'de. Elbette bizim Bahçe Mahallesi'nin Fellahları! Bizim Araplarımız "Fellah" denmesine kızarlar ama kızsınlar. Yoksa "Etim Türkü" olduklarını söylerim.

Elbette bizimkileri, hemşerilerimizi, komşularımızın akrabalarını tutacaktım.

Gözüme bir Yahudi çocuk kestirmiştim, benim yaşımda. Karşılaşırsam pataklayacaktım. 11-12 yayındaydım. Çocuğa Fabri-

kalar Caddesi'nin köşesinde rastladım. Üzerine yürüdüm. Çocuk pısmadı, karşı koydu. Toz toprağın içinde yuvarlanmaya başladık.

Derken kulağıma kocaman iki parmak yapıştı. İriyarı bir adam. Öteki iki parmağının arasında

Yahudi çocuğun kulağı vardı. Bizi şöyle bir silkeleyip:

"Ulan iki Yahudi kavga etmeye utanmıyor musunuz ?" dedi.

O anda bir zonklama başladı kafamda. Demek benim Türk olduğum herhangi bir yerimde yazılı değildi. Demek Türk'ten başkası da olabilirmişim.

Bu hayatımın en önemli olayıdır, öğretmenim olmuştur!

Bensiyon Pinto'nun **"Anlatmasam Olmazdı"** (Doğan Kitap) adlı anı kitabından söz edeceksem bunları anlatmasam olmazdı.

Bensiyon Pinto kim? Türk Musevi Cemaati Onursal Başkanı. Bensiyon Pinto, bir gün, cemaatin fiili başkanı iken bana telefon etti ve şöyle dedi:

"Özdemir, biliyor musun, gazetelerde Musevi ya da Yahudi kökenli iş adamı Moiz Milka diye yazdıkları zaman tüylerim diken diken oluyor. Ermeni kökenli, Rum kökenli de diyorlar. Sana Türk kökenli Türk yazarı mı diyorlar? Bizler Türkiye Cumhuriyeti vatandaşlarıyız. Senin adının önüne kökenle ilgili bir sıfat yapıştırılmıyorsa, bizlere de yapıştırılamaz. Biz yasalara göre her vatandaş gibi Türküz!"

Bensiyon Pinto 8 Ekim 1936'da İstanbul'da Fransız Hastanesinde dünyaya gelmiş. Benden 38 gün büyük. Babası Binyamin Pinto İkinci Dünya Savaşı'nda ikinci askerliğini yapmış. Kitapta 1941 yılında çekilmiş bir fotoğrafı var.

"Anlatmasam Olmazdı" bir sunu cümlesiyle başlıyor: **"İki nokta; açıklamalar, örneksemeler öncesi kullanılan noktalama işareti. Mademki alinyazısına 'hayat' diyoruz, mademki her hayat aynı zamanda bir yazı, mademki hayatımın en önemli, en seçilmiş ayrıntılarını anlatmaya başlıyorum. O zaman ilk bölümün adı bu olmalı."**

Bensiyon Pinto o iki noktadan (:) sonra 72 yıllık "dünya" serüvenini anlatıyor. Bu anlatıya yazınsal bir eda katan Tülay Gürler'in emeğine de dikkatinizi çekmek isterim!

Can Alkan adlı değerli bir okurumdan aldığım elektronik mesajı bilginize sunuyorum:

“Sayın İnce, 3 Ekim 2009’da yayınlanan ‘Baskın Oran İçin Ezber Ödevi’ başlıklı yazınıza bir düzeltme eklemek istiyorum. Baskın Oran’ın iddia ettiği gibi Yeni Kaledonya’da Fransızca ikinci dil değil, tek resmi dildir.” Ben de bu yazıyı bana ilham ettiği için adını anıp anamayacağımı sordum. Şöyle cevap verdi: **“Baskın Oran birçok konuda yalan söylediğine göre bunda da tahminen söylemiştir diye dayanamadım, Google’da aradım. Yalnız sömürgeci ülkeler ile Türkiye’yi (özellikle bir siyasal profesörünün) hala karşılaştırmaya çalışması gerçekten komik.”**

Siz de Can Alkan’ın yaptığını yapıp benim yazdıklarımı denetleyebilirsiniz.

Şimdi 3 Ekim tarihli yazıma dönelim ve Baskın Oran’ın iddialarını anımsayalım:

[Baskın Oran, “malûmat terörizmi”ne başvurarak ulusalcı olarak tesmiye ettiği kesime meydan dayacağı atmaya hevesleniyor. Örneğin şimdi Deniz Aşırı Topraklar denen eski sömürge-lerden söz ederken **“...bu azınlık hakları oralarda fevkalade daha fazla olduğu için, Fransa’yı ulus devlet ve üniter devlet bellemiş olanlar sekte-i kalpten gidebilirler. Örneğin, Fransa sınırları içinde olan Yeni Kaledonya bölgesinde Fransızca dili birinci değil, yerel dillerin yanında ikinci dildir; bu kadarını söylesem kâfi”** diyor.]

Bir yandan dikkatim azaldığı, bir yandan da Baskın Oran’ın bu konuda atma rekoru denemesine girişmeyeceğini düşündüğümünden, saf saf aşağıdaki cümleyi yazmışım:

“Bence kâfi değil bayım: 1956’ya kadar Fransa’nın sömürgesi ve o tarihten itibaren Fransa’nın deniz aşırı bağımlı topraklarından biri olan Yeni Kaledonya’da Fransızca birinci dil olsaydı ayıp olmaz mıydı?”

Doğal olarak benim Yeni Kaledonya’da resmi dilin Fransızca olduğunu anımsamam gerekirdi. Ayrıca, bir araştırma yapılsa aşağıdaki bilgiler kolayca edinilebilir:

1.Adı: Yeni Kaledonya ve Bağımlı Topraklar Bölgesi;

2.Başkenti : Noumea;

3.Dili: Resmi dili Fransızca (yani ikinci dil değil) ve 28'den fazla yerel dil ve etnik azınlıklar tarafından kullanılan birçok konuşma dili var.

Son Anayasa'nın XIII.bölümünde yer alan koşullar (Madde : 76-77) Yeni Kaledonya'nın statüsünü belirliyor. Deniz ötesi (COM) kollektivitelerden ayrı bir statüsü var. Bununla birlikte 2014-2019 yıllarında yapılacak yerel bir referandum ile bağımsızlık ve Fransız Cumhuriyeti içinde kalmak arasında bir seçim yapacak.

3 Ekim 2009 tarihli yazımı hazırlarken, Prof. Dr .Baskın Oran'ın bu iddiasını kontrol etmeyerek büyük bir hata etmişim. Demek ki bu türden insanların gözü dönünce yapmayacak sap-tırmaları yokmuş. Ekleme ve çıkarmalar da cabası! Bundan kendime ders çıkarmalıyım!

Bu kadar uğraşmaya ne gerek var canım: Kürtçülük sorunu-nu çözüme bağlamak için, ayrılıkçı kumpanya tarafından Kürdistan ilan edilen o bölgede **"Federal bir devlet kurulmalı ve bu federe devletin resmi dili Kürtçe olmalı"** demek yeter de artar bile.

Fransa'dan, İspanya'dan, Patagonya'dan yalan yanlış örnek-ler sıralamanın ve millete ders verirken ondan ders almanın ne gereği vardı? Alınsa bari! Öyle değil mi?

İSPANYOL ANAYASASI'NIN 8. MADDESİ

10 Ocak 1961 tarih ve 10703 sayılı Türk Silahlı Kuvvetleri İç Hizmet Kanunu madde 35: **"Silahlı Kuvvetlerin vazifesi; Türk yurdunu ve Anayasa ile tayin edilmiş olan Türkiye Cumhuriyetini kollamak ve korumaktır."**

"Temel haklar ve özgürlükler, yargının bağımsızlığı, askerlere verilen mahfuz alanlar, vesayetçi yetkiler şimdiki Anayasa'nın (1982 Anayasası, Öİ) en fazla sıklıkla eleştirilen hükümlerini teşkil etmektedir. Türk ordusu, daha çok kurumsallaşmış demokrasilerde olduğundan çok fazla siyasal etkiye ve prestije sahiptir. Ancak, ilginç ve paradoksal bir şekilde, öyle görünmektedir ki Türklerin çoğunluğu demokrasi ile bu tür askerî ayrıcalıkları uyumsuz olarak

görmemektedir. Ordu hâlâ, köktenci İslamcı tehdit karşısında, laik demokrasinin esas garantörü olarak algılanmaktadır. Kamuoyu araştırmaları devamlı olarak Silahlı Kuvvetleri'nin en fazla güvenilen kamusal kuruluş olduğunu göstermektedir. Sivil-asker ilişkilerinin kamusallaşmış Batı demokrasileri çizgisinde reorganizasyonu, öyle görünmektedir ki ancak İslamcı tehdit sona erdiği zaman mümkündür." (Prof. Dr. Ergun Özbudun, "Çağdaş Türk Politikası", Doğan Kitap, Şubat 2003, S.134)

Yukardaki satırlar Prof. Dr. Ergun Özbudun'un, Türkiye Cumhuriyeti'nde "Demokratik Pekişmenin Önündeki Engeller"i incelediği ve İngilizce yayınlandığı için Ali Resul Usul tarafından Türkçeye tercüme edilen bir kitabından alındı.

AKP yandaşlığıyla ünlenen yazar aktardığım düşüncelerin hâlâ arkasında mıdır? Ancak 1982 Anayasası'ndaki sözde "Türk" vurgusuna alerjisi olan "Prof.Dr"un kitabının adında "Türk" sözcüğünü kullanması epeyce anlamlı olmalı. Ayrıca, Türk demokrasisi üzerindeki "TSK vesayeti"nin İslamcı tehdit sona erinceye kadar devam edebileceğini de söylüyor.

Ülkenin bobstil demokratlarına soracak olursanız, Türk Silahlı Kuvvetler İç Hizmet Kanunu'nun 35. maddesinin faşizm damgası taşıdığını söylerler.

Avrupa Birliği de 35. maddeye karşı! Kendini demokrat sayan ve sanan herkes 35. maddeye karşı. AKP hükümeti de bu maddeye karşı. Ama kimse AKP hükümetine bu yasa maddesini neden kaldırmadığını sormuyor. Ve 35. maddenin sorumluluğunu TSK ve CHP'ye yüklüyor. Hay gözünü sevdiğim bobstil demokrasi!

Şimdi, 31 Ekim 1978 tarihli İspanyol Anayasası'nın 8. maddesini birlikte okuyalım: "Kara, deniz ve hava ordularından oluşan silahlı kuvvetler İspanya'nın egemenlik ve bağımsızlığını güvence altına almak, ülkenin toprak bütünlüğünü ve anayasal düzenini korumakla görevlidir." (**Las Fuerzas Armadas, constituidas por el Ejército de Tierra, la Armada y el Ejército del Aire, tienen como misión garantizar la soberanía e independencia de España, defender su integridad territorial y el ordenamiento constitucional.**)

TSK'yı rejimin garantörü yapan yasa 10 Ocak 1961 tarihinde, 27 Mayıs 1960 darbesi döneminde çıkartılmış. Dolayısıyla antidemokratik bir dönemin ürünü olarak kabul edilebilir.

Ama İspanyol Anayasa'nın 8. maddesi, bizim bobstil demokratların çağdaş demokrasinin Kabesi saydığı bir metinde yer alıyor. 31 Ekim 1978 tarihli İspanyol Anayasası faşist Franko rejiminin pisliklerini temizlemek ve gerçek demokrasiyi kurmak için çıkartıldı. Üstelik TSK İç Hizmet Kanunu'nun 35. maddesinden çok daha ayrıntılı bir anayasa maddesi.

Hiçbir yorum yapmıyor, sözü Baskın Orangillere ve Prof. Dr.Ergun Özbudun'a bırakıyorum!

İSPANYOL ANAYASASI'NIN BAŞLANGIÇ BÖLÜMÜ

Benim gazetede yazan bir yazar olarak en önemli işim yalan bozmak! Edebiyat alanında da yalan bozdum, yanlış düzelttim. Tamircilik yaptım. Aynı işi şimdi siyaset alanında yapıyorum ve bu işi iyi yaptığımı da biliyorum. Bugünkü konumuz da söylenen yalanlar için paravana ve kanıt olarak kullanılan İspanya Anayasası. Onarım çantamızı açalım:

1978 tarihinde kabul edilen İspanyol Anayasası demokrasi dünyasının en yeni, en demokratik, en çoğulcu anayasalarından biri, belki de birincisi. Bu anayasanın yapılış tarihçesi şöyle:

17 Haziran 1977 yılında yapılan kurucu meclis seçimleri sonunda oluşan parlamento, bütün siyasal oluşumların temsil edildiği, 36 milletvekili bir Kurucu Komisyon tayin ediyor ve bu Kurucu Komisyon da 7 üyesini Anayasa metnini yazmakla görevlendiriyor:

Demokratik Merkez Birliğinden (UCD), (Merkezciler ve hükümet partisi) 3 üye; İspanyol Sosyalist Partisi'nden (PSOE) 1 üye; post-frankist Halk Birliğinden (AP) 1 üye; Katalan Azınlık ve Bask Milliyetçi Partisi'nden 1 üye; İspanya Komünist Partisi (PCE)'nden 1 üye.

İspanyol Anayasası'nın Babaları olarak adlandırılan bu 7 üye 15 Ocak 1978 tarihinde ilk taslağı hazırlıyor. Taslak 21 Temmuz 1978'de Senato'ya geliyor ve daha sonra, birkaç yıl sonra Nobel Ödülü'nü alacak olan Camilio José Cela dilsel redaksiyon için görevlendiriliyor.

31 Ekim 1978 günü Kongre ve Senatonun oluşturduğu **Cortes'**de kabul ediliyor.

Kral Juan Carlos anayasa metnini 3 kasım 1978 günü imzayıp yayınlıyor ve Anayasa 6 Aralık 1978 günü yapılan referandumla halk tarafından kabul ediliyor. Söz konusu anayasanın başlangıç bölümü (dibaçesi) aşağıdadır:

"Adalet, özgürlük ve güvenliği tesis etmek, onu oluşturanların tamamının ortak iyiliğini gerçekleştirmekazmiyle, İspanyol Ulusu; Anayasa ve kanunlar dairesinde, ekonomik ve sosyal bakımdan adil bir düzen içinde, demokratikçe bir arada yaşamayı teminat altına almak; ulusal iradenin tezahürü olarak kanun egemenliğini teminat altına alan bir hukuk devleti tesis etmek; insan haklarından yararlanmaları, kültürleri, gelenekleri, dilleri ve kurumlarıyla yaşamaları bakımından tüm İspanyollar ve İspanya'nın bütün halklarını himaye etmek; herkesin onurlu bir yaşam sürmesini teminat altına almak amacıyla kültür ve ekonominin gelişmesini sağlamak; ileri bir demokratik toplum oluşturmak; ve tüm dünya halkları arasında, barışçı ilişkiler ile etkin bir işbirliğinin güçlendirilmesine katkıda bulunmak iradesini egemen olarak ilan eder.

Bundan hareketle, (Meclisler) ve İspanyol halkı aşağıdaki Anayasa (metnini) kabul eder ve onaylar."

Dibaçe metninde İspanya'nın tüm halklarının insan haklarından yararlanmak, dil, kültür ve kurumları yaşamak, yaşatmak bakımından himaye göreceği ifade edilmekle birlikte, metnin ilk ve son cümlelerinde, sırasıyla **İspanyol ulusu** ve **İspanyol halkı** deyimleri kullanılmıştır.

TC 1982 Anayasası'nda yer alan Türk, Türk ulusu, Türk halkı gibi deyiş ve tanımları milliyetçi ve faşistmeşrep bulan Kürtçüler, DTP ve Bobstil demokratlarımız, bilindiği gibi, bize 1978 İspanyol Anayasası'nı liberal ve demokratik anayasalarının şaheseri olarak sunmaktaydılar (takdim etmekteydiler). Bunu yaparken bize gene yalan söylemekteydiler. Bunun kanıtı İspanyol Anayasası'nın başlangıç bölümüdür.

Bize yalan söylenmesin. Çünkü bütün yalanlar teker teker bozulacaktır!

DIYANET İŞLERİ BAŞKANLIĞINDA MUCİZE!

Evet Türkiye Cumhuriyeti Diyanet İşleri Başkanlığı mucize yaratıyor. Bir simyacı gibi imamları öğretmen haline getiriyor. İmamları mucize nefesiyle öğretmene dönüştürüyor.

Anlayacağımız Diyanet İşleri Başkanlığı hem simyacılık hem de hullecilik yapıyor!

Cumhuriyet gazetesindeki (07.09.09) bir habere göre, CHP Adana Milletvekili Hulusi Güvel bütün bakanlıklara şöyle bir soru önergesi vermiş:

“2002-2009 yılları arasında ve yıllar itibariyle Diyanet İşleri Başkanlığı kadrosunda bulunan personelden bakanlığınızın merkez ve taşra teşkilatı ile bakanlığınıza bağlı kurum ve kuruluşlara 657 sayılı Kanun’un 74.maddesi uyarınca nakil yaptıran personel sayısı kaçtır?”

Bakanlıklardan gelen yanıtlarda, DİB personelinin ilk tercih ettiği bakanlığın Milli Eğitim Bakanlığı olduğu görülüyor. 2002-2009 yılları arasında 865 DİB personeli Milli Eğitim Bakanlığına naklen atanmış ve atanmaların 851 öğretmen olmuş.

327

Aynı dönemde Diyanet İşleri Başkanlığından TRT Genel Müdürlüğüne (1), Vakıflar Genel Müdürlüğüne (3), RTÜK’e (2), Çevre ve Orman Bakanlığına (38), Kültür ve Turizm Bakanlığına (97), Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığına (3) ve Sanayi ve Ticaret Bakanlığına (7) personel naklen atanmış.

Milli Eğitim Bakanlığından sonra 97 atama ile Kültür ve Turizm Bakanlığı ikinci geliyor.

657 Sayılı Devlet Memurları Kanunu’nun 74. maddesine göre kurumların (yani Diyanet İşleri Başkanlığı ile öteki bakanlıkların) muvafakati (uygun görmesi) koşuluyla naklen atama yapılabilir. Yasaya uygun, öyle değil mi? Öyle! Peki Türkiye’nin üniversitelerinin Eğitim Fakültelerinden mezun binlerce öğretmen adayı işsiz gezerken Diyanet İşleri Başkanlığı ile Milli Eğitim Bakanlığı hangi temiz vicdan ile bu hulleyi yapıyor? Bu atamalarda en küçük ahlak, en küçük etik kısıntısı var mı? Yo-oooooooookkk!

Diyanet İşleri Başkanlığının Temel İlke ve Hedefleri şu cümle ile başlıyor: **“Laiklik ilkesi doğrultusunda, bütün siyasi görüş ve düşüncülerin dışında kalarak ve milletçe dayanışma ve bütünleşmeyi amaç edinerek (Anayasa md. 136), İslam**

Dini'nin inanç, ibadet ve ahlak esasları ile ilgili işleri yürütmek, din konusunda toplumu aydınlatmak ve ibadet yerlerini yönetmek. (633 S.K. md.1)."

Bu okuduğumuz DİB'nın görünüşte temel ilke ve hedefleri. Onun gerçek ilke ve hedefleri Cumhuriyet'in laiklik ilkesini boş verip AKP iktidarının politikası doğrultusunda ve Siyasal İslamcılık'ın umdelerine sadık kalarak hulle atamalar yapılmasına yataklık ve aracılık etmek. Böylece milli eğitimin tepeden tırnağa İslamileştirilmesi operasyonunda suç ortaklığı yapmak.

Cumhuriyet'in savunmak için kurulan Diyanet İşleri Başkanlığının böyle bir görevi var mı Sayın DİB Başkanı? Tarikat ve cemaat egemenliklerinin sözünü bile etmiyorum.

İkinci sorum da şu: Kuruluş kanununuz ile temel ilke ve hedeflerinizde görevlerinizden birinin **"İbadet Yerlerini Yönetmek"** olduğu yazıyor ama size bağlı camilerin çoğunda imam ve müezzinler DİB'in ezan okunmasına dair genelgesine paçavra muamelesi yapıyor. Bu nasıl iştir Sayın Bardakoğlu? Sizin başkanlığınızda Diyanet İşleri Başkanlığı (DİB) Cumhuriyet'e ihanet ediyor Sayın Başkan!

328

YAKUP KADRI KARAOSMANOĞLU

Yakup Kadri Karaosmanoğlu ile Ankara'da Muazzez Menemencioğlu'nun evinde tanışmıştım. Yaşım 24 falandı. Muazzez Menemencioğlu evine gençleri toplamış, düzenlediği partiye Karaosmanoğlu'nu da davet etmişti. Partiye gelen gençler arasında sadece Erdal Öz'ü anımsıyorum. Partinin nedeni, galiba, Muazzez Menemencioğlu ve Erdal Öz'ün Karaosmanoğlu ile ortaklaşa yaptıkları radyo röportajı idi. Erdal, bu söyleşi metnini daha sonraki yıllardan birinde galiba yayınlamıştı.

Koca yazara "Yazarlık ile diplomatlığı nasıl bağdaştırdınız?" diye ukala ukala sormuştum. O da bana Saint-John Perse'i, Paul Claudel'i, Yorgo Seferis'i örnek vermişti. "Bir yazar için en iyi meslek diplomatlıktır!" demişti. Ama Yahya Kemal'in adını anmamıştı.

O sıralar henüz **Sodom ve Gomore'yi** okumamıştım. Gençtim. Rilke, Proust, Kafka, Samuel Beckett, William Faulkner, Albert Camus, Jean-Paul Sartre gibi yazarlar başımı döndürmüştü.

Baş döngüsü geçtikten sonra Karaosmanoğlu'nu yeniden keşfettim.

Sodom ve Gomore'yi okurken olay örgüsü, gerilim ve ruh çözümlemelerinden çok etkilenmiştim. Dostoyevski tadı almıştım. İşgal altında çürüyen İstanbul'un, insanların ve kadınlarının romanı. (Televizyon dizicilerinin haberi yok galiba bu romandan!)

Ayrıca İstanbul/Ankara çelişkisinin nedenlerini, bu çelişkinin yarattığı gerginliği de keşfetmiştim. Kardeş+Arkadaş Ataol Behramoğlu'nun Cumhuriyet Pazar'daki (02.08.09) **"Yeniden Yakup Kadri..."** yazısı yayınlandığı sırada ben, bir okurumun hatırlatması üzerine **"Zoraki Diplomat"**ı okuyordum.

Bir anılar kitabı olan **"Zoraki Diplomat"** İletişim Yayınları tarafından yayınlanan Karaosmanoğlu külliyyatının 15. kitabı. Bu kitabı bana hatırlatan okuruma çok teşekkür ederim.

Y. K. Karaosmanoğlu **"Zoraki Diplomat"**ta diplomasi mesleğine girişini, Tiran (Arnavutluk), Prag (Çekoslovakya), La Haye (Hollanda), Bern (İsviçre) ve Tahran (İran)'daki görev dönemlerindeki gözlemlerini anlatır (1934-1954).

Genç kuşağın günümüzü iyi anlamaları için **"Diplomatlık Mesleğine Nasıl Girdim"** bölümünü özellikle okumaları gerektiğini düşünüyorum. Arkadaşlarıyla birlikte çıkardığı "Kadro" dergisi dönemin CHP kodamanlarını rahatsız etmiştir. "Kadro"nun amacı Cumhuriyet devrimlerini yorumlamak, yorumlayarak anlamak ve anlatmaktır. Kendisi derginin amacını şöyle açıklıyor:

"Kadro'nun şiarı, yazılarına hiç siyasî polemik çeşnisi karıştırmamak ve tenkidlerini, birtakım umumî görüşlerden ve ketabî nazariyelerden ayırarak doğrudan doğruya canlı ve yerli vakıalara, resmî istatistiklere ve rakamlara istinad ettirmektir. Sosyal ve ekonomik kalkınma davalarında olsun; kültür, sanat ve edebiyat meselelerinde olsun, kararımız, memleket dışına hiç çıkmamak, daima millî bir hudut içinde kalmaktır. Toprak istihşâllerimiz nasıl arttırılabilir? Sanayimizi rasyonelleştirmek yolu nedir? Şekeri, giyim matahlarını Türk köylüsüne daha ucuza mal etmenin ve onu suya, kömüre, elektriğe kavuşturmanın çareleri nelerdir? Hep bunları araştırıyor, bulmağa çabalıyorduk." (S.35-36)

Atatürk, derginin kapatılmasını istemez. Ama dergiden kurtulmak isteyenler Yakup Kadri'yi Tiran'a postalarlar. Kim mi onlar? Cumhuriyet devrimini daha 1930'larda baltalamak isteyenler ve daha sonra Demokrat Parti'den başlayarak günümüzü hazırlayanlar...

MAYMUN TEKNİĞİ

Mert Bilgin adlı, okurum olduğunu iddia eden birinden, "Siyasal İslamın Kalesi Olarak İmam Hatipler" yazılarıma tepkisini dile getirdiği 12.08.2009 tarihli bir e-posta aldım. Olduğu gibi yayınlıyorum. Birlikte okuyalım:

"Sayın Ozdemir Ince yazınızı okudum da immahtipler üzerine sunu farkettim 3-G teknolojisinden anlamayan sizlerin sanırım artık emekli olup evinde oturma vakti geldi. baksanıza herseye o kadar yabancısınız ki deve kusu misali kafanızı bi kaldırıpta etrafınıza bakma ihtiyacı hissetmiyorsunuz.yazılarınız hep bi ideolojiye saplantının eseri ama biz yani 3-G teknolojisini de en ince ayrıntısına kadar bilen.laptop ile netbook un farkını keskin çizgilerle ayırtedebilen linux mu window mu daha iyi bunun bilincinde olan bilgiye ulaşma yollarını bilen ve ideolojilerimizin tutsağı olmayan bizler artık sizlerin zamanının dolduğunu soluyoruz. inanin sizin ve sizin gibi at gozluguyla etrafına bakan kisilerin yazarların bizlere vereceği bisi yok.kafa bulandirmaktan baska.karanliga kufretmeyin bir mum yakin demisler cok basit ama cok manidar bir dize.sadece sunu bilin gercekten yaslanmissiniz belki de artık alzheimer hastalığıda ensenizde ondan dolayı bize yapacağı niz en iyi sey evinizde oturmanız olacaktır. Saygılar"

Mert Bilgin'e şöyle cevap verdim:

"Evinizde kaç kitabınız var, kaç kitap okudunuz? Maymunlar da 3G'yi öğrenir. Gençlik iki yerde işe yarar: 1.Sporda; 2.Yataкта, cinsel hayatta.

Ama ikisinde de yetenek, teknik ve zeka gerekir. Yirmi yaşında viagra kullananlar var.

Anlamadığımı: Beni neden okuyorsunuz?

Saygınızı istemiyorum. Haydi çıkmaz yolunuza!

Ol”

Bizim Tanbey Hacettepe Tıp Fakültesini bitirdi. Ardından ABD’nin Cornell Üniversitesi ile MIT’de moleküler biyoloji, moleküler farmakoloji konularında doktora ve post-doktora yaptı. MAS General’de moleküler patoloji ihtisası ve üst ihtisas yaptı. Şu anda Harvard Tıp Okulunda hoca ve kendi adına bir kanser araştırma laboratuvarı var. Kanser araştırmaları için çok önemli iki sıvı keşfetti. Biri şu anda üretiliyor. İkincisi yakında üretilcek. Yani yazları ülkeye gelip de haklarında gazetelerde “Falanca yakında öyle bir keşif yapacaktım ki vay anam babam!...” tarzında haber çıkan kimselere benzemiyor.

Zorunlu durumlar dışında cep telefonu kullanmıyor, 3G telefonu yok, almayacak. Tıp alanında bilgisayarını bir büyücü gibi kullanıyor ve bilgisayar oyunu oynamıyor. Kağıda basılmış kitaplar okuyor. “Yakında kitap, gazete yok olacak!” demiyor. Ne olacak şimdi?

Ülker İnce’ye yeni bir bilgisayar almamız gerekiyordu. Teknosa’ya gittik. Görevlinin ilk sorusu “Nasıl bir bilgisayar istiyorsunuz?” olmadı. “Hangi oyunları oynamak istiyorsunuz?” diye sordu. Ülker, “Daktilo gibi kullanacağım ve soru soracağım” dedi.

Ey bilgisayar sahipleri, bilgisayara soracağınız kaç sorunuz var? “İrredantist” diye bir sözcük biliyor musunuz? Evinizde kağıda basılmış kitaplardan oluşan bir kitaplığınız var mı, kaç kitabınız var?

331

TEKNİK MAYMUNU

Bugünkü yazımla ilgili olarak iki yazımı okumanızı salık vereceğim:

1. “Hai Toranaga Japonya İzlenimleri” (Hürriyet, 4, 5, 6 Ağustos 2000). Söz konusu yazı “**Gördüğünü Kitaba Yaz**” (Doğan Kitap, S.117) adlı kitabımda yer aldı.

2. “Burada Söylediklerimi Bir Arap Gazetesinde Söyleyemem” (Adonis ile söyleşi, Hürriyet Pazar, 19 Ekim 2003). Söz

konusu yazı **“Yedi Canlı Cumhuriyet”** (Cumhuriyet Kitapları, S.164) yer aldı.

Osmanlı Devleti ile Japonya hemen hemen aynı tarihte batılı yöntemle gelişme ve kalkınmaya karar verdi. Bunu Japonya 1900’lerin başlarında başardı. Japonya batılı yöntemle kalkınmayı başardı ama Osmanlı’nın ardından Türkiye hala başaramadı.

Bunun nedenini milliyetçi-muhafazakar Türkler şöyle açıklar: Çünkü Japonlar batının sadece tekniğini aldılar ama gelenek ve göreneklerini muhafaza ettiler. Ama biz batının tekniğini alırken onların hayat tarzını da taklit ettik. Bunun sonucu olarak onlar kalkındılar ve biz taklitçi olup yerimizde saydık.

Bu yorumun doğru olmadığını **“Hai Toranaga”** başlıklı uzun yazımda anlatmaya çalıştım. Burada iki şey söyleyeceğim: Bizde “gelenek ve görenekler” olarak tanımlanan şey halk İslamının hurafeleridir. Bu hurafeler karşımıza birkaç yüzyıldır engel olarak çıkmaktadır. Türkiye’nin her şeye karşın biraz yekinmesini sağlayan gelenek ve göreneklerimizi korumaya çalışan medrese zihniyeti değil, laik okul zihniyetidir. Bu gerçeği görmek istemeyen “yaşayan hurafe” her şeyi tersine çevirmek istemektedir.

Japonya’da gelenek ve göreneği besleyen herhangi bir din yoktur. Japonya’nın “ulusal dini” olarak sunulan Şintoizm bir din değil bir felsefi inançtır.

Şintoizm batının tekniği ile birlikte teknolojisinin de alınmasına izin vermiş ama bizim halk İslamının gelenek ve görenekleri bir bilim olan teknolojinin alınmasına izin vermemiş, sadece bu teknolojinin ürünü olan makineleri ithal etmiş, satın almıştır.

2003 yılında yaptığımız söyleşide Adonis, Arap dünyasının batının her şeyine karşı olmasına rağmen batı teknolojisinin ürünlerini tüketmeye bayıldığını söyler. Ama bu teknolojiyi yaratan modernizmi, moderniteyi reddeder. Teknoloji yaratan düşünce sistematüğini reddettiği için kullandığı teknoloji ürünleri onun zihinsel yapısında hiçbir dönüşüm yaratmaz. Bu dönüşüme izin vermeyen onun kültür ve uygarlık anlayışıdır. Bu yüzden sadece islami kültürden değil, “kültür” denilen şeyden, dünyanın öteki kültürlerinden uzak yaşıyorlar. Kuran’ın yazdıklarından başka kaynak kültürleri yok. Kuran yazmışsa “Evet”, yazmamışsa “Hayır!” Oysa yeryüzünde İslam’ın içermediği bir

yığın gerçek, yanıtlayamadığı birçok soru ve sorun var. Müslümanların bu gerçeği kabul edecek cesarete ihtiyaçları var.

Dünkü yazımda 3-G tekniğini bildiğini ileri süren kişinin Adonis'in zengin Araplarından herhangi bir farkı yok. Batı teknolojisinin ürettiği makineyi para verip alıyor ve onu kullanıyor ve böylece uygarlaştığını sanıyor. Maymunlar da kendilerine göre makine kullanıyor. Marifet değil! Bu konuya bir süre sonra tekrar döneceğim. Bugün sadece şunu söyleyeceğim: Teknik (makine) sevgisi insanı tüketime mahkum eder. Teknoloji sevgisi aynı zamanda bilim sevgisi olduğu için her türlü üretime yönlendirir.

ÖLDÜRÜCÜ NEFESLİ EJDER, KANATLI YILAN

Yazımın başlığında yer alan sıfatların kime ait olduğunu Ermeni din adamı Urfalı Mateos 952-1136 yılları arasını konu alan **"Vekayinâme"** sinde dile getirir ("Urfalı Mateos Vekayinâmesi, Türk Tarih Kurumu; Türkçeye çeviren: Hrant D. Andreasyan):

333

"467'nci yılın (17 Mart 1018-16 Mart 1019) başlangıcında, mukaddes Haça tapınan bütün Hristiyan halk, Allah'ın hiddetine maruz kaldı. Öldürücü nefesli ejder, kasıp kavuran ateşle beraber ortaya çıktı ve Ekanimi Selâse'ye tapanları vurdu. Resul ve peygamber kitaplarının temelleri sarsıldı. Çünkü kanatlı yılanlar, bütün Hristiyan memleketlerini ateşe vermek üzere geldiler. Kana susamış yırtıcı hayvanların ilk zuhuru böyle olmuştur. Bu zamanda, Türk tesmiye edilen barbar millet toplanıp Ermenistan'ın Vaspurakan eyaletine geldi ve Hristiyanları merhametsizce kılıçtan geçirdi.

Bu katliâm haberi kral Senekerim'e erişti. Onun büyük oğlu David, zedegân ordusunu alıp Türk ordugâhına karşı yürüdü. İki ordu, korkunç bir muharebeye tutuştular. Bu zamana kadar bu cins Türk atlı askeri görülmemişti. Ermeni askerleri, onlarla karşılaşınca onların acaib şekilli, yaylı ve kadın gibi uzun saçlı olduklarını gördüler." (S.48)

Hangi sıfatı kullanırsa kullansın Urfalı Mateos'un Türklere karşı nesnel davrandığını düşünüyorum.

Ama Taraf gazetesi (24.09.09) Nabi Yağcı'nın **"Akan Kanın Sorumlusu Kim"** başlıklı yazısının sonuna doğru şu satırları okuyunca, yazarın nesnellik konusunda Urfalı Mateos'un semtine bile uğramadığını görüyorum:

".....,akan kanın sorumlusunun kim olduğunu devlet soruyorsa eğer bundan kârlı çıkmaz. Başbuğ'un verdiği Kinyas Kartal örneği, Dersim zulmünü, zoraki (yazar "zorunlu" ya da "zorla" demek istiyor. Ö.İ) iskânları hatırlattığı için kendisi açısından çok talihsiz bir örnekti. Bunları bir yana koysak bile devlet daha Güneydoğu'daki faili meçhul cinayetlerin, yani 'devlet terörü'nün hesabını vermiş değil."

Yazar Nabi Yağcı'nın araya "bunları bir yana bıraksak bile" açıklamasını koymasına karşın Dersim ile faili meçhul cinayetleri aynı paragrafta yan yana kullanması ön yargılı olduğunu gizleyemiyor. Dersim Zulmü'nün ne olduğunu Nabi Yağcı'nın okurlarının ezici bir çoğunluğu büyük bir olasılıkla bilmiyor.

Dersim, Tunceli'nin 1935'ten önceki adıdır. **"Tunceli Kanunu veya resmi olarak 'Tunceli Vilayetine İdaresi Hakkında Kanun' adını taşıyan 2884 sayılı yasa, Cumhuriyet yönetiminin izlediği merkeziyetçiliğin inşası politikası çerçevesinde, Tunceli (Dersim) halkını seytit, ağa, reis gibi zorbalardan elinden kurtarmak, bölgeyi ekonomik, sosyal ve kültürel bakımdan kalkındırmak amacı gütmüştür"** (Bilal N.Şimşir, "Kürtçülük II, Bilgi Yayınevi, S.391).

Türkiye'deki ABD Büyükelçiliği ayaklanmayı Washington'a rapor ederken şöyle diyor: **"Türk hükümeti ekonomik açıdan sorunu çözmeye çalışıyorsa da yöre insanları yollar, köprüler, okullar vs. yapılmasına karşı koyuyor..."** (Age.S.397)

İşyani çıkartan ağalar, seytitler, reisler, mütegalibe tıpkı bugünkü gibi devlete karşı silah kullanıyordu. Nabi Yağcı bir uygun zamanda okurlarına bunları da anlatsa çok iyi olur.

DÜNYA YOKSULLUKLA MÜCADELE GÜNÜ

Gözümüz aydın! Bugün **"Dünya Yoksullukla Mücadele Günü"**. Sanki sıtmayla, süne zararlısıyla mücadele günü gibi,

“Dünya yoksullukla mücadele günü.”

Günümüzde İslamcıların, bobstil demokratların beğenmediği Genç Türkiye Cumhuriyeti sıtmayla, veremle, trahomla, cüzzamla mücadeleyi bütün yoksulluğuna karşın kazandı, kazanmıştı.

Genç cumhuriyet bütün iyi niyetine karşın yoksulluk karşısında girdiği mücadeleyi ne yazık ki kazanamadı. Acaba 1950’den önce **“Dünya Yoksullukla Mücadele Günü”** icat edilmemiş miydi? CHP’nin ceberut “tek parti rejimi” yoksulluğa karşı mücadeleyi kazanamamıştı. Ama demokrasi fatihi (!) Demokrat Parti de yoksulluğa karşı mücadeleyi kazanamadı.

Türkiye’yi kalkındırdığı söylenen Süleyman Demirel’in Adalet Partisi de, Türkiye’ye çağ atlatan, liberalizmin babası Turgut Özal’ın ANAP’ı da yoksulluğa karşı mücadeleyi kazanamadı. Tam tersine ülke kalkındıkça yoksulların yoğunluğu ve sayısı çoğaldı.

Bu ne iştir ki ülke kalkındıkça yoksulların sayısı artıyor?! Bu ne iştir ki küresel ekonomi bazı ülkeleri zenginleştirirken, o ülkelerin yoksul sayısını çoğaltıyor. Küreselleşme küresinin dışında kalan ülkeleri toptan yoksullaştırıyor. Yoksullukla mücadele sivrisineklerle mücadeleye benzemiyor. Keşke benzeseydi (!). O zaman yoksulların üzerine sıkardın Raid’i, yoksullar telef olur ve dolayısıyla yoksulluk ortadan kalkardı.

Bir yerde 17 Ekim Dünya Yoksullukla Mücadele Günü için şöyle bir bilgi var: **“Türkçeye Dünya Yoksullukla Mücadele Günü olarak çevrilen, 17 Ekim aslında Birleşmiş Milletler tarafından “Fakirliğin Yok Edilmesi için Uluslararası Gün” olarak 1993 yılından itibaren resmen kabul edilmiştir. Aslında bu bağlamda ilk olay, 1987 yılında Paris’te yapılan bir toplantıdır. Paris’te toplanan yüz binlerce insan ilk olarak bu denli güçlü bir biçimde fakirlik ve açlıktan dolayı ölen insanları anmıştır. Birleşmiş Milletler 31 Mart 1993 tarihinde aldığı 47/196 numaralı Genel Kurul kararı ile resmen bu tarihi kabul etmiştir. Karara göre böyle bir günü benimsemenin altında yatan hedef yoksulluğu ortadan kaldırmak için gerekli olan ilgiyi oluşturmaktır. Dünya Yoksulluk Günü, başka gündem konuları yüzünden unutulmuş ve aç insanların tekrar küresel düzeyde hatırlanması için önemli bir fırsat olarak görülmektedir.”**

Durum anlaşıldı. Bugün yoksulları anımsama günü! Anımsayalım!

Yoksulluk var, doğru ama niçin var, neden var? Bu soruyu sormak gerek. İşsiz adama, emeğinin karşılığını alamayan, sömürülen insana, aç insana yoksul denir.

Yoksulluk demokrasiye, özgürlüklere, temel insan haklarına aykırıdır! Türkiye'yi demokratikleştirmek isteyenler programlarına neden yoksulluğu yok etmeyi de almıyorlar? Ve yoksullar neden kendilerini yoksul bırakan partileri iktidara getirip orada tutuyorlar. Yoksul, kendi yoksulluğuna karşı bir çare düşünemiyorsa, ne yapılırsa boşuna. **“Yoksulluklarından başka kaybedecek bir şeyi olmayan dünyanın bütün yoksulları birleşiniz!”** Yoksulluğun hüküm sürdüğü hiçbir rejim demokratik değildir. Demokrasiyi bir de böyle tanımlayalım!

HERTA MÜLLER'İN NOBEL ÖDÜLÜ

2009 yılı Nobel Ödülü'nü Romanya'da doğmuş Alman yazarı Herta Müller kazandı. Herta Müller'in Nobel Ödülü'nü kazandığını bana Telos Yayıncılığın ortaklarından Hasan Yılmaz haber verdi. Telefonda **“Abi, Nobel Edebiyat Ödülü'nü kazandık!”** dedi.

Ben de Orhan Pamuk'tan sonra gene bir Türk yazar kazanmış, acaba kim kazandı diye düşünürken, **“Senin Herta Müller kazandı !”** diye ekledi. Benim Herta Müller?!

Bana Herta Müller'den 1995 yılında Paris'te bir İsviçre Almanı yazar arkadaşım söz etti. **“Bildiğin, bildiğimiz gibi bir yazar değil, bütün roman mecralarının dışında yazıyor, müt-hiş bir şair!”** dedi. Ben eleştirmenlere, gazete yazıcılarına değil, gerçek edebiyatçılara inanırım. Onlar kokuyu alırlar, beş duyularıyla büyük yazarı hissederler.

Herta Müller'in kitaplarını Paris'te aradım, bir kitabı yayınlanmıştı ama onu da bulamadılar.

O sırada Can Yayınlarının yabancı edebiyatlar bölümünü yönetiyordum. Ama Paris dönüşü Can Yayınlarından ayrıldım. Birkaç ay sonra kış uykusunda yaşayan Telos Yayıncılığı yönetmeye başladım. İlk iş olarak Herta Müller'in kitaplarını getirttim

Almanya'dan. Gelen kitapları Türkçe'ye çevrilmek üzere Nesrin Oral'a ("*Tilki Daha O Zaman Avcı İdi*") ve Çağlar Tanyeli'ne ("*Yürekteki Hayvan*") verdim.

Yazar arkadaşım Herta Müller'in değerini abartmamıştı. Benzersiz bir yazardı. Güneşin bir "*kızgın kabak*" olduğunu yazıyordu. Tam anlamıyla bir şairdi.

"*Yürekteki Hayvan*"'nı 1997'de, "*Tilki Daha O Zaman Avcı İdi*"'yi de 1998 yılında Telos Yayıncılıkta yayınladık. Zaten Telos'da geleceğin yazarlarını yayınlıyorduk. Bu nedenle şu anda Telos'un deposunda tozlanmakta olan yazarlara dikkat etmenizi salık veririm.

Türkiye'de böyledir: Büyük kabul edilen yayınevleri tanınmamış yabancı yazarlarla hiç mi hiç ilgilenmezler. Yani yeni bir yazarı keşfetmeye kesinlikle yanaşmazlar. Ama küçük yayınevlerinin keşfettiği yazarları izlemekten de geri kalmazlar. Yazar tanınınca, ödül, Nobel falan alınca üzerine balıklama atlarlar. Küçük yayınevinin emeğini gasp ederler.

Sözünü ettiğim iki roman yayımlandığı zaman bizim edebiyat eleştirmenleri ve edebiyat yazarları kitapların değerini fark edemediler. Kitaplar hakkında, olumlu olumsuz eleştirileri bir yana bırakın, tanıtım yazıları bile yayınlanmadı. Oysa ben Herta Müller'i TÜYAP Kitap Fuarı'nda davet etmeyi, ettirmeyi bile düşünüyordum.

Kitaplar bir kez dağıtıldıktan sonra kitapçılar tarafından ikinci kez istenmedi ve depoda uyumaya başladılar. Telos Yayıncılıktan 1999 yılı sonunda ayrıldım. Kitaplar kaderleriyle baş başa kaldı.

Hasan Yılmaz'ın telefonundan sonra televizyonlar, gazeteler beni aramaya başladılar. Herta Müller'in kim olduğu bilen hiç kimse yokmuş Türkiye'de.

Şimdi gazetelerin kültür sayfalarına, kitap eklerine bakıyorum: Haber ve tanıtım yazıları yazarların hepsi Herta Müller hakkında yeterli bilgi bulunmamasından şikayetçi. Ama akıllarına şu iki kitabı alıp okumak da gelmiyor. Okusalar, ya da ellerine alsalar, arka kapak için yazdığım tanıtım yazılarından yararlanabilirler. Ama burası Türkiye, okumadan âlim, yazmadan katip olanların güzel memleketi!

Galiba 1976 yılı olmalı. TRT Televizyonunda Müdür Erhan İsmet'in odasında günün programını görüşüyoruz. Ben Ön denetim ve Redaksiyon Müdürü'yüm. Bir gün sonra İran Şahı Rıza Pehlevi ve eşi Ferah Diba Ankara'ya geliyorlar. Farah Diba ile söyleşi yapmak için birini bulmak gerek, yoksa benim üzerime kalacak. Fransa'dan yeni gelen Seynan Levent (Sezgin)'i buldum. Böylece Seynan'ın televizyonculuk mesleği başlamış oldu.

Sonra sıra günün yayın akış planına geldi. Baktım, haber sonrasına **"Pembe İncili Kaftan"** konmuş. Başımdan aşağıya kaynar su dökülmüş gibi oldu ve **"Olamaz!"** diye bağırdım. Erhan İsmet, şaşkınlıkla ve dalga geçerek **"Ne oldu şair?"** diye sordu. Anlattım:

"Pembe İncili Kaftan", TRT Televizyonunun Ömer Lütfü Akad'a 1975 yılında yaptırdığı Ömer Seyfettin öykü filmlerinden biri. Öykünün konusu: İran Şahı'na elçi olarak giden Osmanlı elçisi Muhsin Çelebi'nin öyküsü: Muhsin Çelebi Şah İsmail'in huzuruna çıkar, padişahın mektubunu öperek şaha uzatır. Ayağı öpülmeyen şah, sapsarı kesilir. Muhsin Çelebi sağına soluna bakar ve oturacak bir şeyin olmadığını görür. Bunun onu ayakta bekletmek amacıyla düzenlendiğini düşünerek o göz kamaştıran kaftanını tahtın önüne serer ve üzerine oturur. Şah, vezirleri, komutanları şaşırırlar. Muhsin Çelebi gür sesiyle: Padişahının hiçbir padişah karşısında eğilmeyeceğini ve dünyada Türk padişahı kadar soylu bir padişahın olmadığını söyleyerek huzurdan izin istemeden ayrılır. Kapıdan çıkarken şahın askeri kaftanı arkasından getirir. Muhsin Çelebi sesini yükselterek **"Bir Türk asla yere serdiği şeyi sırtına koymaz"** diyerek oradan ayrılır.

İran Şahı ile Şehinşah Farah Diba'nın Ankara'yı resmen ziyaretlerinden bir gün önce Türkiye devlet televizyonun bu filmi gösterdiğini düşünsenize. Yöneticilerin meslek hayatı sona ereceği gibi Türkiye-İran ilişkileri dinamitlenmiş olurdu. Yayından kaldırdık.

Sözü TRT'nin yayınladığı **"Ayrılık"** adlı diziye getirmek istiyorum. Dünyanın her televizyonunda bir programın yayınında izlenen yöntem birbirine benzer. Evde DVD seyreder gibi film yayınlanmaz televizyonda..

Türkiye, İsrail'in Gazze zulmunu protesto edebilir ama TRT,

Dışışlerinden izin almadan **“Ayrılık”** dizisini yayınlamayamaz. Yapımcı ister kendisi ister özel bir şirket olsun!

Türkiye ile İsrail arasında kriz yaratan **“Ayrılık”** dizisi için özür arayan Dışışleri Bakanı Ahmet Davutoğlu **“Türkiye sansüre dayalı bir ülke değil”** (Milliyet, 17.10.09) diyor. Ama böyle derken baltayı taş vurduğunun farkında değil. Banu Avar'ın Suriye (Sınırlar Arasında) programı Dışışleri Bakanlığının talimatlı ricası üzerine yayından kaldırılmadı mı?

Dışışleri Bakanı devam ediyor: **“TRT özerk kurumdur, benim anladığım kadarıyla bu diziyi yapan da özel bir şirkettir. TRT, o özel şirkete bu diziyi yaptırmıştır. Bu tamamen o yayın politikaları içinde değerlendirilecek bir husustur”** diyor.

Hayır Sayın Bakan, bilmediğiniz işlere karışmayın. Yapımcı özel şirket de olsa film TRT ilkelerine ve mevzuata göre metin (senaryo) ve görüntü denetimi yapılmadan yayınlanamaz. Özerk olduğunu iddia ettiğiniz TRT Türkiye'nin genel çıkarlarına, dış politikasına aykırı yayınlar yapamaz. İsterseniz, TRT Kanunu (Madde:24) ile TRT Kuruluş ve Görev Yönetmeliği'ni okuyun. İşin uzmanı olarak diyorum ki: TRT **“Ayrılık”** dizisi dolayısıyla suçludur!

TEKERRÜR EDEN TARİH NE İŞE YARAR?

Bir televizyon sunucusu Habur Kapısı'ndaki muhabirlerine, PKK'lılarda ve onları karşılamaya gelen yandaşlarında bir zafer kazanmışlık havası olup olmadığını ısrarla soruyordu. Sonra kendisi açıklıyordu: Muzaffer eda yok ise “iyi” imiş, varsa açılım tehlikeye düşermiş. Bu, kendi düşüncesi miydi, yoksa hükümetin görüşü müydü, bilemedim.

Sunucu (ve öteki sunucular) muhabirleriyle muhabbet ederken ekranda Öcalan poster, PKK bayrağı taşıyan, “V” zafer işareti yapan insanlar, yüzlerce arabalık uğurlama ve karşılama konvoyları görülmekteydi.

Ardından, Abdullah Öcalan'ın çağrısıyla Türkiye'ye gelen “Barış Gurubu”nun getirdiği PKK'nın 9 maddelik mektup-muhtırası okunup söyleniyordu ekranlarda. Tam anlamıyla bir bayram, bir zafer havası görülmekteydi kıyafet ve davranışlarda.

Bu sırada, biraz tarih bilgisi olanlar 1774 Küçük Kaynarca Antlaşması'nı anımsadılar. Bu antlaşmadan sonra Rusya Osmanlı Devleti'nin Ortodoks Hristiyan uyruklarının koruyucusu oluyordu. 1877-1878 Osmanlı-Rus savaşı bu nedenle çıkmış, imzalanan 3 Mart 1878 Ayastefanos (Yeşilköy) Antlaşması ile Osmanlı'nın Tuna vilayetinde Bulgar Devleti kurulmuştu.

Ayastefanos Antlaşması'nda Ermelilerle ilgili reformlar yapılmasını öngören bir madde (Md.16) de vardı. Bunun ardından imzalanan 13 Temmuz 1878 tarihli Berlin Antlaşması'na göre (Madde 61) Osmanlı Devleti Ermenileri Çerkeslere ve Kürtlere karşı korumayı üstleniyordu. Oysa üç topluluk da Osmanlı vatandaşları idi.

Gerçekte, Ayastefanos ve Berlin Antlaşmaları Ermenileri Bulgarları öykünmeye davet etmekteydi. Osmanlı Avrupasında Bulgarlar kendi devletlerini nasıl kurdularsa Ermeniler de kendi "Büyük Ermenistan Devleti"ni Anadolu'da kurabilirlerdi. Bulgarlar gibi, çeteler, komitalar kurarlar, isyan ederler, kan dökülür ve başta Rusya olmak üzere Berlin Antlaşması imzacısı Düvel-i Muazzama savaşa girip Osmanlı'yı ezerdi. İşte o zaman Büyük Ermenistan kurulurdu. 1878'den sonra bu strateji ve taktik uygulandı zaten.

Televizyonlarında Habur Kapısı'ndan yapılan naklen (canlı) yayını izleyenlerden bazıları işte bunları anımsamakta ve o zamanın Düvel-i Muazzaması ile Avrupa Parlamentosu ve Avrupa Birliği'nin farksız olduğunu düşünmekteydiler. Ancak, bunları bilmeyen, anımsamayan ve öğrenmek isteyenlere Bilâl N.Şimşir'in **"Ermeni Meselesi, 1774-2005"** (Bilgi Yayınları) adlı kitabının ilk 100 sayfasını okumalarını salık vermektedirler.

Bunları bizim siyasilere görüşlerini dinlemeden, televizyonlarda tele-âlimlerin bombardımanına uğramadan yazıyorum. Osmanlı Devleti galip geldiği savaşlardan sonra imzaladığı antlaşmalarda bile zararlı çıkmıştı. Örneğin, müttefikleriyle birlikte kazandığı Kırım Savaşı'ndan sonra ilan ettiği Islahat Fermanı ile yıkılışını da ilan etmişti.

PKK'lıların ülkeye dönüşlerini yüreklendirip kabul eden AKP hükümeti, teslim olma koşullarını karşı tarafa kabul ettirebilirdi. Bunun sonucu olarak PKK Irak'ta ve Türkiye'de 6-0'lık galibiyet havalarına girmeyip poz atmayabilirdi. Böylesine bir uzgörürlüğü, olgunluğu, dündüşlüğü Kürtçülük önderlerinden ve

DTP yöneticilerinden beklemek fazla iyimserlik olur. Ancak, ne olursa olsun, biraz tarih öğrenmelerinin herkese yararı var!

DİAPORAYI ANLAMAK AMA NASIL?

Başta dostum Fransız şair Rouben Melik (1920-2007) olmak üzere Ermeni diasporasından yazar ve sanatçılarla “Ermeni Galesi”sini yıllarca konuştum. (Rouben Fransa’da doğmuştu, karısı Ella Kurdian Rumeli Hisarlı idi.) Hepsinde şu gördüm: Ermeni sorunu 1915’te başlamıştı, daha öncesi yoktu. Anadolu’da her şey güllük gülistanlık iken Osmanlı kendi Ermeni kökenli vatandaşlarını kılıçtan geçirmiş ve tehcir uygulamıştı.

Son günlerde aynı görüşü tekrarlayan iki yazı okudum bizim gazetelerde.

Bir yazar, Star gazetesinin 18 Ekim 2009 tarihli “Açık Görüş” ekinde şunları yazıyor:

“Diaspora hakkında söz söyleyecek olanların, eğer biraz olsun vicdan taşıyorlarsa, diaspora lafını ağızlarına almadan önce oturup şu soruların yanıtı düşünmelerinde, üstelik kırk düşündükten sonra konuşmalarında yarar var.

Diasporanın nasıl oluştuğunu, 1915’te yaşananlar olmasaydı, diaspora dediğimiz insanların bugün birer Türkiye Cumhuriyeti yurttaşı olacağını, bu insanların, buradan, bu topraklardan, Sivas’tan, Malatya’dan, Diyarbakır’dan, Tekirdağ’dan, Samsun’dan dünyanın dört bir yanına dağıldığını ve bunun sebebinin yine bu topraklar üzerinde uğradıkları insanlık dışı tavır olduğunu hatırd tutmadan, diaspora hakkında söz söylemek hangi vicdana sığar? Yerinden yurdundan edilmiş, mülklerine, topraklarına el konmuş, kiliseleri yağmalanmış, yıkılmış, cami, kaymakamlık binası, ahır, silah deposu yapılmış bu insanlardan kalan mülkler üzerinde güzel güzel oturup diaspora hakkında söz söylemek hangi vicdana sığar?”

Bunların hepsi doğru, belki eksiği var ama fazlası yok! Ama öncesini unutup tarihi 1915’te başlatmak da hangi vicdana sığar? 1774 ile 1915 arasında ne oldu? Bunun yanıtını bulmak ve bilmek zorundayız. “Ermeni Galesi” denen Ermeni meselesi, 1774 yılında imzalanan Küçük Kaynarca Antlaşması’na dayana-

rak Rusya'nın Ortodoks Hristiyanların, dolayısıyla Ermenilerin koruyucusu rolünü üstlenmesiyle başlamadı mı?

Erzurum'daki İngiliz Konsolosu Trotter **"Hiç kuşku yok ki, (1877-1878) Rus işgali sırasında yerel polis teşkilatına alınan birçok Ermeni, fırsattan yararlanarak Müslümanlara eziyet etmişlerdir."** demiyor mu ? Bir zahmet edip Bilâl N.Şimşir'in belgelere dayalı **"Ermeni Meselesi"** (Bilgi Yayınevi, S.54) okunmalı.

1880 sonlarında başlayan kanlı Ermeni eylemleri, 1915'e kadar devam etmedi mi ? Taşnak ve Hıncak'lar pek çok kan döküp pek çok insanın canına kıymadılar mı? (S.66)

Rumeli'de isyanlar sonucu (ve Rusya sayesinde) Bulgar Devleti'nin kurulmasını örnek alan Ermeni komitacıları doğu Anadolu'yu kan gölüne çevirmedi mi?

Protestan misyonerlerin ABD'ye gönderdiği Ermeniler orada vatandaşlık hakkı kazandıktan sonra Anadolu'ya geri dönüp Ermeni çeteler oluşturmadılar mı? Yakalandıklarında, ABD pasaportu taşıdıkları için cezalandırılmaktan kurtulmadılar mı?

Hıncak ve Taşnak komitacıları İstanbul'da sayısız suikast düzenlemediler mi? Sadece 1895 yılında 25 Ermeni ayaklanmasında binlerce insan öldürülmedi mi? Ermeniler Van'ı 80 bin insanın yok edildiği bir mezbahaya çevirmedi mi? Birinci Dünya Savaşı'nda Rus üniforması giyen Ermeniler Doğu Anadolu'da hiç katliam yapmadılar mı? Diaspora bunları da öğrenmek, bilmek ve konuşmak zorunda. Sadece küçük bir bölümünü hatırlattığımız ihanet eylemleri hiç konuşulmadan Ermeni Diaporası'nın hal ve gidişini anlamak mümkün mü? Bu da hangi vicdana sığar?

KURAN VE BALE KONUSUNDA KÜSTAHLIK

Çocuklara tay tay durur durmaz Arapça Kuran ezberletilmesini isteyen bir İslamcı gazete,

"Küstahlığa bakın!" diye üst manşet atmış. Bu üst manşetin nedeni de bir gazete yazarının ilkokul beşinci sınıftan önce Arapça Kuran ezberletilmesinin pedagojik olmadığını ileri sürmesi. **"Memleketin çocuklarına bale öğrenmek serbest, Ku-**

ran öğrenmek yasak!” diye de akli sıra bir kanıt ileri sürüyor. Böyledir bunlar, sıkıya gelince pedagojiye medagojiye boş verip Kuran kursu ile bale eğitimini karşılaştırırlar. Ve günaha girerler!

Pedagoji bilimine göre her bilgi disiplinini öğrenmenin bir yaşı vardır. Aritmetik, aritmetik-geometri, cebir, uzay geometrisi, fizik, kimya, felsefe, mantık, sosyoloji ve öteki disiplinler belli bir yaşta öğretilmeye başlanır.

Sadece bale değil, jimnastik, ritmik jimnastik, futbol, voleybol, yüzme de çok erken yaşlarda öğreniliyor. Daha doğrusu bu alanlarda eğitim çok erken yaşlarda başlıyor. Çocuk dahi olsun olmasın piyano, keman eğitimi de öyle.

Bu alanlarda yetenek, algılama ve duyarlılık önemli ve bunlar çocuklarda çok erken yaşlarda ortaya çıkıyor. Aritmetikte dört işlemi öğrenmeden, Türkçe okuyup yazmayı tamamen sökmekten, bir çocuğa Arapça Kuran ezberletmek pedagojik açıdan çok ağır bir işkencedir.

Ayrıca, din görevlisi yetiştirmek üzere özel olarak açılmış olan imam hatip liselerine dokuzuncu sınıftan sonra öğrenci alındığına göre, Kuran eğitimine daha küçük yaşlarda başlamasını istemenin de hiçbir bilimsel dayanağı yoktur.

Amaç kuşkusuz Kuran öğretmek değil, çocukları tarikat disiplinine, biat ve itaat kültürüne çok küçük yaşlarda yem yapmak ve siyasal İslam’a 6-7 yaşından itibaren nefer yetiştirmek.

Hükümet yaz aylarında Kuran kurslarına gitme yaşını dördüncü hatta üçüncü sınıfa indirmek için girişim başlatmışken, Anayasa Mahkemesi daha önce açılmış bir davayı sonuçlandırarak, ilköğretim beşinci sınıfı bitirenler için yaz aylarında Kuran kursu açılabilmesine karar verdi. Anayasa Mahkemesi’nin bu kararı da pedagojik açıdan tartışılabilir ama hiç değilse yaş düzeyini yükselterek yasal bir sınır getirdi.

Diyanet İşleri Eski Başkanı Tayyar Altıkulaç **“Azınlıklar küçük yaşta dinlerini öğrenebilirken Türk vatandaşlarına bu yönde yasaklamalar getirilmesi doğru değildir, ayıptır”** diyor (Star, 10.10.09).

Tayyar Altıkulaç’ın azınlıkları vatandaş saymaması ayıbını bir yana bırakalım, onların durumunun Lozan Antlaşması ile belirlendiğini bilmiyor mu acaba? Yasalar, Müslüman cema-

atlere özel okul açma hakkı vermezken, azınlıklara bu hakkı verdiğini de bilmiyor anlaşılan. Bilseydi, azınlıklar kendi ilk ve ortaöğretim okulları açma hakkına sahipken, tarikatların kendi okullarını açamamasını da kınayabilirdi.

Devlet Bakanı Hayati Yazıcı ise bilimsel (!) düşüncesini şu veciz cümle ile dile getiriyor: ***“Okumanın yasaklanması diye bir şey olur mu? Kim ne okumak istiyorsa, okusun. İsteyen Teksas, isteyen Tommiks, isteyen Kuran, isteyen İncil okusun!”*** diyor.

İyi de Rum çocukları İncil’i Helence, Ermeniler Ermenice okuyor. Türk çocukları Tommiks ve Teksas’ı Türkçe okuyup anlıyorlar. Peki, Türkçe dururken küçücük çocuklara Arapça Kuran ve dua ezberletmek zulüm değil mi? Bu zulmü yaşamış biri olarak ilkin kendisinin bu düzene karşı çıkması gerekirdi!

ÜLKER’İN AĞLAYARAK OKUDUĞU YAZI

344 Kendi gündelik yazılarımla uğraşıyordum. Ülker ağlayarak ***“Bu yazıyı mutlaka oku!”*** diye Hürriyet gazetesini bilgisayarımın üzerine attı. ***“Neden böyle yazılar da yazmıyorsun?”*** diye çıkaştı. Baktım, Tufan Türeñç’in ***“Üniversitelerdeki açıklıktan YÖK’ün haberi var mı ?”*** (25.09.09) başlıklı yazısı. O sıralar ***“36 kısım tekmili birden”*** yazılar yazdığım için “talimat üzerine” yazmam gereken yazı bugüne gecikti. Bu süre içinde Ruhat Mengi de üniversite öğrencilerinin perişanlığını dile getiren bir yazı yazdı (Vatan, 08.10.09).

Konuya bodoslomadan gireceğim. Öğrencilerinin ***“iâşe ve ibâte”*** (yedirme ve barındırma) gereksinimini sağlamadan üniversite açmışsın kaç para eder. Öğrenciyi açlığa ve köprü altına mahkûm edersin. Demek ki bütün öğrencilerini barındıracak ve karnını doyuracak olanaklar sağlamadan bir rektör bir mühür anlayışıyla devlet üniversitesi açılmayacak.

Üniversiteler öğrenciye müşteri muamelesi yapan, Ağrı gibi geçinmek için 20-30 bin öğrenci bekleyen kent ve kasabalarda değil, burs bulamayan öğrencilere iş olanağı sağlayabilecek gelişmiş yörelerde açılacak. Hakkari’de üniversite açmanın ne ülkeye ne de Hakkari’ye yararı vardır. Üniversite **toplumsal öncü** olmalı, kent de bu öncülüğü kabul etmeli. Oysa birçok Anadolu

kenti üniversitesini gettolaştırıyor, sağmal inek saydığı öğrencileri de din, tarikat, gelenek-görenek, örf ve adet baskısı altına alıyor. Üniversiteler ve öğrenciler Nakşibendileşiyor, nurlaşıyor, Fethullahçılaşıyor.

Tufan Türeñç, Van 100. Yıl Üniversitesi Rektör Yardımcısı Prof. Dr. Ayşe Yüksel'in açıklamasını aktarıyor: **"13 bin öğrencimiz var. Bunlardan sadece 100 kişi üç öğün yemek yiyebiliyor. Geri kalanı günü bir adet boğaça ile geçiriyor. Öğrenciler para harcamamak için evden, yurttan dışarıya çıkmıyor ve devamsızlık hakkını sonuna kadar kullanıyor. Üniversitemizde sadece bin öğrenciye her gün ücretsiz öğle yemeği verebiliyoruz. Bin öğrenciye kumanya paketi dağıtıyoruz. Geriye kalan 11 bin öğrenci, fiyatı bir milyon lira (bugünün 1 lirası) öğle yemeğini bile parasızlık nedeniyle yiyemiyor. Kırsal kesimden gelenler ekmek arası patates veya haşlanmış yumurta yiyor."**

Demek ki üniversiteler akşam yemeği de vermiyorlar. Verseler de öğle yemeği için bir lira bulamayan öğrenci akşam yemeğine nereden para bulacak?

345

Fransa'nın her kentinde üniversite lokantaları vardır. Kimileri üniversite binası içinde, kimileri kentin içinde. Bu lokantalara öğrenciler "Resto-Ü" derler. 2009-2010 yılında üniversite lokantalarında yemek fiyatı 4,97 avro, bunun 2,90'ını öğrenci, 2,07 avrosunu da devlet ödüyor. Resto-Ü'ler pazar ve tatil günleri de açık oluyor. Fransa'da sınıfta açlıktan bayılan öğrenci olayı duymadım ama bizde olağan, sık sık rastlanan bir durum.

Marmara Üniversitesi'nde hafta içi her gün maliyeti 5 lira olan yemek çıkıyor ama öğrenci 1,5 liraya yemek yiyor. Parası olan öğrenciler için fiyat çok ucuz. Ayda 45-50 lira. Akşam yemeği veriliyorsa ayda 90-100 lira. Aylık kazancı 1000 lira olan bir aile bile bu parayı ödeyemez.

Türkiye, 1950 öncesinde olduğu gibi, kendi gerçeklerini bilip yabancı zengin ülkelere özenmeden üniversitelerini "parasız yatılı" hale getirmek zorundadır. Bu kadar üniversite, sayıları milyonları aşan bu kadar niteliksiz ve aç öğrenci gereksiz. Geraktığı kadar yoksul öğrenciyi devlet parasız-yatılı okutabilir. Halkımız ve gençlerimiz iğfal ediliyor!

Pazar günü oynanan Fenarbahçe-Galatasaray maçını televizyonda seyrettim. Okurlar bilmez ama ben de futbol oynadım. Hem de çok iyi oynadım. Taa bir maçta sakatlanınca Mersin Lisesi'ndeki edebiyat öğretmenimiz, folklor ve halk edebiyatı bilgini Cahit Öztelli, **"Oğlum bir karar ver artık, futbolcu mu yoksa yazar mı olacaksın?"** sorusunu soruncaya kadar.

O yıllarda Mersin İdmanyurdu çok güçlü idi. Sol açık Bombacı İlhan, aynı zamanda atletizmde Türkiye yüz metre ve cirit atma şampiyonu idi.

1955 yılında, günümüz Tefvik Sırrı Gür Stadyumu'nun açılış maçında, Turgay Şeren'e orta saha çizgisine yakın bir yerden frikik golü attığını hatırlarım. Belki Turgay Şeren de hatırlar.

Gelelim Fenerbahçe-Galatasaray maçına: Galatasaray'ı Fenerbahçe yenmedi. Galatasaray yenildi. Birinci golde Galatasaray savunmasının pozisyon hatası vardı. Top ortalandığı zaman altı pas çizgisinin üzerinde sırayla bir Fenerbahçeli, bir Galatasaraylı, ikinci Fenerbahçeli ve ikinci Galatasaraylı vardı. Roberto Carlos topun üzerinden atladı, birinci Galatasaraylı numarayı yuttu, ikinci Galatasaraylı dondu kaldı ve Alex'e topu dürtmek kaldı.

Erman Toroğlu'na göre Roberto Carlos'un pozisyonu ofsayt imiş.

İkinci golde Fenerbahçeli oyuncu, üç Galatasaraylı arasında topa hakim oldu. Pozisyonu tehlikeli görüp on sekiz dışında faul yapabilirlerdi ama yapmadılar. Faulü Leo Franco yaptı ve penaltı oldu. Üçüncü golü, karşısındaki Fenerbahçe bile olsa, bir amatör küme takımı yemez. Bu analizimi en babayiğit futbol yazarlarınıninkile karşılaştırm, kesinlikle aşağı değildir.

Ama benim görüp de onların göremediklerine, görüp de yazmadıklarına gelelim. (Bu yazıyı pazartesi günü saat 10.40'da yazıyorum.) Nedeni şimdi açıklayacağım nedenden öfkelenmişim için maç sonrası yorumları seyretmedim. Dinlemedim.

"Daum'un kanatlarda Topuz, Gökhan ile Arda'yı; Carlos, Vederson ile Keita'yı kilitledi ve savunmayı önde kurarak Galatasaray'ın oyun kurmasına engel oldu" türünden sade suya tirit yazılar yorum bile değil. Colin Kazım ile Fenerbahçe'nin iyi bir santrfor bulduğunu gören var mı?

Maçın hakemi Bünyamin Gezer'in Galatasaraylı oyunculara yapılan faulleri hep geç çaldığını gören var mı? Mustafa Sarp'ın bu konuda hakemi uyardığını gördüm ya da bana öyle geldi.

Gelelim Keita'nın kırmızı kart gördüğü pozisyona.

Hakan Galatasaray'ın golünü 57. dakikada attı. Keita 75. dakikada kırmızı kart gördü. Nasıl gördü? Roberto Carlos, Keita'ya sırayla güreşin kafakol, boyunduruk, künde oyunlarını uyguladı; sonra bir tırpan ile yere indirdi ve yere düşerlerken Keita yumruk attı. Bu gösteri aşağı yukarı 5-6 saniye sürdü. Bu süre içinde Roberto Carlos, Keita'ya birbiri ardınca 5-6 faul yaptı. Eğer Hakem Bey ilk faul pozisyonunda faulü çalsaydı, Roberto Carlos sarı kartı görür, Keita'da oyundan atılmazdı.

Durum 2-1 idi. Fenerbahçe çözülmek üzereydi. Hakem Bey pozisyonu geç değerlendirerek Galatasaray'ın 19-20 dakika ek-sik oynamasına neden oldu. Ben, bilerek ya da bilmeyerek böyle geç karar veren hakeme hakem demem. Roberto Carlos-Keita trajedisini görmeyen ve yazmayan yazıcıya da futbol yorumcusu demem.

Yazarlığın, yazıcılığın en önemli özelliği **"Adil olmak! Adaleti aramaktır!"** Kuşkusuz Galatasaray'ın yenilgisi dünyanın sonu değil. Ama spor yazıcılığı çoktan bitmiş!

347

SOL VE İSLÂM

Siyasal mücadeleden yenik çıkan kimi solcular, bu bozgunlarının nedenini solun halkın değerleriyle ilişki kuramamasına bağlarlar. Bunlardan biri, Neşe Düzel'in (Tarafgazetesi, 20.07.09) verdiği bilgiye göre, geçmişte illegal Türkiye Komünist Partisi (TKP)'nin yöneticilerinden olan, on yıl Doğu Berlin'de sürgün yaşayan Zülfü Dicleli. Adı geçen kişi, 1990 başında da Yeni Demokrasi Hareketi'ni kuran on kişiden olmuş.

Tipik bir "yenik-mağlup" olan Zülfü Dicleli bozgununun, bozgunlarının nedenini kendi yeteneksizliklerinde, kendi kusurlarında arayacağına en kolay ve bilinen yolu seçip fetvayı veriyor: **"Sol, önce, dinin gericilik kaynağı olduğu saçmalığından vazgeçmeli. Bu ülkede halkın yaşadığı bir İslam kültürü var. Sol, İslam'la temas kurmak, barışmak zorunda"** (Taraf,

Yenik solcuların, yenilgiden sonra hidayete erip gerçeği (!) görmeleri beni kederlendirir. İyi de, peki zat-ı âlileri illegal TKP’de memur ya da müdür iken **“dinin gericilik kaynağı olmadığı”**nı (!) göremediler mi acaba? Bu konuda illegal TKP olarak bir yayınları var mıydı ya da Bizim Radyo’dan herhangi bir yayın yapmışlar mıydı, Başyoldaş Haydar Kutlu (Nabi Yağcı)’nın talimatı ile? Benim illegal TKP ile herhangi bir ahbaplığım olmadığı için, Zülfü Dicleli menfadan (sürgünden) ne zaman döndü bilmiyorum. Ancak ve anlaşılan, Türkiye’ye döndükten bir süre sonra Yeni Demokrasi Hareketi’ne bodoslama giderek hidayet ve fazilet mertebesine erişmiş olmalı.

Zülfü Dicleli, **“İslam’la temas kurmak ve barışmak zorunda”** olmanın ne anlama geldiğini bilmiyor anlaşılan. Çünkü o Karl Marx’ın **“Din afyondur”** deyişinin pabucunu çoktan dama atmıştır. Böyle yaparak Marksizmi gözden geçirmiştir (!).

Karl Marx, **“Din afyondur”** derken, İslam bağlamında, tarikatlari, tarikat şeyhlerini, imamları, seyyidleri, seyyideleri, velileri ve evliyalari düşünmüş olmalı.

Zülfü Dicleli **“Bu ülkede halkın yaşadığı bir İslam kültürü”**nün ne olduğunu bilmiyor anlaşılan. Biraz tarikat ve cemaatleri incelerse halk İslamının afyondan beter eroin ve kokain olduğunu belki görür. Bu halkın yüzde bilmem kaç, bir tarikatın müridi olarak şeyhinin bokunda keramet aramakta, eşinin tarikat şeyhi ile zina yapmasına göz yummaktadır.

Zülfü Dicleli ve benzerlerinin cehaletlerini gidermek üzere Faik Bulut’un üç ciltlik **“İslamcı Örgütler I,II,III”** (Cumhuriyet Kitapları) adlı ciddi çalışmasını okumalarını tavsiye edeceğim. Ama olur ya, çok meşgul kişiler oldukları için, vakitleri yoktur, o zaman sadece üçüncü kitabın 339-389’uncu sayfalarını okumalarına razı olabilirim. Kürt İslamcılarıyla ilgili topu topu elli sayfa. Böylece hem İslamın eroinleşmiş halini hem de Kürtçülük işlerini öğrenmiş olurlar.

Gerçek İslama değil hurafeler İslamına inanan, arada halifeler, şeyhler, veliler olmadan Allah’a inanamayan, peygamberin yolundan gitmeyip tarikat ve cemaat şeyhlerinin peşinden giden mürteci Müslüman halkımızı solla barıştırmanın, daha doğrusu, solu mürtecilerle barıştırmanın herhangi bir gereği de yok. Vakit kaybidir! Başta Fethullah Hoca Efendi olmak üzere, Nakşi,

Nurcu, Kadirî, Rıfâî gibi bilumûm tarikatların şeyhlerini davaya kazandırmaları (!) yeter de artar bile! Solu dinle barıştırma işini Zülfü Dicleli'ye havale edelim. Önce kendisini denesin ve iktidara gelsin! Ama sol, sosyalist, sosyal demokrat ya da komünist olarak. Çünkü İslamcı olarak iktidara gelmek çok kolay!

İSLAM VE SOL POLİTİKA

Sadece illegal TKP emeklileri değil, bir de medyanın genç ultra liberal bilgiçleri var. Nasıl da güzel akıl verirler oylarını almak için Müslümanların nasıl mandepsiye bastırılacağına dair reçeteler yaparlar ki kocakarı ilaçlarından da etkilidir!

Geçmişte sol politikanın içinde bozguna uğrayanlar kendilerini aklamak için birbirinden ilginç reçeteler veriyorlar. Bunlardan biri, illegal TKP'nin yöneticilerinden olup Yeni Demokrasi Hareketi'nin kurucularından Zülfü Dicleli **“Sol hep din düşmanı oldu”** (Taraf gazetesi, 20.07.09) diyor. Ardından müthiş (!) bir çözüm önerisi de getiriyor: **“Sol dinle ilişki kuracak”** diyor. Muhteremin elini tutan mı var? Bir modern, küreselleşme ile özdeşleşmiş sol parti kursun, partisine İslam'ı rehber yapsın, biz de sonucu görelim.

Laik, demokrat ve cumhuriyetçi bir sol parti, Kuran İslamı'nı bir yana bırakalım, halk İslamı'nın hurafeleri ile nasıl ilişki kuracak. Bunu kanıtlamak, ilişki kurmanın olanaksızlığına inanlara değil, ilişki kurmayı gerekli görenlere düşer. Yani Zülfü Dicleli-gillere.

Zülfü Dicleli, anlaşılan temelleri XI. yüzyılda büyük Selçuklu Veziri Nizamülmülk (1018-1092) tarafından atılan siyasal hurafeden habersiz. Kendisine Dergah Yayınları tarafından yayınlanan **“Siyasetnâme”**nin, öteki adı **“Siyeru'l-mülûk”** olan kitabın 45. fasılını okumasını salık veririm. Nizamülmülk, kapıya külahını asan herkesin dönemin solcuları olan Mazdeklerin karılarını kolayca becerebileceğini yazar. Bununla yetinmez, bir Mazdek evine konuk gelen erkeğe, karnı doyurulduktan sonra evin kadınının sunulduğunu da yazar.

Zülfü Dicleli, anlaşılan, 1960-70 dönemi İslamcılarının, Türk-İslamcı demokratlarının (!) Türkiye İşçi Partililerin boynuna astığı yaftanın kaynağını hiç araştırmamış.

Solun sorunu dinle siyasal ilişki kurmamak değil. Böyle bir ilişkiye zaten gerek yok. Sorun Demorat Parti'den başlayıp AKP'ye kadar, bütün İslamcı ve muhafazakar partilerin 1945'ten bu yana İslamcı hurafelerle, tarikatlarla, tarikat şeyhleriyle siyasal ilişki kurmalarında. Solun da dinle ilişki kurmak bağlamında bu türden bağlantılar araması mı isteniyor? Galiba isteniyor. Sol böyle bir işe girdiği andan itibaren sol olmaktan çıkar.

Günümüz solu belki türbanı gericilik simgesi olarak görüyor ama türbancı olmayan, türban putuna tapmayan kesimin Türkiye Müslümanlarının yüzde 90'ını temsil ettiğini çok iyi bildiği için, namaz kılını, oruç tutanı kesinlikle gerici olarak değerlendirmiyor.

Türkiye solunun karşısındaki en büyük engel etnik politika yapan PKK ve DTP gibi şoven milliyetçiler ile tarikatların sömürü ve sözcülüğünü yapan AKP.

AKP'nin, DTP'nin Anayasa ve Siyasal Partiler Yasası'na aykırı politikalarını eleştirip mahkum edeceklerine, sol partilerin de bu partilere benzemesini istiyorlar.

Bir genç bilgiç de Taraf gazetesinde (18.09.09), *"Emeği sömürülen Müslüman bir işçinin 'Ne gelirse haktır' diye düşüneneğine ve bu nedenle sendikal mücadeleye katılmaktan geri duracağına dair yargının dayanağı ne olabilir sizce ?"* diye soruyor.

Bunun cevabını bilmiyorsa acınacak bir durum. Dünyanın hangi Müslüman ülkesinde etkili bir sendikal hareket var? Yok! Kayseri'de Türk-İş'e, DİSK'e üye kaç tarikatçı-hurafeci emekçi var? Yok!

Baylar solu rahat bırakın! Sol din düşmanı değildir ama dine dayalı bir politika da yapamaz. İsterse hiç seçim kazanmasın!

ÖZDEMİR İNCE / BİR İLLEGAL TKP'LİNİN MEKTUBU

28 ve 30 Ekim yazılarımı okuyan, uzun yıllar politik sürgünlük yaşamış bir dostum

(A.E)'den bir mesaj aldım. Oportünist hacıyatmazların suratına tokat gibi inen mektubu olduğu gibi yayınlıyorum:

“Ben, bildiğin gibi illegal denilen TKP’nin üyesiydim. Şimdi geriye dönüp bakıyorum ve şunu düşünüyorum: Dün yanlış politikalarıyla TKP’yi likide eden likidatörler özeleştirici yapacaklarına şimdi çıkmışlar “pisliğimizi nasıl örtüp de yeniden siyasi moda piyasasında show yaparız” derdindeler. “Likidator” bizim literatürde örgütü, partiyi halktan soyutlayarak yanlış, sol ya da sağ sekteizmle dağıtıp bitirene denir. Bunun tarihte örnekleri görülmüştür. Amerikan Komünist Partisi 2. Dünya Savaşından sonraki dönemde sağ politikalar nedeniyle likide edilmiş, daha sonra toparlansa da belini doğrultamamıştır. Likidasyona en yakın örneklerden biri de İran’da kendini mollaların kuyruğuna takarak adeta onlara teslim olarak partiyi likide eden TUDEH yönetimidir. Tabii partinin sayısını bilemediğim kadar üyesi ve sempaticileri bu hatayı hayatlarıyla ödediler.”

“Şimdi gelelim bize. Türkiye Komünist Partisi tarihinin hiçbir döneminde din karşıtı bir söylemle halkın karşısına çıkmamış, örgütlenmesini halkın somut çıkar ve çelişkilerinden yola çıkarak sürdürmeye çalışmıştır.TKP 1974’den sonra yeni Genel Sekreter İsmail Bilen’le başlattığı “atılım”da halktan büyük sempati topladı. İşçiler, köylüler bizler için “komünistler ama iyi çocuklar, bizim haklarımızı savunuyorlar” diyorlardı.TKP gerek sendikalarda gerek öğretim kurumlarında ciddi bir örgütlenme düzeyine ulaştı. Ancak TKP halkın kendisine verdiği bu desteği doğru yönetemedi, özellikle Nabi Yağcı ve Zülfü Dicleli türü oportunistler bir kemirgen gibi partiyi yedi, bitirdi. Bunlar İsmail Bilen’i de kullanarak kendileri dışındaki her sosyalist örgütü (ki buna TİP,TSİP de dahil) ajanlık ve provakatörlükle suçladılar. Bu politikanın yanlış olduğunu söyleyen partilileri ve örgütleri dağıttılar. Maaş aldıkları Sovyetler Birliği Komünist Partisine gidip “Bunlar anti-sovyet” diye iftira atıldılar.

Bu yönetici arkadaşlar dönemin hesabını verdiler mi? N’apıyorlar? Burjuva devrimciliğinin bile gerisine düştüler. Şimdi “eski efendi öldü yaşasın yeni efendi” diyorlar. Eski efendi Sovyetler’di, yeni efendi ABD. Eskiden Marx vardı, şimdi Fukuyama var. Eskiden rapor verip istihkak sağladıkları Sovyetler Türkiye masası vardı, şimdi Soros var. Evvelden anti-sovyet’idik, şimdi anti-demokrat olduk.”

“Eski TKP neden mi yenildi?Tabii, bu iki cümlede yanıtlanacak bir soru değil. Ancak şu kesin: Din karşıtı ya da halkın dini değerlerine karşı olduğu için değil. Evet biz yenildik. Ancak biz

Sovyetler bittiği için yenilmedik . Sovyetlerin bitmesi, bizim, bur-
nundan kıl aldırılmaz oportünist yöneticilerimiz için bir kurtuluş
oldu. Artık onlar kendilerine yeni efendiler buldular, buluyorlar.
Onlar için önemli olan ekmek kapılarının kapanmamasıdır.

Benim gibi bu partiye, devrimci harekete her şeyini vermiş,
sosyalizmin bitmediğini, bir gün kaçınılmaz olarak galip gelece-
ğini bilen, belki, binlerce devrimci 12 Eylül darbesinin faturası-
nı ödedik. Ama birer yurtsever olarak başımız dik, alnımız ak.
Ülkenin demokrasi yolunda attığı her adımda bizim de değeri
bilinmemiş emek ve çabalarımız var!"

BULUŞMA

II

*Karşımda oturuyor Ülker ve Tan,
onlara bakıyorum, aç ve susuz,
ve dünyayı çıkıyorum bir kuyunun içinden;*

353

Artık kendi karanlığıyla aydınlanıyor gece.

(Asos, 25.8.91)

Tuhaf profesörcüler var bu memlekette. İnsanlar kendilerini televizyonda dinleyip seyrettikçe pek müstefit ve irşat oluyorlar. “Televizyonda” diyorum, çünkü artık televizyonlarda profesörcü olunuyor. Profesör üniversitede.

Nedenini, nedenlerini araştırıp öğrenmek ve yazmak varken, televizyonlarda, **“Ermeni katliamını, Ermeni tehcirini bize okullarda öğretmediler!”** diye şikayet ediyor(lar). Biraz araştırırsa, bunun milleti birbirine karşı kışkırtmamayı amaçlayan eğitsel bir önlem olduğunu bulacak. Bir Fransız’a, Çukurova’nın Fransızlar tarafından neden işgal edildiğini sorsa(lar), Fransız’ın tuhaf tuhaf baktığını görecektir. Çünkü okul programında yoktur!

“Ermeni Gaillesi”nin okullarda öğretilmemesinin gizli nedeninin Cumhuriyet’in suçluluk kompleksinden ve dehşetengiz bir utançtan kaynaklandığını sanıyorlar.

Bu memlekette, “Cumhuriyet ilan edilirken, Harf Devrimi yapılırken neden halka sorulmadı, halkın görüşü alınmadı?” diye veriştiri yapan profesörcüler var. Artık adlarını vermekten bıktım. Bu bıkkınlıktan olacak hepsini “profesörcülük”e yükselttim.

Geçen hafta bir televizyonda deveye hendek atlatmaya çalışan Prof. Dr. Yusuf Halaçoğlu’na gerçekten acıdım. Halaçoğlu, “1915 Tehciri gökten zembille inmedi, onun öncesi var, bir yığın Ermeni isyanı ve katliamı var, Van’da katledilen 80 bin Müslüman Osmanlı var, bilimde sebep-sonuç ilişkisini gözden kaçırmamak gerekir” dedikçe, karşısındaki profesörcü, “Bırak şimdi sebep ve sonuç ilişkisini, 1915’te neler oldu, yapılanlar insanlığa sığar mı?” diye şımarık çocuklar gibi çemkirip tepinmekteydi.

İslamcılar, Müslümancılar bir yana bırakalım. Onlar harf devrimine karşı çıkarken kendi açılarından haklı. **“Allah’ın, peygamber’in, Kuran’ın yazısı bırakılıp gavur yazısı alınır mı? Günahdır!”** diye itiraz eden adama ne diyeceksin?

Ben olsam, Allah’ın, peygamberin, Kuran’ın yazısını Müslüman dünyanın yüzde kaçının bildiğini sorardım? Arapça yazmasını bil(e)meyen Müslümanların Müslüman sayılıp sayılmayacağını da sormak elbette mümkün. Kahire’de başıma geldiğini yazmıştım!

Ama aklınızda bulunsun: Bu türden konular ne İslamcılarla ne de Müslümanlıklarla konuşulur. Onların şeyhleri vardır, okumaları, yazmaları, düşünceleri gerekmez. Aslına bakarsanız onların Allah'a da peygambere de ihtiyaçları yoktur. Şeyhleri vardır ki o yeter!

Yetmiyor mu? Şeyh dışkısını misk ve amber niyetine koklamıyorlar mı?

"Harf ve dil devrimleri yüzünden geçmişin kültür hazinelerinden yoksun kaldık?" diye yakınan Hacıvatlar da vardır ki sadece bunlara bozulurum. Japon ve Çinlilerin çalı yazılarından vazgeçmemelerinin hikmetini ararlar? Aramanın ne gereği var, onların kendi yazıları, kendileri icat ettiler. Türkler ise kendi has alfabelerini bırakıp Arap alfabesini aldılar. Arap alfabesinde kiracı oturacaklarına kendilerine Latin alfabesinden bir ev yaptılar.

Türk harf devrimine karşı çıkanlarla tartışmam için şu bilgileri açıklamalarını beklerim: 1928'de halkın yüzde kaç okuyup yazmayı biliyordu (erkeklerin yüzde 7'si, kadınların binde 3'ü); ülkenin bütün kütüphanelerinde toplam kaç kitap vardı (hem başlık hem de sayı olarak); yeni yazı yüzünden dünya çapında evrensel kaç bilim adamı, kaç filozof, kaç dilbilimci Osmanlı dil ve yazısında tutsak olarak kaldı? Sırf inat olsun diye bu büyük bilim adamı, sanatçı, felsefeci ve benzerlerinin kaç yapıtını günümüz diline çevirip yeni harflerle yayınladılar? Harf devrimi sayesinde adam sınıfına girdiklerini unutuyorlar.

355

HEY GİDİ LAİK LAİKLİK

Laikliğin dinlerle uzlaşması gerektiği söyleniyor. Laiklik dinlerle neden uzlaşsın? Laiklik konusunda düşünmek isteyenler, laik düşüncenin nasıl ortaya çıktığı konusunda mürekkep harcıyorlar ama ortaya çıkış nedeni üzerinde hiç durmuyorlar.

Musevilik 3400 yaşında. Hristiyanlık 2009 yaşında. Müslümanlık, Hz.Muhammed'e (571-632) peygamberlik 40 yaşında indiğine göre, bu yıl 1337 yaşında.

Laiklik kavramı 1789'da ortaya çıktığına göre, 2009 yılında 220 yaşında.

Demek ki laikliğin ortaya çıkmasına dinler neden olmuş. Neden? Laiklik dinlerin ezici, boğucu baskılarına karşı devleti, toplumu ve bireyi özgürleştirmek gereksiniminden doğdu.

Yani la klığın dinsel inançların garantisi olmak için ortaya çıktığı türünden safsataların laiklikle hiçbir ilişkisi yoktur, olamaz. Laiklikten hazzetmeyen eski ve yeni mürtecilerin, muhafaza-i kâr demokratlarımızın uydurmasıdır bu.

En bobstilinden en poturlusuna kadar demokrat oldukları vehmini yaşayan insanlar göğüslerini gere gere çoğulculuktan, çoğulcu demokrasiden söz ederler. Türkiye'yi bir mozaik benzetirler. Öyledir zahir! En demirkıratların bile Türkiye'den söz ederken nüfusunun yüzde 99'unun Müslüman olduğu söylediği bu ülkenin mozaik olması mümkün mü? Olsa olsa tek parça mermer lahite benzer. Zaten ona benziyor. Sünni İslam'ın gündelik zulmü altında yaşıyor. Laiklik bu zulmü sona erdirmek için ortaya çıkmıştı. Bu zulmü sona erdirmek için Diyanet İşleri Başkanlığı kurulmuştu. Ama DİP bu zulmün organı haline geldi.

Laikliğin bütün dinlere eşit mesafede olması gerektiği söylenir. Doğrudur! Ancak, laikliğin bütün dinlere eşit mesafede olabilmesi için kamusal alanın steril olması gerekir. Kamusal alan steril olmak zorundadır. Sterili mikropsuz anlamında, etüvden geçmiş, dezenfekte olmuş anlamında kullanıyorum. Steril, dezenfekte olmuş kamusal alanı laiklik sağlar. Dinler kamusal alana sızdığı, müdahale ettiği andan itibaren kamusal alan steril olma özelliğini yitirir, enfekte olur. Ve böyle bir ortamda temel insan hakları, bireyler arasındaki temel eşitlik ve özgürlük ortadan kalkar. Pasif laiklik olarak ortaya atılan kavram, steril kamusal alanın dinselleştirilmesini amaçlamaktadır. Bu nedenle de kamusal alanın steril niteliğini koruyan laikliğe aktif ya da militan laiklik demektedirler. Ben buna "laik laiklik" diyorum. Bir şiddet ve baskı ögesi olarak söylenen yüzde 99'luk Müslüman nüfus, laik sınırlandırma olmazsa, teokrasi ve faşizme dönüşür. Böyle bir durumda ve anti-laik nitelendirme ile, laiklik elbette militan ve aktif olmak zorundadır. Bu laiklik doğal laikliktir.

Laiklik din karşıtlığı olmadığı gibi, dinin muhatabı da değildir. Dinlerle yarışmaz, dinleri eleştirmede, dinleri yargılamaz. Ama laiklik düşmanı ruhban sınıflarının iğfal ettiği dinlerle arasında aşılabilir bir Çin Seddi vardır ve duvar her zaman var olmalıdır. Unutmayalım ki İslam'da da ruhban sınıfı vardır: Cami ve

DİB görevlileri, hocalar, hacılar, mollalar, şeyhler, şıhlar, seyitler, yatırlar, türbeler, dilek ağaçları vb.

Laik devlet inançların hakemliğini yapmaz. Ancak inançların, inançlar içindeki tarikatların birbirlerini boğazlamasına engel olmak için kamusal alanı dezenfekte etmeye, steril tutmaya çaba gösterir. Kamusal alan ancak bu sayede tarafsız bölge niteliğini korur. Burada “99 = 1”dir! Bu eşitliği, “pasif laiklik simsarı” Prof. Dr. Ergun Özbudun kesinlikle anlayamaz! (Yarın devam edeceğim.)

HEY GİDİ PASİF LAİKLİK

Laikliğin önüne hiçbir sıfat konulamaz. O, siyasal, felsefi, sosyolojik bir oluşumdur. Dinlerin korkunç baskısına karşı ortaya çıktığı için inanç ve vicdan özgürlüğü ile hiçbir ilişkisi yoktur. Din ve devlet işlerinin birbirinden ayrı olması gerekliliği bu durumun ancak küçük bir parçasını oluşturur. Türkiye’de laiklik konusunda laikliğin bütün boyutlarını ele alan ve ciddi olarak kabul edebileceğimiz bir tek çalışmanın olmaması çok acı bir gerçek. Bunun yanı sıra, laiklik konusunda yazılan yazılarda dünyanın en önemli laiklik bilgini Henri Pena-Ruiz’in referans olarak verilmemesi ise bu gerçekliğin en çarpıcı yanı.

357

Prof. Dr. Ergun Özbudun “pasif laiklik” kavramını bir ABD üniversitesinde öğretim üyeliği yapan Dr. Ahmet T.Kuru’dan almış. Özbudun’a göre kavramın mucidi Dr. Kuru imiş (Akşam, 23.09.09). Doğru bir iddia değil. Çünkü aynı kavram Fransızcada “**laïcité apaisée**” (bastırılmış laiklik, ılımlı laiklik) olarak kullanılıyor. Bu konuda Rajeev Bhargava’nın “**Political Secularism**” ve Barry A. Kosmin’in “**Contemporary Secularity and Secularism**” adlı makalelerini okumasını tavsiye ederim.

Prof. Dr. Özbudun anglo-sakson sekülerizmi ile Fransız-Türk laikliğini, bilerek ya da bilmeyerek birbirine karıştırıyor. İkisinin birbiriyle kesinlikle hiçbir ilişkisi yok. Daha önce yazdığım formülü bir kez daha yazacağım:

Sekülerizm = Devlete karşı kilise + Halk ittifakı.

Laiklik = Kiliseye karşı devlet + Halk ittifakı.

Yazdığım formülün tarihsel, toplumsal ve hukuki kökenleri

vardır. Prof. Dr. Özbudun'un İngiltere'de kabul gören İslami bankacılık ile Menkul Kıymetler Borsalarında uygulanan İslami endeksin Fransa'yı neden ayağa kaldırdığını yanıtlaması gerekir.

Prof.Dr.Özbudun **"Fransa gitgide dayatmacı, militan laiklikten uzaklaşıyor. Bugün Fransa modelinin, diğer Avrupa ülkelerindeki uygulamadan pek farkı yok. Fransa'da sadece lise düzeyinde devlet okullarında türban yasağı var. Ama üniversitede hiçbir şekilde yasak değil"** diyor.

Ama türbanın üniversitede yasak olmamasının dışında, söylediklerinin hiçbirisi doğru değil. Bunun dışında Fransa'nın laikliğini pasifleştirdiğine dair hiçbir somut örnek veremez.

Ayrıca laikliği "türban"a indirgemesi de bir tuhaf. Türkiye'nin Fransa'dan dört yıl daha fazla yasak uygulaması yasağın gerekçesini değiştiremez. Hristiyan bir ülkede lisede biten bir yasak, yüzde 99'u Müslüman olan bir ülkede dört yıl daha devam ediyormuş. Bu kadar basit.

Sözü, Prof. Dr. Özbudun'un tanıdığını sanmadığım Fransız bilgin Henri Pena-Ruiz'e bırakıyorum: **"Türban takmaya zorlamak, klitorisın sünnnet edilmesi, aile kanunu ve dinin ateizm üzerindeki kamusal ayrıcalığı 'kültürel kimlik' adına sırayla talep edilmekte ve laiklik, eğer hâlâ bu terimi kullanabilirsek, yalnızca 'kültürel çokluk'un ya da 'dini çokluk'un yönetimine dair basit bir teknik olarak anlaşılmaktadır. Arka planda ise, somut ve sıcak, kökenlere yakın ve mevcut varlıklar hakkında endişeli olduğu düşünülen cemaat benzeşmesinin yüceltilmesi gerçekleşmektedir."** (Laiklik Nedir?, Gendaş Kültür, S.171) Henri Pena-Ruiz de laik bir düzende kamusal alanın steril olması gerektiğini söylüyor. (Cuma günü devam edeceğim.)

PASİF LAİKLİK YANİ İLİMLİ İSLAM

4 Kasım 2009, Çarşamba günü yayınlanan yazımdan bir hatırlatma alıntısı yapacağım: "Prof. Dr. Ergun Özbudun 'pasif laiklik' kavramını bir ABD üniversitesinde öğretim üyeliği yapan Dr. Ahmet T. Kuru'dan almış. Özbudun'a göre kavramın mucidi Dr. Kuru imiş (Akşam, 23.09.09). Doğru bir iddia değil. Çünkü aynı kavram Fransızcada **'laïcité apaisée'** (bastırılmış laiklik, ılımlı

laiklik) olarak kullanılıyor. Bu konuda Rajeev Bhargava'nın '**Political Secularism**' ve Barry A.Kosmin'in '**Contemporary Secularity and Secularism**' adlı makalelerini okumasını tavsiye ederim."

ABD'de kendisini tanıyan çevrelerden edindiğim bilgiye göre: "Dr. Ahmet T. Kuru, Fethullah cemaatinin önde gelenlerinden biri. Amerikan laiklik sisteminin Türkiye'de de uygulanmasını savunuyor. Yani ona göre tarih dışı ve dinlerin özgül koşullarına bakmadan kendisine göre ürettiği pasif ve aktif laiklik var. İslam ve Katolik kilisesinin egemen ve totalci anlayışlarına bakmayan ve ayrıca ülkelerin özgün tarihsel gelişmelerini göz ardı eden bir anlayış bu. / 'Amerika için iyi olan Türkiye için de iyidir' varsayımından hareket ediyor. 'Amerika için iyi olan Türkiye için de iyidir' görüşü aslında Fethullah'ın Amerika'ya "hicret" eylemesinden sonra yaygınlaşan bir bakış açısı. Bu daha önce başka akademisyenler tarafından kullanıldı. Yeni bir şey yok. Aşağıdaki makale Kuru'nun dediklerini daha teorik açıdan ve verilerle zaten söylüyor. İkinci makale de ilginç. http://www.queensu.ca/edg/Bhargava_Political_Secularism.pdf; <http://www.trincoll.edu/NR/rdonlyres/7CF09D34-3E80-4381-B347-85010F6C5C1E/0/Intro.pdf>

359

Fethullah Gülen gibi Kuru da Cumhuriyet düşmanıdır. Atatürk'ten nefret eder."]

12 Ekim 2009 tarihli Yeni Şafak'ta Mehmet Gündem'in Dr. Ahmet T. Kuru ile yaptığı söyleşi yayınlandı. Öğrendiğimize göre Dr. Kuru, ABD San Diego Üniversitesi, Siyaset Bilimi Bölümü öğretim üyesi. Ancak Dr. Kuru'nun "M.A.:" derecesi için Fatih Üniversitesi ve ABD Utah Üniversitesi'nde çalışmalar yaptığına dair bilgi verilmiyor. Dr. Kuru, San Diego Devlet Üniversitesi'nde şu anda tam olarak Siyaset Bilimi Bölümü ile İslam ve Arap Araştırmaları Merkezinde çalışıyor. Ve anlaşıldığına göre İslam ve Arap Araştırmaları bölümünde yaptığı çalışma Siyaset Bilimi Bölümünde yaptığı çalışmalar karşısında ağır basıyor.

Dr.Kuru, tıpkı "profesörcü" Baskın Oran gibi Fransa'dan örnekler verirken her şeyi birbirine karıştırıyor. "**Catéchisme**"in (yani din dersinin) zorunlu olmadığı Katolik okullarının bizim imam hatipler gibi dinsel eğitim verdiğini sanıyor. Bunlar Katolik sıfatlı özel okullardır ama buralarda da laik eğitim-öğretim yapılır. Kuru da profesörcü gibi Alsace-Lorraine bölgesinde laik-

lik uygulanmaz demektedir. Bu kadarı bile onun laiklik karşısındaki hasım durumunu kanıtlamaktadır. (Daha ayrıntılı yazı için Katolik okullar konusunda Fransa'dan resmi yazı bekliyorum.)

Henri Pena-Ruiz , **"Alsace-Moselle devlet okullarında din dersinin oluşu özgürlüğün olduğu kadar eşitliğin de inkârıdır"** (Laiklik Nedir?, Gendaş Kültür, S.94) diyor.

Alcase-Moselle'deki durum, bu bölge Almanya'dan Fransa'ya geçerken imzalanan bir özel anlaşmaya dayanmaktadır. Bıktım artık bu laiklik düşmanı, uydurukçu profesörcülerden!

AKP KONUSUNDA YANILANLAR, YANILMAYANLAR

Her işi tıkırında giden, yelkeni her daim rüzgarla dolan Allah'ın sevgili kullarına **"Anasından Kadir Gecesi doğmuş!"** derler. AKP'nin durumu da aynı. Onun durumu daha da ballı, şeyh uçmaz mürit uçurur türünden. Has müritler için bir şey denemez elbette! Asıl uçurucular şu kesimde: Dönme solcular lobisi, bobstil demokratlar, iktidar otobüsünün şoför mahallinle ilelebet oturan gurka gazete yazıcıları.

Yetmişlerin goşist mürşitlerinden biri şimdi bir veli tarzında, **"AKP konusunda yanıldık, yanılmışız!"** diyor. Mütেকait (emekli) mürşitgiller AKP'nin ve liderliğinin (tövbe, tövbe!) cahil, ilkesiz, vizyonsuz, korkak ve teslimiyetçi olduklarını sanırlarmışmış, meğer ki öyle değillermiş. Beklenenden çok daha esneklermiş, çabuk öğreniyorlarmış. Demir asa-demir çarık, gece-gündüz demeden çalış baba çalış çalışıyorlarmış. **"Hayır, şeriat uğruna değil (buna inanan kaldı mı?). Daha ziyade demokratikleşme ve Avrupalılaşıma ya da bu yolda Türkiye'nin taşımak zorunda kaldığı eski kamburlardan, ölü ağırlığından kurtulma doğrultusunda. Ermeni sorunu iyi bir örnek."**

Emekli goşist mürşit Türkiye'nin en zeki, en donanımlı insanlarından biridir. Yetmişlerde bozguna uğramıştır ve üstelik garibim (benim çok saygıdeğer bulduğum) anadan babadan da yaralıdır. Anasını babasını yaralayan devlet onu da bozguna uğratmıştır. Bir kez daha bozguna uğramayı göze alamadığı için, burnunu tıkayıp AKP lejyoner mangasına yazılmıştır.

Yoksa şeriatın Türkiye'ye İranvâri bandoyla gelmeyeceğini,

bu yolun eğitim-öğretimden, bürokrasiden, ticaret ve sanayiden, toplumun İslamileştirilmesinden geçtiğini benden çok daha iyi bilir. Dedim ya çok zekidir, çok kültürlüdür, çok donanımlıdır. Ama kalbi kırık!

Eski solun mürşidi, AKP adlı öğrencinin din dersi dışında bütün derslerden torpille, rüşvetle, öğretmenler kurulu kararıyla, hemşeri öğretmenler sayesinde zar zor sınıf geçtiğini bilmeyecek kadar avanak mı? Dedim ya, sadece Türkiye'nin değil dünyanın en zeki insanlarından biridir. O kendini böyle tedavi ediyor, yaralarını tımar ediyor. Samimi! Ama yaralarına dayanmak için keşke alkolik olsaydı, esrar çekseydi. Kimse kim olduğunu bana sormasın!

Ama matbuat âleminin bir "kıdemli gurkası", bir "bütün iktidarların gedikli yanaşması" emekli mürşidin yazdıklarının üzerine atılıyor. Çünkü muhterem, AKP iktidarının Ermeni açılımını şıpın işi hallettikten sonra Kıbrıs sorununu da mutlu sona ("mutlu son" ne?) erdireceğine inanıyor. Tipik bir post-modern ve post-kolonyalist bir söylemle (discours), **"Böyle giderse Kürt açılımı farklılıkların zenginlik olduğunun herkes tarafından benimsenmesi ve bölücü terörün bitmesi ile sonuçlanabilir"** diyor. Ve ekliyor: **"Türkiye ile Suriye arasındaki sorunlar çözümlenmiş ve hatta Suriye vizesi kaldırılmıştır. En tehlikeli durumu da vurgulayalım. Bunları, yani AK Parti iktidarını 'şariat tehlikesi' ile özdeşleştirmek hızla demode olmaktadır."**

361

Sonucun sonucu: AKP'nin Suriye ve Irak açılımı ilkin İsrail ilişkilerini bozmuş yakında öteki Arap ülkelerini de karşısına alacaktır. Ermeni açılımı Azerbaycan kapanımına yol açmıştır. Bilinçsiz ve şımarık Kürtçü açılımı Türkiye'yi daha derinden bölmüştür. Şariat meselesine gelince: Emekli mürşit böyle bir düzende yaşayamaz, ABD'ye gider. Gurka, Ortaköy Camii'ne imam olur, karısı artık bikini çağını kapattığı için kolayca çarşafa girebilir.

**NAZIM HİKMET RUBLE KARŞILIĞI
ŞİİR YAZARDI" (!) İMİŞ**

"Müseccel" İslamcı gazetenin 26.10.09 tarihli manşetini gö-

rünce 1950’li yılları hatırladım: Nazım Hikmet “**Ruble karşılığı şiir yazardı**”. O zamanlar “**müseccel**” (tescil edilmiş, sicile, mahkeme defterine geçirilmiş) sıfatı sadece komünistler için kullanılırdı. “**Müseccel Komünist Nazım Hikmet vatana ihanet ediyor**”u lütfen örnek cümle olarak kabul edin.

Bir de “**mimli**” sıfatı vardı. Osmanlı alfabesinin yirmi yedinci harfi olan “**mim**”, “**görüldü**” anlamında kullanılırdı. “**Mimli**” ise “**Polis ve Milli Emniyet tarafından bilinen**” anlamında kullanılırdı. Sağcı, dinci, ırkçı olanlar dışında bütün şairler, yazarlar mimliydi!

“**Müseccel**”i şimdi ben şu İslamcı gazete(ler) için kullanıyorum. Gazetenin yanlışı var: Nazım Hikmet sadece Rus rublesi için şiir yazmazdı. ABD doları, İngiliz sterlini, Fransız frangı, İtalyan lireti, Alman markı, Türk lirası için de şiir yazardı. Elbette şiirlerini, oyunlarını, romanlarını yayınlayan yayınevleri bunun karşılığı olarak ona bir telif ücreti ödeyeceklerdi.

Ha, rublenin komünist olanı, kapitalist olanı varsa, o zaman başka. Günümüzde de başta Yaşar Kemal ile Orhan Pamuk olmak üzere Rusya’da kitapları yayınlanan yazarlar ruble olarak telif ücreti alıyorlar. Yani emeklerinin, alın terlerinin karşılığı olarak telif ücreti alıyorlar. Ama bizim “**müseccel**” İslamcı gazeteye göre telif ücreti ihanet belgesine dönüşüyor. Türkiye’de bütün gizli servisler gibi KGB ajanları da cirit attığı için Sovyetler Birliğinin Nazım Hikmet’in casusluğuna da gereksinimleri yoktu. Budalalık ki ne budalalık!

“**Örtülü Ödenek**” devletin istihbarat için kullandığı fondur. Bunun dışında, devletin yüksek çıkarları için gizli işlerde de kullanılabilir. Yassıada duruşmalarında Adnan Menderes aleyhine açılan davalardan biri “**Örtülü Ödenek Davası**” idi.

Dava tutanaklarında Adnan Menderes’in başta Park Otel masrafları olmak üzere, örtülü ödeneği usulüne uygun kullanmadığı görülür. Sevgilisi Ayhan Aydan’ın kocası Ferit Alnar’a, Burhan Belge’ye, şair Orhan Seyfi Orhon’a örtülü ödenek fonundan paralar ödenmiştir. Bunları yazmasam da olurdu ama şimdi vereceğim adlar bakımından gerekli örneklerdir :

İrtica akımları için folluk görevi yapan dergileri çıkartan, Cumhuriyet ve devrim karşıtlarına önderlik eden Necip Fazıl Kısakürek 1951-1959 yılları arasında Adnan Menderes’in örtülü ödeneğinden tamı tamına 147.000 lira almış. “**Müseccel**” sağın

medar-ı iftiharı Peyami Safa'ya bir kalemde 16.000 lira ödenmiş. Davada bu ödemeler Menderes'e zimmet olarak çıkartılmış.

O yıllarda 10 tonluk bir Austin kamyon 5 bin liraydı. Babama rüşvet olarak önerildiği için iyi bilirim. N. F. Kısakürek o zamanlar en azından 30 adet kamyon alabilirmiş. Hesaplayın!

Nazım Hikmet şiirleri için telif ücreti aldı. Peki Peyami Sefa ile N. F. Kısakürek'in aldığı paralar neyin karşılığı? Nazım Hikmet'in anasının ak sütü gibi helal telif ücretini diline dolayan "müseccel" gazete AKP hükümetinin örtülü ödenek fonundan ne kadar çöpleniyor acaba? Zengin Arap dünyasının petrol kokulu dolarları da akla gelebilir. Gelmeyebilir mi?

NOT: 6.11.09 tarihli yazımda adı geçen Dr. Ahmet Kuru'dan "Fethullahçı, Atatürk ve Cumhuriyet karşıtı" olmadığına ve "pasif laiklik üzerine çalışmalarının toplumdaki kutuplaşmaya bir çıkış noktası aramak konusunda akademik bir çabadan ibaret olduğuna" dair bir açıklama geldi. Duyurulur! Duyurmak benden inanmak sizden!

BİR ON KASIM DAHA

Avrupa Birliği, kısa adıyla "Atatürk'ü Koruma Kanunu"nun kaldırılmasını istiyormuş. Yasa düşüncüyü açıklama özgürlüğüne aykırı ve anti demokratik imiş. Herkesin yüreğindeki irinlerin akmasını sağlayacağı için yasanın kaldırılmasını ben de istiyorum. O zaman Atatürk'ü vasalar değil, koruması gerekenler kitleler korur.

Ülkenin "Özel Tarih" saptırıcılarından Ayşe Hür Hanım'ın bu hususta yazdıklarını birlikte okuyalım:

"Mustafa Kemal'in imajını korumak için yapılan en müthiş icat ise 31 Temmuz 1951'de yürürlüğe giren 5816 sayılı Atatürk Aleyhine İşlenen Suçlar Hakkında Kanun olmalı" (Radikal, 27/08/06).

"Gayri Resmi Özel Saptırıcı Tarihçi" Bayan Ayşe Hür, Türk Ceza Kanunu'nda bu konuda yeterince madde varken bu yeni kanuna neden ihtiyaç duyulduğunu soruyor yazısında. Hanım kızımız, sorduğu sorunun yanıtının kendi yazısında oturduğunu bilmiyor mu? Bilmezler!

Yasanın “**Mustafa Kemal’in imajını korumak**” amacıyla çıkartıldığını kendisi yazıyor. Ceza Yasası’ndaki suçlar “imaj”la ilgili değil, gerçekte ilgili maddeler. Hanım kızımız, 8 adet Devrim Yasası’nın titizlikle uygulanması durumunda özel yasaya gerek olmayacağını bil(e)miyor mu? Biliyor da şeytanlık yapıyor.

Söz konusu 5816 sayılı komik yasa Ticani Tarikatı mensuplarının Atatürk’ün heykel ve büstlerine yaptıkları saldırılar yüzünden çıkartılmıştı. 31 Temmuz 1951 günü, Celal Bayar ve Adnan Menderes’in Demokrat Partisi’nin devr-i saltanatında.

İktidara gelir gelmez, Cumhuriyet Devrimi’ni **halkın benimsemiği ve benimsemediği devrimler** diye ikiye ayıran; halkın benimsediği devrimleri koruyacaklarını, benimsemediklerini çöp sepetine atacaklarını söyleyen kim? Başbakan Adnan Menderes!

Menderes bunları söyledikten sonra elbette ticani meczuplar ortaya çıkacak, heykellere ve büstlere saldıracak. Saldırıları ruhsat veren bizzat Adnan Menderes ! Nurcularla işbirliği yapan gene Adnan Menderes.

Ama Ayşe Hür Hanım kızımız, “**İmaj yasası**” ile bu resmi kıskırtmalar arasında ilişki kurup sonuç çıkaracağına, Ticani Tarikatı ileri gelenlerinin geçmişte bizzat İnönü tarafından CHP’ye üye yapılmış olduklarını yazıyor.

Atatürksüz kalmış İnönü’nün ticanileri partisine üye yapması, kuşkusuz, büyük bir eblehlik. Ama Cumhuriyet Devrimi’ni ikiye bölmek neyin nesi oluyor? Başbozuk da olsa tarihçi yazacaksa, bu iki olguyu da yazar. Aslında yazmak zorundadır. Ayşe Hür gibileri tarih yazmayı sergiden seçmece karpuz almak sanıyorlar. Suç öteki tarihçilerde, teşhir etmiyorlar.

Bunlar tarihçi değil. AB ve ABD’nin açtığı bıçki-dikiş kursundan geçmiş sertifikalı terziler. Kurs çıkışı, mezunların ellerine makaslı, iğneli, iplikli, mezuralı bir dikiş sepeti veriyorlar. Ama en önemlisi dikiş sepetine konan modeller, patronlar kitabı.

Bizim zamane tarihçilerimiz öyle sıradan tarihçi değil, hepsi terzi-tarihçi. Hem eski giysiler üzerinde rötuş yapıyorlar hem dikiş sepetindeki kitaba uygun yeni giysiler de dikiyorlar. Bunlardan biri olan hanım kızımız Avrupa Birliğinin kaldırılmasını istediği yasayı çıkartan Demokrat Parti’yi silkeleyeceğine, olayı Domuz Gribi söylencesine çeviriyor.

KORE GAZİSİNİN UTANÇ VERİCİ ÖLÜMÜ

Muharrem Topçu adlı 80 yaşındaki bir Kore gazisi Milas yakınlarında bir barakada ölmüş. 8 Ekim 2009 tarihli birkaç gazetede ölümle ilgili bir fotoğraf ve haber yayınlandı. Hürriyet gazetesinde yayınlanan **“Kore gazisinin yalnız ölümü”** başlıklı haberi birlikte okuyalım:

“Muğla’nın Milas ilçesinde Bodrum Karayolu’nun 3’üncü kilometresindeki terk edilmiş bir restoranın baraka benzeri kısmında yaşamını sürdüren 80 yaşındaki Kore gazisi Muharrem Topçu ölü bulundu. Günlerdir maaşını almaya gitmeyince Muharip Gaziler Derneği Milas Şubesindeki arkadaşları meraklanarak Topçu’nun yaşadığı barakaya gitti. İçeri girdiklerinde, Gazi Topçu’nun yarı çıplak durumdaki bir deri bir kemik kalmış cesedini görünce şoke oldu. Yapılan incelemede, Topçu’nun üç gün önce hayatını kaybettiği belirlendi.”

Hayatım boyunca bu kadar çarpıcı az fotoğraf gördüm. Nazi Toplama Kamplarındaki üst üste yığılmış Yahudi cesetlerinden daha beter. “Bir deri bir kemik” deyimi bile yeterli değil, az gelir. Sadece bir iskelet, bir kemik yığını. Böyle bir erime, bedensel yok oluş birkaç günde, birkaç haftada, birkaç ayda olmaz. En azından altı ayın işi.

Nerede yaşadığını bilen Muharip Gaziler Derneği Milas Şubesindeki arkadaşları bu süre içinde ne yapmıştı? Demek ki hiçbir şey yapmamış! Zavallı gazinin bu hale gelmesine nasıl göz yummuşlardı, dernek üyesi bir gazi lokantadan bozma bir barakada nasıl yaşardı, aralarında Kore Gaziliğini ranta dönüştürmüş bir açığız de mi yoktu?

Muharrem Topçu adlı Kore gazisinin utanç verici ölümünün sorumlularını sayıyorum: Milli Savunma Bakanlığı, Milas Askerlik Şubesi, Milas Kaymakamlığı, Milas Belediye Başkanlığı, Mahalle Muhtarlığı ve Milas halkı.

Demokrat Parti iktidarının TBMM kararı olmadan sıradan bir bakanlar kurulu kararıyla Kore’ye gönderilmişti bu zavallı gazi. Demokrat Parti’nin gayri meşru yolla yurt dışına gönderdiği bu vatan evlatları, Kore Şehitleri ve Kore Gazileri sayesinde Türkiye NATO üyesi olabilmiş ve ABD yardımlarından yararlanabilmişti. Ne yaman antikomünist olduğunu kanıtlayarak Yunanistan ile rekabet eder duruma gelmişti. Ama siz bakmayın

hamasî palavralara, Türkiye ve halkı vefasızdır. Bu ölüm, bu intihar, bu cinayet sadece bir örneği!

Bu yazı bugün değil, dün yayınlanmalıydı. Haberi okur okumaz kaleme sarılmalı ve Kore Gazisi için bir ağıt yakmalıyım. Utanç duyuyorum. Gaziden özür dilerim!

Bildiğim kadarıyla Avrupa ülkelerinde Gaziler Bakanlıkları ve Gaziler Günleri vardır. İngiltere’de Gaziler Günü’nde özel törenler yapılır, televizyonlarda yayınlanır. Fransa’da otobüs ve metro vagonlarında gaziler için özel koltuklar vardır. Toplum ve devlet şükran duyduğu gazilerin gündelik yaşamlarıyla, sağlıklarıyla, güvenlikleriyle yakından ilgilenir, sorumluluklar yüklenir.

Bir savaş gazisinin ileri yaşlarda bunalım geçirmesi, ruhsal dengesini yitirmesi, içine kapanması bilinen bir şey. Böyle durumlarda, kendi sorumluluğunu taşıyamayan gazilerin sorumluluğunu toplum yüklenir; kimsesiz olanlar hukuki deyimiyle “hacir altı”na alınır ve ona bakılır. Bu ülkede savaş gazileriyle ilgilenecek bir özel bakanlık kurulması zorunluluk olmuştur. Yukarda adını saydığım kuruluşlar bu ölümün başlıca sorumlusudur. Haklarında soruşturma açılması gerekir.

DEMOKRASİNİN ÖNÜNDEKİ İKİ ENGEL

“Eski solcu” denen zevat, “solun din düşmanı” ve “darbeci” olduğunu söyler; “sol hep din düşmanı oldu” der. Bunlar 12 Mart ve 12 Eylül mağluplarıdır, kılıç artıklarıdır. 1920’lerin 30 ve 40’ların eski tüfekleri gibi mağrur olacaklarına, dönerek süflileşmişlerdir. Kendi yeteneksizliklerini itiraf edip öz eleştiri yapacaklarına sola çirkef sıçratırlar.

İspanyol iç savaşı mağlubu olan cumhuriyetçiler, anarşist ve komünistler daha sonra alkolik, yazar ve sanatçı oldular; dünya-ya yayıldılar ya da bir köşeye çekilip çile çektiler.

CIA, KGB ve MOSSAD’ın dolduruşuyla **acilci** olan bizim zevat bir kenarda kafa çekeceğine, esrar içip mutlu olacağına, gene birilerinin dolduruşuna gelip solu suçlamaktalar.

Bir de sola kurtuluş reçetesi yazan siyasal İslamcılar; “sol dalağını patlatsa bu halktan oy alamaz” diyen memur gazete yazarı vardı!

Bu zevzekliklerin hepsinin cevabı, Cumhuriyet Kitap tarafından birkaç ay önce yayınlanan **“Cumhuriyetsiz Demokrasi”** ve **“Demokrasisiz Demokrasi”** adlı kitaplarımda yer almaktadır. Bu vesile ile durum bilginize sunulur!

Devlet, hükümet ve siyasi geleneğin baskılarını bir yana bırakırsak, Türkiye demokrasinin gelişmesinin önünde her zaman iki engel olmuştur: Din ve etnisite!

Berlin Duvarı'nın yıkılmasından, Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra siyaset alanına da giren postmodern düşünce ve çoğulculuk, toplumları bir arada tutan tutkalları kuruttu. Ulus ve sınıf bilincinin yerini din ve etnisite aldı. Dinin siyasete girmesi Türkiye için yeni bir şey değil ama etnisite ve dilin siyasal etkinliğinin epeyce yeni olduğunu söyleyebiliriz.

Sol ve CHP özellikle doğuda başarılı olamıyorsa, bir zamanlar oy aldıkları yerlerden oy alamıyorlarsa, bu bölgede güçlü bir dinci parti (AKP) ile PKK güdümlü, orta boy bir etnik ve dinci partinin (DTP) halkı hipnotize etmesinden kaynaklanmaktadır.

Sol ve CHP bu iki partiyle nasıl mücadele edecek? AKP'den fazla dincileşerek mi yoksa DTP'den fazla PKK yörüngesine girerek mi, Kürtçülük yaparak mı?

Başta Doğu ve Güneydoğu halkı olmak üzere Türkiye seçmen nüfusu artık özgür seçmen değil; tarikat ve cemaatlerin, siyasal İslamın yobaz müridi ve etnik Kürtçülüğün hacir altına alınmış militanı.

Böyle bir ortamda demokrasinin yaşıyor olması bile mucize. Düşünsenize Doğu ve Güneydoğu'nun fatihi iki partiden biri (AKP) Anayasa Mahkemesi tarafından mahkum edilmiş bir sabıkalı; öteki (DTP) Anayasa Mahkemesi'nde sırasını bekleyen bir “şüpheli” parti. Bir de komisyonda bekleyen yüzlerce dokunulmazlık dosyası.

AKP ve DTP'nin yürüttükleri politikalar, Siyasal Partiler Kanunu'nun 4, 78, 79, 80, 81, 83, 84, 86, 87 ve 96. maddeleri ile her gün, adım başı çelişmektedir. Başka bir yazıda bu maddelerin metinlerini de yayınlayıp irdedeceğim.

Hiçbir siyasi parti uyguladığı yöntemle bir başka partinin siyasal alanını daraltıp yok edemez. Ama bunu dinci ve etnikçi partiler bulundukları her ülkede kolayca başarmaktadırlar.

AKP ile mücadele etmek İslam ile mücadele anlamına geliyorsa; DTP'nin politikasını eleştirmek Kürt düşmanlığı olarak algılanıyorsa, artık siyasetin önü kapanmış, demokrasi kan kaybetmeye başlamıştır. Enflasyonun, eşitsizliğin, işsizliğin, açlık ve sefaletin, sömürünün hiçbir siyasal etkinlik değeri kalmamışsa demokrasi artık demokrasisiz bir sözde demokrasidir!

“TERÖR KÖTÜ SINAV VERDİ” İMİŞ...

Bu saptama benim değil, TBMM'in AKP'li Başkanı Mehmet Ali Şahin'e ait. **“Terör Kötü Sınav Verdi”** başlığını 28.10.09 tarihli Hürriyet gazetesinden aldım. Haber şöyle:

“Meclis Başkanı Mehmet Ali Şahin, şehit yakınlarıyla görüştü. Şahin, 34 PKK'lıının gelişiyile ilgili olarak özetle şunları söyledi: ‘Bu bir denemedir. Görelim bakalım ne yapıyorlar? Bu konuda terör örgütü ve ona sempati duyanlar çok kötü bir sınav vermiştir. Millet nezninde de vicdanlarda da mahkum olmuşlardır. Türkiye Cumhuriyeti devletin ve devlet yetkisini kullanan başta hükümet olmak üzere tüm yetkililer, bundan sonra çok daha duyarlı ve hassas olmak durumundadır.’

Meclis Başkanı “Türkiye Cumhuriyeti Devleti”nden söz ediyor. O da “devlet” ile “hükümet”i birbirine karıştırıyor. Devlet bir ulaşım aracına benzer. Kontak anahtarı şoförün elindedir. Motoru çalıştırır, canının istediği yere sürer. Şoför, yani hükümet.

Ama “devlet” diyerek hedef şaşırtıyorlar!

Bu yanlış yönlendirme yetmezmiş gibi, Meclis Başkanı Mehmet Ali Şahin şaşkın bir yorum da yapıyor. Güya PKK ve PKK yandaşları kötü sınav vermiş. PKK silah bırakıp teslim olursa, amacından saptığı için, kötü sınav vermiş olur. PKK ve DTP, Habur Kapısı gösterileriyle, kendilerince, çok iyi bir sınav vermiştir.

Kötü sınav veren ne devlet ne de PKK ile DTP'dir. Sınavda çakan kimse değil, AKP Hükümeti. PKK ile DTP sınav derslerine iyi çalışmış, AKP Hükümeti ise hiç mi hiç çalışmamıştı. Bu nedenle sınıfta kaldı!

AKP Hükümeti ile birlikte yerli yersiz akıl hocaları da sınıfta kaldı. Sadece sınavda çakmadı, belge de aldı.

Bunlardan bazıları 4 Kasım gecesi bir dinci televizyon kanalında oturmuşlar ahkâm kesiyorlardı. Aralarından bir “doçentçi”, **“Ana dilde eğitim Kürtlerin hakkı mı değil mi? Doğuracağı sonuçlara bakmadan haklar verilir”** diyordu.

Ana dilde eğitim hakkının (ana dili öğrenme hakkının değil) sonuçta bölünmeye yol açacağını savunduğum için üzerime alındım. Alınmadım ya öyle diyelim!

“Doçentçi”nin havaciva sözlerinin yanıtını 2.2.1923 tarihli İzmir Konuşması’nda Mustafa Kemal Paşa veriyor:

“...Ben mektepten kurmay yüzbaşı olarak çıktığım zaman geçici olarak staj yapmak için Arabistan’a verdiler. Oradaki askeri kıtaların çoğu ora halkından mürekkepti. İlk defa kışlaya girerken kapısında bekleyen erlerden birine dedim ki: “Miralay Bey burada mıdır?” ‘Naam seyidi’ dedi. Ben zabıttım, karşımdaki erdi ve bana kendi dilinden başka bir dille cevap vermek istemedi ve vermedi.”

Bu küçük ama çok önemli deneyimin tamamını İzmir Konuşması’nda okuyabilirsiniz.

Tevhid-i Tedrisat Kanunu, Türk Dil Kurumu, Türk Tarih Kurumu ve Cumhuriyet Devrimi bu türden küçük deneyim ve gözlemlerden çıkmıştır.

Bu ülkede Türkçe bilmeyenlerin nüfusa oranı en fazla yüzde 10 (belki daha az). Hedef bu oranı yükseltmek değil aşağı indirmek olmalı.

AKP Hükümeti bu yüzden başarısız ve PKK terörü işte bu nedenle başarılı!

BİR KEZ DAHA EDEBİYAT VE FUTBOL

Belki anımsarsınız: 27 Ekim günü **“Futbol, Hakem ve Adalet”** başlıklı bir yazı yayınlamıştım. Fenerbahçe-Galatasaray maçıyla ilgili okuduğum yazılardan aklımda kalan bir cümleyi yazıma aktarmış ve yazı için “sade suya tirit” nitelemesini yapmıştım. Ama bir tek yazarı değil futbol yazarların yüzde 99’unu hedef almıştım. Meğer yazarı Hürriyet ailesinin yeni üyesi Kaan Koç imiş. 1.11.2009 tarihli **“Arzuhal”** başlıklı yazısını dikkatle okudum. İronik bir yazı tarzı var. Şiir ve edebiyatla ilgili. Şiir kitabı bile yayınlamış.

Bu çok önemli bir özellik: Maç yazıları yazarken skor, dakika ve pozisyon kalıplarının dışına çıkıp işin ruhunu kavrayabilir. Her maç yazısını bir "maç denemesi"ne dönüştürüp yeni bir tür yaratabilir. Birlikte anımsayalım. Futbol yazarları, Fenerbahçeli Kazım Kazım'ın iyi bir santrfor olduğunu ben yazdıktan sonra fark ettiler.

Bu kez , Beşiktaş'ın 3-0 yenilgisiyle biten Wolfsburg maçı üzerine yazacağım. Maçı seyrederken bakın neler düşündüm: Beşiktaş'ta Sivok, Ferrari, Tabata, Nobre, Fink, Tello ve Bobo adlı yedi futbolcu oynadı. Ernst hasta olmasaydı o da ilk on birde yer alacaktı. Yani sekiz yabancı ve üç yerli.

Wolfsburg takımında adlarına bakarak (Madlung, Schafer, Gentner) üç futolcunun Alman, sekiz futbolcunun da yabancı olduğunu söyleyebiliriz.

Demek ki oyuncuların kimlikleri bağlamında iki takım arasında bir eşitlik var. Ama eşitlik burada bitiyor. İki takım arasındaki eşitsizlik futbolcuların temel eğitimlerinde olmamalı. Ancak pas yüzdelerindeki orana bakın: Alman takımı hemen hemen pas hatası yapmadan, fanteziye baş vurmadan oynadı. Buna karşın Beşiktaş'ın yerli ve yabancı bütün futbolcularında isabetli pas yüzdesi son derece düşüktü. Wolfsburglu futbolcular fanteziye sapmadan gayet yalın ("basit" demiyorum) oynarken, Beşiktaşlı futbolcuların bütün topuk pasları, cambazlık denemeleri boşa gitti.

Genç meslektaşım Kaan Koç'un maçın bu görünümüyle ilgilenmesini isterdim. İki takım arasındaki fark nereden kaynaklanıyor? İki takım yabancı futbolcularını değiş tokuş etseydi, Beşiktaşlı yabancılar Wolfsburg'da, Wolfsburg'un yabancıları Beşiktaş'ta oynasalardı sonuç gene konuk takım lehine 3-0 olurdu. 25-30 metreden görkemli bir gol atan Bosna Hersekli Misi-movic, Beşiktaş'ta Bobo ya da Nobre'den daha iyi oynayamazdı. Bir gol atan Bosna Hersekli Dzeko da ancak Tabata ya da Tello kadar oynayabilirdi.

Wolfsburg'a takım oyunu oynatan cevher ne, nerede? Beşiktaş'ın takım oyunu oynamasına engel olan maraz ne? Rakip takımın iki Bosnalısını Türk takımları nasıl keşfedememiş.

Futbol yazarı bu sorular üzerine düşünüp yazmıyorsa neyi ve neden yazıyor?

Bunları geçmişte spor basınında "**Mersin İdmanyurdu'nun**

defansı iyi oynarken müdafası aksıyordu” (Daha sonra bir deneme yazıma ad oldu) ve **“Onlu dekatlon yarışmaları”** gibi çok şaşkın ve şaşırtıcı cümleler okumuş bir sporsever kimliğiyle yazıyorum. Spor yazınında bir **“yazı”, “kompozisyon”** ve **“imgelem”** reformu gerektiğine inanıyorum.

Can Yayınlarında editörlük yaparken, 1989 Nobel Ödüllü İspanyol yazar Camilo José Cela’nın **“On Bir Futbol Öyküsü”** (1994) adlı bir kitabını yayınlamıştım. Kitap futbol yazarlarının çoğuna gönderildi ama hiçbirinden ses çıkmadı. Futbol ve üst gerçeğin harman olduğu müthiş bir kitaptır. Ayrıca, Cela, 1978 tarihli İspanyol Anayasası’nın da redaktörüdür.

“OKULLARDAN HAÇ KALDIRILSIN!”

Efendim, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (AİHM) benim 3, 4 ve 6 Kasım tarihli yazılarımda, **“steril kamusal alan”, “dezenfekte olmuş kamusal alan”** olarak tanımladığım kavramı onaylayan bir karar verdi. Sonucu dikkatinize sunuyorum:

“MİLANO – Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (AİHM) bazı okul binalarında ve sınıflarda çarmıha gerilmiş İsa figürleri ve haç işaretleri bulunduran İtalya’yı mahkûm etti. AİHM, İtalya’daki uygulamaya itiraz eden bir İtalyan vatandaşının talebini haklı bularak sınıflarda çarmıha gerilmiş İsa ve haç figürlerinin bulunmasının **‘anne babaların çocuklarını kendi inançları doğrultusunda yetiştirme hakkını ihlal’** ve de **‘öğrencilerin din özgürlüğü’** niteliği taşıdığına hükmetti.

Karara göre İtalya, konuyu AİHM’ye taşıyan Finlandiya kökenli İtalyan vatandaşı Soile Lautsi’ye 5 bin avro manevi tazminat ödemek zorunda. Başbakan Silvio Berlusconi liderliğindeki merkez sağ koalisyonu, AİHM’nin kararını temyiz edeceğini açıklarken Vatikan Sözcüsü **Peder Federico Lombardi ‘Yorum yapmadan önce iyice düşünmek gerekiyor’** dedi.” (Aslı Kaya-bal, Cumhuriyet, 04.11.09)

Kuşkusuz Vatikan Sözcüsü Peder Federico Lombardi’nin sözlerini ne önemseyeceğiz ne de dikkate alacağız. Bakalım Eğitim Bakanı Maria Stella Gemlini ne demiş ?

“Çarmıha gerilmiş İsa figürü İtalya’nın geleneğinde olan

bir şey. İdeolojik bir karar olan AİHM'nin gücü kimliğimizi silmeye yetmeyecek."

Demokrat Parti'nin yeni lideri **Pier Luigi Bersani** de **"Çarmıha gerili İsa figürü gibi antik dinsel bir figürün kimseyi rahatsız edeceğini düşünemiyorum"** diyerek tepkisini dile getirmiş.

Signor Bersani, Katoliklerin, Protestanların, Müslümanların, Musevilerin, Ateistlerin vb. birlikte okudukları bir sınıfa girip görüş almış mıdır, bu öğrencilerin velilerine danışmış mıdır? Signor Bersani'ye gerekli yanıtı, laik bir ülke geçinen İtalya'da başka dinlerin özgürlüğe sahip olamadığını vurgulayarak AİHM'nin aldığı karardan memnun olduğunu açıklayan İtalya Müslümanlar Birliği Başkanı Adel Smith veriyor.

İtalya Anayasasından üç madde:

Madde 1: - İtalya emeğe dayalı demokratik bir cumhuriyettir.

Madde 7: - Devlet ve Katolik Kilisesi kendi alanlarında bağımsız ve egemendir.

Madde 8: - Bütün dinsel inançlar yasa önünde eşikçe serbesttir (özgürdür).

Bu maddelere göre, Eğitim Bakanı'nın, Demokrat Parti'nin yeni liderinin lafları havada kalıyor. İtalya Cumhuriyeti Katolikliği değil emeği kendisine referans alıyor. Madde 7'ye göre birer kamusal alan olan sınıflara İsa figürü ve haç giremez. Girerlerse Müslümanların, Musevilerin, Ateistlerin simge ve şiarları da sınıflara girebilir. Örneğin Anayasa'nın 8.maddesine göre bir Ateist öğrenci okul duvarına özgürce **"Tanrı yoktur! Varsa, Tanrı'ya ölüm!"** sloganlarını yazabilme hakkına sahip olur. Sahiptir zaten!

Laik kamusal alan steril olmalı ve steril kalmalıdır! Hiçbir dinsel inanç tarafından kirletilmemeli, enfekte olmamalıdır!

PROF. DR. HALİL İNALCIK NE DEDİĞİNİ BİLİR

Prof. Dr. Halil İnalçık benim engin bir saygı duyduğum tarihçidir. Yeni yetme tarihçiler gibi, sözde resmi tarihe karşı

olmak için kendi özel tarihini yazmaz. Onun tarih bilimine sadakat ve saygıdan, cumhuriyet sevgisinden başka bir ideolojisi yoktur.

Ne dediğini, ne konuştuğunu bilmeyen yeni yetme tarihçi tayfasından biri (yoksa gazeteci miydi?) bir televizyon programında Büyük Halil İncalcık'a **"Siz de genel olarak benim gibi düşünüyorsunuz ama bu konuda sizin gibi düşünmüyorum"** demez mi?

İncalcık Hoca bu zevzekliği duymamış gibi yaptı. Adam yerine alıp cevap bile vermedi.

Televizyona çıkıp **"Siz bilmiyorsunuz Hocam, ben daha iyi biliyorum!"** diyen kereste müdürü tarihçiler bile var! İkinci Cumhuriyetçilik gözlerini karartmış. Gülünç oluyorlar.

Ben Halil İncalcık'ı okurken mutluluk duyuyorum, beynim ve ruhum arınıyor. Milliyet'in Cadde ekinde (16.11.09) **"Tarihçilik ile milliyetçiliği karıştırmadım. Objektif, vesikalara dayalı, sosyal tarihçilik yaptım"** diyor. Ama ne var ki bizim zamane tarihçilerinin büyük bir bölümü "tarih" ile safsatayı birbirine karıştırıyor.

373

16 Kasım 2009 tarihli Milliyet gazetesinde Şükran Pakkan'ın bir haber metni yayınlandı. Prof. Dr. Halil İncalcık, "Kürtçülük Açılımı" dediğim açılımı Milliyet'e değerlendirmiş:

"Osmanlı İmparatorluğu kendi etnik azınlıklarını aynı seviyede tutardı, bir mozaik gibi, onların üzerinde bir haki-miyet şemsiyesiydi. Fakat yeni devletimiz Türk devleti olarak doğdu. Belli bir etnik gurubun devleti olarak kuruldu. Tamamen bir antitez olarak geldi. Milli devlet, milli birliği kurmak için milli tarih üzerinde yoğunlaştı. Şimdi soru şu: Sayıları milyonları bulan azınlıklar var. Bunlar kendi milli bilincini oluşturdu. 'Türk milletinin parçası değiliz' hissiyatları doğdu. Onlara kimlik verdi. Türkiye Cumhuriyeti, bu realite karşısındadır bugün. Bugün bir bunalım içindeyiz. Cumhuriyet, Atatürk zamanında Türk devleti ve Türkiye olarak kuruldu." (Milliyet, 16.11.09, S.13)

Prof. Dr. Halil İncalcık'ın "Kürtçülük Açılımı" bunalımından söz ettiği anlaşılıyor. Ama ben Lozan Antlaşması'nı bilen İncalcık Hoca'nın Kürtler için "azınlık" sözcüğünü kullanacağına ihtimal vermiyorum. Kullanmışsa bile **"azlık"** anlamında kullanmıştır.

Avrupa Birliğinin Kürtlere “**azınlık**” sıfatını yamama gayretini bile bile “**azınlık**” sıfatını kullanmaz.

İnalcık Hoca, keşke, Türklerin o şemsiyenin içinde mi, yoksa dışında mı kaldığını da söyleseydi. Osmanlı İmparatorluğu’nun bir Slavo-Grek imparatorluk olduğunu ileri süren yazarlar var da ondan soruyorum, Türklerin şemsiye durumunu söyleseydi, diyorum.

Yüksek yönetim ve bürokraside, maliyede, eğitim ve öğretimde, yüksek komutanlıkta hemen hemen hiçbir yeri bulunmayan “Etrak”ın da durumu merak ediliyor elbette.

İnalcık Hoca “**Bunu nasıl halledeceğiz bilmiyoruz. Biz Osmanlı değiliz. Osmanlı azınlıkların üzerindiydi. Aynı şeyi biz yapalım olamaz. Milli bir devletiz. O bir imparatorluktu. Sultanın hâkimiyetini kim tanırsa, tebası oluyordu. Bu bunalım çok kötü bir netice verebilir**” diyor ki doğrudur. Bu sekiz cümleyi çok iyi okumak ve anlamak gerek. Büyük Hoca’ya bir sorum var: Türkler de o azınlıklardan biri değil miydi?

“Daha fazla demokrasi”ciler arasında Yavuz Sultan Selim’le başlayan görece özerk Kürt politikasına dönmek isteyenler var. İnalcık Hoca da “Osmanlı dönemine dönüş olamaz!” diyor. Ne olacak şimdi: Öküz mü ölecek, çanak çömlek mi patlayacak?

ŞAPKA KANUNU MUGALATASI

16 Kasım 2009 Pazartesi gecesı Sky Türk televizyonunda Enver Aysever’in **Aykırı Sorular** programını izledim. Konu **Türk’ün Darbe ile İmtihanı** idi. Katılımcılar: Refah Partisi’nin Adalet Bakanı, avukat Şevket Kazan, Emekli Koramiral Atıla Kıyat, gazeteci Sulhi Cevizoğlu ve münazara programlarının gediklisi, gazeteci Nazlı Ilıcak.

Şevket Kazan program sırasında 28 Şubat karşıtı sıkı bir söylev çekti. 12 Mart ve 12 Eylül’den nasıl nemalandıklarını, bu iki darbeyi nasıl bir gayretle desteklediklerini es geçip eleştirmeye bile kalkıştı. Demek ki sivil giysinin darbe lekesi temizleyicide kolayca çıkıyor.

Sonuçta Türkiye için **İrtica** ve **Askeri Darbe** tehlikesi bulunmadığı konusunda gönülsüz bir uzlaşma oldu. Ama ben bu konuda bir anahtar vereceğim:

1.Başarılı bir askeri darbe birkaç saat içinde yapılır. Askeri darbe bir med dalgasına (deniz yükselmesine) benzer, yükseliş dalgasının ardından geri çekilme (cezir) gelir.

2.İrtica askeri darbeye benzemez, birkaç saatte gelmez. Benzese benzese karbondioksit zehirlenmesine benzer. Örneğin: Tevhid-i Tedrisat Kanunu delinir, lokantalar içki vermez olur, okullarda din derslerine cami imamı girer, İslami sermaye güçlenir, sendikalar hadım edilir, kamusal alanın sterilitesi türbanla, çarşafı, sarıkla igfal edilir, ramazan ayları terörizme dönüşür. Türkiye’de irtica kanseri 1946’da başlamıştır. Kanserli hücreler çoğalıyor.

İrtica yavaş yavaş alıştırma alıştırma geliyor. Laiklikten bıkan madamaların gözü aydın!

Bu oturumun tek ilginç yanı Adalet Eski Bakanı Şevket Kazan’ın 28 Şubat dönemi Genel Kurmay Başkanı İsmail Karadayı ile yaptığı konuşmayı aktarmasıydı.

Orgeneral Karadayı TBMM’ye gelen türbanlılardan, çarşaflılardan, sarıklılıklılardan şikayet etmiş. Şevket Kazan bunun üzerine Genel Kurmay Başkanı Karadayı’ya **“Büyük kentlerin alanlarına, caddelerine, sokaklarına bakın. Sizin dediğiniz türden giyim İstanbul’un Çarşamba semtinde var. Ben sizin dediğiniz gibi Devrim Kanunlarını, Şapka Kanunu’nu uygulayamam, uygulamaya kalksam beni kimse dinlemez, uygulanamayan kanun artık kadüktür”** demiş. Diyesiymiş!

Mürteciler başları sıkıştığı zaman tıpkı Şevket Kazan gibi konuşurlar. 28 Kasım 1925 tarih ve 671 sayılı **“Şapka Giyilmesi Hakkında Kanun”**un 1.maddesini okuyalım:

“Türkiye Büyük Millet Meclisi üyeleri ile genel ve yerel yönetime ve bütün kuruluşlara mensup bütün memur ve müstahdem, Türk milletinin giymiş olduğu şapkayı giymek zorundadır. Türk halkının da genel başlığı şapka olup buna aykırı alışkanlığın devamını hükümet men eder.”

Yasada başı açık gezmenin yasak olduğu yazmıyor. Dolayısıyla TBMM üyeleri ile devlet kurumları ve yerel yönetim çalışanlarının dışında herhangi bir zorlama yoktur. Zaten yasanın başlıca amacı fes, külah, sarık gibi başlıkların giyilmesine engel olmaktır. Kasket giyen milletin efendisi köylüye zorla mölon, fört, borsalino şapka giydirilmemiştir.

Sonuçta Şapka Devrimi toplumun yüzde 99.99'u tarafından benimsenmiştir.

Yasa, isteyen kasket ve şapka giyer ama başına mutlaka bir şey koymak isteyen sadece şapka giyebilir; fes, külah, sarık, marık giyemez, demektir. Başı açık gezmeyi yasaklamamaktadır. Kuşkusuz Adalet Eski Bakanı Şevket Kazan'ın yaptığına "mugalata" denir. Mugalata da demagoji anlamına gelir!

KEMALİZM MÜSİBETİ (!)

Türkiye'nin İslamcı, Fethullahçı, bobstil demokrat, "ne oldum ben"ci liberal çevreleri ile ABD'nin vakıfçı lobileri ve Türk iş birlikçilerinin ortak bir iddiası vardır: Başta TSK olmak üzere Türkiye'nin **Kemalist** kurumların demokrasi ile başı hoş değildir!

İlkin Türkiye'de "Kemalist" olan ve olmayan kurumlar diye bir kategorik ayırım yoktur. Türkiye'nin bütün kurumları, aralarında yozlaştırılanlar, içi boşaltılanlar ve özelleştirme furyasında haraç mezat satılanlar olmak üzere Cumhuriyet'in kurumlarıdır.

Cumhuriyet'in kurucu ideolojisi elbette Kemalizm'dir. Ama bu Kemalizm cumhuriyetle birlikte oluşmuştur. Marx-Engels'in manifestosu gibi bir ön programı yoktur.

Yukarda sözünü ettiğim çevrelerin sözcülüğünü yüklenen **Arı Grubu, Bilgi Üniversitesi'nde "Türkiye'de Sekülerizasyon ve Modernizasyon"** başlıklı bir panel düzenlemiş ve **Prof. Dr. Eric Jan Zürcher** adlı bir lejyoneri (Holandalı bir tarihçi) konuşmacı olarak davet etmiş. Lejyoner Zürcher, Kemalist rejimin 1934-1941 yılları arasında, kendi hedef ve ideallerini Batı dünyasına anlatmak için yayınladığı "**La Turquie Kemaliste**" adlı propaganda dergisinin içerik analizini yapmış.

Derginin kapağında ve içinde sağlıklı çalışanların, sanayi kurumlarının, inançlı inanların resimleri, fotoğrafları varmış. Ankara'da yapılan binaların ön yüzleri, heykeller ve büstler faşist sanat estetiğine uygunmuş. Ama aynı zamanda Sovyetik ideolojinin ilkelerini de yansıtmış. Toplantılara katılmadığım için Taksim Anıtı'ndaki İki Sovyet generalinden, söz edip

etmediğini bilemiyorum. İhbarı (!) ben yapıyorum: ikisi de komünisttir!

Lejyoner Zürcher'e göre bu faşist-komünist karışımı Kemalist ideoloji günümüz politikasına da egemenmiş ve resmi ideoloji olarak dayatılmaktaymış.

Kim dayatıyor bu ideolojiyi? AKP Hükümeti cumhuriyet karşıtı bir teokratik ideolojinin temsilcisi olduğuna göre kim dayatıyor? Hedefteki TSK mı?!

Kemalizm bir ideoloji değil oluşturuşu bir kullanım kılavuzudur. Oluşturuşu bir kullanım kılavuzu durağan olamayacağı için evrimci ve dönüşümcüdür. Yani sanıldığı ve iddia edildiği gibi tutucu ilkeler toplamı değildir. Kemalist cumhuriyetin 8 temel ilkesini 8 yasa oluşturuşu, ki bunlara Devrim Yasaları denir. Bu yasalar TC Anayasası'nın 174. maddesinin koruması altında olup değiştirilemezlik niteliğine sahiptir:

1.Tevhidi Tedrisat Kanunu ; 2.Şapka İktisâsı Hakkında Kanun ; 3.Tekke ve Zaviyelerle Türbelerin Seddine ve Türbedarlıklar ile bir takım unvanların men ve ilgasına dair kanun ; 4.Türk Medeni Kanunu ile kabul edilen, evlenme aktinin evlendirme memuru önünde yapılacağına dair medeni nikah esası ile aynı kanunun 110'uncu maddesi hükmü; 5. Uluslar arası sayıların kabulü hakkında kanun; 6.Türk harflerinin kabul ve tatbiki hakkında kanun ; 7.Efendi, bey, paşa gibi lakap ve unvanların kaldırıldığına dair kanun; 8.Bazı kisvelerin giyilemeyeceğine dair kanun.

Bir de altı ok var: **Cumhuriyetçilik, Milliyetçilik, Halkçılık, Devletçilik, Laiklik ve Devrimcilik.** Bunların arasında en tartışmalı olan **Devletçilik**'in miadının dolmadığını son ekonomik bunalıma karşı bütün dünyada alınan önlemler kanıtlamıştır. Bu 6 okun hiçbir maddesi tutucu olmaya izin vermez!

MONOKL VE MADAME MURCIA

Madame Colette Murcia, Gazi'de bizim Fransız Edebiyatı hocamızdı. Konu bir romancı olmalı. Bu romancıdan söz ederken bir kız arkadaşımız **"Kısa cümlelerle konuşur gibi bir dille, halkın anlayacağı üslupla yazıyor"** demişti.

Her zaman sakin olan Madame Murcia'nın birden ayağa fırlayıp **"Hayır genç bayan, hiçbir gerçek yazar sizin yaptığınız bu tanıma uymaz. 'Kısa cümlelerle konuşur gibi yazmak, halkın anlayacağı bir üslupla yazmak' ne demek?"** diye itiraz ettiğini anımsıyorum.

Genç kızın aslında bir suçu yoktu, ortaokul ve lisede standart öğretmenler bize, kısa cümlelerle konuşur gibi yazmanın, halk tarafından anlaşılır olmanın bir yazar için övülebilecek en önemli erdem olduğunu öğretmişlerdi.

Edebiyat yazarı, yazınsal yazar bir başka boyutta yazardı. Gerçekten "yazar" olabilmek için bize öğretilen ilkeyi paramparça etmek gerekiyordu.

"MonoKL" (Mono Kurgusuz Labirent) dergisini okurken, Madame Murcia'nın itirazı geldi aklıma. **"MonoKL"** dergisi sadece Türkiye'nin değil dünya standartlarının en üst basamağında yer alan bir dergi. Sıradan, alışılmış bir dergi değil. Beni şaşırttı, titretti. Böyle bir dergiden bir gazetenin sütunlarında söz etmek belki epeyce aşırıya kaçabilecek bir davranış. Okurların çok büyük bir bölümünün ilgi alanının dışında kalıyor. Üniversite hocalarına, doktora öğrencilerine ve çağdaş kültürle gerçekten ilgili yazarlara seslenen bir dergi. Ama ben burada bu dergiden söz etmeyi bir zorunlu ödev ve görev sayıyorum.

Düşünce, sanat ve siyaset öncülerinin bize okullarda öğretilen yazma ve okuma ilkelerinin bukağlarından mutlaka kurtulmaları gerektiğini düşünüyorum.

Bir dergi düşünün ki yerli ve yabancı yazarların hepsi yazılarını bir tema çevresinde bu dergi için özel olarak kaleme almışlar. Bu müthiş bir şey. Örneğin derginin son **"Lacan"** sayısı için 9 ülkeden 39 yazar doğrudan katkıda bulunmuşlar. Yazıların 33 tanesi dünyada ilk kez **"MonoKL" (www.monokl.net ; editor@monokl.net ; 0212 292 84 59)** dergisinde yayımlanıyor.

Dünyanın on ülkesinden yüzün üzerinde akademisyen dergiye katkıda bulunmuş. Bu görülmemiş bir başarı. Birçoğu Türkiye'ye gelmiş, dergi tarafından düzenlenen toplantılara katılmış. Hem uluslararası hem yerel niteliklere sahip bir dergi. Dediğim gibi bana heyecan veriyor. Derginin yazar çevresinde dünyanın dört bir yanında master, doktora yapan gençler, felsefeciler, edebiyatçılar, şair ve sanatçılar var. Günümüzde, hukuk ve demokrasi adına yapılan sapkınlıkları gördükçe; özgürlüğü

salt farklılık ve ayırım üzerinden, garip bir liberallik ve parasal ilişkiler üzerinden anlayanları gördükçe karamsarlığa düşmek mümkün değil. Siz adının tuhaflığına bakmayın, kendi deyişleriyle **“MonoKL cumhuriyetin ideallerine sonuna kadar bağlıdır. Elbette kültür onun özü olduğundan olaylara farklı ve kavrayıcı bir bütünsellik içerisinde, yaşamın esnekliğine de yer bırakır bir vasiyette bakmaktadır.”**

Geçen ekim başlarında Fransız Kültür Merkezi’nde Jacques Lacarrière’le ilgili konuşmamda da söylediğim gibi kültürler ve metinler arası ilişki ve özellikle de çeviri eylemi kültürel ve düşünsel enste, yozlaşmaya engel olur. Her türlü melezleşme her türlü sağlığa iyi gelir.

ÖĞRETMENLER GÜNÜ

Bugün Öğretmenler Günü ama ben öğretmenlerin “Öğretmenler Günü”nü kutlamayacağım, kutlayamayacağım! Türkiye’nin YÖK Başkanı oğlunun matematik öğretmenin’in matematik bilmediğini düşünüyorsa öğretmenlerin özel günü kutlanamaz!

379

[“Yükseköğretim Kurulu (YÖK) Başkanı Yusuf Ziya Özcan, öğretmenlerin kalitesinin yükseltilmesi gerektiğini belirtirken ilginç bir örnek verdi. Özcan, ‘Oğlumun öğretmenin çok iyi matematik bildiğinden emin değilim.’ dedi. Türkiye Yazarlar Birliğinin 16. Dönem Yazar Okulu açılış dersini veren Özcan, YÖK’ün çalışmalarını anlattı. Mesleki eğitimi geliştirmek adına iki önemli adım attıklarına işaret eden Özcan, teknoloji üniversitelerinin kurulmasına ilişkin kararın Bakanlar Kurulunda imzalandığını söyledi.

Öğretmenlerin kalitesini yükseltme adına çalışma yaptıklarını dile getiren YÖK Başkanı, ilginç bir örnek verdi: ‘Oğlumun öğretmenin çok iyi matematik bildiğinden emin değilim. Ben arada sırada bakıyorum mesela bizim zamanımızdan daha niteliksiz hocalar sistemde öğretmenlik yapıyor. Maalesef. Onun çocuklar başarı gösteremiyor. Seviyeleri tamamen düştü.’ (Gazeteler, 15.11.09)]

Cumhuriyet ve devrimleriyle barışık olmayan Türkiye Yazarlar Birliğinde konuşan başkana güvenmek ve inanmak son derece güç. Öğretmenlerin kalitesini yükseltmek niyetinde ve azminde (!) olan YÖK Başkanı bunun için ne yaptı? İmam hatip mezunlarının canlarının çektiği fakülteye girebilmelerini sağlamak için ulusal eğitimin temel direği Tevhid-i Tedrisat Kanunu'nu rafa kaldırdı. Bundan böyle imam hatip liseleri genel lise haline gelecek ve laik eğitim ve öğretimin cenaze namazı kılınacak. Bunu yapan kim? Prof. Dr. Yusuf Ziya Özcan! Şimdi kalkmış bize orta-öğrenimin kalitesini yükseltmek için öğretmenlerin kalitesinin yükseltilmesi gerektiğini söylüyor. Ancak başkanın bu işi nasıl yapacağını bilemiyoruz. Acaba bütün eğitim sistemini İslamileştirerek mi başaracak bu işi? Galiba öyle!

İlkokulu 1943-1948 yılları arasında okudum. Mersin'in Kayatepe İlkokulu'nda Cumhuriyet'in gerçek öğretmenlerini tanıdım. Ardından Mersin Lisesi'nde okudum. Neredeyse hepsi gerçek üniversite profesörü düzeyindeydiler. İstanbul'un, Ankara'ninkileri saymıyorum, o yılların Adana, Mersin, Afyon, Erzurum, İzmir Atatürk liseleri sanki birer üniversite idiler. Çünkü öğretmenlerin hepsi özel amaçlı Gazi Eğitim Enstitüsü'nden, İstanbul Yüksek Öğretmen Okulu'ndan, Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesinden mezun olmuşlardı. Sadece öğretmen olmak üzere yetiştirilmişlerdi.

Önce, CHP'nin tek parti iktidarının son yıllarında kolu kanadı kırılan Köy Enstitüleri Demokrat Parti iktidarı tarafından tamamen kapatıldı. Öğretmen Okulları özel amaçlarını yitirdi. Sonra bütün Eğitim Enstitüleri ve Yüksek Öğretmen Okulları kapatıldı. Kapatılan okullar Cumhuriyet Devrimi'nin özel amaçlı yatılı okullarıydı.

Ulusal eğitimin düzeyi, Türkiye Cumhuriyeti Milli Eğitim Bakanlığı'nın, USAID (ABD Uluslar arası Kalkınma Ajansı)'nin denetimine girmesinden sonra bozulmuştur. ABD'de olduğu gibi Türkiye'de de **ülke için gereken kadro** yetiştiriliyor. Gerisinin canı cehennemle!

TÜRKİYE'DE RENKLİ DEVRİM SENARYOSU

Türkiye programlanmış bir psikolojik savaşın hedefi durumunda. Bu savaş, Sırbistan, Ukrayna ve Gürcistan'da sahnelenen

renkli devrimlere çok benziyor. Ancak bir farkla: Bu ülkelerde renkli devrimler iktidarlara karşı yapılmıştı. Türkiye’de hedef, iktidar değil, iktidarın iktidarını sağlamlaştırmak, ebedileştirmek ve onun aracılığıyla ılımlı İslâmı kurmak.

Türkiye’de hazırlanan renkli devrimin hedefine, hedeflerine gelince: Mustafa Kemal Atatürk. Kemalist Cumhuriyet, Türk Silahlı Kuvvetleri, başta Anayasa Mahkemesi, Danıştay ve Yargıtay olmak üzere bütün yargı ve Cumhuriyet Halk Partisi.

İlimli İslâm programının karşısında bunlar direniyor. Psikolojik savaşın amacı işte bu direnci kırmak, yok etmek!

Psikolojik savaşın elinde dört hazine var: 1.Aleviler, 2. Kürtler, 3. Ermeni Sorunu, 4.Kıbrıs. Bu dört hazine psikolojik savaş kasasında duruyor, istendiği ve gerektiği zaman kasadan çıkarılıyor. Bu psikolojik savaşın maddi ve manevi finansörleri: ABD ve Avrupa Birliği.

ABD’nin kullandığı araçlar: Pentagon, CIA tarafından desteklenen sivil toplum örgütleri ve vakıflar:

1.NED (Demokrasi İçin Ulusal Barış ; The National Endowment for Democracy): Yardım ettiği kuruluşlar 1980’ler boyunca Sovyet muhaliflerinin sığınağı haline geldi. Polonya’da Dayanışma Sendikasını, Çekoslovakya’da Charter 77’yi destekledi. NED’in tasarlanmasında katkısı olan Senatör Allen Weinstein, 1991’de, Demokrasi Projesi’nden bağış alan kuruluşlar Demir Perde’yi yıkmaya çalışırken şunları söylemişti: **“Bizim bugün NED olarak yaptığımız 25 yıl önce CIA tarafından gizlice yapılıyordu.”** (Yeni Soğuk Savaş, S.50 ve sonrası).

2.Özgürlükler Evi (Freedom House).

3. IRI (International Republican Institute): NED’in para bağışlarını dağıtıyor.

4.NDI (National Democtaric Institute): NED’in para bağışlarını dağıtıyor.

5.George Soros’un Açık Toplum Enstitüsü.

6.USAID (United States Agency for International Development)

Bu konuda iyice bilgi sahibi olmak istiyorsanız, size, Mark MacKinnon’ın **“Renkli Devrimlerin Sırrı Yeni Soğuk Savaş”**ını (Destek Yayınları) okumanızı önerebilirim.

NED'in desteklediği kuruluşlar, ilkin, ilgilendikleri ülkelerde yandaşlar buluyorlar. Onların yardımıyla hedef ülkede bürolar açıyorlar. Ardından radyo istasyonları, televizyon kanalları geliyor. Gerekirse bunları kendileri kuruyorlar. Amaçları doğrultusunda yayın yapmak için gazeteler, dergiler, yayınevleri, araştırma büroları kuruyorlar. Gazeteciler, yazarlar satın alıyorlar ve saat çalışmaya başlıyor. Bu senaryo Sırbistan'da, Ukrayna'da, Gürcistan'da uygulandı ve başarıya ulaştı. ABD'ye muhalif iktidarlar düşürüldü, bunların yerine ABD yandaşı liderler ve yönetimler geçti.

Üç ülkede başarıya ulaşan yerli militanlar bir başka renkli devrime katkıda bulunmak amacıyla hedef ülkelere ihraç edildiler. Bu yöntem Kazakistan ve Kırgızistan'da başarıya ulaşamadı.

Aynı yöntem, Ecevit'in koalisyon hükümetini düşürme öncesinden başlayarak Türkiye'de de uygulanmakta. Hedefleri iktidara getirdikleri AKP hükümeti değil. Tam tersine, ılımlı İslam projesine karşı olanları tepeleyip AKP iktidarını sağlamlaştırmak. Son olarak, Dersim ve Koçgiri komplolarını bu bağlamda değerlendirmek gerekiyor.

DERSİM EDEBİYATI

50-60 yıl hep okudum. Edebiyatın baş yapıtlarından çoğunu okuduğumu sanıyorum. Birkaçını da Türkçeye ben çevirdim. Tarihsel roman mı? Tolstoy'un **Savaş ve Barış**'ını lise birinci sınıfta, beş numara gaz lambasının ışığında okudum ve o yıl sınıfta kaldım. Yazınsal etik ve estetiğin ölçüsü **Savaş ve Barış**'tır! Demek ki dürüst ve nesnel olunacak!

Dedelerin, ninelerin, nenelerin anlattıkları "naylon tarih" üzerine bina edilen yazınsal yapıtlara güvenemem. Anı okumak daha kolay: Anlatılanların tersinin de mümkün olduğunu düşünürüm. Bu nedenle, genç bir yazar hanımın (hanımların) bu tür konularda yazdıkları yazınsal (edebi) yapıtları okumam, okumaya vaktim yoktur. Ancak, kendileriyle yapılan söyleşileri mutlaka okurum ve zihniyetlerini öğrenirim.

Bugünkü dersimiz "**Dersim Edebiyatı!**" "**Dersim Edebiyatı**" yalanlarla, dolanlarla, saptırmalarla, düzmece ağıtlarla tıka-

basa doludur. Cumhurbaşkanı Gül'ün ziyareti nedeniyle Dersim tekrar gündeme geldi. Cumhurbaşkanı Gül'e, 71 yıl (1937-1938) önce meydana gelen Dersim olaylarının ardından yetim kalarak evlatlık verilen çocukların bulunması için mektup-dilekçe verilmiş. Bu konuda öyle uyduruk şeyler okuyoruz ki sanki yetim kalan Alevi-Kürt çocuklar Yeniçeri Ocağı'na çocuk toplar gibi toplanmış izlenimi doğuyor.

Genç romancı Sema Kaygusuz **"Yeryüzünde Bir yer"** adlı roman yayınlamış. Dersim sürgünü babaannesinin izini sürüyormuş. **"Dersim sürgününün konuşulma vakti geldi!"** (Tara, 18.10.09) diyor. "Dersim katliamı"ndan söz ediyor (Radikal Kitap, 02.10.09)

Basında bu türden tezvirat, tevatür, soyutlama, saptırmalar birbirini izliyor.

Bu da yetmiyormuş gibi, Ermeni, Süryani, Pontus soykırımlarından sonra Dersim Soykırımı da icat edildi: 14 Kasım 2008 tarihinde, Brüksel'de Avrupa Parlamentosu tarafından "Dersim'de Alevi Kürtlere soykırım uygulandı" konulu bir toplantı düzenlendi. Toplantıya DTP milletvekilleri Şerafettin Halis (Tunceli) ve Aysel Tuğluk (Diyarbakır) ile Tunceli'nin DTP'li Belediye Başkanı katılmış! Ardından 17 Kasım'da bir başkası düzenlendi.

Osmanlı döneminin askere gitmeyen, vergi vermeyen, komşu köy, kaza, ilçe ve kentleri talan eden, kaçakçılıkla geçinen Dersim'in isyanlarını, eşkiya çapulculuklarını bir yana mı bırakalım? 1937 isyanının nedeni de aynı eşkiyalık anlayışıdır. Ayrıca Koçgiri ve Seyh Sait isyanları gibi siyasal tarafı da vardır. 21 Mart 1937 gecesi başlayan Dersim Ayaklanması hakkında ABD'nin Türkiye Büyükelçiliği Washington'a şu raporu gönderiyor:

"Toplumun sosyal yapısı tipik sosyal özellikler taşıyor ve geniş halk yığınlarının hükümetle olan tek irtibatını aşiret reisleri sağlıyor... Türk hükümeti ekonomik açıdan sorunu çözmeye çalışıyorsa da yöre insanları yollar, köprüler, okullar vs. yapılmasına karşı koyuyor. Son ayaklanma: hükümetin, bölgenin sosyal ve ekonomik şartlarını ıslah etmek üzere geliştirdiği reform programını, daha önce elde edilmiş haklara tecavüz şeklinde gören liderleri tarafından başlatıldı" (Bilal N.Şimşir, "Kürtçülük 2", Bilgi Yayınevi, S.397-398).

Dersimli çocukların yetim kalmasının nedeni bu isyandır. Bundan söz etmeden, hiç kimse Dersim konusunda konuşma hakkına sahip olamaz. Bu konudaki yalanların peşini bırakmayacağım! (Bu konuda, Bilal N.Şimşir'in kitabı ve Faik Bulut'un **"Dersim Raporları"** dışında, **Teori** dergisinin [teori89@hotmail.com] Ocak 2009 sayısında yayınlanan "Tunceli İsyanı ve Soykırım İddiaları" başlıklı makaleyi okuyabilirsiniz.)

VAN EDEBİYATI

Alman yazar Franz Werfel'in **"Musa Dağ'da (Dağı'nda) Kırk Gün"** adlı romanını okudunuz mu? Okumadıysanız, okumayın, okumaya değmez! İnsanı çıldırtır!

Okumaya değmez ama Ermeni Soykırımı iddiasında bulunanlar bu yazınsal kurguya dayanan (fiction) romanı tarihsel belgeli kanıt olarak ileri sürerler.

Geçenlerde bir gazetede bir tür Van Ağıtı okudum. Van kökenli biri gene Van kökenli birine Ermeni Soykırımı'nı çağırıştıran melodramatik bir öykü anlatıyordu. Sanki Amerikan ordu birlikleri durup dururken bir Kızılderili kabilesine saldırmış ve bütün canlıları kılıçtan geçirmiş gibi.

Geçen ay Adana'yla ilgili bir Ermeni Soykırımı iddiası provası yapıldı. Yurt dışından Ermeni dernekleri çağırıldı. Katılanlardan biri açıklarsa sevinirim. Acaba Mersin, Adana, Hatay ve havalilerinde yaşanan Ermeni saldırıları, katliamları; kurulması tasarlanan Kilikya Ermeni Devleti tasarıları, Fransız Yabancı Lejyonu'na bağlı kanlı Özel Ermeni Lejyonu, Çukurova'nın yaşadığı "Kaç Kaç" felaketi de konuşuldu mu?

Şimdilerde pek moda: Dersim olayları, Van ve Pontus öyküleri ısıtılıp ısıtılıp önümüze sürülüyor. Sürülsün ama paranın sadece yazı tarafı değil tura tarafı da anlatılsın, tasvir edilsin. Benim gerçekleri gizlemek gibi bir niyetim yok. Olayların "yüzü" anlatılırken "tersi"nin es geçilmesi, karartılmasına itiraz ediyorum. Yüzleşme olacaksa Koçgiri isyanından başlasın!

Van olayıyla ilgili olmak üzere, gerçeğin "tersi" tarafına tanıklık etmesi için, Justin McCarthy'nin **"Ölüm ve Sürgün"**ünü (İnkılap Kitabevi) tanıklığa çağıracağım:

"1915 Martında, Van vilayetinde ayaklanma patlak verdi. Ermenilerin ayaklanmacı güçleri toplandılar ve örgütlendiler. Bundan sonra Ermeni köylüleri Van kentine sızdı. Ermeni köylüler Müslüman köylerine saldırdı ve buna karşılık Kürt aşiretleri Ermeni köylerini bastı. 20 Nisanda Ermeniler, polis karakollarına ve Müslümanların konutlarına ateş etmeye başladılar. Ermeni ayaklanmacılar kentin içinde ve çevre köylerde kendi ayaklanmalarını sahneye koymak için yeterince silah gizlemişlerdi ve Osmanlıların hesabına göre 4.000'ini bulan sayıda Ermeni savaşçısı kentin içine girmişti. Ermeniler ilerleyip Osmanlı güvenlik güçlerini yenilgiye uğrattıkça, Müslüman mahallesini de yakıyorlar ve ellerine düşen Müslümanları öldürüyorlardı. 14 Nisanda kent tümüyle Ermenilerin elindeydi, ancak kentin düşmesinden sonra gelen Osmanlı birliklerince kuşatma altına alınmıştı. Ermeniler, kenti, Kafkasya'dan yola çıkan Rus birlikleri yetişebilene dek ellerinde tuttular." (S.208)

"Van'ın Müslümanları, herhangi bir direniş örgütlemeye olanak bulamadan etkin biçimde yok edilmişlerdi ve ileri gelen kişilere edilen korkunç işkenceler ancak pek yoğun bir hıncın ürünü olabilir. Van'da İslamlarla ilgili ne varsa yakılıp yıkıldı. Çok eski zamanlardan kalma 3 yapı dışında, bütün camiler ateşe verildi ya da yerle bir edildi. Müslüman mahallesinin tümü yakılıp yıkıldı. Ermenilerin bu çalışması ve Osmanlılarla Ermeniler arasındaki çatışma bittiğinde, Van, bir kentten çok, bir ilkçağ kenti yıkıntılarına benzetilmekteydi." (S.209)

Gerçeğin arka yüzünde (bir tarafsız kalemden) bunlar ve 80 bin Müslümanın katli yazıyor. Ayıptır, günahdır! Renkli Devrim güdümlü Beşinci Kol ve yardakçıları öylesine alçakça saldırıyor, insanlar öylesine sindiriliyor ki, birinin çıkıp gerçekleri yazması gerekiyor!

AYSEL AKBAY ÖLMÜŞ

Özcan Eroğlu Mersin'den telefon etti **"Aysel hakkın rahmetine kavuştu"** dedi. Aysel'in on bir, on iki yaşındaki yüzü geldi gözümün önüne. Saçları kumraldı, gözleri mavi olabilir. Aysel ilkokulda bizim sınıf futbol takımının kalecisi idi.

Anımsadığıma göre maddi durumları iyiydi, babası tüccardı. 1946, 1947, 1948 yıllarında çocukların futbol oynayacağı bir futbol topuna sahip olmak hayal bile değildi. Mersin İdman Yurdu'nun bile en fazla iki tane futbol topu vardı belki.

Aysel, şimdilerde belki 50-60 yıldır piyasadan kalkmış siyah çoraplar getirirdi evden. İçine pamuk tepmek için elbette zorluk çekmezdik. Bol pamuk vardı. Top ıslak havalarda su emip kurşun gülle gibi olurdu.

Kayatepe İlkokulunun biraz uzağındaki çayırda, dört tane taşla kale yapıp hava kararınca kadar top peşinde koşardık. Aysel bizim takımın "Cihat"ı idi!

Düşünün. Bundan altmış yıl önce bir kız öğrenci erkek arkadaşlarıyla çayırda futbol oynuyor ve kimse bunu yadırgamıyor. 1943 yılında ilkokula başladığıma göre Cumhuriyet kurulalı 20 yıl olmuş ve bu süre içinde Mersin'de cumhuriyetin cumhuriyetçi toplumu oluşmuş. Bu oluşum için 20 yıl yetmez kolay kolay. Demek ki halkın, insanların hamurunda ilerlemeye, laik yaşama doğru açılım tohumları varmış.

1943 yılında okullar karma olduğu gibi sınıflarda kız-erkek karışık otururduk. Kız ailelerinden kızlarını erkek çocuklarla aynı sırada oturtulmasın itirazı gelmezdi. Olsaydı kız öğrenciler öğretmenlere söylerlerdi.

İlkokul birinci sınıfta iki kızın arasında oturdum. Aysel benim önümdeki sırada otururdu. Dördüncü ve beşinci sınıflarda rahmetli Işık Merzeci ile aynı sırada oturmuştuk.

1943-1948 yılları arasında Mersin'in Mahmudiye Mahallesi'ndeki Kayatepe İlkokulunda tam anlamıyla Cumhuriyetçi, Demokratik ve Laik bir okul ortamında cinsiyet, ırk, din, etnisite, dil ayrımı olmadan, birbirimize eşit koşullar içinde özgür, eşit ve kardeşçe okuduk.

Naylon demokratlar, eski ve yeni mürteciler, ilkokulda üzerimize giydiğimiz "yerli malı" üniformanın; ortaokul ve lisede bашımıza geçirdiğimiz şapkanın; ortaokul ve lisede kızların giydiği siyah önlüğün ve beyaz yakanın devlet faşizmini simgelediğini ileri sürerler. Dünyadan habersiz budalalar, dünyadan habersiz fesatçılardır bunlar.

O yıllarda hazır giysi hemen hemen yoktu. Hemen hemen her şey diktirilirdi. Don, gömlek, pantolon, yelek, ceket, palto.

Kazakları anneler örerdi. Biz büyüdükçe her yıl sökerler ve bedenimize göre yeniden örerlerdi.

Yerli malı denen kumlu dokuma Sümerbank mağazasında ucuza satılırdı. Diktirilen önlük bir iki yıl dayanırdı. Sınıfta pal-tosu olan var mıydı, şemsiyesi olan var mıydı? Anımsamıyorum. Benim yoktu. Benim gibi birçok arkadaşımın yoktu.

Ayakkabılarımız ısmarlama olurdu, altına eskimesinler diye demir kabara çakılırdı, pençe üzerine pençe yapılırdı.

Ve iddia edildiği gibi, Atatürk bir put olarak öğretilmezdi.

Futbol takımı kalecimiz Aysel Akbay'ın ölümü bana bunları düşündürdü. Aysel'i 1948 Haziranından sonra görmedim. Onu hep kalecimiz olarak hatırlıyorum. Mekânı cennet olsun!

MANİ HAYY

III

*Dünyanın bütün ırmakları: Kıyılarım,
ben geçerken ayağa kalkan ağaçlar,
soydaşlarım, köklerim, atalarım*

*soydaşım olan uyumsuz ışık
köklerim olan derbeder ses
ben geçerken alkış tutan Yafes.*

Var mı?

Bir yer var mı?

*Durmak için (Durayım)
hayat zarfımın yolculuğunda*

*bakmak için
bakmak için yalnızca
bardaktaki
testideki suya*

*unutmak için, hiçkimsenin,
,bir zimmetsiz serüveni*

*Biliyorum, testi kırılmasa da
su bir geçit bulup sızar.*

(Monemvasya, 13.7.95 - İstanbul, 3.6.97)

Dersim sayfalarında tarihle yüzleşmek için kendileri çalıp kendileri oynayanlara, ayak değıştirmeleri için bir belge sunuyorum. Aşağıda okuyacağınız belge Faik Bulut'un "**Dersim Raporları**" (Evrensel Basım Yayın, S.283-284) adlı kitabında yayınlanmıştır.

İngiltere, ABD, Fransa ve öteki devletlerin dışışleri bakanlıkları ile Milletler Cemiyeti Genel Sekreterliğine hitaben yazılan işbu şikayetnameyi birlikte okuyalım:

["Dışışleri Bakanlığı Dersim-Kürdistan

30 Temmuz 1937

Sayın Bakan,

Yıllardan beri, Türk Hükümeti Kürt halkını asimile etmeye çalışmakta ve Kürt dilinin gazete ve yayınlarını yasaklayarak, ana dillerini konuşanlara eziyet ederek, Kürdistan'ın bereketli topraklarından gidenlerden büyük bir bölümünün telef olduğu Anadolu'nun çorak topraklarına, zorunlu ve sistemli göçler düzenleyerek halka zulmetmektedir.

389

Son olarak Türk Hükümeti, kendisiyle yapılan bir anlaşma sonucu, bu baskılardan arındırılmış Dersim bölgesine girmeye de kalkışmıştır.

Bu olay karşısında, Kürtler göçün uzak yollarında can vermek yerine, kendilerini korumak için 1930'da Ararat Tepesi'nde, Zilan ve Beyazıt Ovası'nda olduğu gibi silahlara sarıldılar.

Üç aydan beri ülkemde, tüyler ürpertici bir savaş sürüyor.

Savaş olanaklarının eşitsizliğine ve bombardıman uçaklarının, yangın bombalarının, boğucu gazların kullanılmasına rağmen ben ve yurttaşlarım, Türk ordusunu başarısızlığa uğrattık.

Direnişimiz karşısında, Türk uçakları kasabaları bombalıyor, yakıyor (...)

Zindanlar yumuşak başlı Kürt halkıyla dolup taşıyor, aydınlar kurşuna diziliyor, asılıyor ya da Türkiye'nin tecrit edilmiş bölgelerine sürgün ediliyor.

(...) üç milyon Kürt, benim sesimden ekselanslarına sesleniyor ve bu hükümetinizin yüksek manevi etkisinden Kürt halkını yararlandırmanızı sizden istirham ediyorum.

Sayın Bakan, en derin saygılarımın kabulünü rica ederim.

Dersim Generali Seyit Rıza”]

Bu şikayetnamenin içeriğine hiçbir itirazım yok. Tartışmak tarihçilerin işi. Ancak üç noktaya dikkat çekmek istiyorum:

1.Dışişleri Bakanlığı Dersim-Kürdistan: Demek ki Kürdistan’ın Dersim bölgesinde bir devlet kurulmuş. Bu şikayetname bunu kanıtlıyor.

2.Türk hükümeti Dersim bölgesine girmeye kalkışmış: Bu cümleye yorum gerekmez.

3.Dersim Generali Seyit Rıza: Breh de breh!

Şimdi Seyit Rıza’nın Emirberi’nin anlattıklarını okuyalım:

“Dersim isyanı neden mi başladı? Anlatayım: Bu bölge yüzyıllarca bağımsız ve kendi başına yaşadı. Kendi kanunları geçerliydi. Bunlar gerek Dersim’deki acımasız hayatın dayattığı gerek aşiretlerin kendi aralarında koydukları yasa ve kurallardı. Kendi içine kapalı bir alandı. Kaçaklar ve kaçakçılar alanıydı Dersim. Örneğin Bingöl, Kemah, Erzincan,, Elazığ ve Malatya’da şu bilinen eşkiyalık işlerine bulaşanlar, yani şunu bunu talan edip kanun kaçağı duruma düşenler, gelir Dersim’e sığınarlardı.” (S.284-285)

-Benden bu kadar. Gerisini kendiniz okuyup yorumlarsınız artık!

ALEVİLİĞİ VE KÜRTLÜĞÜ SİYASETE KARIŞTIRMAYIN

“Anlasılan Dersim katillerinin ergenekoncu uzantılarının Dersime olan kinleri ve ofkeleri dinmemis.Fasist Onur Oymen’in mide bulandırıcı konuşmasından sonra medya’nın ergenekoncu uzantisi Ozdemir Ince’de mide bulandırmaya devam ediyor. Dersim adini agziniza almayi hak etmiyorsunuz. Pis salyalarinizla kirletmeyin Dersim adini. Seyid Riza her seyle bas ettim ama sizin yalanlarinizla bas edemedim demisti idam sehpasini tekmelemeden once. Hala geçerliliğini ve guncelligini koruyan bir soz.

Demek Dersim sahsinda kurt-alavilere olan kininiz ve ofkeniz o kadar derin ve canli. Ama inanin tum alevilerin

ve kurtlerin “kabem insandır” inanısına ragmen sizin gibi kopeklerden er ya da geç hesap soracagından emin olabilirsiniz.

Dersımı Salyalarınızla Kırletemezsiniz”

Ali Ankara imzalı yukarıdaki elektronik ileti 27 kasım 09 günü saat 03.33'te gönderilmiş. Aynı gün yayınlanan **“Dersim Edebiyatı”** adlı yazıma gelen ilk tepki. Bana büyük bir acı verdi. Kürtçülüğün boyunduruğuna girmiş Kürtlük + Alevilik'in ne denli siyaset kuburuna battığını bir kez daha görmek zorunda kaldığım için. Tam **“Aleviler CHP'yi rahat bırakın! CHP Alevileri rahat bırak!”** başlıklı bir yazı yazmayı düşünürken.

Bu iletiden sonra, Koçgiri büyük ihanetinden başlayıp Şeyh Sait'ten ve Dersim'den geçerek Kürt ve Alevi mesel ve menkıbelerini gerçek boyutlarına indirgemenin artık farz olduğunu düşündüm. Artık falanca kırılır, filanca üzülr sakınımlarını bir yana bırakıp bütün irinli yaraları patlatmak gerekiyor. Yetti artık! Patlasın ki irinleri aksın! Örneğin 1915 ve öncesi **“Ermeni Gaillesi”** ile Kürt aşiretlerinin derin ilişkisi ortaya çıksın! Örneğin Koçgiri'nin isyancı şeyhlerinin işgalci Yunan ile yaptığı fesat işbirliği iyice anlaşılсын ve utanması gerekenler utansın! Komşuluk hatırına ve kimseyi utandırmamak için bu gerçeklerin hepsi bir kurşun tabuta konup kapağı lehimlenmişti. Bu artık biline!

Aleviler sırf Alevi oldukları için CHP'ye sakın oy vermesinler ve sadece bu nedenden dolayı CHP içinde ayrıcalıklı bir yer istemesinler. CHP de Alevileri çantada keklik görmemeli artık.

Nasıl Sünnilerin herhangi bir siyasal parti ile özdeşleşmelerini istemiyorsak, Alevilerin de herhangi bir siyasal parti ile özdeşleşmesine karşı olmalıyız.

Siyasal partiler ibadet yeri, cami ya da cem evi değildir. Herkes inanç ve etnisite kirlerinden arınıp oy sandığına öyle gitmeli. İnanç ve etnisitenin kirleri sınıf bilincinin yerine geçerse demokrasiye de memokrasiye de elveda. Bu nedenle Aleviler CHP'yi tehdit etmekten vazgeçmelidir artık. CHP Alevilerin tapulu malı olmadığı gibi CHP üzerine ipotek de koyamazlar. CHP de Alevilere özel bir ilgi duymamalı. Özel ilgi din ve inancı siyasete alet etmek anlamına gelir. Nasıl AKP'nin dini siyasete alet etmesi ahlak dışı ise, CHP'nin adının Alevilerle örtüşmesi de ahlak dışıdır.

Bir CHP-Alevi ortaklığı varsa, öküzü mezbahaya gönderip bu ortaklığa son vermeli. Bu ayrılık iki taraf için de iyi olacak, siyasal ortamın tam anlamıyla sağlığına kavuşması için AKP ve benzeri partilerin “din”den iyice bağımsızlaşması beklenecektir.

Seçmen hamama girip iyice keselenmeden, bol bol su dökünerek yıkanmadan bu ülkeye ne huzur ne de demokrasi gelir. Benden söylemesi!

BUNLARI SEN NASIL YARATTIN TÜRKİYE?

Senin için yaktığım ağıtın, senin için ağladığım bozlağın adıdır bu: **Bunları sen nasıl yarattın Türkiye?** Nasıl yarattın Cumhuriyet’in tek tip insan yaratma ideolojisi (!) ile?...

Geçen hafta yurt içinde ve yurt dışında bir üniversitesinin bir dersliğinde bir musalla taşının üzerinde gördüm seni; açık ve kapalı oturumlarda söylenenleri dinledim:

“Merhumu, merhumeyi nasıl bilirsiniz?” diye soruyordu hiç bir dine inanmayan bir imam (ikisi de sendin hem merhum hem merhume olan); arkandan beddua okuyordu dünyanın bütün çiğ süt emmiş haramzâdeleri, CIA parasıyla Boğaz’da keyf süren munkabızlar!

Mahkûm ediyorlardı seni, kendi evlatlarının avro iftiralarını tanık göstererek dünyaya ! Sen orada, öyle yatıyordun musalla taşının üzerinde, kin ve iftira taşları döşenmiş bir kirlili alanda kurulan bir musalla taşında. Musalla taşının biraz ötesinde senin kendi ağaçlarından yapılmış üç ayak bir idam sehпасı; bir giyotin ki tezgahın başında oğullarından biri; bir kütük üzerinde başın, elinde kör bir baltayla oğullarından biri.

Aşağıda, birbirini ezen esrar çekmiş bir kalabalık, senin oğulların ve kızların zort çekmekte senin anına. Kuyruğuna te-neke bağlanmış bir kedisin, kuyruğuna bira kutusu takılmış bir köpeksin sanki. Bunlar senin evlatların, senin kızların ve oğulların; sanki bir kuburu döllemişsin, sanki bir kuduz virüsü döllemiş rahmindeki yumurtayı.

Bunlar senin evlatların mı, bunları sen mi yarattın, bunları sen nasıl yarattın Türkiye?

Kederden içiyorsun her gece, önüne ne gelirse veresiye; dilin

bağlanmış başına gelenleri kimseye anlatmıyorsun, anlatamıyorsun, belki de dilini kestiler bir paslı jiletle.

Evini bağışladığın evlatların kapı dışarı etmişler seni. Geçmişini, destansı öykünü, kimliğini elinden almışlar; parmak uçlarını diri diri törpülemişler ki parmak izin belli olmasın diye.

Alın terinle, kanınla kurduğun evini, hayatını, hayallerini kundakladılar; yabana verdiler yarattığın bütün değerleri, devlettiler, sattılar, kurtulmak için senin dikenli varlığından!

İşte böyle, yaslanarak duvarlara, kendine bir kuytu ararken karanlıkta, yaslandığın duvarı çekip alıyorlar omuzlarından, tökezliyorsun ama düşmüyorsun; evlatlarından biri bir çelme takıyor ayağına, çamurun üzerine kapaklanıyorsun; üzerine çullanıyor evlatların, emekli karneni de elinden almak için!

Üzerlerine okunmuş, kara büyü yapılmış, beyinleri yıkanmış, satılmış evlatların!

Sana yapılanları gördüğümü görenler, sana yapılanları bildiğimi bilenler, susturmak istiyorlar beni; sözcüklerimi iğdiş etmek, cümlelerimi bir tabuta kapatıp lehimlemek istiyorlar.

İstiyorlar ki ben de katılayım bu çılgın şölene, bu sapkın yortuya; istiyorlar ki ben de zort çekeyim arkandan, teneke çalayım ben de.

Ama bilmiyorlar ki yazmışım her şeyi yüreğimin bakır levhasına; susarsam, susturulursam şimdikinden çok daha tehlikeli olurum ben!

Bunaldığım, zorda kaldığım zamanlar oluyor! O zaman cümlelerim oluyor ağzımda ve dilimde, içimdeki sesin gümbürtüsünü duyuyorum. Topraktan, havadan, sudan ve ateşten! O bana diyor ki mesellerinde: Yaz gördüklerini yüreğinin levhasına, zorba adama imrenme Ve onun yollarından hiçbirini seçme; sakın ardından gitme zorbanın ve bekçi köpeklerinin!

Gördüğünü kitaba yaz diyor, bu yoldan daha önce geçmiş olanların haykırışları, gördüğünü kitaba yaz! Çekmek üzere olduğun şeylerden korkma! Çünkü onlar ellerindeki serap kılıcını gerçek sanırlar! ***Ey oğul bir gün yazarı olursan, sakın yalan söyleme ülkemin çocuklarına!***

5 ARALIK 1934 VE KADINLAR

Bugün 5 Aralık 2009, kadınlarımızın seçimlerde oy hakkı kazanmasının 75'inci yıl dönümü! Bakalım, bu günü kutlamak AKP hükümetinin, naylon demokratların, neo-liberallerin, DNA'sı yozlaşmış solcuların ve İslamcı zevatin aklına gelecek mi? Bakalım, Cumhuriyet'in gözündeki çöpleri büyülteçle bulan, çimbızla çıkartan nankör tayfası, kadınlarımız adına biraz olsun sevinebilecekler mi?

5 Aralık 1934 günü kadınlar genel seçimlere katılma ve milletvekili seçme/seçilme hakkına kavuştular. Daha önce kadınların temsil hakkına ilişkin ilk düzenleme 3 Nisan 1930 tarihli **"Belediyeler Kanunu"** ile yapılmış ve kadınlara yerel seçimlere katılma hakkı sağlanmıştı. Bu önemli atılım, o dönemde daha kapsamlı bir devrimin ilk aşaması olarak değerlendirilmişti. Bu devrim 5 Aralık 1934'te gerçekleşti. Anayasa'nın 10. ve 11. maddelerinde yapılan bir düzenlemeyle 22 yaşını bitiren her Türk kadınına seçme ve 30 yaşını bitiren her kadına milletvekili seçilme hakkı verildi. Bütün yurttta sevinç yaratan bu karar, Türk Kadınlar Birliğinin 7 Aralık 1934 günü Beyazıt Meydanı'nda düzenlediği büyük bir mitingle kutlandı. Kadınlar oy verme haklarını ilk kez 1935 seçimlerinde kullandılar. **(Cumhuriyet gazetesinin "Cumhuriyet'in 80 Yılı" ekinde alıntı.)**

5 Aralık 1934 günü dünyada kadınların yasal olarak milletvekili seçme ve seçilme hakkına sahip olduğu ülke sayısı 28, bu hakkın kullanıldığı ülke sayısı 17 idi. Kadınlar seçme/seçilme hakkına Fransa'da 1944, İtalya'da 1945, Yunanistan'da 1952, Belçika'da 1960 ve İsviçre'de 1971 yılında kavuştular.

Atatürk Türk kadınının seçme ve seçilme hakkının verilmesinin ardından şöyle seslenmiştir:

"Bu karar, Türk kadınına sosyal ve siyasi hayatta bütün milletlerin üstünde yer vermiştir. Çarşaf içinde, peçe altında ve kafes arkasındaki Türk kadını artık tarihlerde aramak lazım gelecektir. Türk kadını, evdeki medeni mevkiini selahiyetle işgal etmiş, iş hayatının her safhasında muvaffakiyetler göstermiştir. Siyasi hayatla, belediye seçimleriyle tecrübe kazanan Türk kadını bu sefer de milletvekili seçme ve seçilme suretiyle haklarının en büyüğünü elde etmiş bulunuyor. Medeni memleketlerin

bir çoğunda, kadından esirgenen bu hak, bugün Türk kadınının elindedir ve onu selahiyet ve liyakatla kullanacaktır.”

5 Aralık 1934 tarihli yasa değişikliği ve bu değişiklikle ilgili olarak Atatürk’ün söyledikleri ne yazık ki gerçekleşmemiştir.

Atatürk, Cumhuriyet’in ilanından dokuz ay önce Şubat 1923’de de şöyle diyordu: “Bizim sosyal toplumumuzun başarısızlığının sebebi, kadınlarımızı karşı gösterdiğimiz ilgisizlikten ileri gelmektedir. Yaşamak demek faaliyet demektir. Bundan dolayı bir sosyal toplumun, bir organı faaliyette bulunurken, diğer bir organı işlemezse, o sosyal toplum felçlidir.”

Şimdi, parlamenter kadınlarımızın dünya sıralamasındaki yeri 150’nci mi, yoksa 160’ıncı mı, kim bilir? Bu duruma Çukurova usulü “Zort!” çekmekten başka bir tepki göstermek istemiyorum. Çünkü “Bu durum, Cumhuriyet’in içten çabalarına karşın 1946-1950’de başlayan Karşı Devrim’in olumsuz zaferidir!” desem, “kereste müdürleri” beni hemen demokrasi düşmanı ilân ederler. Ama ben bu cümlemin altını imzalıyor ve her şeye karşın kadınlarımızı saygı ile selamlıyorum!

395

ALTAN ÖYMEN’İN TANIKLIĞI

Kardeşi Örsan Öymen daha yakın arkadaşımı(r) ama Altan Öymen de epeyce arkadaşımıdır. Öymen kardeşleri, yuvarlak hesap 50’li yılların sonlarında, 60’lı yılların başlarında, Ankara’nın ünlü Piknik’inin üzerindeki Gazeteciler Cemiyeti’nde uzaktan görürdüm. Benim bir dost sayesinde ürkerek girdiğim Cemiyet’te babalarının çiftliğinde gibi dolaşırlardı.

Babaları Hıfzırrahman Raşit Öymen, 1960 yılında Gazi’den mezun olduğum zaman diplomamı vermişti. Örsan, o sahneyi gösteren fotoğrafı babasıyla ilgili bir yayında kullanmak üzere aldı ama geri vermedi. Güzel bir fotoğraftı.

1969 yılında, TRT Dış Haberler’den Ankara Televizyonuna geçtiğim zaman iki kardeşle gerçekten tanıştık. Beni artık az buçuk tanıyorlardı. Örsan Haberler’de çalışıyordu. Altan Öymen ise, sanırım, Melih Aşık’ın yönettiği “**Objektif Programı**”na

Varlık Özmenek ve rahmetli Adem Yavuz'la birlikte program hazırlıyordu. Programın metnini ben okuyordum.

Altan Öymen'i en son ve uzun süre sonra 20 Kasım 2009 gecesi Sirkeci Gar Lokantası'nda gördüm. Eski günlerdeki gibi. Eski günlerdeki gibi diyorum, çünkü 1970'lerde Ankara'da **Sultan Otel**'in barında, Mehmet Kemal'in "**Kalem**"inde, şimdi yerlerinde yeller esen "**Tavukçu**" ve "**Pis Buhara**"da bir arada olurduk. Hepsi destansı nitelikte (Haluk Tuncalı, Şirin'in babası Nizam Payzın, Erhan İsmet, Ertan Karasu, Zafer Cilasun vb.) televizyon programcıları, habercileri, gazeteciler, yazarlar, operacılar ve tiyatrocular gelirdi. Bizi pek devrimci saymayan zamanın devrimcileri başka yerlere takılırdı.

Lâfı Altan Öymen'in son yayınladığı ve "**Kadim Dostum Özdemir İnce'ye en iyi dileklerimle**" diye imzaladığı, kendi deyişle "**Anılı**" kitabı "**Öfkeli Yıllar**"a (Doğan Yayıncılık) getireceğim. Ama bu kitap hakkında ne diyebilirim, tarihsel tanıklığın hangisine, neden itiraz edebilirim? İtiraz edebileceğim her hangi bir tarihsel yan yok. Anlattıkları benim de içinde ya da bir kıyısında yaşadığım öfkeli yıllar. Doğan Yayıncılık daha önce "**Bir Dönem Bir Çocuk**" ile "**Değişim Yılları**"nı yayınlamıştı.

Fakat "**Öfkeli Yıllar**" bir ölçüde benim de hayatıma tanıklık ediyor: Rüzgarlı Sokak, Cemil Sait Barlas'ın Pazar Postası (Muzaffer Erdost zamanında "İkinci Yeni"nin folluğu oldu); Posta Caddesi'ndeki **Kürdün Meyhanesi**, **Palabıyık**. Ben Karpiç'e adım atamadım. Listede **Üç Nal** ve Sakarya Caddesi'ndeki **Misuri Lokantası-Üçüncü Mevki** (Erdoğan Tokmakçıoğlu'nun kulakları çınlasın) eksik. Canı sağolsun!

"**Öfkeli Yıllar**"ın bence en önemli bölümü, 1951 "Komünist Tevkifatı"nı anlattığı 12. Bölüm (S.241). Demokrat Parti'nin ABD yardımı alabilmek için nasıl bir hayali komünizm yarattığını anlattığı bölüm. Demokrat Parti hükümeti habbeyi kubbe yapmıştı. "**İşin 'büyük' olduğunun duyurulması, hükümetçe de isteniyordu. Çünkü Türkiye'de 'komünist tehlikesi'nin var olması, Amerika'nın Türkiye'ye 'ilgisi'nin, dolayısıyla 'Amerikan yardımı'nın artması demektir.**" (S.255) O yıllar iktidarın acaba "biraz komünist mi ithal etsek?..." diye kıvrandığı yıllardı. Türkiye NATO'ya 1951 komünist tevkifatının 167 kurbanı ve Kore Savaşı sayesinde girdi.

"Tarihle Yüzleşmek" heveslisi tayfa biraz da Türkiye'deki kı-

zıl tehlike hayaletiyle de yüzleşse olmaz mı? Hayra girerler, dua kazanırlar!

DARBE HAYALETİ, DARBE ŞANTAJI

“Eski Solcular Mezarlığı” (15.04.08), **“Fıstıklı Yeşil Devrim”** (06.05.08), **“Renkli Devrimlerin Sırrı: Yeni Soğuk Savaş”** (26.07.08), **“Dün Kaldığımız Yerden”** (27.07.08) ve **“CHP’nin Kökünü Kazımak”** (16.08.2008) başlıklı yazılarımda, Mark MacKinnon’un **“Renkli Devrimlerin Sırrı: Yeni Soğuk Savaş”** (Destek Yayınları) adlı kitabından söz etmiştim.

Son günlerde yaşadığımız garabet, bu kitabı tekrar gündeme getiriyor. Gündemden tedirgin olanlar, tedirginliği isyana dönüştürerler dönüp bu kitabı bir kez daha okumalı. Okumamış olanlar ise kitabı hemen edinin mutlaka okumalı.

20 Kasım 2009, Cuma günü SKY-TÜRK televizyonunda konuk idim. Değerli dostum İdris Akyüz darbe paranoyasını sordu. Kendisini söyle yanıtladım:

Kimilerinin darbe saplantılarını anlamakta güçlük çekiyorum. Acaba iktidardaki AKP hükümetinin darbeler işler yaptığını mı düşünmekte? Darbeyi kim yapacak, TSK mı? TSK’nın böyle bir niyeti olduğunu, aleyhteki bütün bulgu iddialarına rağmen, düşünmüyorum. TSK kadrolarının AKP kadrolarından çok daha demokrat olduğuna inanıyorum. AKP, dış ve iç yandaşları, lejyonerleri, yurtdışındaki moral hocaları sivil darbeyi tamamlamak için siyaset sahnesinde psikolojik savaşın sis makinesini çalıştırıyorlar.

Ben size şu anda Türkiye’de sahnelenen tiyatro oyununun kanavasını betimleyeceğim:

“Darbe Hayaleti” ve “Darbe Şantajı” ile, Gazi Mustafa Kemal, TSK, CHP, 1923 Cumhuriyeti, Cumhuriyetçiler, AKP iktidarı muhalifleri toptan hedef alınıyor ve toptan darbeci olarak damgalanıyor.

Aynı şey, Eski Yugoslavya (Sırbistan), Ukrayna, Gürcistan ve Beyaz Rusya’da da tezgahlanmıştı. Adını andığım **“Yeni Soğuk Savaş”**ta oynanan oyunlar, kurulan tuzaklar, çevrilen dolaplar anlatılmaktaydı. Başta Soros olmak üzere ABD patentli vakıf-

ların (NED, IRI, NDI, Soros) hazırladığı senaryolar Beyaz Rusya dışında Sırbistan, Ukrayna ve Gürcistan'da başarılı olmuş, iktidarlar devrilmişti.

Ancak Türkiye'de hazırlanan darbe iktidara karşı değil(di). Darbe, Gazi Mustafa Kemal'e, TSK'ya, CHP'ye, 1923 Cumhuriyet'ine, Cumhuriyetçilere, AKP iktidarının muhaliflerine karşıydı ve karşı. Şaşırtıcı değil mi?

Evet, çok şaşırtıcı! İktidar, Habur Sınır Kapısı'nda Kürtçülük Fesadı Açılımı yapıyor. Ama bu karışık acamçılı işi yaparken ana muhalefet partisi CHP'nin de erkete olmasını istiyor.

Cumhurbaşkanlığı seçimini, TBMM Başkanı seçimini kendisine edilen ricalara karşı bildiğini okuyarak yapan AKP'nin totaliter tavrını eleştirmeyen zevat, şimdi CHP'yi topa tutuyor. CHP'nin demokrasi karşıtı ve darbe yandaşı olduğunu dünyaya ilan ediyor.

AKP'nin iktidara gelmesinden bu yana yeni kurulan ya da türlü oyunlarla ele geçirilen gazeteler, radyolar, televizyonlar, besleme basın ve Sefil Toplum Örgütleri, lejyoner akademisyenler bu sivil darbenin değirmenine su taşıyor, pervanelerine rüzgâr basıyor.

"Fesat çiftçileri olup fitne tohumları saçanlar, ettiklerini biçecektir!" (Eyüb, 4:8) Yani rüzgar eken fırtına biçer! Benden söylemesi.

DEMOKRASİ NEDİR VE NE DEĞİLDİR

Demokrasi = Özgürlük + Eşitlik + Kardeşlik!!!!!!!!!!!!!!

"Özgürlük, Eşitlik, Kardeşlik" 1789 Büyük Fransız Devrimi'nin büyük şiarıdır!

Efendim, izin verirsiniz arz edeyim!

1.Özgürlüğün olmadığı yerde demokrasi yoktur!

2.Eşitliğin olmadığı yerde demokrasi yoktur!

3.Kardeşliğin olmadığı yerde demokrasi yoktur!

Ve gerisi palavradır! Davul tozu ile minare gölgesidir! Arz ederim!

Özgürlük somuttur, eşitlik somuttur, kardeşlik somuttur. O halde demokrasi de somuttur. Soyut özgürlük, eşitlik ve kardeşlik olmadığı gibi soyut demokrasi de yoktur. Demokrasi kesinlikle Türk kahvesine benzemez. Sadesi, az şekerlisi, orta şekerlisi, şekerlisi olmaz.

Bu nedenle "Daha çok demokrasi!" talebi bir safsatadır, bir sabuklamadır. Demokrasinin olmadığını ifade eder.

Neye göre daha çok demokrasi? Demokrasi nedir gardaş?

Bilgisayarla sadece oyun oynamayan bir ilköğretim öğrencisine sorsak: Demokrasinin halkın iktidarı olduğunu söyler. Ancak halkın iktidarı soyut bir kavramdır, uygulamada en demokratik ülkelerde bile halkın iktidarı her nedense bir türlü gerçekleşmez. Ne ABD'de ne bizim İngiltere dediğimiz Birleşik Krallık'ta!

Egemenlik gerçekten ulusun, halkın olmadan adalet mülkün temeli olmadan; özgürlük, eşitlik ve kardeşlik egemen olmadan demokrasi bir kuruntudur, ham hayaldir, düştür, bir seraptır.

Çok parti, parlamento, düzenli seçim, kuvvetler ayrılığı; Anayasa Mahkemesi, Danıştay gibi denetim kurumlarının bulunması demokrasinin göstergesi değildir.

399

Parlamento ve milletvekilleri, hükümet ve aygıtları halkın iktidarının önündeki en büyük engellerdir.

Devlet ile hükümeti birbirine karıştırmayalım. Fransızcada devlet büyük "E" (Etat) ile yazılır: Devlet. Bizde nedense ikisi birbirine karıştırılır. Son büyük depremde televizyon konuşkanları ile halk temsilcileri "Hükümet nerede?" diye bağıracaklarına "Devlet nerede?" diye çırpınıp duruyorlardı. Halkın devlet ile hükümeti karıştırdığı bir ülkeye ne soyut demokrasi ne de somut demokrasi yerleşir. ABD'li memur devlet için çalıştığını söylemez, "Hükümet için çalışıyorum" der.

Şimdi kaba bir benzetme yapalım: Devlet bir yük kamyonudur. Kontak anahtarı elinde olan hükümet, şofördür. Şoför, yüklü devlet kamyonunu istediği yere götürür, malı istediği yere boşaltır. Demokrasiyi denetleyebilmek için seçmen halk devlet ile hükümet farkını öğrenecek. Örneğin: Devlet kimseyi dinlemez, devletin telekulağı yoktur. İnsanları hükümet dinler, hükümetin telekulağı vardır. Devlet kendi kurum ve kuruluşlarını tuzağa düşürmez. Devletin kurum ve kuruluşlarını hükümet tuzağa düşürür.

Bir şoför olarak hükümet gerçekten demokrat değilse, demokrasi bir Sırat Köprüsü olduğu için tehlikelidir, yıkıcıdır. Türkiye’de pimi çekilmiş el bombasına benzeyen bir hükümet var.

Geldiği gibi demokratik yolla gitmeyi düşünmediği için durmadan “Darbe Şantajı” yapıyor. Sanki 1930’ların Almanya’sını yaşıyoruz!

ZEVK İCABI SİRKELİ BAKLAVA

Zevkler de tartışılır! Gres yağı ile balı karıştırarak yiyemezsiniz! Bu işi becerenler çıkmaz mı, çıkar. Çıkar ama bunun ödenecek bir bedeli vardır mutlaka. Bunun bedelinin ne olduğunu hekimlerden, kimyacılardan öğrenmek mümkün. Buradan bakın nerelere geleceğim:

Seçmen halkın iktidardaki parti için **“Bu gitsin de hangisi gelirse gelsin, kim gelirse gelsin”** düşüncesine ulaştığı çizgi, o iktidarın yönetimden artık demokratik seçimle uzaklaştırılamayacağı bir noktadır. Demokratik libaslı seçimler yapılır ama iktidar bir türlü iktidardan uzaklaştırılamaz. Seçmen halk ancak totaliter rejimlerde “kim gelirse gelsin” alternatifsizliğine ulaşır. Totaliter rejimlerde belki seçimler olur ama demokrasi asla olmaz.

Hangisindeydi unuttum, adı aklıma gelmiyor, bir Türki cumhuriyetinde devlet başkanı halkın oylarıyla ömür boyu cumhurbaşkanı seçildi.

Demokratik bir ülkede seçmen halkın bir devlet başkanını ömür boyu seçmeye hakkı yoktur. Böyle bir demokratik hak olmamalı. Demek ki demokrasinin “demokrasi”den korunmasını gerektirecek durumlar da var. Gerçek demokrasiler, “Napolyon” ve “Hitler” üretmezler, seçilmesine de izin vermezler. Yürütme Napolyonlaştıkça demokrasiden uzaklaşır.

Demokratik bir ülkede dindarların dinlerini teokratik bir düzenin (örneğin şariat düzeninin) zihniyeti içinde yaşamak istemeleri büyük bir çelişkidir. Dindarlar teokratik düzende dinlerini bir özgürlük ortamında yaşamazlar. İnanç bir özgürlük değildir bu düzende, bir “müebbed hapis”tir. Sofu dindarların

demokrasilerde dinlerini nasıl yaşayacaklarını öğrenmeleri hemen hemen olanaksız gibidir. Öğretilmesi gerekir! Demokrasilerde Suudi Arabistan türünden toplumlar ve yönetimler olmaz. Öte yandan Suudi Arabistan gibi ülkelerde demokrasi de olmaz. Kesinlikle!

Demek ki biri demokratik, öteki teokratik olmak üzere iki din anlayışı var. Demokratik din anlayışı totaliter bir rejim üretmez. Çünkü her inanç sahibi öteki inanç sahiplerine saygı göstermeyi, öteki inançların da demokratik bir “hak” olduğunu öğrenmiştir.

“Hoşgörü” totaliter bir erdemdir, eğer böyle bir erdem varsa! Demokrasilerde herkesin hakları olduğu için, birinin ötekini hoş görmesi gerekmez. Demokrasilerde hoşgörü bir hakarettir, küfürdür.

Türk halkının küçük bir bölümü ne demokrasi ne de demokratikleşmiş bir din istiyor! Bunu biraz açayım: Dinlerde Tanrı ile inanan insanın arasında bir demokratik ilişki kuşkusuz yoktur, olamaz. Ama o kadar! Ezanın da dediği gibi: “Tanrı uludur ve Tanrı’dan başka yoktur tapılacak!” Demokratik din, Tanrı dışında kalanlar arasında her şeyin, herkesin aralarındaki ilişkinin eşitlik ve özgürlük üzerine bina edildiği bir dindir. Dinsel durumudur!

401

Bu bütün dinler için geçerlidir! Tanrı var diye, Tanrı’ya koşulsuz inanılıyor diye, sınıflar ve bireyler arasında eşitsizlik ortadan kalkmaz. Gelir dağılımı düzelmez, işsizlik ve sömürü sona ermez. Toplumsal ve bireysel mutlu düzen için demokrasi, hukuk devleti ve yasaların mutlaka uygulandığı bir devlet yapısı gerekir!

Laik yönetim, demokrasinin dinleri de demokratikleştirdiği bir yönetimdir. Laik seçmen hiçbir siyasal partiyi ebediyen iktidarda tutmaz! İktidarda ebediyen kalmak isteyen iktidarlara da mutlaka direnir. AKP ve başbakan bu bilinçten hızla uzaklaşıyor, bu hissediliyor!

ÇOK HAKLIDIR BİZİM BAŞBAKANIMIZ...

Biliyorsunuz: YÖK’ün meslek lisesi mezunlarına uygulanan, üniversiteye girişte katsayı koşulunu kaldırması Danıştay’ın 8.

Dairesi tarafından oy birliği ile durduruldu. Danıştay'ın kararı çok açık, eğitici ve yol gösterici:

“Uygulanması halinde telafisi güç ve imkansız zararlar oluşacağı da açıktır. Herkese eşit bir katsayı uygulaması öngörülmüş olmakla, farklı hukuki statüdeki öğrencilerin aynı konumda değerlendirilmesi sonucu anayasal eşitlik kuralı ile çelişkili bir durum yaratılmıştır. Bu uygulama hukuksal statü farkı olanları eşit koşullara tabi kılarak hak kaybı ve ihlaline sebep olacaktır.”

Ve Danıştay 8. Dairesi'nin kararı devam ediyor.

Bu karar gerçekte, imam hatip lisesi mezunlarının canının istediği fakülteye girmesini kesinlikle engelliyor. Bunu gören Başbakan feveran ile karara itiraz ediyor! Politikaya girdiğinden bu yana ilk kez Başbakan Erdoğan'ın dile getirdiği bir düşüncüyü kesinlikle paylaşıyorum: Evet! Danıştay'ın kararı kesinlikle ideolojiktir! Böyle bir karar vermemiş olsaydı, bir gün bunun anayasal hesabını vermek zorunda kalabilirdi. Bu açıklama, Başbakanın Cumhuriyet ve Cumhuriyet Devrimi ile, ulusal eğitimin temelleriyle büyük bir uyuşmazlık içinde olduğunu kanıtlamıştır! Başbakan bir karşı devrimcidir!

Gerekirse sorunu halletmek için yasa çıkartılabileceğini düşünen Milli Eğitim Bakanı Bayan Nimet Çubukçu'ya tasarladığını yapmasını şiddetle tavsiye ederim. Çıkartılacak yasa Anayasa Mahkemesi tarafından kesinlikle iptal edilir ve imam hatip hulleciliği de tıpkı türban işi gibi (yasal olarak) kesinlikle sona erer.

Dünyanın her uygar memleketinde, ortaöğretimde iki türlü eğitim vardır: **1.Genel Eğitim:** Üniversitelere ve yüksek okullara öğrenci hazırlar; **2.Mesleki Eğitim:** Mesleki eğitim üniversitelere öğrenci hazırlamaz, mesleklere eleman yetiştirir. Mesleki ortaöğretim görenler alanlarıyla ilgili yüksek okullara devam ederler.

Ortaöğretim boyunca mesleki eğitimden genel eğitim okullarına geçiş sınavları vardır. Ve bu sınavın hak sayısı da sınırsız değildir.

Sorun buradan çıkmıyor Türkiye'de. Sorun bu olsaydı bizimkiler Avrupa Birliği ülkelerinde uygulanan bu sistemi hemen alırlardı.

Sorun Avrupa Birliği ölkelerinde olmayan imam hatip liselelerinden kaynaklanıyor. Fransa'da imam hatip okuluna benzeyen son okul (seminer) 1975 yılında kapatıldı. Zaten bu seminer mezunlarının üniversiteye girmek gibi bir hakları da yoktu, kili-seye hizmet ederlerdi.

Fransa'da ve öteki Avrupa Birliği ölkelerinde rahip olmak isteyenler **önce** genel lisesi bitirip sonra ilahiyat (teoloji) faköltesine gidiyorlar. Sorun bu kadar basit!

Sorun basit ama amaç başka: Çağdaş bir yasayı (Tevhit-i Tedrisat Kanunu) ortadan kaldırıp iki türlü insan yetiştirmek. Bir toplumun okulları iki türlü insan yetiştirirse o toplumda sür-tüşmeler bitmez, sonunda iç savaş çıkar. 1925 tarihli yasa bu trajediyi engellemek için çıkartılmıştı. Bu mukadder iç savaşı engellemenin tek yolu var: Ya genel liseleri kapatmak ya da imam hatip mezunlarının çalışma alanını sadece dinî alan ile sınırlandırmak.

Danıştay, YÖK'ün toplumu ikiye bölen, bölecek olan kararını durdurarak Cumhuriyet'in emrettiği şeyi yapmıştır. Bu konuda yazdığı her yazı Vakit gazetesi (2.11.09) tarafından alıntılanan Hasan Cemal beyimizin akli ermez bu işlere. Yoksa erer mi?

403

BÖYLE DİN, BÖYLE SİYASET

5 Ekim tarihli gazetelerde, Nakşibendi tarikatının Suriye'deki önde gelen şeyhlerinden Abdölgani El Haznevi'nin Türkiye'ye gelişi ile ilgili fotoğraflar yayınlandı. Çok anlamlı fotoğraflar:

Suriye'nin Kamışlı kentinde yaşayan ve babası Şeyh Ahmet El Haznevi'nin ölümünün ardından bu ölkedeki Nakşibendilerin başına geçen Şeyh Abdölgani El Haznevi, müritlerini ziyaret etmek için Türkiye'ye gelmiş. Şanlıurfa'nın Akçakale Sınır Kapısı'nda müritleri tarafından ilahilerle karşılanmış. Şeyhi sınırda karşılayanlar arasında Saadet Partili Akçakale Belediye Başkanı Abdölhakim Ayhan ile MHP'li Harran Belediye Başkanı Mehmet Özyavuz da bulunuyormuş. DHA'dan Hasan Kırmızıtaş ile Ali Leylak'ın bildirdiğine göre, 06 AG 5254 plakalı lüks cipten inen Şeyh Haznevi karşılayanlara elini öptördükten sonra

Harran'a gitmiş. Ardından, müritlerinin oluşturduğu yüzlerce araçlık konvoyla Karaköprü beldesine gelmiş; daha sonra Akpınar Öğrenci Yurdu'na geçen şeyh burada Şanlıurfa bağımsız milletvekili Seyit Eyyüpoğlu tarafından karşılanmış ve eli öpülmüş. (Hürriyet, 05.10.09)

Gazetelerde el öpme kuyruklarının ve beşüş çehreli politikacıların fotoğrafları var. Bunlar ülkemizdeki sapkın din ve siyaset ilişkilerinin en çarpıcı belgeleri. Peki şeyhin Akpınar Öğrenci Yurdu'nda işi ne? İl Millî Eğitim Müdürlüğü bu konuyu araştırdı mı?

Bu görüntüler İslamcı politikanın dinlikten çıkardığı İslam dininin nasıl yozlaştığının ve ilkel putperestliğe dönüşmesinin en çarpıcı kanıtları. İşte Yaşar Nuri Öztürk gibi, Ali Akın gibi gerçek din bilginlerinin "şirk koşma" olarak tanımladığı sapkınlık sahneleri.

21 Ekim 2009 tarihli Hürriyet gazetesinde de hem birinci sayfada hem de içeride bir cenaze töreni fotoğrafları yayınlandı. Bu fotoğraflarla ilgili şöyle bir e-posta aldım bir okurdan:

"Bugün sizin sayfanızda dincilerimizin gurup fotosu var. Çocuklara öcü diye göstersek kaçacak delik ararlar! Bizim neden şöyle nur yüzlü dini bütün suratlarımız yok oldu. Tüm dincilerin yüzünden kin nefret dehşet akmakta. Dinci partinin hiçbir milletvekili, hiçbir din hocası şöyle nur içinde değil. Vazgeçtik nurdan, dingin, sakın, mütevazî bir tavır içinde bile değil. Hepsi her an cihat halinde sanki... Erbakan bile daha sempatikti yahu kanlı mı kansız mı derken."

Okurun sözünü ettiği fotoğraflar, Başbakan Erdoğan'ın Rize'ye gittiğinde ziyaret edip elini öptüğü emekli vaiz Mustafa Yıldız'ın cenaze töreninde çekilmiş.

Fotoğraflardan biri dehşet verici: Bir yanda kara çarşafli kadınlar kalabalığı, bir yanda sarıklı cüppeli erkekler ve bunların ortasında gıcır gıcır bir mercedes. Mercedesin önünde işaret parmağıyla ileriye gösteren bir mürit. Sanki "Yort savul! Savulun Şeyh Hazreti geliyor!" deyu bağırmakta. Otomobilin içinde İsmailağa Cemaati'nin lideri Mahmut Ustaoglu, dört bir yanında ABD Başkanı'nın korumalarına benzer, elleri telsizli tek tip kıyafetli korumaları.

Gazetelerin belirttiğine göre cenaze törenine 8-25 bin kişi katılmış. Katılanlar arasında Cübbeli Ahmet Hoca (Ahmet Mahmut Ünlü) ile Resul Bölükbaş Hoca da var.

Ülkemizde, dinin dinlikten çıkmışlığının, din derebeylerinin şanlı yükselişinin çarpıcı manzaraları. Demokrasi ile siyaset ilişkisinin marazlı manzaraları. İşte bu nedenle, görevini yapan bir başsavcı engizisyon rahipleri tarafından yakmalığa (ateşe) gönderiliyor!

Rize’de artık hangi cumhuriyetçi, demokrat ve laik bir parti oy alabilir ? Prof. Dr. Ergun Özbudun’un özlemini çektiği “Pasif Laiklik” manzaraları! Vah zavallı Türkiye vahhh!...

HAYALİ KOMÜNİZM, HAYALİ DARBE(CİLİK)

Türkiye giderek 1950’li yıllara benziyor. 1950’lerin Demokrat Partisi ve daha sonraki sağcı hükümetler (Adalet Partisi) halkın beynini yıkayıp baskı altında tutmak için “Komünizm heyulası”nı malzeme olarak kullanırlardı. Gerektiğinde “Komünist tevkifatları” yapılır, gerektiğinde “Komünizmle Mücadele Cemiyetleri” mensupları elde bayrak sokaklara fırlayıp “Moskova’ya! Moskova’ya!” diye bağırırlardı.

405

Moskova’ya göndermek istedikleri (insanlar)Türkiye’de yerlerinde duruyor ama kendileri her fırsatta Moskova’ya seğirtiyor.

Çocukluğumda, halamın kızları (İclal, Semiha, Feriha ablalarım), oturma odasındaki bodrum kapağını açıp içerdeki karanlığı göstererek bana istediklerini yaptırırlardı. Ödüm koptuğu için süt dökmüş kediye dönerdim.

AKP ve beslemeleri (gazeteci ve profesörcü kitlesi) Türk halkına aynı muameleyi yapıyor. TSK’nın darbe tutkusundan (!) söz ederek, ülkede dilediğini yapıyor. Sivil faşizmin “Beyaz” devrimini yedire yedire, sindirte sindirte inşa ediyor.

1950’lerin hayali komünizm terörünü Altan Öymen’in *“Öfkeli Yıllar”* (Doğan Kitap) kitabı ile Niyazi Berkes’in *“Unutulan Yıllar”* (İletişim Yayıncılık) kitabından okumanızı tavsiye ederim. Ama bugün size Derya Çağlar’ın *“Hayali Komünizm, Soğuk Savaş’ın Türkiye Söylemleri”* (Berfin Yayınları, 2008) adlı kitabından söz etmek istiyorum.

Kitap, Derya Çağlar’ın *“Kamuoyu Oluşturmasına Bir Ör-*

nek: 1945-1955 Yılları Arasında Gazetelerde Antiko.münizm” başlıklı, Mimar Sinan Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsünde sunulan yüksek lisans tezine dayanıyor.

Çalışmanın (kitabın) “Kuramsal Çerçeve”, “Soğuk Savaş ve Türkiye” bölümleri son derece doyurucu. Ama asıl şenlikli bölüm “Günlük Ulusal Basında Yer alan Antikomünist Söylem” bölümü ve bu bölümde sıralanan motifler: Kanatlı Casuslar, Ajan, Güzel Kız ve Kadın, Nazım Hikmet, Diplomatik Temsilcilikler, Kore Savaşı, Stalin, Köy Enstitüleri, Şeriatçı-Komünist İşbirliği, Orak-Çekiç ve Rus Bayrağı, NATO Üstleri-Komünist Faaliyeti, Verici Radyo İstasyonları, İşçi-Öğrenci-Yazar-Şair, Mikrop Harbi, Kızıl Renk motifleri...

Canı isteyen, Darbe ve Ergenekon hayali, hayaleti için de diledikleri motifi seçip balona hava üfleyebilir!

Dönemin gazetelerinden bazı başlıklar: **“Harp tarihçilerinin varamadığı rakam! Kızıl Çarlık 30 milyar 62 milyon insan öldürdü”, “Orak-çekiç resmi yapan bir işçi yakalandı”, “Bolşeviklerin kurduğu Yeni Casus Mektebi: Ruslar, bilhas-
sa genç ve güzel Alman kızlarını casus olarak yetiştiriyor”, “Komünist ideolojisini yaymak üzere sirkelere de vazife veriliyor”, “Türkiye’ye sızan kızıl casuslar; bunların arasında Bulgar dahiliye nazırının hususi kâtibi kamçılı kız namile maruf kız da var”, “Komünizm Konservatuvara da el atmak istiyor. Konservetuarda piyanonun üstüne yazılan iğrenç ibare. Üç genç komünizm propagandası yapmaktan tevkif edildiler”, “Camide komünizm propagandası yapan bir sapık yakalandı”, “Şehrimizde gizli telsiz cihazları”, “Mendil-
lerin içinden çıkan gizli orak-çekiçler”.**

Bu asparagaşlar ABD’den para sızdırmak, her türlü yardım dilenmek için uygulanan programın parçalarıydı. O günlerden bugüne hiçbir şey değişmedi: Darbe hayaletleri de gene aynı hesap!

PİŞMANIM EY TÜRKNONFED!

12 Ocak 2007 günü **“TÜRKNONFED diyor ki...”** başlıklı bir yazı yayınlamıştım. Bu yazıdan dolayı pişmanım ey TÜRKNONFED!

“Cumhuriyetsiz Demokrasi” (Hürriyet, 08.06.07; Cumhuriyet Kitapları, S.170) başlıklı kitabımda yer alan “Cumhuriyet, Demokrat Parti ve Zafer Çağlayan” adlı yazımda seni övmüştüm Ey Türkönfed! Bu yazıda adını andığım için de son derece pişmanım!

Türk Girişim ve İş Dünyası Konfederasyonu (TÜRKONFED) Yönetim Kurulu Başkanı Celal Beysel bana gönderdiği 19 aralık 2006 tarihli elektronik mektupta meslek eğitiminin selamete çıkması için aşağıdaki üç koşulu öne sürüyordu.

“1.İmam hatip liseleri konusu, meslek eğitiminin değil, din eğitiminin bir alt başlığı olarak

ele alınmalıdır. İmam hatip liseleri, meslek lisesi statüsünden çıkartılmalı; sadece din adamı yetiştirmek üzere özel bir statü altına alınmalıdır. Toplumun din eğitimi ihtiyacının karşılanabilmesi için, eğitimciler tarafından alternatifler geliştirilmelidir.

2.İş dünyası, mevcut katsayı sisteminin değişmesini ve ilköğretimden ortaöğretime geçiş sırasında meslek liselerini tercih edenlerin üniversiteye giriş imkanı olmadığı mesajının ortadan kalkması savunulmalıdır.

3.Meslek eğitimi konusunda ortaya konacak çözümler, kısa vadeli ve uzun vadeli olmak üzere ikiye ayrılmalıdır. Kısa vadeli çözüm, lise mezunlarına çeşitli fonlar (İşkur, AB fonları, OSB kaynakları gibi) kullanılarak kısa süreli eğitimler vererek hayat boyu eğitim felsefesi çerçevesinde beceri kazandırmak olmalıdır. Kısa vadeli çözümlerin yanında, paralel çalışmalarda uzun vadeli, örgün eğitim reformları da ayrıca düşünülmelidir.”

Bünyesinde 8 federasyon, 86 dernek ve 9000 iş insanı üyesi ile önemli bir sivil toplum örgütü olan TÜRKONFED’in yukarıda aktardığım üç görüşünü çok ciddi ve doğruya yakın bularak ve heyecanla 12 Ocak 2007 tarihli yazımı yayınlamıştım.

Şimdi aynı Yönetim Kurulu Başkanı aradan geçen üç yılın sonunda **“İmam hatipler ‘muhafazakâr genel liseler olsun, meslek liselilere katsayı kalksın”** anlayışına gelmiş. Ama Sadi Özdemir’in haberinin başına dönelim (Hürriyet, 08.12.2009)

“Açık konuşalım, imam hatiplerin siyasal ve hukuk okumasını engellemek için meslek liselerine katsayı uygulanıyor. Bu okullar zaten fiilen meslek lisesi değil. Sanayide ve serbest piyasa ekonomisinde böyle bir meslek yok. İmam ha-

tip liseleri ‘muhafazakâr lise’ yapılsın. Vatandaş çocuğuna daha fazla dini eğitim aldirmek istiyorsa bu okulları tercih etsin. Bu okullardan mezun olan çocukların istedikleri üniversiteye gitmesi de engellenmesin.”

Yazıklar olsun! Bu olay bir Orhan Kemal romanında geçseydi Celal Beysel’e **“Sen kimin kesesinden yiyon gardaş, kendi kesenden ye!”** diye çıkışılırdı.

Celal Beysel kesenin ağzını açıp AB ülkelerindeki mesleki eğitime giden yolu ilköğretim okullarından itibaren inceletsin. Mesleki okulların mezunlarına “lise olgunluk sınavı diploması” almadan üniversiteye gitme hakkı yoktur. Bu yol sırat köprüsünden de beterdir.

Celal Beysel’in dediği yapılır ve Tevhid-i Tedrisat Kanunu’nun mezarı üzerine pisenirse, 10-15 yıl sonra, bu ülkede iç savaş çıkar. Bana inanmıyorsa ciddi bir pedagog ile sosyologa sorsun!

MERSİN KENTİ EDEBİYAT ÖDÜLÜ VE OSMAN ŞAHİN DESTANI

Mersin Kenti Edebiyat Ödülü bugün Arslanköylü hemşerimiz Osman Şahin’e veriliyor. Mersin’de! Osman Şahin’in yapıtını bir destan, bir bozlak, bir uzun hava olarak düşünürüm. Geyik kokusu ve keçi çingirakları birbirine karışır. Mersin Ticaret ve Sanayi Odasının desteklediği ödülün Osman Şahin’e verilmesinin gerekçesi ödül kurulu tarafından şöyle açıklandı:

*Toplumsal sorumluluk duygusunu tutkuyla yüklediği öykü yazarlığında otantik bir Türkiye gerçeği içinden evrensel gerçeğe ulaştığı;

*Açık ve aydınlık söyleyişle, törenin egzotik katmanlarını edebiyata açtığı;

*Acı çekerek sevdiği güney/doğu insanımızı kendine özgü anlatım dehası, gerçekçi ve etkin bir edebiyat diliyle dramatize ettiği;

*Torosların bilinmeyen antik kentlerinin gizemli dünyasını epik, yalın ve masalsı bir söyleyişle çağdaş Türk edebiyatına taşıdığı;

*Yurdunu yüreğinde taşıyan soy sanatçı kuşağının örnek bir temsilcisi olarak Türkçenin bütün söyleyiş olanaklarını ulusal ve uluslar arası edebiyat çevresine armağan ettiği;

*Ülkemizde edebiyat/sinema ilişkisindeki tarihsel sürecin en önemli yazarı olduğu için öykücü ve romancı Osman Şahin oybirliği ile ödüle değer bulunmuştur.

Osman Şahin hepsi 28 kitapta toplanan 117 öykü yazdı. Öykülerinden 23'ü sinemaya aktarıldı. Bunların 18'inin senaryosunu kendisi yazdı. Yapıtları 10 dile çevirildi ve kitap olarak yayınlandı.

Osman Şahin 3 Mart 1940 günü Mersin'in "şanlı" Arslanköy'ünde doğdu. Diyarbakır Dicle Köy Enstitüsünde okudu. 1961 yılında Gazi Eğitim Enstitüsünün Beden Eğitimi Bölümünden mezun oldu. Soyu tükenmekte olan gerçek bir öğretmen ve çok gerçek bir yazar. Aynı dilde yazdığım için kendisinden onur duyduğum bir yazar!

Bir yığın ödül aldı. Merak edenler internette Osman Şahin maddesine baksınlar. Çünkü ben Arslanköy'den söz etmek istiyorum.

Türkiye'nin demokrasi kalelerinden, ocaklarından biri olan Arslanköy'ün adı eskiden Efrenk idi. Kurtuluş Savaşı direnişinde gösterdiği kahramanlık dolayısıyla adı TBMM kararıyla Arslanköy oldu. Arslanköy Toroslar'ın tepesinde 1453 metre yükseklikte bir yer. Biraz aşağısında dedem Kör İbrahim'in köyü Demirişik var. Eskiden bol geyik olurdu ora dağlarında.

Arslanköy, Kuvvayı Milliye'de Fransızlar karşı Mersin direnişinin başladığı yer.

1946 seçimlerinde, seçim sandıklarına jandarma el koymaya kalkışınca, kadınlar ayaklandı ve seçim sandıklarını korudu. Önce DP'ye daha sonra CHP'ye oy verdi.

Bu olay üzerine Recep Bilginer "*İsyancılar*" adlı ünlü klasik oyununu yazdı. Osman Şahin'in babası Tahir Şahin hem köyün hem de oyunun muhtarıdır.

Arslanköy artık belediye ve nüfusu 2007 sayımına göre 4.104 insan. Okuma-yazma oranının yüksek olmasına karşın, gazete de satılan kitapçısı yokmuş, ki çok ayıptır. Gazete okumak isteyenler dolmuşla Mersin'den getiriyormuş. Bunu biraz önce öğrendim ve hayal kırıklığına uğradım. O Arslanköy ki kadınları

tiyatro kurup “Hamid” adıyla Shakespeare’in Hamlet’ini oynamıştır. Bu nasıl bir iştir Arslanköy?!

Not: Türkiye işçi sınıfı emekçilerinin haklı grevlerini bütün kalbimle destekliyorum!.....

TÜRKİYE’DE DİN ÖZGÜRLÜĞÜ YOKMUŞ

ABD ileri gelenleri her yıl birkaç kez “Türkiye’de din özgürlüğü yok!” ya da “Türkiye’de dini kısıtlamalar var!” türünden demeçler verirler, bu türden cümlelere yer veren resmi raporlar yayınlarlar. Ertesi gün bizim İslamcı basın bu demeç ve raporların üzerine balıklama atılır; bunlardan kendilerine manşetler, sürmanşetler çıkartırlar.

ABD Dışişleri Bakanlığının 2009 Dini Özgürlükler Raporu’nda Türkiye gene eleştiri konusu olmuş.

İlkin Hristiyan (Katolik, Ortodoks, Protestan; haydi Süryani, Nasturi ve Marunileri de sayalım) ve Musevi vatandaşlarımızın durumunu ele alalım. Dinsel özgürlükleri olmadığını söyleyeceklerini sanmıyorum. Bizim Mersin’de şu anda bir Ortodoks, bir de Katolik kilisesi var. Belki de yüz yıldır. Dileyen kilisesine gidiyor. Rahip ve papaz imamla birlikte Asri Mezarlık’ta cenaze kaldırıyor!

Rum Ortodoks vatandaşlarımızın Kilise ve ibadet sorunu olduğunu sanmıyorum. Tabii Patrikhane’nin **ökümeniklik** sorunu ve Heybeliada Ruhban Okulu dışında. Bu iki politik sorunun din özgürlüğüyle, dinsel sınırlanmayla hiçbir ilişkisi yok.

Musevi tarafından herhangi bir şikayet duymadım. Elbette İslamcı ve ırkçı kesimlerdeki geleneksel antisemitizm ve Yahudi düşmanlığından söz etmiyorum.

Buraya kadar yasal haklardan söz ettim. Peki gayri Müslimler üzerinde mahalle baskısı yok mu? Var! Din adamları ve mabetleri saldırıya uğramıyor mu? Uğruyor!

Ancak bunlar ve bunlardan çıkan olaylar adi suç bağlamına girer: Trabzon’da öldürülen rahip, Diyarbakır’da öldürülen misyonerler; İstanbul’da saldırıya uğrayan Sinagoglar.

Günümüz Türkiye’sinde Sünni-Hanefiler dışında kalan Alevilerin, gayri Müslimlerin, ABD raporlarında yer bulamayan ate-

istlerin kendilerini güven altında hissetmeleri epeyce zordur. Bu doğru!

Söz konusu raporda, devlet memurlarının ve öğrencilerin kamu binalarına ve üniversitelere türbanla girememesi eleştiriliyor. Devlet dairelerinde ve okullarda beş vakit namaz kılınamaması kınanıyor. **“Baş örtüsü takan kadınlar ve yasağa meydan okumalarda onlara aktif destek verenler, ya disiplin cezalarına çarptırıldılar ya da hemşire ve öğretmen olarak kamu sektöründe işlerini kaybettiler”** deniliyor.

Bu eleştiri ve kınamalar, ABD’nin resmi hükümet çevrelerinden geliyor. Bilen bilir ki: ABD bir laik devlet değildir, ABD toplumu gerici bir Hristiyan toplumdur. Bu gerçeği bir yana bırakalım. Rapor, Fethullah fatihleri ile ılımlı ve pasif İslam fesatçılarının ürünüdür.

Müstebit ve küstah ABD kendi sekülerizmi ile Türk-Fransız laikliği arasındaki temel uçurumu nedense görmek istememektedir. Sekülerizm, kilise ve halkın devlete karşı (devleti sınırlandırmak, onu iğdiş etmek için) yaptığı iş birliğinin, ortaklığın ürünüdür.

Türk-Fransız laikliği ise dinsel kuruma (kilise, cami) karşı devlet ve halk dayanışmasıdır. Böyle bir laik dayanışmanın başlıca amacı kamusal alanı (okulları, devlet dairelerini) dinsel simge ve imgelerden arındırmak, yani kamusal alanı steril tutmaktır. Bu nedenle okullarda ve devlet dairelerinde hiç kimse beş vakit namaz kılamaz, kamusal alanda türban ile bulunamaz. Çünkü bu türden eylemler vatandaşların yasalar önünde eşitlik ilkesine ve evet, demokrasiye aykırıdır!

GERÇEKLER ALGILAR ÖN YARGILAR

Şair-i Azam Abdülhak Hamit’in dediği gibi “Mevki Viyana” değil, “Mevki Strasbourg!”

Günlerden 25 Kasım 2009, Strasbourg Üniversitesi.

Malûm ve müseccel konu: Türkiye ve Avrupa Birliğinin Hal ve Gidişi gibi bir şey.

Bendeniz ve Ülker İnce salonda dinleyici olarak bulunmaktayız.

Hazirûnun çoğunluğu 20 yaş dolaylarında öğrenciler. Ben bayılıyor, hayranım bu Türk gençlerine. Gürül gürül Fransızca konuşuyorlar, Türkçeleri de aksansız ve akıcı. Güzel ve yakışıklı hepsi! Fransız dinleyicilerin çoğu da Türkçe biliyor.

Bu konuda yeni bir dil keşfetmemiz gerektiğini belirten Latife Tekin konuyu artık ciddiye almamamızı önerdi. Şunu bir kez daha anladım ki Latife Tekin hayatım boyu tanıdığım en zeki insanlardan biri. Strasbourg'ta söylediklerini mutlaka yazıya dökmeli.

Öteki üç katılımcının söylediklerini hakkıyla özetleyemeyeceğim için adlarını da veremeyeceğim.

1974'te Ankara'da tanıdığım, Avrupa Birliğinde görevli Fransız dostum, AB-Türkiye arasındaki ilişkilerde bilinen şeyleri tekrarladı. Bülent Ecevit ve Süleyman Demirel yapılan ciddi öneriye karşın AB'ye girmeye hevesli görünmemişlerdi. 2002'ye gelinceye kadar Türkiye hükümetleri dişe dokunur bir çalışma yapmamışlardı. (Dostum, Ecevit'in koalisyon hükümetinin yaptığı ciddi katkıları nedense unutuyordu.) Ciddi çalışmalar AKP hükümeti ile başlamıştı. Falan, filan...

Türkiye'de görevli bulunmuş bir Fransız hanım gazeteci Türk-Ermeni ilişkilerinde, şimdiye kadar dinlediğim en şerefli, en nesnel, en tarafsız konuşmalardan birini yaptı. Ama Fransa'nın Türkiye takıntısının kökenlerini açıklamakta yetersiz kaldı.

Oturumun son bölümünde dinleyici olarak söz aldım ve soru sormayacağımı, eleştiri yapmayacağımı, ancak katkıda bulunmak istediğimi söyledim:

"Türkiye'nin birçok bakımdan yetersiz bir durumda olduğunu kabul etmemek mümkün değil.

Ancak Sovyetik Blok'un yıkılmasından hemen sonra, AB'nin armudun sapı, üzümün çöpü demeden, Bulgaristan, Romanya, Macaristan, Estonya, Lettonya ve Litvanya'yı kendi egemenlik alanına katarak Rusya'ya karşı aynı malzemeden yeni bir perde kurdu. Bu durumu mutlaka değerlendirmeliyiz. Şu anda bile Türkiye AB'ye girmek için bu ülkelerden çok daha donanımlı. Bu bakımdan Türklerin aşağılık duygusuna kapılması gerekmez.

Fransızların kaç, Fransa'nın Çukurova'yı işgal ettiğini, yabanc, lejyonuna bağlı özel bir Ermeni Lejyonu kurduğunu, dünyanın dört bir yanından gelen Ermenilere Fransız üniforması

giydirip ellerine Fransız silahı verdiğini bilir? Elbette o döneme Türklerin “Kaç Kaç” dönemi dediklerini de bilmezler.

Fransızlar Ermeni sorunu konusunda neden kendi tarihçileri Gaston Gaillard’ı okumazlar? Tarihçinin *“Les Turcs et l’Europe”* (*“Türkler ve Avrupa”*) (La Libirie Chapelot, 1922, Paris) adlı kitabı 1922’den sonra neden bir daha basılmamıştır?”

Özet: Belli bir çevrenin (çevrelerin) tarihi gerçekleri öğrenmeye, bilmeye gereksinimi yok. Onlar için tarihsel gerçekleri nasıl algıladıkları önemli. Durum buysa, neden tartışmalar yapılıyor, herkes kendi algısına (ön yargısına) sarılsın! Zaten yapılan da bu!

LATİFE TEKİN ADLI CADİ

27 Kasım 2009 sabahı Güney Strasbourg’un en sakın otelinde erken erken uyandım. Baş ucu lambasını yakıp sehbadan kitap almak için elimi uzattım. İki kitap geldi. Latife Tekin’in imzalamadan verdiği *“Rüyalar ve Uyanışlar Defteri”* (Doğan Kitap, 4.baskı) ile Herta Müller’in *“Der Mensch ist ein grosser fasan auf der welt”*’in Fransızcası. Bir gün önce Kléber Kitabevi’nden almıştım.

Kuşkusuz “Nobel Latife Tekin’in hakkıydı ama Herta Müller’e verdiler” demiyorum. İkisine de bin Nobel feda olsun.

2009 yılı Nobelcisi Herta Müller’i Almanca dışında bir yabancı dilde yayınlayan ilk editörlerden biriyim. İlk iki arasında olmasam bile üçüncüsü benim.

Yeryüzünde eğer bir yazınsal adalet varsa Latife Tekin 2020’ye kadar alacaktır bu ödülü. İşte buraya yazıyorum. 20 Aralık 2009. Pazar.

Latife Tekin bu Türkiye’ye de bu dünyaya da fazla bir yazar. Öylesine yeni bir dille dövüyor ki yüksek sesle okurken dilim tökezliyor, dilim dolaşıyor, dilim gençleşiyor ve dirileşiyor. (Dil’i bütün anlamlarıyla birlikte kullanıyorum.)

Çok yeni bir söz dizimi, en yeni bir sentaks!

Vay babam vay!

Âşıklar ormana girer, ışık ve yaprak dilinde sayıklamak için...

“Sence bir ağaç, kaç yaprağı olduğunu biliyor mudur?”

“Elbette, bilmesi gerekir.”

“Topraktan ona göre su çekiyor, değil mi?”

“Dinleseک duyurız her hâlde.”

“Gökyüzü hışırđıyor.”

“Çok güzel.”

“Işıklı bir oda gibi burası.”

.....

Etinden sıyrılmış kemikler gibi topraktan dışarı fırlamış garip biçimli ağaç köklerine dokunup ürperir sevgililer, o sessiz ürperişle yeşerir ölü ağaçlar, âşıklara verin kül olmuş ormanları.

Güvercinlik yangını – Yıldızların ruhunun ağaçlara aktığı yer. (“Rüyalar ve Uyanışlar Defteri, S.102-103)

Beni kıskandıran, Herta Müller’i kıskandıracak bir sapan atışı!

Herta Müller’i bilmem ama ben Latife Tekin ile şiir yarışına kesinlikle girmem!

Gerçeğın hizmetine girmek başka, gerçeğı ve gerçekliğı hizmetine almak başka. Oradan bütün küflü aynaları delip arkaya geçiyorsun.

Latife Tekin dili tersine çevirerek dili havanda döverek fantastik, masalsı bir dünya yaratıyor.

Pazar araştırması önceden yapılmış “hazır giyim”, “eve servis” bir edebiyattan söz etmiyorum.

Dikenli, kayraklı bir yamaçta yalınayak yürümek gerek.

Bu cadı yazarken okur mokur, tanrı manrı düşünmüyor. Merhametsiz!

ŞU DANIŞTAY KAPATILMALI! (MI?)

Effendiiim! Cümleten hepimizin gözü aydın! Bir Anayasa profesörü dostumun da dediğı gibi Danıştay’ımız imam hatipler hakkında öyle bir karar verdi ki konunun üzerine beton dök-

tü. Bu karar ile imam hatip liselerinin katsayılarıyla ilgili bütün hulle ve takiyeler artık sona ermiştir. Danıştay'ın kararı ile ilgili 17.12.2009 tarihli Milliyet gazetesinin haberini birlikte okulayım:

“YÖK’ün , meslek liseleri ve imam hatip liseleri mezunlarına üniversite giriş sınavında genel lise mezunlarıyla eşit katsayı uygulamasına yönelik kararının yürütmesini durduran Danıştay 8. Dairesinin kararına yapılan itirazı, 1’e karşı 28 oyla reddeden Danıştay İdari Dava Daireleri Kurulu, gerekçeli kararını tamamladı. Kararda devrim kanunlarına göre, imam hatiplerle ilgili bu tip bir düzenleme yapılamayacağı belirtildi.

İmam hatip liselerinin de meslek lisesi olduğuna işaret eden kararda, devrim yasalarından olan Tevhid-i Tedrisat Kanunu anımsatılarak, ‘Bu kanuna göre, imam hatip liseleri imamlık, hatiplik gibi dini hizmetlerin yerine getirilmesi ile görevli elemanları yetiştirmek üzere kurulmuş liselerdir. Mesleki-teknik öğretimden üniversiteye geçişi düzenlemek amacıyla getirilen ‘sistemde, imam hatip liselerinin bu fonksiyonlarının da göz önünde tutulması yasal bir zorunluluktur’ ifadeleri kullanıldı.

Kararda bir meslek lisesi mezununun farklı katsayı uygulamasına karşı açtığı davaya bakan AİHM’nin 12 Mayıs 2009’da davayla ilgili verdiği kararında, ‘Farklı katsayı uygulanmasının eğitim haklarını ihlal etmediğini, ayrımcılığa yol açmadığını’ belirttiği ve davayı reddettiği ifade edildi.”

Artık ölsem de gam yemem! On yıldır Hürriyet gazetesinde Anayasa’nın 174 maddesi tarafından korunan Devrim Yasaları, Tevhid-i Tedrisat Kanunu ve imam hatip liseleriyle ilgili yazdıklarım Danıştay tarafından doğrulanmış ve onaylanmış bulunuyor.

Danıştay’ın kararı doğru okunursa: Meslek ve imam hatip lisesi mezunlarının üniversiteye girişi sağlamak bağlamında hazırlanacak bütün katsayı yönetmelikleri Danıştay tarafından iptal edilecektir. Çünkü bu türden yönetmelikler karşısında Tevhid-i Tedrisat Kanunu en büyük engeldir. Bu nedenle imam hatip mezunlarına sınav yoluyla da olsa üniversiteye giriş hakkı tanıyan bütün yönetmelikler gayri meşrudur, yasaya aykırıdır!..

Danıştay, Devrim Yasaları’nı ve bu bağlamda Tevhid-i Tedri-

sat Kanunu'nu referans verdiği göre kararı bu eksen ve doğrultuda okumak gerekir.

Milli Eğitim Bakanı, dediği gibi, bu konuda bir yasa çıkartacak olursa. Bu kez karşılarına Anayasa Mahkemesi çıkacaktır. Çıkacaktır, çünkü Anayasa'nın 174. maddesi tarafından korunan Devrim Yasaları'na ve Tevhid-i Tedrisat kanuna aykırı bir kanun çıkartılamaz.

AKP iktidarı hukukçuları Tevhid-i Tedrisat Kanunu'nu sıradan bir yasa sanıp değiştirmeye kalkışacak olurlarsa, karşısında gene Anayasa Mahkemesi'ni bulacaktır. Çünkü Anayasa Mahkemesi geçmişte verdiği bir kararda Devrim Yasaları'nı Anayasa'nın değiştirilemez, değiştirilmesi önerilemez maddeleri arasında kabul etmiştir. Dolayısı ile bu karar bir içtihat (jurisprudence) olmuştur.

Anayasa'ya göre ve mevcut mevzuat içinde, imam hatipler için üniversite kapısı kesinlikle kapanmıştır. Kapanacaktır!... YÖK'ün 17.12. 2009 günü aldığı karar da geçersizdir! (Yarın devam edeceğim)

GENEL LİSELER VE İMAM HATİPLER

İmam hatip okullarıyla ilgili olarak Bursa'dan S.S.T. imzalı bir elektronik posta aldım. Birlikte okuyalım:

[“Üniversite kapısına dayanmış çocuğum çocuğum yok ama şu katsayı işine beş yüz yerden kafayı takmış durumdayım. Ana takıntım, artık zerre şüphe duymadan inanmış olduğum, memlekette haksızın sesinin haklının sesinden kat be kat daha güçlü çıkıyor olması gerçeğidir.Sayılar kabacadır ve tam da gerçeği yansıtmıyordur ama mesela bir milyon kişi üniversite sınavına girecekken ve bunların dokuz yüz bini düz lise mezunuyken, yüz bin nüfuslu imam hatipliler nasıl olur da gündemi bu kadar işgal ederler ve düz liseliler hiç ses çıkaramazlar? Fazladan bir tane soru çözebilmeleri umuduyla yıllarca, milyarlarca lira verip çocuğunu çocuğunu dershaneye gönderen ve bunun maddi külfetini eve daha az et, diğer kardeşe daha az eğitim, eşe daha az sağlık çözüm(süzlüğ) üyle dengelemeye çalışan haklı çoğunluk nasıl bir “gık” bile

diyemez? Nasıl olur da devletin televizyonunda aynı görüşten dört kişi saatlerce imam hatipliler hakkında ferman verirken numuneten bir kişi de düz liseliler için birşeyler söylemez? Nasıl olur da işi memurun hakkını savunmak olan Memur-Sen bir gün önceki eyleme katılmazken hemen eresinde bağıra çağıra katsayı çıkırtkanlığına soyunur? Nasıl olur da plansız programsız bir şekilde, oy deposu, arka bahçe, fesatlıklarıyla imam hatiplere tıkıştırılan milyonlar işsiz, çaresiz kalınca ülkenin Başbakanı yarattığı pisliğin üstünü örtebilmek için hem yargıya hem de düz liseli haklı çoğunluğa kafa tutabilir?”]

[“Ben askeri lise mezunuyum ve ordunun ne kadar subaya ihtiyacı varsa askeri liselere o kadar öğrenci alırlar; yüz fazlası, yüz eksiği olur ancak. Ülkede cami sayısı belli, ihtiyaç duyulan imam ve hatip sayısı belli, devletin imkanları belli iken neden ihtiyacın onlarca kat üzerinde öğrenci alınır bu okullara? Başbakan, bu haksız ama bir de kandırılmış kitlenin derdine deva olacaksa bunu düz liselilerin ekmeğine el uzatarak değil, mesela, yandaşa, dindaşa peşkeş çektiği paraları biriktirip her namaz vaktine bir imam görevlendirerek yapabilir! Bu okullar hakkında benim görüşüm şudur: Her biri ayrı bina, öğretmen, ısıtma, aydınlatma, bakım, onarım gerektiren ve çıktısının neredeyse hiçbir ekonomik değeri olmayan bu okullar kapatılmalı ve yerlerine mümkün olduğunca fazla denizcilik meslek lisesi açılmalıdır ki denizcilik çağın mesleğidir. İşli dünyevilik, işsiz uhrevilikten pek tabii ki dinimizce de daha caizdir. İmam hatip liseleri de İlahiyat Fakültelerinin olduğu şehirlerde ve düz lise binalarında açılmalı, az sayıda öğrenci alınmalı ama gerçek anlamda din ve sosyal bilimler eğitimi verilmelidir. Adları da imam hatip lisesi değil “Din Bilgileri Lisesi” olarak değiştirilmelidir, nasıl endüstri meslek liselerine usta cıracak lisesi demiyorsak.”]

Okur belki düşüncesini daha açık seçik yazabilirdi. Kendisine ben yardımcı olacağım. Okurumuz genel lisenin, meslek teknik lisesinin ve imam hatip lisesinin, kuruluş amaçlarının gereklilik ve zorunluluğu olarak birbirinden kesinlikle ayrılmasını; orta-öğrenim 1.Genel lise; 2.Meslek teknik lisesi; 3.Din bilgileri lisesi olarak üçe ayrılmasını istiyor.

Milli Eğitim Temel Kanunu’na göre bu çok kesin ayırım kesinlikle var ama AKP hükümeti ile AKP’nin YÖK’ü bilerek ve isteyerek her şeyi birbirine karıştırıyor. (Cumaya devam edeceğim.)

[“Biz Ankara Üniversitesi Geliştirme Vakfı Özel Lisesinin 2010 yılında üniversiteye girecek bir grup Türkçe-Matematik (TM) öğrencisiyiz. Sorunumuz tahmin edeceğiniz gibi ‘**katsayı**’. Katsayıların eşitlenmesi ya da YÖK’ün 17 Aralıkta ki toplantısından çıkması beklenen sonuç olan katsayı farkının göstermelik hale gelmesi, bizim geleceğimizi olumsuz yönde etkileyecektir. Bunun nedeni; kimsenin gündeme getirmediği “**alan seçimi**”. Bizler şu anda Ankara’nın en iyi Anadolu liselerinden birinde okuyan TM (Türkçe-Matematik) öğrencileriyiz. 9. sınıfın sonunda bu alanı seçtik; amacımız Hukuk Fakültesi, Siyasal Bilimler gibi öğrenim programlarına girmekti. Çoğu iyi seviyeli öğrencinin yaptığı gibi MF (Matematik-Fen) seçmedik; bunu yapmamızın amacı fen derslerini beceremeyişimiz değil, hedeflerimizdi. Katsayılar nedeniyle okulunda MF okuyan bir öğrenci, hukuk fakültelerine giremiyordu, doğru olan da buydu. Bizler TM seçerek 3 yıl boyunca fen dersleri almadık. Oysa ki MF alanındaki öğrenciler 3 yıl boyunca bizimle aynı müfredatta Edebiyat, Türkçe, Tarih dersleri aldılar. Bunun sayesinde MF öğrencileri aslında TM alanına dahil olan edebiyat, coğrafya gibi derslerin sorularını rahatça çözebiliyorlar. Böylelikle bizlerden bir farkları kalmıyor. Aksine fen çözebilmeleri onlara bir avantaj sağlıyor.

Katsayı farkının kapanmasıyla veya azalmasıyla MF öğrencileri bizim alanımıza müdahale edecekler. Birçoğu da TM alanından tercih yapmayı planlıyor veya ‘Tıp tercihlerimizin altına hukuk fakültelerini yazacağız’ diyorlar. Fen lisesinde okuyup TM alanında hazırlık yapanlar bile var. **Bu durum biz TM öğrencilerinin 3 yıl önce yaptığı tercihi hiçe sayıyor.** YÖK böyle köklü bir değişimi liselere yeni başlayacak öğrenciler için gerçekleştirmeli, “**kazanılmış haklarımızı**” bizden almamalı diye düşünüyoruz. İşin diğer tarafında sözel öğrencileri ve yabancı dil öğrencilerinin de mağduriyetleri var. Daha düşük puanlarla öğrenci alan fakültelere girmek isteyen ve okullarında, dershanelerinde bırakın feni matematik bile görmeyen sözel ve yabancı dil öğrencileri sizce, katsayının bu hale geleceğini bilselerdi bu alanları seçerler miydi? Onların da MF ve TM öğrencilerinin yanında hiç şansı kalmadı. Fen yapabilen MF öğrencileri TM alanına; matematik yapabilen TM öğrencileri sözel alanına; yabancı dil bilen

özel okul öğrencileri yabancı dil alanına müdahale edecekler. 9. sınıfın sonunda yapılan alan seçiminin hiçbir anlamı kalmayacak.

Herkes bu meseleye imam hatip ve meslek liseleri üzerinden bakıyor. **Halbuki onlar meslek liselerinde veya imam hatip liselerinde okumaya karar verdiklerinde katsayılar eşit değildi. Bunu bile bile meslek liselerine, imam hatip liselerine girdiler.** Kimse onlara katsayıların eşitleneceğinin garantisini vermedi.

Biz hedeflerimiz için kendi irademizle TM seçtik, fen dersi almadık. Daha az insanla yarışacak, kendi kulvarımızda en iyi olmaya çalışacaktık. Şimdi durum çok değişti. Herkes düz liselerdeki ve Anadolu liselerindeki mağduriyeti görmezden geliyor. Buna engel olmak için elimizden geleni yapacağız. Sizden istediğimiz olaya sadece imam hatip çerçevesinden bakılmaması, bir de meslek liselerinin yanında üniversiteye geçme oranları çok daha yüksek olan Anadolu liseleri öğrencilerinin de görülmesi ve TM, TS ve yabancı dil alanlarındaki on binlerce öğrencinin mağduriyetinin kamuoyuna duyurulması. ANKARA ÜNİVERSİTESİ GELİŞTİRME VAKFI ÖZEL LİSESİ TM ÖĞRENCİLERİ”]

YÜKSEK ÖĞRETİM İÇİN TEK ÇÖZÜM YOLU

[Bu yazı bütün üniversite rektörlerine, fakülte dekanlarına ve öğretim üyelerine ithaf edilmiştir.]

Dünyanın uygar ülkelerinde ortaöğretim ikiye ayrılır:

1.Genel lise öğrenimi; 2.Mesleki ve teknik ortaöğretim.

Türkiye’de bir hilkat garibesi olarak bu iki tür öğretime “dinî meslek okulu” olarak imam hatip liseleri de katılıyor. Katılmakla kalmıyor, genel lise öğrenimi ile meslek ve teknik ortaöğretim hiza ve istikamete imam hatip okullarına göre bakıyor, ki bu tam anlamıyla anayasa ve yasa dışı, gayri meşru bir ortaçağ anlayışdır.

Önce şunu kesinlikle bilelim ve hiç unutmayalım: 3 Mart 1924 tarih ve 430 sayılı Tevhid-i Tedrisat kanunu imam hatip okul ve liselerini kesinle ve tartışılmaz biçimde genel eğitimden ayırmıştır. Aksine bir davranış Milli Eğitim’e fesat karıştırmak ve nifak sokmaktır.

Uygar ülkelerde ortaöğretimden yükseköğrenime geçiş yöntemi genel olarak şöyledir:

A1: Genel liseleri bitirip olgunluk sınavını verenler, aralarında ilahiyat görenimi de olmak üzere, sınavlı ve sınavsız olarak üniversitelere girebilirler.

A2: Mesleki ve teknik ortaöğretimi bitirenler yüksek öğrenimlerini alanlarıyla ilgili yüksek okullarda sürdürebilirler. Üniversiteye girebilmeleri, belli yöntemlere ve olgunluk sınavını vermelerine bağlıdır. Ve bu yöntemdeki hakları belli ve sınırlıdır.

A3: Bu ülkelerde bizim imam hatiplere benzeyen okullar yoktur. Din adamı olmak isteyenler genel liseden olgunluk diploması aldıktan sonra ilahiyat fakültesine giderler.

B1: Bu ülkelerde, genel lise programı sadece genel liselerde uygulanır.

B2: Bu ülkelerde, meslek ve teknik ortaöğretim programlarında genel lise ders programı kesinlikle uygulanmadığı için, bu okulları bitirenler üniversiteye giremeyeceklerini; girebilmek için özel aşamalardan ve sınavlardan geçmek zorunda olduklarını bilirler. O da yukarda açıklandığı gibi olgunluk sınavıdır.

B3: B2’de açıklanan yöntem Türkiye’de var olsaydı, imam hatip lisesi mezunlarına da uygulanırdı.

B4: Türkiye’de genel lise olgunluk sınavı olmadığı için, bütün meslek ve teknik okul mezunları, üniversiteye girebilmek için, özel bir sınavla liseyi de bitirmek zorunda olmalıdır.

B5: Genel liseler dışında hiçbir okul genel liselerin hak ve ayrıcalıklarına sahip olamaz. Türkiye’de bu ilke pedagoji bilimine aykırı olarak hiçe sayılmaktadır.

Kusura bakılmasın: Yukarda yazdıklarımın yanlış olduğunu Türkiye’de belgeleriyle kanıtlayabilecek bir tek kişi bile yoktur. Yazdıklarım itiraz edecek olanlar ya konunun cahilidirler ya da fitne ve fesat çevirmektedirler.

İmam hatip okulları, Türkiye için Kıbrıs, Ermeni ve Kürtçülük sorunlarından çok daha önemlidir. Türkiye’yi geri dönülmez biçimde ikiye bölmektedir. Bu bölünme Kürtçülük bölünmesine benzemez!

Sonuç: Doğru yolu 3 Mart 1924 tarih ve 430 sayılı Tevhid-i Tedrisat Kanunu ile 1950 öncesinin yasa ve yönet-

melikleri göstermektedir. 1869'da başlayıp 1954 yılında Demokrat Parti iktidarı tarafından kaldırılan lise olgunluk sınavı yeniden getirilsin ve Devrim Yasaları'nın ırzına geçmekten vazgeçilsin, yeter!

ÖDÜLLER GEÇER SAGAN KALIR

Paris. 26 kasım-2 aralık 2009 tarihli **Le Nouvel Observateur** dergisinin 145'inci sayfasında Stock Yayınevinin verdiği bir ilan (reklam) var: **"Les prix passent SAGAN reste"** ("Ödüller geçip gider SAGAN kalır!") Yani **Françoise Sagan** (1935-2004). Romancı.

Gerçekten de ödüller geçip gitti, Sagan'ın al(a)madığı ödülleri başkaları aldı ama buna rağmen Françoise SAGAN kaldı, ki doğrudur.

10 Aralık günü sabahın çok erken bir saatinde Amsterdam'da Ertuğrul Özkök'ün Dan Brown'la yaptığı söyleşiyi (Hürriyet, 10.12.09) internetten okurken, ben de içimden **"Dan Brown gelip geçer ama roman sanatı kalır!"** cümlesini geçirdim.

Özkök-Brown ikilisi, Brown'ın yararlandığı bir tür "piç" yazı üzerine konuşuyorlar. Ne roman ne de tarih olan bir "katır" türü. Biliyorsunuz. Katır, eşek ile atın cinsel birleşmesinden türer. Başı, babaya göre, kimi zaman ata, kimi zaman da eşeğe benzer. Katırdan katır türemez. Yeni bir katır için her zaman yeni bir at/eşek eşleşmesine, çiftleşmesine gereksinim vardır.

Ertuğrul Özkök soruyor: "Da Vinci Şifresi" ve "Kayıp Sembol" kitaplarının sizin için anlamı nedir? Bunlar sıradan birer komplo teorisi mi? Sadece birer roman mı?

Dan Brown cevap veriyor: Ben alternatif bir tarih yazıyorum. Yazdıklarımın içinde alternatif tarihin araştırmasıyla gelen pek çok gerçek var. Tarih her zaman kazananlar tarafından yazılmıştır. Bu nedenle öğrendiğimiz tarih her zaman onları anlatmaz. Bu kitaplar da gerçekten olmuş olabilecekleri yazıyor.

Ertuğrul Özkök ile Dan Brown el ele vermiş hem roman sanatının hem de tarih biliminin canına okumaktalar.

Dan Brown, **"Ben alternatif bir tarih yazıyorum. Yazdıkla-**

rımın içinde alternatif tarihin araştırmasıyla gelen pek çok şey var” diyor.

Yeni bir tarih yorumunun “tarih” sayılabilmesi için tarihçilerin onu kendi metinleri için başvuru (referans) kaynağı olarak seçmesi gerekir. Ciddi bir tarihçi asla böyle bir şey yap(a)maz. O halde Dan Brown’ın yazdıkları tarih biliminin alanında yer almıyor, almayacak.

Peki roman mı? Umberto Eco, Milan Kundera ve Mario Vargas Llosa yıllar önce, bir Bernard Pivot televizyon programında roman sanatının yazınsal söylem içinde yer alan ve dile dayanan bir ürün olmasına karşın, öyküye ve anlatıya yaslandığını söylüyorlardı. Adını verdiğim üç yazarın işaret ettiği öykü ve anlatının, Dan Brown’ın sözünü ettiği yeni tarih yorumu ile hiçbir ilişkisi yoktu(r).

“**Foucault Sarkacı**” ile, Dan Brown’ın üzerinde yürüdüğü öyküleme tarzının mucidi olan Umberto Eco bile hiçbir zaman alternatif tarih yazdığını ileri sürmemiştir.

Ertuğrul Özkök, bu söyleşiyi yayınlamadan önce bana gösterseydi, kendisine kesinlikle yayınlamamasını söyledim. Dan Brown’ın yazdıkları roman sanatı için bir “Çin” üretimi, korsan üretim. Ne roman ne de tarih! Eco, Kundera, Llosa üçlüsünün romancı saymayacağı bir esnaf yazıcı örnek gösterilerek roman sanatına kötülük yapıyor.

ABD’yi kuranların mason olup olmamasının roman sanatı açısından hiçbir önemi yoktur. Önemli olan: “**Kayıp Sembol**” yazınsal bir metin midir? Hiç kimse söz konusu kitabın bir yazınsal ürün olduğunu söyleyemez. Yoksa George Washington’un ya da destansı pehlivan Koca Yusuf’un aslında bir travesti olduğunu ileri süren bir kitap, bu ölçü ile, bir başyapıt olur.

ÇOCUK SENİN KIÇINI YERİM

29 Kasım Pazar günü Paris’in pek ünlü **La Closerie des Lilas**’sında öğle yemeğine oturmuştuk: Claudine Baude, Ülker ve ben. Claudine, 12 Eylül dönemi Fransız Büyükelçiliğinin pek ünlü müsteşarı Philippe Baude’un eski eşi. Philippe sonra Fransa’nın Avustralya Büyükelçisi iken emekli oldu. Şimdi Güney Fransa’nın bir köyünde oturuyor.

Claudine ve Philippe bizim (yani Figen Batur, Tansu+Ertuğrul Özkök, Canan+Aydın Uğur, Ülker+Özdemir İnce) neredeyse 30 yıllık dostumuz, arkadaşımız.

Onlarla bekar ve evli çocuklarımızı konuşuruz (Tansu ve Ertuğrul ile torunlarını konuşurlar), geçmişi anıp gelecek projeleri yaparız; edebiyat ve sanattan mutlaka söz ederiz.

Claudine, Philippe'e 10 kilometre uzaklıkta bir güney evi satın almış. Yazları bizi bekliyor. Biz de onları bekliyoruz ama mecburen ayrı ayrı.

2009 yılının son yazısında hayatta en yakın dostlarımdan söz etmek, başımızda dolaşan kara bulutlara rağmen içime ferahlık veriyor.

Onlar ile birlikte bütün okurlarıma, okurum olmayanlara, beni sevenlere ve benden nefret edenlere mutlu bir 2010 yılı dilerim.

Evet, yemek yerken, Claudine'e **"Yahu Claudine, dedim, Air France'ın dergisinde bir küçük çocuk fotoğrafı var. Hani, bir ayağını ağzına sokmaya çalışıyor. Onun kıcını öpmek, her bir yerini yalamak istiyorum!"** dedim.

Fotoğrafı biliyormuş. O da benim yapmak istediğimi yapmak istermiş. Demek ki Clément'in evlenip çocuk yapmasını istiyor. Tıpkı benim Tanbey'in evlenmesini ve bana o çocuk benzeri bir torun armağan etmesini beklemem gibi.

Ben insan milletin en çok en hayvanî, en ilkel erdemlerini severim. Evlenmek, aile kurmak ama büyük bir aile. Her pazar günü upuzun, kocaman bir masanın (ki mutlaka ya mavi beyaz ya da kırmızı beyaz karelidir) çevresine oturup Ülker'in pişirdiği kapuskayı yemek ve ucuz kırmızı şarap içmek. Tıpkı Ankara'da 1980'lerde olduğu gibi.

Üzerine, dövme cevizli kapak tatlısı. Ardından İtalya'da köylü ve işçilerin içtiği, dünyanın en ucuz purolarını (Pedroni, Toscanelli, Toscanello. 6 kalın sigarlık paketi 4 euro'ya) tütürmek!

Eskiden, çok eskiden Yunan ve Fransız eski müziklerini, klasik Türk müziği dinler idim. Şimdi hiçbir müziği dinlemem istiyorum. Dünyanın mırıltılarını dinlemek yetiyor bana. Dünyanın bütün mırıltılarını ve fısıltılarını.

Bir başka çocuk fotoğrafı. Çalışma masamın camının altında duruyor yıllardır. Ülker birkaç gün önce tesadüfen gördü. Bizim

Tanbey'in çocukluğuna benziyormuş. Belki de o nedenle oraya koymuşumdur. Bilgisayarımın hemen alt yanında: Gözleri bilye gibi, cıncık gibi parlıyor. Ağzı tıpkı şöyle: " ". şaşkın, şaşkın d n-yaya bakıyor. Dilinin altında dişleri yok.

Nereden bulduysa bir bez bulmuş ve edep yerini kapatmış. Yavrum ne bilecek edep yerinin ne olduğunu. O beze sahip çıkmış bırakmak istemiyor. Ayak parmakları birbirinden uzak ve gergin. Biraz sonra sırt üstü devrilecek ve ayaklarından birini ağzına götürecek.

şimdilerde dağa çıkan ve oradan inmek istemeyen PKK'lıların çocuklukları da böyleydi. İkinci Cumhuriyetçilerin, eski ve yeni m rtecilerin, naylon demokratların çocuklukları da böyleydi. Onların kendi çocukları da böyle. Ancak Bülent Arınç  ocuk olmamıştır! Bülent Arın lar  ocuk olmazlar, çünkü olamazlar!

2010'dan 48 saat önce, kendimi, aklıımı ve ruhumu bir  ocuk bahçesine salıyorum! Yayılınsınlar!

Index

- A. Necmi Özler (261)*
Abdullah Nefes (27)
Abdullah Öcalan (280-296-297-334)
Abdülgani El Haznevi (398)
Abdülhak Hamit (406)
Abdülhakim Ayhan (398)
Adam Liptak (73-74)
Adel Smith (367)
Adem Yavuz (391)
Adil Gür (104)
Adnan Menderes (9-115-120-132-133-148-149-153-233-241-253-357-359)
Adolf Hitler Campbell (52)
Ahmed Arif (16-17-133-170)
Ahmet Akyalçın (261)
Ahmed Ali (138)
Ahmet Alpay Dikmen (168)
Ahmet Davutoğlu (334)
Ahmet Demirel (223)
Ahmet El Haznevi (149-398)
Ahmet Hakan (111)
Ahmet Hamdi Tanpınar (284)
Ahmet Haşim Köse (168)
Ahmet Mahmut Ünlü (399)
Ahmed Said (142)
Ahmet Türk (161-290)
Albert Camus (323)
Ali Akın (399)
Ali Ankara (386)
Ali Balkiz (21-22)
Ali Haydar Bozkurt (296)
Ali Kip Koray (281)
Ali Leylak (398)
Ali Murat Merzeci (154)
Ali Resul Usul (319)
Allen Weinstein (376)
Aloysius Bertrand (28)
Alper Taş (214-215)
Altan Öymen (13-390-391-400)
Altan Tan (115-245-246)
Amr Ibn Al-As (75)
André Malraux (313)
Anthony D. Smith (304)
Ara Güler (158)
Ariane Bonzon (172)
Ariane Mnouchkine (71)

Arlette Elkaim (222)
Armond Jean Du Plessis De Richelieu (91)
Arthur Honneger (282)
Arthur Rimbaud (28-30-187)
Aslı Kayabal (366)
Ataol Behramoğlu (8-27-28-324)
Atıla Kıyat (369)
Aydın Doğan (218-219-220)
Aydın Uğur (56-418)
Ayhan Aydan (133-357)
Aysel Akbay (13-380-382)
Aysel Tuğluk (160-289-290-378)
Ayşe Arman (118)
Ayşe Hür (286-358-359)
Ayşe Kadioğlu (183)
Azadée Nichapour (196)
Aziz Andreas (20)
Aziz Konukman (168)
Aziz Pavlus (155)
Baki Özilhan (303)
Banu Avar (334)
Barrack Hussein Obama (8-33-34)
Barry A. Kosmin (352-354)
Baskın Oran (291-292-307-308-309-310-312-313-314-317-318-320-354)
Bayram Yurtçilek (160)
Behice Boran (191)
Benito Mussolini (71-292)
Bensiyon Pinto (12-315-316)
Bernard Pivot (417)
Besim Atalay (202)
Bilal N. Şimşir (295)
Binyamin Pinto (316)
Buket Aşçı (132)
Bumin Gaffar Çıtanak (125)
Burak Tüzün (100)
Burhan Belge (357)
Burhan Şenatalar (191)
Burhanettin Kuzu (204)
Burroughs (40)
Bülent Ecevit (29-232-233-254-407)
Bülent Serim (254-255)
Bünyamin Gezer (342)
Cahit Külebi (282)
Cahit Öztelli (341)
Camilio Jose Cela
Can Alkan (317)
Can Yücel (62)
Canan Uğur (418)
Cavat Çapan (131)
Cavit Oral (148-153)

Celal Bayar (115-149-153-231-359)

Celal Beysel (402-403)

Cem Özdemir (53)

Cem Somel (168)

Cemal Süreya (173)

Cemil Çiçek (29)

Cemil Sait Barlas (391)

Cengiz Çandar (19-20-184)

Charles Darwin (145)

Claudine Baude (417)

Clovis Trouille (110)

Colette Murcia (372-373)

Colin Kazım (341)

Cumhur Keskin (303)

Cüneyt Arkin (111)

Cüneyt Ülsever (283-284)

Çağlar Tanyeli (332)

Çetin Altan (57-133-301)

D. Masson (138)

Dan Brown (416-417)

Darwin (81-145)

Demir Özlü (10-204)

Denis Bertholet (222)

Deniz Baykal (42-301-303)

Derya Çağlar (400)

Derya Sazak (298)

Devlet Bahçeli (29)

Doğan Hızlan (29)

Doğu Ergil (285)

Dostoyevski (26-324)

Dr. A. Vehbi Ecer (249-252-256)

Dr. Ahmet T. Kuru (353-354)

Dr. Ahmet Topaloğlu (137)

Dursun Çiçek (202-203-204)

Ece Ayhan (173)

Edip Cansever (173)

Ella Kurdian (336)

Elmalılı M. Hamdi Yazır (138)

Emil Galip Sandalcı (134)

Emile Durkheim (85)

Emin Çölaşan (11-218-219-220)

Emin Sazak (148)

Emir Kamuriye (129)

Engels (145-190-205-371)

Enis Berberoğlu (10-198-220)

Enver Behnan Şapolyo (120)

Erdal İnönü (191)

Erdal Öz (323)

Erdoğan Aydın (8-65-66)

Erdoğan Teziç (312)

Erdoğan Tokmakçioğlu (391)
Erhan İsmet (333-391)
Eric J. Hobsbawn (168)
Eric Jan Zürcher (371)
Erinç Yalman (168)
Ermən Toroğlu (341)
Erol Taymaz (168)
Ertan Karasu (391)
Ertuğrul Özkök (134-170-171-202-220-416-417-418)
Esin Talu Çelikkın (134)
Eşref Erdem (285-303)
Etienne De La Boetie (71)
Evin İlyasoğlu (282)
Fabio Biondi (156)
Fahri Erdiç (173)
Faik Bulut (120-121-343-379-384)
Faik Burakgazi (157-158-281)
Fatih Altaylı (86)
Fazıl Say (154-156)
Federico Lombardi (366)
Ferah Diba (333)
Ferit Alnar (282-357)
Ferit İlsever (49)
Ferlinghetti (40)
Ferruh Kaleli (261)
Fethullah Gülen (11-119-174-175-231-264-265-354)
Fevzi Çakmak (55-159)
Figen Batur (418)
Fikret Hakan (9-125)
Fikret Şenses (168)
Françoise Sagan (416)
Frank Walter Steinmeier (200)
Franz Werfel (379)
Fuat Atalay (303)
Fuat Köprülü (149-153)
Fulya Kantarcioğlu (261)
G. Gershwin (156)
Gaffar Güney (125-126)
Galip Yalman (168)
Gaston Gaillard (408)
Gaye Çankaya (222)
George Washington (417)
Georges Pompidou (313)
Ginsberg (40)
Giulio Raimondo Mazzarino (91)
Gülden Aydın (22)
Gülbüz Evren (184-226-227)
Hakan Özoğlu (306)
Hakan Tahmaz (215)
Halil İnalçık (13-367-368)

Haluk Tuncalı (391)
Harry S. Truman (55)
Hasan Ali Yücel (147-148-153)
Hasan Cemal (137-161-184-398)
Hasan Ferit Alnar (282)
Hasan Kırmızıtaş (398)
Hasan Sabbah (57)
Hasan Saka (55)
Hasan Tahsin (155)
Hasan Yılmaz (331-332)
Hayati Yazıcı (298-339)
Haydar Kutlu (343)
Heath Campbell (53)
Hegel (30)
Henri Pena-Ruiz (352-353-355)
Herbert Marcuse (41)
Herkül Millas (77-167)
Herta Müller (13-331-332-408-409)
Hıfzırrahman Raşit Öymen (390)
Hikmet Çetin (303)
Hilmi Özkök (271-272)
Hilmi Yavuz (201-202)
Hilmi Ziya Ülken (216)
Honszlynn Hinler Jeannie Campbell (53)
Hrant D. Andreasyan (328)
Hulusi Güvel (322)
Hüsamettin Cindoruk (222-223-234-242)
Hüseyin Ergün (199-200)
Hüseyin Recai (166)
Işık Merzeci (381)
İdris Akyüz (392)
İdris Küçükömer (201-212)
İhsan Bal (298)
İlhan Berk (173)
İlhan Usmanbaş (101)
İsmail Bilen (346)
İsmail Karadayı (370)
İsmet Birkan (58)
İsmet İnönü (133-153-254)
İsmet Özel (27-28)
İstemihan Talay (29)
İşaya Üşür (168)
J.S Bach (156)
Jacques Lacarriére (374)
Jack Lang (313)
James Canton (294)
Jean Fornet (282)
Jean Paul Sartre (58)
John Paul Stevens (73)
Joyce Lussu (29)

Joyce Lynn Aryan Nation Campbell (52)

Juan Carlos (321)

Julius Caesar (74-76)

Jurgen Habermas (31)

Justin McCarthy (379)

Kaan Koç (364-365)

Kadir Topbaş (302)

Kadri Şaman (154-158)

Kant Cavour (295)

Karl Marx (57-85-167-343)

Kasım Cindemir (52)

Katalan Valenti Gamez i Oliver (97)

Kazım Kazım (365)

Kazım Ozan (149)

Kemal Kılıçdaroğlu (43)

Kemal Özer (10-173-174)

Kenan Evren (239)

Kenneth Tynan (110)

Kerouac (40)

Kinyas Kartal (329)

Konstantinos Kavafis (74-76)

Korkut Boratav (168-191)

Kürşad Oğuz (283)

L. Janacek (156)

L.V Beethoven (156)

Latife Tekin (14-407-408-409)

Lawrence Durrell (76)

Leo Franco (341)

Leon Robel (27)

Lewis Powel (73)

Liman Von Sanders (158)

Lütfi Fikri (227)

M. Ali Birand (176)

M. Ali Talat (177)

M. Ünal Mutlu (141)

M. Sâdık (268)

Macide Merze (154)

Macit Özcan (180)

Mahmut Talı Öngören (134)

Mahmut Ustaoglu (399)

Mahsun Kırmızıgül (103)

Mahzar Osman (171)

Marcus Antonius (74)

Marga Clark (97)

Margaret Macmillan (266-272)

Maria Stella Gemlini (366)

Mario Vargas Llosa (417)

Mark Mackinnon (376-392)

Mathias Lubeck (62)

Max Planck (81)

Max Weber (167)
Maxime Rodinson (66)
Mehmet Akif Ersoy (79)
Mehmet Ali Aybar (191)
Mehmet Ali İrtemçelik (84)
Mehmet Ali Şahin (363)
Mehmet Barlas (66)
Mehmet Erten (261)
Mehmet Gündem (354)
Mehmet Kemal (170-391)
Mehmet Özyavuz (398)
Mehmet Zahid Kotku (229)
Melih Aşık (390)
Memet Hikmet (29)
Mert Bilgin (325)
Mesut Hasan Benli (119)
Metin Çavuş (159)
Mıgırdıç Sınabyan (185)
Michel Del Castillo (93)
Michel Rocard (171-172)
Milan Kundera (417)
Mithat Sancar (286-298)
Moiz Milka (316)
Molière (31)
Monsieur Jourdain (31)
Montaigne (71)
Muammer Aksoy (116)
Muaz Bin Cemal (103)
Muazzez İlmiye Çığ (141)
Muazzez Menemencioğlu (323)
Muhammed Bin Hamza (137)
Muhammed Nureddin (128)
Muharrem Topçu (360)
Muhsin Yazıcıoğlu (51)
Murat Belge (184)
Murat Katoğlu (11-216-217)
Murat Yalçıntaş (158)
Mustafa Eser (155)
Mustafa Kemal (48-71-120-133-158-159-160-193-223-224-225-227-251-252-253-265-267-268-286-358-359-364-376-392-393)
Mustafa Özyürek (200)
Mustafa Peköz (230-258)
Mustafa Sarp (342)
Mustafa Yıldız (399)
Muzaffer Dilek (271)
Muzaffer Erdost (391)
Münevver Andaç (29)
Nabi Yağcı (329-343-346)
Nadia Boulanger (282)
Naim Talu (253)

Namık Kemal Behramoğlu (27)
Nathaniel Persil (73)
Nazım Hikmet (13-28-94-260-356-357-358-401)
Nazif Ekzen (168)
Nazlı Ilıcak (51-204-207-369)
Necil Kazım Akses (282)
Necip Fazıl Kısakürek (357)
Necmeddin Sadık (106)
Necmettin Erbakan (191-229-230-232-253-254)
Nedim Şener (264-265)
Nesrin Oral (332)
Neşe Düzel (285-342)
Nevit Kodallı (12-101-281-282)
Nezihe Meriç (260-261)
Nihat Ziyalan (9-91-92)
Nili Tlabar (134)
Nilüfer Göle (183-187-191)
Nimet Çubukçu (208-210-397)
Niyazi Berkes (400)
Nizam Payzın (391)
Nuri Çolakoğlu (134)
Oğuz Oyan (168)
Oktar Türel (168)
Oktay Uygun (279-309-312-315)
Olcas Süleymanov (140)
Onur Öymen (200)
Oral Çalışlar (285-287-298)
Ordinaryus (145)
Org. İlker Başbuğ (212)
Orhan Alkaya (117)
Orhan Erol (55)
Orhan Hancerlioğlu (83)
Orhan Kemal (403)
Orhan Miroğlu (278)
Orhan Pamuk (184-284-331-357)
Orhan Seyfi Orhon (357)
Orhan Veli (300)
Orhan Yavuz (270-271-272)
Osman Ali Feyyaz Paksüt (261)
Osman Şahin (14-403-404)
Otto Ulrich (71-72)
Ozan Erözden (312)
Ömer Lütfü Akad (333)
Ömer Seyfettin (43-333)
Örsan Öymen (390)
Özcan Eroğlu (380)
Özdemir İnce (5-13-17-101-135-136-179-218-219-221-345-391-418)
Özdemir Nutku (163)
Özislâm Demirsar (125)
Patrik Bartholomeos (19)

Paul Claudel (323)
Paul Ricoeur (187)
Peyami Safa (358)
Philippe Baude (417)
Pier Luigi Bersani (367)
Prens Sabahattin (209)
Prof. Afif Abdülfettah Tabbara (66)
Prof. Dr. Kemal Kapat (184)
Prof. Dr. Ahmet İnel (56-298)
Prof. Dr. Ahmet Saltık (226)
Prof. Dr. Ayşe Yüksel (340)
Prof. Dr. Binnaz Toprak (21-33-37-56-263)
Prof. Dr. Çetin Yetkin (149-150)
Prof. Dr. Enver Ziya Karal (145)
Prof. Dr. Ergun Özbudun (319-320-353-353-400)
Prof. Dr. Fevzi Sürmeli (101)
Prof. Dr. Hamdi Yasaman (294)
Prof. Dr. Hayri Domaniç (294)
Prof. Dr. İoanna Kuçuradi (131)
Prof. Dr. İsa Eşme (249)
Prof. Dr. Levent Köker (298)
Prof. Dr. Mahmut Esat Bozkurt (49)
Prof. Dr. Mehmet Bekaroğlu (298)
Prof. Dr. Mustafa İnan (146)
Prof. Dr. Nevzat Yalçıntaş (21)
Prof. Dr. Nuri Bilgin (196)
Prof. Dr. Sami Selçuk (115-116)
Prof. Dr. Semih Yalçın (226)
Prof. Dr. Şükrü Kızılot (294)
Prof. Dr. Ünal Tekinalp (294)
Prof. Dr. Yaşar Nuri Öztürk (138-199)
Prof. Dr. Yılmaz Büyükerşen (102)
Prof. Dr. Yusuf Halaçoğlu (349)
Rajeev Bhargava (352-354)
Recep Bilginer (404)
Recep Tayyip Erdoğan (83-90-94-105-117)
Refik Koraltan (120-149-153)
Resul Bölükbaş (399)
Reşat Şemsettin Sirer (147-153)
Rıza Pehlevi (333)
Rıfat Serdaroglu (10-146-148-149-153)
Roberto Carlos (341-342)
Robin Hood (59-211)
Rouben Melik (336)
Ruhat Mengi (339)
Ruşen Çakır (290)
Ruth Bader Ginsburg (73)
S. Prokofiev (156)
Saci Adalı (261)
Sadi Özdemir (402)

Saffet Arıkan (147)
Safiye Dünder (304)
Saidi Nursi (120)
Saint-John Perse (323)
Salih Bozok (159)
Salim Şengil (260)
Samir Amin (183-286)
Samuel Beckett (323)
Sefa Sirmen (42-43-51)
Sema Kaygusuz (378)
Semih Korucu (101)
Semih Tuğrul (134)
Sennur Sezer
Serdar Özgüldür (261)
Sevgi Soysal (163)
Sevim Demiray (184)
Seyhmus Dagtekin (196)
Seyit Eyyüpoğlu (398)
Seynan Levent (333)
Shakespeare (405)
Sırrı Sakık (193-194)
Silvio Berlusconi (366)
Sinan Sönmez (168)
Slavoj Žižek (24)
Slivyo Ovadya (366)
Soile Lautsi (366)
Stelios Pattakos (132)
Sulhi Cevizoğlu (369)
Suzan Sözen (133)
Süleyman Demirel (41-146-191-207-233-239-254-330-407)
Süleyman Ege (63)
Sven Løgerbring (141)
Şenkal Atasagun (119)
Şerafettin Aşut (154-158)
Şerafettin Halis (160-378)
Şerafettin Turan (256)
Şevket Abalak (261)
Şevket Kazan (269-370-371)
Şevket Süreyya Aydemir (275)
Şükran Özkutlu (260)
Şükran Pakkan (368)
Taha Akyol (59-60-167-190-191)
Tahir Şahin (404)
Tahiyye Karyoka (139)
Tahran Erdem (54-285-298)
Tahsin Banguoğlu (153)
Tansu Özkök (418)
Tarhan Erdem (56)
Tarık Akan (191)
Tarık Ziya Ekinci (115)

Tayyar Altıkulaç (338)
Titos Patrikios (96-137-139)
Tolga Ünlü (155)
Tufan Türeñ (218-220-339-340)
Turan Dursun (65)
Turgay Şeren (341)
Turgut Özal (207-229-233-330)
Turgut Uyar (173)
Turhan Ilgaz (222)
Tülay Bardakçioğlu (157)
Tülay Gürler (316)
Tülin Selvi Ünlü (155)
Türkan Saylan (164)
Ufuk Söylemez (222-234-238-241-242)
Umberto Eco (152-190-417)
Ülker İnce (24-27-76-80-326-406)
Ümit Fırat (298)
V.İ Lenin (287)
Van Gogh (282)
Varlık Özmenek (391)
Vedat Günyol (92)
Vedat Türkali (118)
William Faulkner (323)
William Wyler (40)
Winston Churchill (275)
Y. Bülent Bakiler
Yahya Kemal (152-323)
Yakup Kadri Karaosmanoğlu (12-323-324-325)
Yakup Kepenek (168)
Yannis Ritsos (9-77-131-132)
Yaşar Kemal (284-306-357)
Yileri Atamer (135)
Yılmaz Güney (9-91-211)
Yılmaz Karakoyunlu (132-133)
Yiğit Bulut (245)
Yorgo Seferis (77-323)
Yusuf Vehbi (139)
Yusuf Ziya Özcan (374-375)
Zafer Cilasun (391)
Zafer Çağlayan (402)
Zehra Ayşe Perktas (261)
Zeki Budur (180)
Zeki Sözer (21-135)
Zeynel Lüle (159)
Zübeyde Kılıç (209)
Zühre İlkelen (222)
Zülfü Dicleli (342-343-344-346)
Zülfü Livaneli (285)

